www.burmeseclassic.com

တိုင်းပြည်ကာနှင့်

ဗိုလ်မှူးကြီး (ငြိမ်း) တင်မောင်

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၇၃ - ဧပြီလ

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၁၉၇၃ - ဇူလိုင်လ

တတိယအကြိမ်၊ ၁၉၇၅ - စက်တင်ဘာလ

အုပ်ရေ

၂၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

ပေါ်ဦးသက်

ဘလောက်

ဘသစ်နှင့်သားများ

အဖုံးရိုက်

ချင်းတွင်း

စာအုပ်ချုပ်

ညွန့်ညွန့် နှင့် မောင်များ

စောင်းဈေး ၈ ကျပ်

ဤစာအုပ်ကို ဒေါ်မြအိ [မြ ၀၁၆၉၁] မိုးပုံနှိပ်တိုက် အမှတ် ၁၀၀၊ ၃၉ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ရိုက်နှိပ်၍၊ ဦးချစ်မြိုင် [မြ ၁၄၀၁] အေးမွန်စာအုပ်တိုက်၊ အမှတ် ၆/၂၉၇ မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့က ထုတ်ဝေသည်။

တိုင်းပြည်ကနန့နန့
မုန်တိုင်းကထန်ထန်

ဗိုလ်မှူးကြီး(ဟောင်း)တင်မောင်

[နိုင်ငံရေးစာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၀၆၆၉ အရ
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးကြီး (ဟောင်း) တင်မောင်

၏

ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

ဂျပန်ခေတ် စစ်ပညာတော်သင် တဦး
[၁၉၇၁ ခု မတ်လ၊ ၁၉၇၃ အောက်တိုဘာလ]

တိုင်းပြည်ကနုန်—မုန်တိုင်းကထန်ထန်
[၁၉၇၃ ဧပြီလ၊ ၁၉၇၃ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၇၅ စက်တင်ဘာလ]

မုန်တိုင်းလွန်သော်
[၁၉၇၄ ခု၊ ဇွန်လ]

BURMESE CLASSIC

အမိဌာန်

ငါတို့သည် နိုင်ငံတော်နှင့် နိုင်ငံသားတို့၏ သစ္စာကို
စောင့်သိရိုသေပါမည်။

ငါတို့သည် ကျဆုံးလေပြီးသော ရဲဘော်တို့၏ သစ္စာကို
စောင့်သိရိုသေပါမည်။

ငါ့အား အထက်မှပေးအပ်သော အမိန့်နှင့် တာဝန်ကို
ကြေပြွန်စွာထမ်းဆောင်ပါမည်။

ငါ့နိုင်ငံတော် ငါ့နိုင်ငံသား ငါ့တပ်မတော်အတွက်
ငါ၏အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရန် အမိဌာန်ပြုပါ၏။ ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချစ်မြိုင်စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

၁။ နှောင်ကြိုးငယ်ငင်သောကြောင့်
၂။ ကြင်နာပါတယ်မောင့်ကို
၃။ သူတို့ဘဝ သူတို့ရဲ့အလှ
၄။ မမကေသီ
၅။ မေတ္တာစမ်းနှင့်ပန်းအကြွေ
၆။ တိုင်းပြည်ကနုန့်–မုန့်တိုင်းကထန်ထန် (ပ–အကြိမ်)
၇။ မုန်းသည်၊ ပြီးသည်၊ ချစ်ရပါသည်
၈။ တိုင်းပြည်ကနုန့်–မုန့်တိုင်းကထန်ထန် (ဒု–အကြိမ်)
၉။ ဘဝဇာတ်ကြောင်းနှင်ပါလေဦး
၁၀။ ဂျပန်ခေတ်စစ်ပညာတော်သင်တဦး
၁၁။ ပြန်မပြောချင်တဲ့ဇာတ်လမ်းတပုဒ်
၁၂။ မောင်ရင်မောင် မမယ်မ
၁၃။ မုန်တိုင်းလွန်သော်
၁၄။ ခင်လေးကိုဘာသ်လိုပြောရမ]
၁၅။ သက်
၁၆။ နှောင်းတစ်မြို့မြေ (ပ-အကြိမ် စာပေဗိမာန်၊
ဒုအကြိမ် ချစ်မြိုင်စာပေ)
၁၇။ စာနယ်ဇင်းသမိုင်းနိဒါန်း
၁၈။ မမွှေးသောပန်း
၁၉။ အရှုံးအနိုင်နှင့်အောင်ပွဲ
၂၀။ ကျွန်တော့်အမြင်
၂၁။ ချစ်သောမမ
ယခု
၂၂။ တိုင်းပြည်ကနုန့်–မုန်တိုင်းကထန်ထန် (တ–အကြိမ်)

မာတိကာ

အမိန့်ခွန်
စာရေးသူအမှာ

ဗြိတိသျှလက်အောက် ဘားမားနိုင်ငံ

-ကန္တီစာချုပ် ၁၃
-ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခြင်း ၂၁
-သံလျင်စခန်း ၂၅
-အထူးဗိုလ်သင်တန်း ၃၁
-သင်တန်းသားများ ၃၇
-ဗမာရဲဘော်နှင့်ဗြိတိသျှစစ်တပ် ၄၉
-ဆန်လုပွဲ ၅၃
-နောက်တခါသင်တန်း ၆၁
-၁၉၄၇–ဇူလိုင် ၁၉ ရက် ၆၅
-လွတ်လပ်ပြီ ၆၇

လွတ်လပ်စ တိုင်းပြည်နှင့်

-စစ်နှင့်စစ်သား ၇၃
-ပွဲဦးထွက်နှင့်သွေးတစက် ၇၇
-ဗကပတို့သာသံ ၈၅
-လက်ဝဲညီညွတ်ရေး ၉၀
-လမ်းနှစ်သွယ် ၉၅
-တောတွင်းမှဆက်သား ၁၀၆
-၁၉၄၉-ခုနှစ်အစ ၁၁၁

မှောင်မဲဆုံးသောနေ့များ

-ကေအင်ဒီအိုတို့နယ်ချဲ့ပြီ ၁၂၁
-တွေ့ဆုံခြင်းနှင့်ကွေကွင်းခြင်း ၁၂၃
-မိတ္ထီလာတွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ၁၃၇
-မန္တလေးမြို့ကာကွယ်ရေး ၁၄၂
-မန္တလေးမြို့အဖြစ်အပျက် ၁၄၉
-ပျောက်သောသူနှင့်ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်း ၁၆၄

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မာတိကာ

အောင်သာစည်

-မုံးမိုးအောက်မှသာစည်မြို့	၁၇၀
-ရှန်သူပြဿနာ	၁၇၅
-အောင်သာစည်	၁၇၈
-ကျွန်တော်တို့၏ပြဿနာ	၁၉၂
-ဦးမြို့စခန်း	၁၉၅
-မမြော်လင့်သောအန္တရာယ်	၂၀၄
-လွတ်မြောက်ခြင်း	၂၁၀
-သူတို့ကတမျှော်ငံ့	၂၁၇

အမှောင်မှအလင်းသို့

-ကြယ်ပွင့်ကလေးများကြွေခဲ့ရသည့်နေ့	၂၂၅
-ခံစစ်	၂၃၆
-ရေသာတလှည့်	၂၄၂
-ထုံးကြီး	၂၅၀
-စာမူးတောင်းခံတပ်	၂၅၈

နိုးကြိုးစစ်ဆင်ရေး

-တောင်ငူသို့	၂၇၁
-မြို့တန်အာတိုက်ပွဲ	၂၈၁
-တောင်ငူမြို့ကိုပြန်လည်သိမ်းပိုက်ခြင်း	၂၈၄
-အင်းတိုင်ကုန်း	၂၈၈
-အသက်တချောင်းကယ်ဆယ်ဘို့အရေး	၂၉၆
-စိန်ပြောင်းနှင့်မိုင်းမုံး	၃၀၈
-သံယောဇဉ်	၃၁၄

စာရေးသူ၏အမှာ

ဤမှတ်တမ်းကို ကျွန်တော် ရေးခဲ့သော "ဂျပန်ခေတ် စစ်ပညာတော်သင်တဦး" ၏ အဆက်အဖြစ် ယူဆနိုင်ပါသည်။

ဤမှတ်တမ်းကို ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၀ ခုနှစ် အတွင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ တစိတ်တဒေသ အဖြစ်ဖြင့်လည်း ယူဆနိုင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ဤမှတ်တမ်းသည် စစ်သမိုင်းမဟုတ်ပါ။ စစ်ပညာပေးစာစောင်လည်း မဟုတ်ပါ။ စစ်သမိုင်း သို့မဟုတ် စစ်ပညာပေးစာစောင်ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လောက်အောင် တပ်မတော်သားတို့အနေဖြင့် သိလိုကြမည့် ရန်သူအင်အား၊ အချိန်၊ နာရီအတိအကျ၊ တိုက်ပုံတိုက်နည်း အသေးစိတ်တို့ မပါရှိကြ။ ထိုစဉ်က တိုင်းပြည်၏အခြေအနေနှင့် တပ်မတော်၏ အခန်းကဏ္ဍ တစိတ်တဒေသကို သိရှိရုံမျှသာ တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့တင်ပြရာ၌ ကိုယ်တိုင် ထိ၊ သိ၊ ခံစားရသည့် အကြောင်းချင်းရာတို့ကိုသာ ပြန်လည် ရေးသားရပါသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ မှတည်၍ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ခဲ့ရသည် ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ရှိခဲ့ပါပြီ။ ယနေ့ အသက်အရွယ် နှစ်ဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလူငယ်လူရွယ်တို့သည် ထိုအချိန်က မွေးဖွားကြအုံးမည် မဟုတ်ကြသေး။ ဟုတ်စေအုံးတော့ လေးဘက်တွား သာသာမျှသာ ရှိကြပါ

www.burmeseclassic.com

အုံးမည်။ ထိုလူငယ် လူရွယ်တို့တွင် လက်ရှိတစ်မတော်၌ အမှုထမ်းနေကြသော အရာရှိငယ်များနှင့် အကြပ်၊ ရဲဘော်များ အများအပြားပါရှိကြမည် ဖြစ်သည်။

ထိုသူတို့သည် အင်းစိန် တိုက်ပွဲ၊ ပုသိမ် တိုက်ပွဲ၊ မန္တလေးမြို့ကျဆုံးခြင်း၊ တောင်ငူမြို့ ကျဆုံးခြင်း၊ ဝဲခူးစစ်မျက်နှာ အစရှိသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ "ရန်ကုန်အစိုးရ" ဟု နိုင်ငံခြားသတင်းစာအချို့တို့က သရော်လှောင်ပြောင် ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သော ထိုခေတ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုအချိန်က ပြည်ထောင်စုအလံတော် ယိုင်လဲလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း ကြားဖူးချင်မှ ကြားဖူးကြမည်ဖြစ်သည်။ သိချင်မှ သိကြမည်ဖြစ်သည်။ ကြားဖူး သိဖူးသည်ထား၊ ထိုခေတ်တပ်မတော်သည် မည်သို့သော အခက်အခဲ၊ မည်သို့သော စွန့်စားမှုတို့ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည် ဆိုသည်ကိုတော့ဖြင့် အသေးစိတ်သိရှိကြမည်မထင်။ ထိုအကြောင်းတို့ကို သူတို့အား သိစေလိုပါသည်။ သိစေလိုသဖြင့် ယခု ရေးရသည်။

ယခုမှ မရေးရင်ဖြင့် နောင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် အချိန်တွင်မူ ထိုခေတ်က ထိုအရေးအခင်းတို့၌ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင်ခဲ့ကြသူတွေလည်း များများစားစား ကျန်ရှိကြတော့မည် မဟုတ်ကြတော့။ ကျန်ရှိကြစေကာမူ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်ကြရပါတော့မည်။ ထိုအခါ သမိုင်းဝင် ဖြစ်ရပ်တို့သည် ဆွေးမြေ့လာပြီဖြစ်သည့် ကျဆုံးခဲ့ကြရသော ရဲဘော်တို့၏ အရိုးစုတို့နှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်ကြရပါတော့မည်။

ထို့ကြောင့် အသက်နှင့်ကိုယ် တည်မြဲနေချိန်၊ အတော် အသင့် မှတ်သားမိနေသေးသော အချိန် ဤအချိန်တွင် ဤအကြောင်းအရာတို့ကို ဤမှတ်တမ်းဖြင့် အကျွရာတင်ရပါသည်။

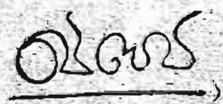

စာရေးသူ၏ ဒု-အကြိမ် အမှာ

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုရာတွင် ကျွန်တော်၏ စေတနာသည် အမှာနှင့် ဆန္ဒတို့၌ ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ လူငယ် လူရွယ်တွေအား သမိုင်း၏ တကယ့်ကို ပြောပြလိုသည်။ လက်ရှိ ဗမာ့တပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းနေကြသည့် အရာရှိငယ်များ၊ အကြပ်များ၊ ရဲဘော်များတို့အား တိုတခေတ်ကို သိစေလိုသည်။

ကျွန်တော် မြော်လင့်ခဲ့ပါသည်။ ထိုလူငယ် လူရွယ်တို့နှင့် ထိုစစ်သည်ပျိုတို့ ဖတ်ကြပါစေ၊ လေ့လာကြပါစေ။

ထိုမြော်လင့်ချက်သည် များစွာမှ အောင်မြင်ခဲ့သည်လို့ ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ထိုလူငယ် လူရွယ်များနှင့် စစ်သည်ပျိုတို့သာ မဟုတ်ကြ၊ ကျား-မ မရွေး ထိုခေတ်ကို မှီခဲ့ကြသော လူကြီးပိုင်းကပင် တက်ကြွစွာဖြင့် လက်ခံ စိတ်ဝင်စားကြသည်ကို သိရှိရသဖြင့် အတိုင်းမသိ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိခဲ့ရပါသည်။

သို့ရာတွင် ဤစာအုပ်ကို ယခုအခါ ဝယ်မရသဖြင့် မဖတ်ကြရသေးသူတွေ၊ ဖတ်ရသော်လည်း သိမ်းဆည်းထားလိုကြသူတွေ များစွာရှိနေသည်ကို သိရှိခဲ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု ဒုတိယအကြိမ် မြန်လည် ရိုက်နှိပ်ရပြန်ပါပြီ။

ဤတွင် အခွင့်ကောင်းကို ယူလျက် သင့်တင့်သော စကားကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုပါရစေ။ ထိုကဲ့သို့ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ရန် အခွင့်အရေး ပေးခဲ့သည့် စာဖတ်ပရိသတ်အား လည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခွင့် ပြုခဲ့သော ယခုတဖန် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခွင့်ပြုပါသော သက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များတို့အား လည်းကောင်း ကျေးဇူး အထူး တင်ရှိပါကြောင်း လေးမြတ်စွာဖြင့် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် တိုင်းပြည်အား တဖက်တလမ်းမှ အကျိုးပြုသည် ဖြစ်နိုင်ပါစေ။

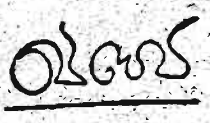

ချစ်မြိုင်စာပေ တတိယအကြိမ်

ကန္တီစာချုပ်

"လက် (ဖ) ရိုက် "…. " လက် (ဖ) ရိုက် "
(ဘယ်-ညာ၊ ဘယ်-ညာ)
" စကွဒ်….ဟောက် "
(တပ်….ရပ်)
" လက်(ဖ)….တန်း "
(ဘယ် -လှည့်)
"စတင်းဒတ်….အီး….စ….စ….စ….စ….ဇ "
(သက်သာ)
" စတင်းအီးဇီး "
(အေးဆေး)

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့မှာ နဖူးမှ မျက်နှာပြင်တလျှောက် ထိမှထိုယ်တွင်းသို့ တပြိုက်ပြိုက်စီးကျနေသည့် ချွေးတို့ကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ဖွတ်သတ်ခွင့် ရလိုက်ကြပါသည်။

တတိယအကြိမ် ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လွန်ခဲ့သော နာရီဝက် ကျော်ကျော်မှစ၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဤကွင်းပြောင်ပြောင် မကျယ်မကျဉ်းကလေးထဲတွင် ဂေါ်ရခါး တပ်ကြပ်ကလေး ဗဟာဒူး၏ အမိန့်သံ နာခံရင်း မရပ်မနား 'လက် ဖ ရိုက်' လုပ်ခဲ့ကြရသည်။ လက် ဖ ရိုက်၊ သို့မ ဟုတ် ဘယ်-ညာ လှမ်းခဲ့ကြရသည်မှာ ရိုးရိုးမဟုတ်၊ ခေါင်းကိုမော့ မော့ထား၊ ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထောင်၊ တင်ပါးစုံကို နောက်သို့ပစ်၊ လက်နှစ်ဖက်တို့ကို ပုခုံးနှင့် အညီလွှဲ၍ 'လိုက်-အင်ဖင်ထရီ' ဟု ခေါ်သော ခြေလျင်တပ် အပေါ်စားတို့၏ နှုန်းထားအတိုင်း တမိနစ်လျှင် ခြေလှမ်း ၁၄၀ (တရာ့လေးဆယ်) တစက္ကန့်တွင် နှစ်လှမ်းနှင့် သုံးပုံတပုံ အပြည့်လှမ်းခဲ့ကြရသည်။ အဝေးကသာ ကြည့်ရမည် ဆိုပါက ထို တပ်ဖွဲ့ကလေးသည် သံပတ်ပေး၍ လွှတ်လိုက်သော သံဖြူရုပ်ကလေးတွေလို တောက်ဆတ်-တောက် ဆတ်နှင့် လွန်စွာမှ ကြည့်၍ ကောင်းပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကြည့်၍ ကောင်းသလောက် ပုံပန်းကတော့မကျ။ မညီမညာတ်ဖြင့် တိုသည့်နေရာက-တို၊ ရှည်သည့် နေရာက-ရှည် နေသည်ကိုလည်း မြင်ကြရပါလိမ့်မည်။

ထိုအဖွဲ့တွင် ဗိုလ်မှူး စိန်မှန် ကဲ့သို့ ကလန်ကလား ထောင် ထောင်-မောင်းမောင်းလည်းပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောထွန်းစိန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မြနှင့် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ ပုတုတု - ကွဘတတွေ လည်း ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြပါသလဲ။

ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်၏ ဒရိုင်းပြ၊ တနည်း အားဖြင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၏ စစ်ရေးပြ၊ ချီတက်၊ နောက်လှည့်၊ တပ်ရပ်၊ ဘယ်လှည့်၊ ညာလှည့် တွေကို လေ့ကျင့် နေကြရ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချစ်မြိုင်စာပေ တတိယအကြိမ်

တပ်ဖွဲ့တွင် ပါဝင်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော	ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးစိန်မှန်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကျဆုံး
ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစန်းယု	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဒု - ဝန်ကြီးချုပ်၊ ဦးစီးချုပ်
ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ဝင်း	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဝန်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု သံ အမတ်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းကြည်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဝန်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ရွှေ	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဝန်ကြီးဟောင်း
ဗိုလ်မှူးကြီးစောထွန်းစိန်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ရန်ကုန်တိုင်းတရားရေးကော်မီတီ ဥက္ကဋ္ဌ
ဗိုလ်မှူးကျော်ထွန်း	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကျဆုံး
ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မြ	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဝန်ကြီးဟောင်း
ဗိုလ်မှူးကြီးမြဝင်း	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကွယ်လွန်
ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ကျော်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု စက်မှုလက်မှု
ဗိုလ်မှူးကြီးထင်ကျော်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဒု-ဝန်ကြီး
ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်တင်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာန
ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးမြင့်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု လယ်ယာနှင့်သစ်တောဌာန
ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းဟန်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကွယ်လွန်
ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးရဲမြင့်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကွယ်လွန်

တတိယအကြိမ် ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးလှမောင်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု စစ်ရာထူး ခန့် အတွင်းဝန်။
ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်ခင်(ငလေ)	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဒု-ဝန်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြင်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကျဆုံး
ဗိုလ်မှူးဗလ	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကျဆုံး
ဗိုလ်ကြီးမင်းခင်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - တောခို-ကျဆုံး
ဗိုလ်ကြီးအာဠာဝက	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - တောခို-ကျဆုံး
ဗိုလ်ကြီးလှမော်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - တောခို-ကျဆုံး
ဗိုလ်ကြီးဗိုလ်သိန်း	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - တောခို-ကျဆုံး
ဗိုလ်ကြီးစောအောင်မြင့်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကျဆုံး
ပြီးတော့-ကျွန်တော်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား

မှတ်မိသလောက်တော့ သူတို့ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

သူတို့၏ ထိုရာထူးအဆင့်အတန်းသို့ကသာ ပေါင်းလိုက်ပါက ဖီးမာရှယ် လေး ငါး ခြောက် ပြန်လောက်တော့ ချောင်ချောင် ကလေး ရှိပါလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် ရာထူးတွေသည် မည်မျှပင် ရှိကြပါစေ။ စစ်တပ် လေ့ကျင့်ရေး၊ သို့မဟုတ် သင်တန်းဟူသည် ဆုံးသည်ဟုမရှိ။ အထူးသဖြင့် ဤလူစုကဲ့သို့ မျိုးချစ်-ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဘားမား ရိုင်ဖယ်ဟုခေါ်သော ဗြိတိသျှစစ်တပ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့ကြရ သူတွေအဖို့ ပိုလို့လိုအပ်လှပါသည်။ ဥပမာ စစ်ဗိုလ်လုပ်သူသည်.... "နောက်လှဲ"ကို သေသေသပ်သပ် - စမတ်ကျကျ မလုပ်တတ် ပါက မိမိလက်အောက်ရှိ တပ်သားတို့အား နောက်လှဲခိုင်းရန်၊ သို့မဟုတ် သင်ကြားပြသရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ထို ချီတက်၊ နောက်လှဲ၊ ဘယ်လှဲ-ညာလှဲတွေကို မတတ်ကြဘူးလား။

တတ်ကြသည်မှ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက ဂျပန်ခေတ် တလျှောက်လုံး စစ်ရေးပြတွေကို သင်ကြားခဲ့ကြရသည်။ ချီတက် ခဲ့ကြသည်။ နောက်တွေ လှဲခဲ့ကြသည်။ ဘယ်လှဲ-ညာလှဲ တွေကို လုပ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် အဲဒါတွေက ဂျပန်စစ်တပ်နည်းများ သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟော....၊ ယခု ယခုတော့ တော်လှန်ရေးအပြီး မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်ရကာ တိုင်းပြည်၏လွတ်လပ် ရေးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုတရပ်အနေဖြင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်သို့ ဝင်ခဲ့ကြရပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်စစ်ရေးပြတွေကို မေ့လိုက်ကြ ရပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်ရေးပြတွေကို အသစ်တဖန် ပြန်လည်လေ့ကျင့် နေကြရပြန်ပါ၏။

ထိုသို့ ပြန်လည်လေ့ကျင့်နေရသူတွေသည်ကျွန်တော်တို့လူတစု သာမဟုတ်၊ ထိုစဉ်က ပြည်မြို့တွင် ဖွင့်လျက်ရှိသော အမှတ်[၄] ဘားမားရိုင်ဖယ်၌....

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းအမှူးပြုသည့်

ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု သံအမတ်ကြီး
ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ပေ	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်စိုး	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဝန်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးသန်းစိန်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဝန်ကြီး

အစရှိသူတို့သည်၎င်း;

ထိုစဉ်က ပျဉ်းမနားတွင် ဖွင့်လျက်ရှိသော အမှတ် [၅] ဘားမားရိုင်ဖယ်၌....

ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ	ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူး - တောခို-ကျဆုံး
ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်မောင်	ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးကြီးဗောဓိမြင့် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးကြီးကြည်ဝင်း ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးကြီးလှမော် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု သံအမတ်ကြီး
ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးလှသောင်း ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကျဆုံး
ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ကွယ်လွန်
ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်လွင် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဝန်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ဖေ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဒု-ဝန်ကြီး
ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်ခိုင် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား

အစရှိသူတို့သည်၎င်း၊

ထိုစဉ်က မိတ္ထီလာတွင် ဖွင့်လျက်ရှိသော အမြောက်တပ်နှင့် အခြားတပ်တို့၌

ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ရွှေ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု သံအမတ်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးဘသန်း ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဒု-ဦးစီးချုပ် (ကြည်း)
ဗိုလ်မှူးကြီးလှအောင် ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု မြေတိုင်းဌာန
ဗိုလ်မှူးကြီးဘရွှေ ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု သံအမတ်ကြီး
ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ညို ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု အငြိမ်းစား
ဗိုလ်မှူးကြီးဝင်း ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာန။
ဗိုတ်မှူးကြီးရဲထွန်း ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု ဆောက်လုပ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန။
ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇော ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး - ယခု စစ်သံမှူး

အစရှိသူတို့သည်၎င်း၊

ကျွန်တော်တို့ အလားတူပင် နေပူကြဲကြဲ မိုးရေ ရွဲရွဲဘှင့် စိုထိုင်းလှည့် ခြောက်တခါဖြင့် ဘယ်-ညာ လှမ်းနေကြရပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်ကတော့....

အမှတ် [၃] ဘားမားရိုင်ဖယ်။

သံလျင်မြို့တွင် စတင်ဖွဲ့လှစ်ခါစ, ဖြစ်သည်။

ခုနှစ် အားဖြင့် ၁၉၄၅-ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ။

မျိုးချစ်-ဗမာ့တပ်မတော်မှ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ကြရသော အကြပ်-တပ်သားတို့ကို စတင်လေ့ကျင့်ရေးပြုနေသည့် တချိန်ထဲ၌ပင် အရာရှိတို့သည်လည်း ထို အကြပ်-တပ်သား ကိုမှ ခွဲတကွယ်-အကွာတွင် တချိန်တည်း လေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ကျွန်တော်တို့တတွေ တဖြစ်လဲခဲ့ရခြင်းနှင့် ယခုကဲ့သို့ ဘယ်ခြေ-ညာလက် လှမ်းနေကြရခြင်း၏ မြစ်ဖျားခံရာကတော့-

ကန္ဒီစာချုပ်....။

၁၉၄၅ - ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၆ ရက်နှင့် ၇ ရက်နေ့ တို့တွင် သီဟိုကျွန်း ကန္ဒီမြို့တွင်—

မြန်မာတို့ဘက်မှဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးလက်ျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော ဗိုလ်မှူးချုပ် မောင်မောင်၊ ဗိုလ်ဇော်မင်း၊ ဦးဘဖေ၊ သခင်-သန်းထွန်း၊ စောဘဦးကြီးနှင့် ဦးညိုထွန်း။

ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ လော့ဒ်လူဝီမောင့်ဘက်တင်ခေါင်းဆောင်သော အဖွဲ့တို့ဆွေးနွေးပြီးနောက် ဗမာ့မျိုးချစ် တပ်မတော်နှင့် ပတ်သက်၍ စာချုပ်တခုကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ထိုစာချုပ်သည် "ကန္ဒီစာချုပ်" ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုစာချုပ်မှ—

အပိုဒ်(၁)တွင် 'စစ်သည်တော်ဦးရေ' နှင့် ပတ်သက်၍—

"မြန်မာနိုင်ငံ တပ်မတော်အတွင်းသို့ အများဆုံး ထည့်သွင်းရမည့် 'မျိုးချစ်စစ်တပ်' သာမန် တပ်သားဦးရေမှာ ၅၂၀၀-(ငါးထောင့်နှစ်ရာ) ဖြစ်စေရမည်" ဟူ၍ငင်း။

အပိုဒ်(၂)တွင် "မျိုးချစ်-မြန်မာတပ် စစ်ဗိုလ်များ" နှင့် ပတ်သက်၍—

'နောင် ၂-နှစ် ၃-နှစ် အတွင်းတွင် လျော့ပါးသွားမည် ဖြစ်သော စစ်ဗိုလ်ဦးရေကို ကာမိစေရန် မျိုးချစ်-မြန်မာစစ်ဗိုလ် ၂၀၀-(နှစ်ရာ) အထိ ယခု ထားရှိနိုင်မည်ဟု ခန့်မှန်းထား၏" "မြန်မာနိုင်ငံ တပ်မတော်ကို စစ်ရေး-စစ်ရာ သင်ကြားပေးရမည့် ၃-နှစ်အနက် ပဌမ ၂-နှစ်တွင် မူကား စစ်တိုက်မှု၌ အဖက်ဖက်တွင် အတွေ့အကြုံများခဲ့သော ဗြိတိသျှတပ်မတော်မှ စစ်ဗိုလ်တို့ကို မြန်မာ့တပ်မတော်အား ကျနစွာသင်ကြားပေးရန် အလုံအလောက်ခန့်ထားရပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာစစ်ဗိုလ်များသည် အဆိုပါ ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်များ၏နေရာ၌ ဝင်ရောက်ထမ်းရွက်နိုင်လောက်အောင် တတ်မြောက်ကြသောအခါ အဆိုပါ ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်များကို တဖြည်းဖြည်းရုပ်သိမ်းရန် အစီအစဉ်ထားရှိလိမ့်မည်" ဟူ၍ငင်း။

ထိုသဘောတူညီမှုအရ မျိုးချစ်-ဗမာ့ တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်း၍ ထို ထောင်ပေါင်းများစွာသော အရာရှိ၊ အကြပ်-တပ်သားတို့မှ တပ်သား ၅၂၀၀-နှင့် အရာရှိ ၂၀၀-တို့ကို ဗြိတိသျှစစ်တပ်၏ တစိတ်တဒေသ အနေဖြင့် တပ်သစ်များ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို အရာရှိ၊ အကြပ်-တပ်သား တို့ကို စစ်ဌာနချုပ်များ၊

လေ့ကျင့်ရေး တပ်များ၊ မိတ္ထီလာရှိ အမြောက်တပ်နှင့် အမှတ်(၃) ဘားမား ရိုင်ဖယ်၊ အမှတ် (၄) ဘားမား ရိုင်ဖယ်၊ အမှတ်(၅) ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်တို့သို့ ဖြန့်ဝေခဲ့သည်။

အဲဒီမှာမှ ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ပြည်စစ်တက္ကသိုလ်မှအသစ်စက်စက်ပြန်ရောက်ခါစ၊ ဗမာပြည်သို့-ပြန်ရောက်ပြီး အင်္ဂလိပ်တို့၏တလခန့်မျှ ဖမ်းဆီးထားခြင်းမှ လောလော-လတ်လတ် လွတ်မြောက်ခါစ မမြော်လင့်ဘဲ အင်္ဂလန်ပြည့်ရှင် ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကော်မရှင်ခေါ် ခန့်အပ်လွှာကို ရရှိပြီး ဤအမှတ်(၃) ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်ရင်းသို့ အရာရှိတဦးအဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခြင်း

ကျွန်တော်၏ 'ဂျပန်ခေတ် စစ်ပညာတော်သင်တဦး' စာအုပ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ကျွန်တော်သည် စစ်ပညာသင် ပထမအပတ်ဟု ခေါ်တွင်သည့် လူပေါင်း ၃၀-တွင် တယောက် အပါအဝင်အဖြစ် ဂျပန်ပြည် 'ဇာမ' ရွာကလေးတွင်ရှိ ဘုရင့်စစ်တက္ကသိုလ်သို့ ၁၉၄၃-ခုနှစ်မှ ၁၉၄၅ ခု နှစ်လယ် အထိ ဗိုလ်လောင်းအဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ရသည်။

စစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၅ ခု စက်တင်ဘာလတွင် ဂျပန်ပြည်မှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗမာပြည်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ရက်များ မကြာမီမှာ ဂျပန်ပြည်သို့ သွားရောက်ပြီး စစ်ပညာ သင်ရကောင်းလား ဟူသော စွဲချက်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စစ်ပညာတော်သင်တွေသည် ဗြိတိသျှစစ်တပ်၏ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်း ခံလိုက်ကြရသည်။

ထိုအကျဉ်းစခန်းတွင် တလခန့်မျှ နေခဲ့ကြရပြီး စစ်ဆေးခံရင်း တန်းလန်းမှပင် လွတ်လာခဲ့ကြသည်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြပါမည်လဲ။

အများအားဖြင့်ကတော့ မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်ဌာနချုပ်ရှိရာ လောင်း၊ စ်စခန်းသို့ စုရုံး သွားရောက်နေထိုင်ကြသည်။

အဲဒီမှာက ထမင်းနပ်မှန် စားရပါသည်။

သို့ရာတွင် ကြာကြာ မနေလိုက်ကြရပါ။ တနေ့တွင် ဂျပန်ပြည် စစ်ပညာတော်သင်တွေအားလုံး စုဝေးကြဆိုသည့် အမိန့်ကို ရုတ်တရက် ရလိုက်ကြပြီး တယောက်ပြီး တယောက် ရုံးခန်းတခုအတွင်းသို့ ခေါ်ယူမေးမြန်း စစ်ဆေးခြင်း ခံလိုက်ကြရသည်။

အကြောင်းကတော့ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းမည့် စစ်တပ်တွင် ခန့်ထားရန် ဖြစ်ပါသည်-တဲ့။

အလှည့်ကျလို့ ကျွန်တော် ဝင်သွားတော့-

ဗိုလ်မှူးကြီးလက်ျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး စောကြာဒိုးနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ရာထူးကြီးကြီး၊ မျက်နှာနီနီကြီးတို့ ထိုင်နေကြသည်။

"ထိုင်ပါ"

ကျွန်တော်က မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်လွတ်တွင် မဝံ့မရဲဖြင့် ချိတ်မိသည်ဆိုရုံ ထိုင်လိုက်သည်။

အယ်နှစ်တန်းအထိ စာသင်ခဲ့ဘူးသလဲ - မေးသည်။

ဂျပန်စစ်တက္ကသိုလ်တွင် ဘာတွေသင်ခဲ့ရသလဲ - မြန်းသည်။

ထို့နောက် တနေရာသို့ သွား၍ ဆေးစစ်ခံရသည်။

ပြီးတော့....

၁၉၄၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၁၅ ရက်နေ့မှ အစပြု၍ ဘုရင့်ကြည်း-တပ်မတော် (ဂျေ့ဘုရင်) တွင် ပြန်တမ်းဝင် အရာရှိအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်-တဲ့။

ထို ခန့်အပ်လွှာ အမိန့်စာကို ရလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မြို့ အလုံရပ်ကွက် မီးလောင်ပြင်တခုတွင် ဖွင့်လှစ်၍ တပ်သားများအား လက်ခံစုဆောင်းနေသော အမှတ်(၃) ဘားမားရိုင်ဖယ်၏ ယာယီတပ်စခန်းသို့ သွားရောက်သတင်းပို့ခဲ့ရသည်။

အဲဒီမှာ ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းကြည်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးစောသုန်းစိန်၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်တင် (ယခု နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာန)၊ ဗိုလ်မှူးကျော်ထွန်း (၁၉၄၉-ခုနှစ် မိတ္ထီလာတွင် ကျဆုံး)၊ ဗိုလ်ကြီးဟာသပေး အစရှိသော ရဲဘော်တွေနှင့် တဖွဲ့တည်းဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ထိုသို့မြန်မာအရာရှိတွေ ထိုစခန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ရဲဘော်-တပ်သားတွေနှင့် နီးကပ်မှု မရရှိကြသေး။ အုပ်ချုပ်သူများမှာ မြန်မာအရာရှိများ မဟုတ်ကြသေး။ ကျွန်တော်တို့သည် ယောင်ခြောက်ဆယ် အလုပ်သင်များသာ ဖြစ်ကြပါသေးသည်။

တကယ် အုပ်ချုပ်နေသူတို့ကတော့ မေဂျာ ကာပင်တာ၊ မေဂျာဒေါင်း အစရှိသော ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှင့် ပါလာကြသော အရာရှိတို့သာ ဖြစ်ကြသည်။

ဤတွင်ပြဿနာ။

သူတို့အမြင်တွင် စစ်တပ်နှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့သာ တတ်ကြသည်။ သူတို့သာနားလည်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအရာရှိ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွေသည် 'က' ကြီးရေးက အဆင့်တွင်သာ ရှိကြသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှလည်း ပြောင်းပြန် မြင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်သည်မှာ ခြောက်ထပ်တိုက်မြင့်ကြီးပေါ်မှ လူက မြေပေါ်တွင် ရှိနေသူအား သေးမှုန်စွာတွေ့ရသကဲ့သို့ မြေပေါ်ရှိ လူကလည်း ခြောက်ထပ်တိုက်များတွင် ရှိနေသော ထိုသူအား ပိစိကွေး ကလေးအနေဖြင့် မြင်ရပုံမျိုးဖြစ်သည်။ မြန်မာရဲဘော်တွေကို ကျွန်တော်တို့သာ နားလည်သည်။ ပြီးတော့ ဘားမားရိုင်ဖယ်လ်ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ မည်သည့်အမည်ကိုပဲ တပ်တပ်၊ ဗမာ့တပ်မတော်ကို ကျွန်တော်တို့သာ ဆိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့သာ ပိုင်ပါသည်။

အဲဒီကတည်းက သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ လွန်ပွဲသည် စ,ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့က ရောက်လာသမျှ ရဲဘော်တွေကို လက်ခံလိုသည်။ တော်လှန်ရေးအတွင်းက တောကြီးမျက်မဲတွင် ငှက်ဖျားစွဲခဲ့ကြသူတွေ ပါလာကြပါစေ၊ ဆေးကုပေးလိုသည်။ တော်လှန်ရေးအတွင်းက အာဟာရမပြည့်မှုကြောင့် ပိန်ချုံးချိနဲ့ သူတွေ ပါလာကြပါစေ၊ အင်အားပြည့်ပေးလိုသည်။ ထို အရာရှိတို့ကမူ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဆေးစစ်လိုကြသည်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့က လက်မခံနိုင်။ ရောက်လာသော ရဲဘော်တဦးအား ပယ်လိုက်ရပါက တဦးဆိုဆိုသလောက် နောင်တခေတ် ဗမာ့တပ်မတော်အတွက် နစ်နာမည်ကို သိနားလည်ကြသည်။ ပြီးတော့ လူအင်အား အပြည့်မရမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ အစိုးရိမ်ပိုခဲ့မိပါသည်။ မကြာမီပင် လိုသောတပ်သားဦးရေကို အပြည့်ရရှိခဲ့ကြသည်။ ရဲဘော်တွေ၏ မလျော့သော-စိတ်ဓာတ်၊ လွတ်လပ်ရေးဟူသည် လက်ဖဝါး ချည်း သက်သက်ဖြန့်ကာ တောင်းရုံဖြင့်တော့မရ၊ အင်အားရှိရ

မည်။ လက်နက်ကိုင်၍ စကားဆိုရမည်ဆိုသည့် အသိကပင်အနိုင်ရခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် သံလျင်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

သံလျင်စခန်း

သံလျင်မြို့၌ ကျောက်တန်းဘက်သို့ ထွက်သည့် မြို့အပြင် ကွင်းပြင်ကြီးတခုတွင် ရွက်ဖျင်တဲတို့ဖြင့် နေကြရသည်။

တခုတည်းသော အုတ်တိုက်ကြီးတွင် တပ်ရင်းရုံး ဖွင့်၍ ၎င်းနှင့် လမ်းမကြီး အကြားကွင် တပ်ခွဲရုံးများ၊ ရဲဘော်များ၏ တဲများရှိကြသည်။ အရာရှိများအဖို့မူ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သီးသန့်တဲများ၊ စစ်တပ်၏ ဝါသနာအတိုင်း အရာဝတ္ထုတခုထက်ပိုလျှင် တန်းစီ၊ ကျောက်ခဲ၊ အုတ်ခဲ၊ သစ်ငုတ်တိုတို့ကိုတွေ့လျှင် ထုံးသုတ်ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် ထိုတဲတန်းကြီးတို့သည် သပ်သပ်-ရပ်ရပ် ကလေး 'ညာညီ' နေကြသည်။ သူတို့အကြားရှိ အုတ်ခဲကလေးတို့သည်လည်း ထုံးရေဖွေးဖွေးဖြင့် 'တန်းစီ' နေကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တပ်ရင်းမှူးသည် "အိုင်ရစ်" လူမျိုး၊ လက်ဖတင်နင်ကာနယ်သန်းဒါးဆိုသူ ဖြစ်သည်။ အရပ်ငါးပေခြောက်လက်မခန့်၊ ခပ်တုတ်တုတ်၊ သွက်လက်ဖျပ်လတ်၍ သဘောကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောကတော့ ထိုစဉ်က ဒု-တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တပ်ခွဲမှူးတို့ကမူ ဗြိတိသျှစစ်တပ်နှင့် ပါလာကြသည့် မျက်နှာဖြူများ၊ ကပြားများဖြစ်ကြ၍ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအရာရှိတို့မှာ အလုပ်သင်ရင်း-အရိမ်းပြုရင်း၊ ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ရေးဆင်းရင်း၊ ဒု-တပ်ခွဲမှူးများ၊ တပ်စုမှူးများအဖြစ် ထမ်းဆောင်ကြရသည်။

ဒု-တပ်ခွဲမှူးတို့မှာ ဗိုလ်မှူးကြီးစိန်မှန် (မကြာမီ တပ်မှ ထွက်သွားသည်)၊ ဗိုလ်မှူးကြီး သောင်းကြည်၊ ဗိုလ်မှူး ကျော်ထွန်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၊ ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ဝင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ အားလုံးကပ္ပတိန်ခေါ် ဗိုလ်ကြီးရာထူး။

ကျွန်တော်တို့သည် နံက်ပိုင်းတွင် စစ်ရေးပြ လေ့ကျင့်ရေးဆင်းကြရသည်။ ပြီးလျှင် တပ်ခွဲရုံးအသီးသီးသို့ သွားရောက်၍ရုံးထိုင်ကြရသည်။ ထိုအခါ အချိန်အားဖြင့် ဆယ်နာရီခန့်ရှိပါပြီ။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့၏ တပ်ခွဲမှူးများ ဖြစ်ကြသည့်အာစရိယတို့သည် တပ်ခွဲတို့သို့ ရောက်ရှိလာတတ်ကြသည်။

ကျွန် တော် သည် 'ဘီ-ကုမ္ပဏီ-တပ်ခွဲ (၂)၊' ကျွန်တော်၏ တပ်ခွဲမှူးမှာ မေဂျာ 'ကလပ်' ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့တွင် 'ကောက် (က) နီ' ဟု ခေါ်သောလူမျိုးတမျိုး သီးသီးခြားခြား ရှိသည်။ 'ကောက် (က) နီ' ဆိုသည်မှာ ယနေ့ လန်ဒန်မြို့ကြီးက မျိုလိုက်ပြီဖြစ်သည့် မူလလန်ဒန်မြို့သား၊ လန်ဒန်မြို့ဟောင်းသား၊ ထိုအရပ်ရှိ 'ဘိုးဘဲလ်' ဟု ခေါ်သော ခေါင်း လောင်း သံ ကြား ရာ ပတ် ဝန်း ကျင် တွင် မွေးဖွားသူကို ဆိုလိုသည်။ ထို 'ကောက် (က) နီ' တို့သည် ပွင့်လင်းသည်၊ အာဝဇ္ဇာန်းရွှင်သည်၊ ဟာသ အပြည့်ရှိသည်၊ ပျော်ပျော်-ပါးပါးနေတတ်သည်။ ကြမ်းတမ်းသည်၊ ဆင်းရဲ

သည်၊ လူလိမ်-လူကောက်လည်း ဖြစ်တတ်သည်၊ ပျင်းလည်းပျင်းတတ်သည်၊ သူတို့၏ ပိုမိုထူးခြားသည့်အချက်သည် ကြောင်ကြောင်-ကျားကျား ဝတ်ဆင်တတ်ခြင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်စကားအသံထွက်တမျိုးကို သုံးစွဲကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဥပမာ 'ပေပါ' (စက္ကူ) ကို သူတို့က 'ပိုက်ပါ' ဟု အသံထွက်သည်။ 'မိုင်ဆဲလ်ဖ်' (ကျွန်ုပ်) ကို 'မီးဆဲလ်ဖ်' ဟု ဆိုသည်။

ကျွန်တော့်ဆရာ မေဂျာကလပ်သည် ကောက် (က) နီ ဖြစ်ပါသည်။ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ နှာတံမောက်မောက်၊ ထိုအောက်တွင် ထိုးထိုး-ထောင်ထောင် နှုတ်ခမ်းမွေး တို့နံ့နှင့် အိပ်ရေးမဝသည့် မျက်နှာထားကို အမြဲတန်း ဆောင်ထားသူ ဖြစ်သည်။

သူသည် ဆယ်နာရီကျော်ခန့်တွင် တဝါးဝါးသမ်းရင်းဖြင့် ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

"မောနင်း-တင်မောင်" ခပ်ရှင်ရှင် နှုတ်ဆက်သည်။

"မောနင်း-နော်ဘီ" သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က 'နော်ဘီ' ဟု ခေါ်သည်။

"ဟောင်းစ်အဲ့ဗရီးသင်း" (အားလုံး ချောချော မောမောဘဲလား - တဲ့)

"ဗိုင်း-ဖိုင်း" ကျွန်တော်က ဖြေလိုက်လျှင်....

"ဘလယ်ဒီ ဂွတ်ရှိုး" -သူသဘောကျသွားသည်။

ဒါကတော့ သူနှင့် ကျွန်တော်တို့ နံနက်တိုင်းပြုလုပ်ကြသည့် လုပ်ရိုး - လုပ်စဉ်၊ အမေး - အဖြေ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တော့ 'ဝဒ်ဘိုင်' စီးကရက်တလိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီး....

"ကွာတာမာစတာ-ဆာဂျင်" တပ်ခွဲတပ်ထောက်ကိုအော်၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခေါ်သည်။ ပြီးတော့ 'ချား' လဖက်ရေတခွက်ကို စောင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ လဖက်ရည်ကိုစောင့်ရင်း၊ ရောက်လာလျှင် မတ်ခွက်အပြည့် ပူပူချိုချိုကြီးကို တကျိုက်ပြီးတကျိုက် သောက်ရင်း စကားပြောပါလေပြီ။ စ,သည်ဆိုကတည်းက အညစ်အပတ်တွေဖြစ်သည်။ သူညက ဘယ်ကိုသွားကြောင်း၊ ဘယ်မိန်းမနှင့်တွေ့ကြောင်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြောင်း၊ စကား တ ခွန်း အပြီး 'ဘယ်လယ်ဒီ' တလုံး နောက်တခွန်းအပြီး 'ဖွတ်ကင်း' တလုံးဖြင့် ဘလက်ဒီနှင့် ဖွတ်ကင်းချင်း မိုးမွန်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ တချိန်လုံး တပ် ခွဲ တန်း စီ ဇ ယားကို စစ်နေရသည်။ တပတ်စာ လေ့ကျင့်ရေးဇယား ရေးဆွဲရသည်။ ရိက္ခာစာရင်းကြည့်ရသည်။ ထိုအကြားမှ သူနှင့်လိုက်၍ ရယ်ရသည်။ သူနှင့်ရောရှ်ပြုံးရသည်။ တချက်တချက် သူ့စကားကို ထောက်ပေးရသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် လဖက်ရည်တခွက်လည်း ကုန်ပါပြီ။ သူ့ရဲ့မနေ့ညက စွန့်စားခန်းသည်လည်း ပြော၍ပြီးဆုံးပါပြီ။ အဲဒီတော့မှ....

"အို - ကော၊ တင်မောင်၊ စီးယူအက်သမက်စ်" ရိပ်သာ တွင်မှ တွေ့ကြအုံးစို့ တဲ့။

ကြိမ်လုံးတိုကလေးကို ချိုင်းတွင်ညှပ်ပြီး ရင်ကလေးကော့ကော့ဖြင့် အရာရှိရိပ်သာသို့ ပြန်သွားသည်။

၁၂ - နာရီ ခန့် ကျွန်တော် ထ မင်း စား ပြန် သော အ ခါ၌ သူသည် ရိပ်သာအတွင်းတွင် ရေခဲစိမ် - ဘီယာကို မော့ရင်း တဝါးဝါးသမ်းနေပါပြီ။

ညနေပိုင်းတွေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ အရာရှိတွေ

သည် အများအားဖြင့် သံလျှင် - ကျောက်တန်းကားလမ်းဘေးရှိ ညောင်ပင်အိုကြီး၏ အောက်တွင် သင်တန်း ဆက်ကြရတတ်သည်။

တခါတရံ စတင်း၊ ဘရင်းစသော လက်နက်များ ကိုင်တွယ်ပုံ - ကိုင်တွယ်နည်း၊ ဖြုတ်နည်း - တပ်နည်းတို့ကို လေ့ကျင့်ကြရသည်။

တခါတရံ၌မူ တပ်အုပ်ချုပ်မှုနှင့် စစ်တပ်ဥပဒေတို့ကို မှတ်သားကြရသည်။

တနေ့သော် ဆန္ဒပြ ချီတက်လာသော လူအုပ်ကို ဖြိုခွဲနည်း ဖြိုခွဲပုံ လေ့လာကြရသည်။

ထိုအချိန်က ပြင်ပနိုင်ငံရေးလောကတွင် ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးသည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ပိုမိုလှုပ်ရှားလာနေပြီဖြစ်သည်။

လူစု - လူဝေးကို ဖြိုခွဲခြင်းတွင် ရဲတို့ဖြင့်သာ မပြီးသောအခါ၌ နယ်ဘက်အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများဖြစ်ကြသည့် ခရိုင်ဝန်၊ ဝန်ထောက်၊ မြို့ပိုင် အစရှိသူတို့သည် စစ်တပ်ကို အကူအညီ တောင်းကြသည်။ ထိုအခါ စစ်တပ်သည် လိုအပ်ရုံမျှသော အင်အားဖြင့် ထိုလူစု - လူဝေးကို ရင်ဆိုင်ရသည်။ ထိုတပ်ကို အုပ်ချုပ်လာသည့် စစ်ဗိုလ်သည် တရားသူကြီးတဦးအား သူ၏ အပါးတွင်ခေါ်၍ ထားရသည်။ ထိုတရားသူကြီးထံမှ လိုအပ်ပါက ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းနိုင်ရန် ပစ်ခတ်ခွင့်အမိန့်စာကို ရယူထားရသည်။ ထို့နောက် ထိုလူစု - လူဝေးရှေ့တွင် မျဉ်းသားလိုက်၍ ထိုမျဉ်းကို ကျော်မလာရန် အကြိမ်ကြိမ်သတိပေးရမည်။ မရသောအခါ သို့မဟုတ် ထိုလူစု - လူဝေးသည် ထိုမျဉ်းကိုကျော်လွန်၍ လာသောအခါ၌ ထိုအခါကျမှ စစ်ဗိုလ်သည် ထိုဆန္ဒပြသူတို့၏ ခေါင်းဆောင်ဟုယူဆရသူ၊ အလံကိုကိုင်ဆောင်လာသူ၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြေးကြော်သံတို့ကိုတိုင်၍ပေးသူအစ သူတို့ကို တိ တိ ကျ ကျ လက်ညှိုးထိုး ညွှန်ပြ၍ တပ်သားတို့အား ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် အယ်နှစ်တောင့်ပစ်ဟု၍ အမိန့်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ လုပ်နည်း - လုပ်ဟန် အကြမ်းဖျင်းဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ - နေ့လယ်က ကျွန်တော်တို့အား သင်ကြားပို့ချနေသူ မေဂျာသည် သင်ကြားရင်းပင် လွန်စွာ စိတ်ပါဝင်စားလာဟန် ရှိရှာသည်။

"ဟောဟို လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လူထုကြီး အလံတွေကိုင်လို့ ပါးစပ်ထဲကလဲ အစိုးရကို ဆန့်ကျင်တဲ့စကားတွေ အော်လို့ဟစ်လို့ ချီတက်လာနေကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်မလဲ..." သူက မေးသည်။

"ရှေ့ကို တက်မလာနဲ့လို့ သတိပေးမယ်...." ကျွန်တော် တို့က ဖြေကြသည်။ "ဟုတ်ပြီ" သူသည် အင်မတန် သဘော ကျသွားသည်။ သို့ရာတွင် ထိုမျှနှင့် မရပ်သေးပါ။ "ကဲဗျာ..၊ တားလို့မရဘူး ရှေ့ဆက်တက်လာကြပြီဆိုပါတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်မလဲ...."

အဲ့ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့သည် တွေဝေ သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မြင်နေကြရသည်က ကျွန်တော် တို့၏ ရဲဘော်များဖြစ်ကြသည့် ဖ-ဆ-ပ-လ အဖွဲ့ဝင်တို့သည် "လွတ်လပ်ရေး - ချက်ချင်းပေး...." - "သူပုန် - သူပုန် ထထ" ကြေးကြော်သံတို့ကို ဟစ်အော်ကာ အနီခံကြယ်ဖြူတံဆိပ်ပင့် အလံ ကြီးကို ဝင့်၍ ချီတက်လာနေကြသည့် မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်တွင် သင်တန်းဆင်းဆရာက အားမလို-အားမရဖြစ်လာ

သည်။ ထို့ကြောင့် စိုးမိုး၍ပြတ်သားစွာ တဆင့်တက်၍ တပ်ခါ ကွန့်လိုက်သည်။

"ကဲဗျာ....၊ ရှေ့ဆုံးကချီတက်လာတာက ဦးဆောင်ဆန်းတဲ့ (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) သတိပေးလို့လဲမရတော့ဘူး၊ ဆက်ပြီး ချီတက်လာပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ မပစ်ဖူးလား...."

အဲ့ဒီကျတော့ ကျွန်တော်တို့ နှုတ်တို့မှ တညီတညွတ် - တပြိုင် နက် အသံကုန် အော်ဟစ် ဖြေဆိုလိုက်ကြပါသည်။

"မပစ်ဖူး"

သင်တန်းဆရာ၏ မဲနက်သော မျက်နှာသည် ပြာ၍သွား သည်။ ထို့နောက်တော့ ဆက်လက် မသင်ကြားတော့၊ အတန်း ဖြုတ်လိုက်သည်၊ ထိုညနေကပင် ကာ နယ် သန်း ဒါး အား ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တိုင်ကြားသည်ဟု ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောနှင့် ကာနယ်သန်းဒါးတို့ မည်သို့ဆွေးနွေး ပြေလည်လိုက်ကြသည်မသိ၊ ကျွန်တော်တို့သည် အရေးယူခြင်း ခံကြရ။

အထူးဗိုလ်သင်တန်း

ကြာမီပင် ဘယ်လှည့် - ညာလှည့် အခြေခံ စစ်ရေးပြ တို့ကို ကျွမ်းကျင်လာကြသောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့သည် မေမြို့တွင် အထူးဖွင့်လှစ်သည့် သင်တန်းတခုသို့ တက်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆိုရာ၌ အမှတ် ၃ - ၄ - ၅ - ဘားမားရိုင်ဖယ် တပ်ရင်းတို့မှဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၊ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ၊ဗိုလ်မှူးချုပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျော်ဇောတို့အသီးသီးခေါင်းဆောင်သောအရာရှိဆယ်ဦးစီနှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ရွှေ ခေါင်းဆောင်သော မိတ္ထီလာ၊ မေမြို့မှ မြန်မာအရာရှိအချို့တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသင်တန်းသို့ ဗိုလ်မှူးကြီး လက်ျာလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တက်ခဲ့ကြသည်။

သင်တန်းမှာ ယနေ့ ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်း၏ သင်တန်း ဇယားနှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိသည်။ တခုပင် ကွာခြားသည်က အချိန်။ ယနေ့ဗိုလ်သင်တန်း၏ သင်တန်းကာလသည် တနှစ်ခန့် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကမူ ထိုသင်တန်းကို သုံးလနှင့် အပြီး တက်သုတ်လှော်ကြရပါသည်။

နေရာမှာ ယခု စစ်တက္ကသိုလ်အနီးရှိ တောင်ကုန်းတခုတွင် ဖြစ်သည်။ အကြီးစားရွက်ဖျင်တဲသုံးလုံးတို့ကို ယှဉ်၍ ထိုးထား သည်။ တပ်ရင်း ၃-၄-၅-တဲတလုံးစီ။

ကျွန်တော်တို့၏တဲတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော၊ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စန်းယု၊ဗိုလ်မှူးကြီးချင်မြိုင်စသူတို့အပြင်ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ရွှေနှင့် ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဦး (ယခု ဒု - ဦးစီးချုပ်) တို့ ပါဝင်ကြသည်။

ထို သင်တန်းသည် တမျိုးတော့ ပျော်စရာ ကောင်းလှပါ သည်။

မျိုးချစ် - ဗမာ့တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်းပြီးနောက် အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရပြီးမှ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ကျွန်တော်တို့သည် တစုတဝေး ပြန်လည် တွေ့ဆုံကြရခြင်းဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့်ရောက်စကမူ ရင်ဆိုင်ကြရမည့်သင်တန်း၏ ပင်ပန်းမှု၊ ပြင်းထန်မှုတို့ကိုမှ သတိမရနိုင်ကြ၊ တဲတတဲမှ တတဲသို့ ကူးကြ - သန်းကြ၊ အတွေ့အကြုံချင်း ဖလှယ်ကြ၊ ရှေးဖြစ်နှောင်း ဟောင်းတွေပြောကြ၊ တဝါးဝါး - တဟားဟား။

သင်တန်းမှူးသည်မေဂျာဟာတ်ဖို့ဒ်ဆိုသူဖြစ်သည်။ရွှေညိုရောင်

ဆံပင်၊ သွယ်လျသောမျက်နှာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် အရပ်ရှည်ရှည်။

သူသည် ဇင်ကိုယ်စိတ်ရင်းကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အာစရိဂုဏ်ကိုဆည်လွန်းသည်၊ကျွန်တော်တို့၏အတိတ်ရာဇဝင်ကို မသိ၍ပင်လား။သို့မဟုတ် သိလျက်နှင့် အသိအမှတ်မပြုခြင်းပင် လား - မပြောတတ်။ ဆက်ဆံရာတွင် ရိုင်းစိုင်းသကဲ့သို့ မြင်ရသည်။

ဥပမာ၊ တခါတရံ သူ့စိတ်နှင့် မတွေ့သဖြင့် သင်တန်းသား များဖြစ်ကြသည့် ကျွန်တော်တို့အား ကြိမ်းမောင်းပြစ်တင်ရန် ရှိလျှင် သင်တန်းခန်းထဲသို့ အောက်သိုးသိုး မျက်နှာထားဖြင့် ဝင်လာသည်။ ထို့နောက် စာပွဲအစွန်းတွင်သူ၏ရှည်လျားသော ခြေထောက်တဖက်ကိုလွှဲတင်လိုက်ခါ ခါပ်ချိတ်ချိတ်ထိုင်လိုက်သည်၊ ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အားသူ၏စူးရှသော မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် ဖြေးလေးစွာ ဝေ့ ဝိုက်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်ဘွင် တခန်း လုံး၌ အပ်ကျသည်ကိုပင် ကြားရမတတ်။

ထိုသို့ဝိုက်ကြည့် - ကြည့်၍ဝပြီဆိုမှ—

"ဂျင်းတဲလ်မင်း၊ ဘောလ်စ်" သူ့နှုတ်ဖျားမှ မခိုးမခန့် လေအေးကလေးဖြင့် ရိုင်းစိုင်းစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဤမျှ ယဉ်ကျေးသော တိုင်းကြီးသား။

သင် တန်း စ သည့် နေ့ က မူ သင် တန်း နှင့် ပတ် သက် သည့် လေ့ကျင့်ရေးကွင်းနှင့် ကျောင်းနယ်မြေကို လိုက်လံကြည့်ရှုမှတ် သားရန်အတွက် တန်းစီရန်အမိန့်ကိုရလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မေဂျာဟာတ်ဖို့ဒ်ဆိုသူကို ဖြူသည် - မဲသည် တုပင် မတွေ့ဘူးကြရသေးသဖြင့် ဘုရင့်ကော်မရှင်ရလူကြီးမင်း များပီပီ၊ သားသား - နားနား ဣန္ဒြေရရ သွားလာကြည်ဟု ယူဆကာ စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်၍ တန်းစီလိုက်ကြသည်။ အချို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကမူ ပီးတာက်ဦးထုပ်တို့ကို ဆောင်းလာကြသည်။ ခြေထောက်တွင်လည်း ပြောင်လက်လက် ရှူးဖိနပ်တို့ကိုပင် စီးလို့။

မကြာမီ မေဂျာဟတ်ဖို့ဒ် ရောက်လာသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ဆောက်ကြီးကြီးနှင့် ထွင်းလိုက်ပါတော့သည်။

"သုံးယောက်တန်း....၊ ညာလှည့်"

ကျွန်တော်တို့သည် သင်ကြားထားသည့်အတိုင်း စိတ်တွင်မှ "ဝမ်း....၊ တူး....၊ သရီး....၊ ဝမ်း....၊တူး....၊သရီး" အချိန်ကိုတိုင်းထွာလိုက်ကြကာ စည်းဝါးနှင့်အညီ သေသေသပ်သပ် - လှလှပပကလေး ညာလှည့်လိုက်ကြသည်။

အဲ့ဒီတော့မှ သူက....

"လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား....၊ အပြေးကလေး သွားကြရအောင်.." တဲ့။

ထို့နောက်တော့ နေပူကျဲကျဲကြီးထဲတွင် နှစ်နာရီခန့်တနေရာမှ တနေရာ၊ နောက်တနေရာမှ နောက်တနေရာ၊ ပုံစံအတိုင်း လက်သီးနှစ်ဖက်တို့ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၊ ရင်တွင် ပိပိကလေးကပ်ပြီး မှန်မှန်ကလေးပြေးလိုက်ကြရပါသည်။

တောက်ပြောင်နေသည့် ဝတ်စုံတို့မှ ကော်ရည်တို့သည် ချွေးရည်နှင့်လုံးကာ ကပ်စေး - ကပ်စေးဖြစ်လာသည်။ နဖူးမှချွေးသီးတို့သည် မျက်ခုံ့တလျှောက်တို့တွင် သီခိုလာကြသည်။ အသက်ရှူသံတွေသည် ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာကြကာ ပါးစပ်တွေသည် ရေမျက်နှာပြင်သို့ တက်နေသည့် ရွှေငါးကြီးတွေလို တ - ဟ - ဟ ဖြစ်လာကြသည်။ တမိနစ်ထက်တမိနစ် တစထက်တစဖြင့် ပို၍ပို၍ ပုံပန်းပျက်လာကြပါပြီ။

ကျွန်တော့်မှာတော့ တဟောဟော - တဟဲဟဲဖြင့် အသက်ကိုကြိုးစား ရှူရင်း ဘေးပန်းမှ သုန်မှုန်နေကြသော မျက်နှာတွေကို

အကဲခပ်ရင်း ရီရအခက် - ငိုရအခက်၊ စိတ်ဆိုးရအခက် ဖြစ်နေမိရသည်။ထိုအတွင်းတရှူးရှူးအသံကြောင့်လှည့်ကာကြည့်လိုက်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘသန်း (ခမ္ဘိက) တယောက် တလိမ့်လိမ့်ပြေးရင်းမှ ပါးစုံမို့ မို့ကလေးတို့ကို ပိန်လိုက် - ဖောင်းလိုက်လုပ်ခါ အချိန်မဟုတ် - အခါမဟုတ်၊ အာနာပါနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းနေရှာသည်ကို ပြာဝေစွာဖြင့် မြင်လိုက်ရပါသည်။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း တနေ့မပြတ်၊ အနည်းနှင့်အများ ပြေးကြရသည်။ နံနက်က ကျွန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းတွင်ပြေးကြရသည်။ တိုက်ခိုက်မှုလေ့ကျင့်ခန်း၌ပြေးကြရသည်။ တနေရာနှင့်တနေရာအကူး ပြေးကြရသည်။ တခါတရံ သက်သက်မဲ့ပြေးကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရံဖန်ရံခါ သင်တန်းနှင့်ပတ်သက်သော ပညာပေး ရုပ်ရှင်ကားတို့ကိုကြည့်ကြရသည်။ထိုအခါမေမြို့၏ တဖက်စွန်းရှိ အထက်တန်းကျောင်း တကျောင်းသို့ သွားကြရသည်။ ရုပ်ရှင်ပြစက်ကပင် အဲ့ဒီမှာရှိ၍လား၊ သို့မဟုတ် ပြခန်းကပင် အဲ့ဒီကပိုလို့ကောင်း၍လား၊သို့မဟုတ် တမင်သက်သက်ပင်ထိုသို့အတော်ကလေးလှမ်းသောနေရာသို့ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မိုးလယ်ကိုဖြတ်ခါပြေးစေလို၍လားမည်သည့်အကြောင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြရမည်ဆိုတိုင်း ကားနှင့်ပို့နိုင်ပါလျက် သင့်သောခရီးဖြစ်ပါလျက်၊ ကျွန်တော်တို့သည် မေမြို့နာရီစင်ဖြတ်၍ မြို့လယ်ကို ဖြတ်၍ပြေးကြရသည်။ ထိုအခါ တိုင်းသိပြည်သိ မေးကာင်းစ, ကလေးကပါမကျန် မြင်ရုံနှင့် သိကြသည့် သိကြသည့် ထိုထိုသော ဗမာ့တပ်မတော်မှ ထိပ်တန်းစစ်ဗိုလ်ကြီးတွေ - စစ်ဗိုလ်မှူးကြီးတွေကို မြို့သူ - မြို့သားတို့က တအံ့တသြကြည့်ကြသည်။ ထိုစစ်ဗိုလ်ကြီးတွေ၊ စစ်ဗိုလ်မှူးကြီးတွေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှာတော့ ရွှေမျက်နှာရွှေထားရှ ခပ်တည်တည်ပင် ပြေးနေကြရသည်။ ကြောင်စီစီအခြေအနေကို ပြောင်တင်းသော မျက်နှာတို့ဖြင့် ကြိုးစားဖုံးကွယ်ထားရသဖြင့် မောဟိုက်ရသည့်အပေါ် ခေါင်းကိုပင် မဖော်ဝံ့အောင် စိတ်ပန်းကြရသည်။

ထိုပြေးပွဲ၏ အာ႗တ်အထိပ်မြင်ကွင်းကမူ ဗိုလ်မှူးမောင်လတ် (ယခု-အငြိမ်းစား) နှင့် သူ၏များပြားလှသည့် ရင်သွေးများ ဖြစ်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးမောင်လတ်၏ သား-သမီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြရမည့် ကျောင်းတွင် ကျောင်း တက် ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တတွေ မောမောနှင့် ထိုကျောင်းပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိတတ်သည့်အချိန်သည် ကလေးများ မုန့်စားဆင်းချိန်နှင့် အမြဲပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှိတတ်သည်။

ထိုအခါ ဗိုလ်မှူးမောင်လတ်၏ကလေးတွေ ဘုစုခရု တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ဘေးမှ လိုက်၍ပြေးလာကြသည်။ သူတို့ဖေဖေကို ရှာကြသည်။

ဟော....၊ တွေ့ပြီ။ မမဝဝ၊ ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် သူတို့ဖေဖေ။

ထိုခလေးတွေသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့်....

"ဖေဖေ—ဖေဖေ၊ ဒီမှာဟော့ ဒို့ဖေဖေ" တပျော်တပါးကြီး လိုက်ခါ အဖေကို နှုတ်ဆက်ကြသည်၊ ကြိုဆိုကြသည်။ အပေါင်း အဖော်တို့အပေါ်တွင် ကြွားဝါကြသည်။ သူတို့ကို လိုက်ပြီး အခြားကလေးတွေသည် တပြုံကြီး ပြေးလိုက်လာကြပြန်သည်။ ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ခွေးလေ-ခွေးလွင့်တို့ကလည်း မြူးကြွလာကြပြီး ထိုကလေးတို့နှင့် ပါလာကြသည်။ တဝုတ်ဝုတ်ဖြင့် ဟောင်သည်။ တပ်စုကြားသို့ ဖြတ်သည်။ ခလုတ်တိုက်သူက တိုက်-ကန်သူက ကန်၊ ခွေးတို့ကလည်း ပြန်၍ဟပ်ဖြင့် ကျွန်တော်

တို့အဖွဲ့သည် တရှုံးရှုံး-ခွေးတွေက တဝုန်းဝုန်း၊ ပျော်စရာ-ပျော်စရာကြီး ဖြစ်နေရပါသည်။

ဗိုလ်မှူးမောင်လတ်ခမျာမှာတော့ အသက်ရှူမမှားရန် သတိကြီးစွာထား၍ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် တလှုပ်လှုပ် ပြေးနေရာမှ စီးကျလာသည့်ချွေးတို့ကိုပင် မသုတ်အားသည့်အကြား....

"ဟဲ —ကောင်လေးတွေ၊ ဖယ်စမ်း....၊ မော....မော....ရတဲ့.... အထဲ—ချီး" ကလေးတို့ကို မောင်းနှင်ရှာသည်။

ပြီးတော့ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

"မအေပေး....၊ ဟတ်ဖွတ်"

သင်တန်းသားများ

ထိုသို့သော ကာသိကအောက် အံဆင်မပြေမှုကလေးတို့ကို လူကြီးများ၏ ဖျောင်းဖျမှုဖြင့် ဥပေက္ခာပြုလိုက်ကြသည်။အမှန်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့သည် သင်တန် တက်နေကြသော ကျောင်းသားများသာ ဖြစ်ကြသည်။ သင်တန်း ဆရာ တို့၏ ခိုင်းသမျှကို ပြုလုပ်ကြရမည်။ သင်ကြားပို့ချသမျှကို မှတ်သားကြရမည်။ ပညာဟူသည် ပိုသည်ဟုမရှိ။ ထိုပညာတည်းဟူသော ပန်းခိုင်နှင့်အတူ ဆူးခက်များပါလာစေကာမူ ထိုဆူးခက်တို့သည် ပန်းခိုင်အား ပွင့်ဖူးစေသော၊ ပွင့်ဖူးနေသော ပန်းခိုင်အား ထိန်းမ,ထားသော မရှိလျှင် မဖြစ်သည့်အကိုင်းအခက်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ အဓိကမှာမူ ပန်းခိုင်သာတည်း။

ထိုခံယူချက်ဖြင့် သင်တန်းကို ကျွန်တော်တို့ဆက်ခဲ့ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နံနက်အိပ်ရာထ ခရာသံနှင့်အတူ လူးလဲထ,ကြ၍ လေ့ကျင့်ရေး ကွင်းသို့ ပြေးသွားကာ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းတို့ကို ပြုကြရသည်။

ထိုကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းတို့ကို ဂေါ်ရခါးတပ်ကြပ်တို့က သင်ကြားပြသကြသည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား "သခင်" ဟု ခေါ်ကြသည်။ အခြားသူများအဖို့တော့ မပြောတတ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ထိုတပ်ကြပ်ကလေးများ 'သခင်' ဟု ခေါ်လိုက်တိုင်း သွေးကြီးလိုက်ရမလိုလို-ဝမ်းတော် လားရမထိုလို စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်မိရသည်။

ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင် စစ်ဗိုလ်ရာထူး နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ တမျိုးမှာ ဘုရင့်ကော်မရှင်၊ ထိုကော်မရှင်ကို မျက်နှာဖြူများကိုသာ ပေးလေ့ ပေးထရှိသည်။ ဒုတိယ အမျိုးအစားမှာ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် ဘုရင်ခံကော်မရှင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကော်မရှင်သည် တိုင်းရင်းသား မျက်နှာဝါ၊ မျက်နှာညို၊ မျက်နှာမဲတို့အတွက် ဖြစ်သည်။ သီးခြားတီထွင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်မျိုး မည်သို့ ကွာခြားပါသလဲ။ ကွာခြားလှပါသည်။ လခအားဖြင့် များစွာ ကွာခြားသည်။ နေထိုင်မှု အဆင့်အတန်းချင်း ကွာခြားသည်။ သီးခြားရိပ်သာတို့တွင် ခွဲခြားနေထိုင်ကြရသည်။ ထို့ပြင် ရာထူးအခေါ်အဝေါ်အားဖြင့်လည်း ခြားနားသည်။

ဘုရင့်ကော်မရှင်ရ စစ်ဗိုလ်တို့ကို စက်ကင်းလက်ဖတင်နှင့်၊ လက်ဖတင်နင်၊ ကက်ပတိန် စသည်ဖြင့် ခေါ်သည်။ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် ဘုရင်ခံကော်မရှင်ရ စစ်ဗိုလ်တို့ကိုမူ ဂျမဒါ၊ ဆူပဒါ

စသည်ဖြင့် ခေါ်သည်။ သို့ရာတွင် တာဝန် ထမ်းဆောင်ရာကျတော့ အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

လက်အောက် တပ်သားတို့က ထိုဂျမဒါ၊ ဆူပဒါတို့ကို ဗိုလ်ကြီးဟု ခေါ်ကြရ၍ လက်ဖတင်နင်၊ ကက်ပတိန်တို့ကိုမူ 'သခင်' ဟုခေါ်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် 'သခင်' တွေဖြစ်ကြပါသည်။

တပ်စိပ်လိုက် တန်းစီပြီးကြလျှင်....

"ချန်း...."

ဒီတလုံးပဲ ကြားလိုက်ကြရသည်။ 'အတင်ရှင်း' 'တပ်စိပ်သတိ' ထဲ့။

သတိအနေအထားသို့ဆွဲလိုက်ကြရသည်။ ထိုအခါ ဂေါ်ရခါးဆရာကလေးသည် ကျွန်တော်တို့တဦးစီကို လိုက်လံ၍ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရှု စစ်ဆေးသည်။ ထိုသို့စစ်ဆေးတိုင်းလည်း သူ့ထံမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း စကားတခွန်းကို အမြဲကြားကြရစမြဲ။

"သခင်တို့ နောက်တခါ ဘီးထဲ့ပါ...."

ကျွန်တော်တို့သည် များသောအားဖြင့် ဆံပင်သန်သူများဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခါတွင် ခပ်တိုတို ညှပ်ထားသည်ဖြစ်ကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဆံပင်သည် မည်သို့ပင် ဆီလူး၍ဖြီးစေကာမူ အမြဲပင် ထိုးထိုး ထောင်ထောင်နှင့် မသေမသပ် ရှိနေတတ်သည်။ ထိုအထဲတွင် အဆိုးဆုံးကတော့ ကျွန်တော်တို့တပ်စိပ်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ရွှေနှင့် ကျွန်တော်။

"နောက်တခါ ဘီးထဲ့ပါ" လို့ ဆိုတာကတော့ ဆံပင်ကိုဖြီးခဲ့ပါလို့ သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသို့သတိပေးခံရတိုင်း ကျွန်တော်သည် စပ်ဖြီးဖြီးနှင့်သာ နေလိုက်သည်။ ကိုယ့်ဆံပင်အကြောင်း ကိုယ်သာ သိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးချုပ် အောင်ရွှေကမူ "ဘာလို့ ဘီးထဲ့ရမှာလဲ၊ ဘာလို့ ဘီးထဲ့ရမှာလဲ" ဆတ်ဆတ်ခါ နာတတ်ပါသည်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက ဝါးကနဲ ရယ်လိုက်ကြကာ တနေ့တာ သင်တန်းကို ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် စတင်လိုက်ကြပါသည်။

နောက်အချိန်တွေမှာတော့ စစ်နည်းဥပဒေများ၊ စစ်ဥပဒေ၊ စစ်သမိုင်း၊ အခြေအနေသုံးသပ်ချက်၊ မြေပုံတိုက်ပွဲ အစရှိသော ပို့ချချက်များနှင့် လက်နက်မျိုးစုံ ကိုင်တွယ်နည်း၊ ဝိုင်ယာလက်စက် ကိုင်တွယ်ပုံ၊ တပ်စိပ်-တပ်စု တိုက်ပွဲ လေ့ကျင့်ခန်း၊ ကင်းစောင့်တာဝန်၊ ကြယ်တာရာတို့ဖြင့် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင် မြောက် ရှာဖွေခြင်း၊ ညတိုက်ပွဲ စသည်တို့မှအစ မြင်းလားများ ကိုင်တွယ် ထိန်းကျောင်း ခြင်းနှင့် မော်တော်ယာဉ် စက်များ အကြောင်းအထိ လက်တွေ့လေ့လာကြရသည်။

ထိုဘာသာရပ်တွင် စိတ်ဝင်းစားစရာ တွေလည်း ပါသည်။ မတတ်လျှင် မဖြစ်သည့် ပညာရပ်တွေလည်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုးကြိုးစားစား ကျက်မှတ် ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မကြေညက်ခဲ့သည့် သင်ခန်းစာ အချို့ ရှိခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် ဘာသာရပ်တခုမှာ မော်တော်ယာဉ် စက်များအကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ဗိုလ် ဖြစ်လင့် ကစား ခရီးသွားစဉ် ကိုယ် စီးလာသည့် မော်တော်ကား စက်ချို့ယွင်းပါက အနည်းအကျဉ်း ပြင်တတ်ဖို့တော့ မော်တော်ကား၏ စက်အကြောင်းကို တီးမိခေါက်မိ ကြရပါမည်။

ထိုသင်ခန်းစာကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဂေါ်ရာ တပ်ကြပ်ကြီး တဦးက ပို့ချသင်ကြားသည်။ လေး-ငါးကြိမ်မျှ သွားရောက်လေ့ လာခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်ဘဲ ဉာဏ်ထိုင်း၍လားမပြောတတ်၊ ထိုသင်ခန်းစာ လေး-ငါးကြိမ်တွင် ကျွန်တော်မှတ်မိခဲ့သ၍ကတော့....

တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဂျစ်ကားတစီး၏စက်ဖုံးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပလပ်တို့ကိုဖြုတ်လိုက်၍....

"သီး(စ်)အစ်(စ်)သည် ဖွင့်ကင်းပလုဂ်"တဲ့။

ဒါဘဲဖြစ်ပါသည်။

နောက်တခုကတော့ ဝိုင်ယာလက် (ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်) ကိုင်တွယ်ပုံ - ကိုင်တွယ်နည်းနှင့် သုံးစွဲနည်း၊ ပြောဆိုနည်း။

အဲဒါကိုလည်း ကောင်းစွာ မကျေညက်ခဲ့ ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်စက်ကိရိယာနှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့ဟန်မတူ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ လေ့လာရသော ဝိုင်ယာလက်စက်သည် (၈၆) အမျိုးအစား ဟု ထင်သည်။ သူတွင် ခလုတ်များများစားစားမရှိ။ စက်တလုံးနှင့်တလုံး လေလှိုင်းညှိရန်သာ လိုသည်။ သို့ရာတွင် လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် လက်ဝင်သည်က ဆက်သွယ်ရေး နည်း-ဥပဒေတို့ပင်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ မည်သည့် အခါတွင် "ဟဲ့လို" ထဲ့ကာ ပြောရသည်။ မည်သည့်အခါတွင် မည်သည့်စက်အား မည်သို့ခေါ်ရသည်။ ပြီးကြောင်းကို မည်သို့ ပြောရသည်- စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

သင်တန်းဆရာသည် မေဂျာရဟီးလ်ဆိုသူ ပန်ချာဘီ အမျိုးသား အရာရှိဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ငယ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး စောထွန်းစိန်နှင့် ကျွန်တော်သာ ရှိနေကြသေးသည်။တယောက် လိုနေပါသေးသည်။

ထို့နောက် လေ့ကျင့်ရေးစကြပါပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီးစောထွန်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စိန်သည် နားကြပ်ကိုတပ်ခါ စကားပြောခွက်၌ အသံကိုစမ်းနေသည်။

မေဂျာ-တီးလ်သည် တဖွဲ့ပြီးတဖွဲ့ လိုက်၍ စစ်ဆေးနေသည်။ နည်းလမ်းတကျ လုပ်ဆောင် နေသည့်အဖွဲ့တို့ကို "ဘဲရီးဂွတ်....၊ ဘဲရီးဂွတ်...." နှင့် ချီးကျူး နေသည်။ မှားသည့် အဖွဲ့တို့ကိုမူ ကျောင်းဆောင်တာပတ် အပြေးခိုင်းနေသည်။

အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး စောထွန်းစိန်ကတော့ ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့်သာ စက်ကိုကလိနေသည်။

"ဟေ့-လူ၊ နိုင်ပါ့မလား...." ကျွန်တော် တို့က စိုးရိမ်တကြီးမေးသည်။ ဗိုလ်မှူး ချစ်မြိုင်ကလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် စိတ်စောနေဟန်တူပါသည်။ စက်မှခလုတ်တို့ကို တခုစီ လိုက်လံကြည့်နေသည်။

"အို....စိတ်ချ၊ အေးအေးသာ ထိုင်နေ၊ ကျုပ် လုပ်ပြလိုက်မယ်...."တဲ့။ ဗိုလ်မှူးကြီး စောထွန်းစိန်က ရဲရဲတောက် အာမခံသည်။

မကြာပါ။ မေဂျာ-ရဟီးလ် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ရောက်လာသည်။

"အဆက်အသွယ် ရပလား" သူက မေးသည်။

"ရပီ"ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်က ဖြေလိုက်သည်။

"ဒါဖြင့် စတင်ဆက်သွယ်"

အဲ ဒီမှာမှ ဒုက္ခဖြစ်ကြရသည်။ ဆက်သွယ်ရေး ဥပဒေတို့ကို ကျွမ်းကျင်လှပါသည် ဆိုသော ဗိုလ်မှူးကြီး စောထွန်းစိန်သည် ဘာတွေကိုဘယ်လို ရွတ်ဆိုလိုက်သည် မသိ။ ကျွန်တော့်နားထဲ

မှာတော့ "ဟဲလို" တွေကိုသာ ဖောဖောသီသီ ကြားလိုက်ရသည်။

မေဂျာရဟီးလ်သည် ဟန်ပါပါဖြင့် ခါးကို ထောက်လိုက်သည်။ မောင်းထုပ်အောက်မှ သူ့မျက်လုံးတို့သည် ပိုလို့ပြူးကျယ်လာကြသည်။ သူ့မုတ်ဆိတ်မွေးတို့သည် တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။ ထို့နောက် ပေါက်ကွဲပါတော့သည်။

"ဝှတ်-ဟဲလို-ဟဲလို" ထောက်ထားသည့် လက်တဖက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ဆူးလေနတ်ကြီးပမာ မာန်ပါပါဖြင့် ကျောင်းဆောင်သို့ လက်ညှိုး ထိုးကာ "ရန်း-ရန်း-ဝမ်းရောင်း-ဂိုး" ကျောင်းဆောင်တာပတ် အပြေးခိုင်းနေပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သည် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေရာမှ သူ့ကို အရောတဝင် စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့် မော့၍ ကြည့်ကြသည်။

သူကတော့ လျှမ်းတောက်သော မျက်လုံးစုံတို့ဖြင့် တကယ် ခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ပြေးဆိုလဲ ပြေးရရုံဘဲ ရှိပါတော့သည်။

သို့ဖြင့် သင်တန်းသည် တရက်ပြီး တရက်၊ တလပြီး တလ လွန်မြောက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဆင်းရန် တပတ်ခန့်အလိုတွင် ခရီးရှည် ချီတက်ခြင်း လေ့ကျင့်ကြရသည်။

တိုက်ခိုက်ရေးစစ်ကြောင်းအဖြစ် ထွက်ကြရသည် ဖြစ်သဖြင့် တပ်ရင်း (၃) တပ်စိပ်သည် လမ်းဘယ်ဘက်၊ တပ်ခွဲ (၄) တပ်စိပ်သည် လမ်း ညာဘက်၊ တပ်ရင်း (၅) တပ်စိပ် သည် လမ်းဘယ်ဘက် ချီတက်ကြရသည်။

ထိုအခါမျိုး၌ တဦးစီ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ပေါင်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ လက်နက်၊ ရိက္ခာ၊ ကျည်ဆံ၊ ဝတ်စုံပို စသည်တို့ကို သယ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆောင် ကြရသည်ဖြစ်သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဇုန်းစိန် (မှူ့မင်းကြီးဟောင်း - ယခု ကွယ်လွန်) ကျွန်တော်တို့ အခေါ် အထွန်း၊ သူ၏ တပင်တိုင် ခင်းကျင်းလာလေ့ရှိသည့် ကွက်စိပ် အဟော၊ ပြဇာတ်ကလေးကြောင့် မောရမှန်းပင်မသိ တခိခိရယ်ကြရသည်။

"စိမ့်တွေ၊ စမ်းတွေ၊ လျှိုတွေ၊ မြောင်တွေ ကလဲ ပေါပါဘိနဲ့၊ ဘယ်နေရာကို ကြည့်ကြည့် လွမ်းစရာ အတိပေါ့၊ တောလမ်းကလေး တလျှောက် ကျွန်းတောကြီး အောက်မှာတော့၊ ဗိုလ်မှူးကလေး ဇေယျ အုပ်ချုပ်လာသည့် တပ်စိပ်ကလေးသည်ကား....၊ ထို့နောက် ထိုခေတ်က ခေတ်စားလှသည့် ကန်တော်ကြီးနဲ့ဘေး 'မှိုင်'ရှုမှ ပြဇာတ်တေးသွားကလေး တခုကို ကောက်ကာ ပါးစပ်ဆိုင်း တီးလိုက်သည်၊ တယ် - နယ် - တယ် - နယ် တူနယ်...."

သူတို့ရဲ့တပ်စိပ်ကို ခေါင်းဆောင်ချီတက်နေသည့် ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျခမျာမှာတော့ စိဘ်မဆိုးနိုင်။ မပြုံးတုံ့ ပြုံးတုံ့ မျက်နှာတွင် မျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်း၊ ချွေး တပိုက်ပိုက်နှင့် ရိုင်ဖယ်ကြီးကို ထမ်းကာ လေးလေးနှင့် မှန်မှန်ကြီးသာ လျှောက်နေရှာသည်။

ထိုနေ့ညက တောစပ် တခုအနီး လယ်ကွက်ကလေး တခုတွင် စခန်းချကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ရိက္ခာပို့နှင့် ပစ္စည်းအချို့ကို တင်ဆောင်လာသည့် လားများလည်း ရောက်ရှိလာကြသည်။

"တပ်စိပ်လိုက် သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ ကိုယ့်ဧရိယာ အတွင်းမှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ယာယီတဲတွေ ထိုးကြရမယ်"

ထို အမိန့်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အနီးရှိ ဝါးရုံတောတို့မှ ဝါးတို့ကို ခုတ်ကြရသည်။ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတို့ကို စုဆောင်း

ကြရသည်။ ၎င်းပစ္စည်းတို့ဖြင့် တည့်တာ ခိုစရာ အမိုးအကာတွေ ပြုလုပ်ကြရသည်။

အဲဒီတော့မှ ညစာအရေး တွေးမိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ပါလာသည်မှာ "ကေ" ရာရှင်ဟု ခေါ်သည့် အမေရိကန် စစ်တပ်သုံး ရိက္ခာဗူးများ ဖြစ်ကြသည်။ ဘီစကွတ်၊ ချိုး(စ်)၊ အမဲသားဗူး၊ ဆူတ်ပြုတ်အမှုန့်။

ဘယ်လိုမှ အာသာပြေမည်မဟုတ်၊ စဉ်းစားမိရုံဖြင့် ထမင်းဖြူအဆုပ်လိုက် အခဲလိုက်ကြီးတွေကို မြင်ယောင်လိုက်ကြပြီး သွားရည်များပင် လည်မိကြသည်။

ထိုပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးသူကတော့ ဗိုလ်ကြီး ဒယ်နီထွန်း (ယခု အငြိမ်းစား)ပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် မေမြို့နယ်မြေကို အင်မတန် ကျွမ်းသည်။ အမဲလိုက်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သဖြင့် ဤပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေကို အားလုံးသိသည်။

"ကျွန်တော် တိုက်ကင်း ထွက်မယ်၊ လူနှစ်ယောက်လောက် ထည့်လိုက်" သူက အဆိုပြုသည်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ သိလိုက်ပါသည်။ သူပြန်လာရင်ဖြင့် ထမင်း—ဟင်း ပါလာပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရှောရှောရှူရှူ သဘောတူလိုက်ကြသည်။

မှောင်စ အပျိုး၊ သစ်ခက်တနန်း ဆောက်လို အပြီးလောက်တွင် ထိုတိုက်ကင်းအဖွဲ့ ပြန်လာကြသည်။ ရိုင်ဖယ်တွေကို ပခုန်းတွင် ချိတ်လို့၊ သူတို့လက်တွင်းမှာတော့ အိုးတွေ ခွက်တွေ။

"ဘာရခဲ့လဲဗျို့" ဝိုင်း၍ မေးကြသည်။

"ကြက်သားဟင်း" ဒယ်နီက ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် ဖြေသည်။

"ထမင်းရော"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ပါတော့ပါတယ်၊ နဲမယ်ထင်တယ်၊ လောက်ပါ့မလား မသိဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ် လုပ်ပါ့မလဲ" ဝိုင်း၍ စိုးရိမ် လိုက်ကြပြန်သည်။

"အို အလွယ်ကလေးပါ" တယောက်ကဝင်၍ ဖြေသည်။

အားလုံးက ထိုသူကို မြှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အမှန်တကယ်လည်း လွယ်လှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အနီးတွင် လားမောင်းသမား ကုလားရဲဘော်တွေ ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ထမင်း ဟင်း ချက်အပြီး အနီးရှိချောင်းကလေးတွင် သွားရောက်ရေချိုးနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့၏ ထမင်းအိုးမှ သွားရှုနိုက်လိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် မိသွားသဖြင့် ထိုကုလားတပ်သားတွေနှင့် တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် အတော်ကလေးစကားများလိုက် ကြရပါသေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ရာရှင်ဗူးတို့ကို အလျှော်ပေးလိုက်တော့မှ ကိစ္စပြီးပြတ်သွားသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကြေအေးသွားကြသည်။

ထိုနောက် လယ်ကွင်းခေါင်ခေါင်မှောင်နှင့်မဲမဲတွင် ဝိုင်းလိုက်ကြ၍ ဝေပုံကျခွဲဝေကြသည်။ ကြက်သားဟင်းအိုး အတွင်းသို့ မဆေးကြောရသော လက်ကြီးဖြင့် စမ်း၍စမ်း၍နှိုက်ခါ ဝေငှပေးသူကတော့ ဗိုလ်ကြီးဗိုလ်သိန်း။

"ရော့ သူငယ်ချင်းတတုံး"

"သူငယ်ချင်းကတော့ အတုံးငယ်တယ်၊ အတောင်ပံတခု အပိုယူ"

သူ့အဖို့ လူတိုင်းသည် 'သူငယ်ချင်းသာ' ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လူတိုင်းအား 'သူငယ်ချင်း' ဟုသာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ခေါ်တတ်သည့် ဗိုလ်ကြီးဗိုလ်သိန်း။

ထိုညက မိုးကလေးတဖွဲဖွဲရွာလာသောကြောင့် အေးတစိမ့်စိမ့်ရှိသည်ဖြစ်သဖြင့် ဆောင်လာသည့် ရမ်ပုလင်းကို ပွင့်ကြသည်။ ကြက်သားဟင်း စပ်စပ်ကလေးအပေါ် ရမ် အရက် ကလေးကလည်း စွက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသည် လက်ပံပင်ဇရက်ကျသည့်ပမာ စီစီညံညံ ရှိလာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ချိန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် တော်တော်နှင့် လူစုခွဲ၍မရ။

အဲဒီတော့မှကင်းစောင့်ပြဿနာ။ဘယ်သူက စပြီးစောင့်မလဲ။

ထိုအခါ သူရဲကောင်းတဦး ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ကြီး မောင်လတ်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့ အထဲတွင် အသက် အကြီးဆုံးလို့ထင်သည်။ စစ်သားဟောင်းကြီးလည်းဖြစ်သည်။ ရမ် အရက်ကလေး၏ အထောက်အကူ ရထားသဖြင့် ပြောရဲခဲ၊ ဆိုရဲရဲဖြစ်နေသည်။

"ယူအောလ် ယန်းမင်း စလိ၊ အိုင် အိုးလ်မင်း၊ ဒိုင်ခင်ထရီ အောလ်နိုက်" ခင်ဗျားတို့ အားလုံး လူငယ်တွေ အိပ်ကြ၊ ကျုပ်က အဖိုးကြီး တညလုံး ကင်းတာဝန်ယူမယ်တဲ့၊ ရဲရဲတောက်အာမ ခံသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း ခပ်ထွေထွေနှင့်မို့ သူ့ရဲ့အာမခံချက်ကိုလိုလိုလားလား တထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်ကြပြီး စိတ်ချ လက်ချအိပ်လိုက်ကြသည်။

နံနက်လင်းလို့ကြည့်လိုက်ကြတော့ ကန်သင်းဘောင်ကိုခေါင်းအုံးပြီး တခေါခေါဖြင့် သံစုံကျူးရင့်ကာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပျော်နေသည့် ဗိုလ်ကြီးလတ်ကို တအံ့သြသြ တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။

သူဘယ်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားပါသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဆက်လက်ချီတက်ကြဘို့ သူ့ကို မနဲနှိုးကြရသည်။

ထိုနေ့က ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းခရီးတွင် နေ့လယ်စာအတွက် စခန်းချရာ၌ ရွာမှထမင်းကြမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့တွင် ပါလာသော ရာရှင်ဗူးတို့ကို လဲလှယ်စားသောက်ခဲ့ကြသည်မှအပ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမရှိခဲ့။

သို့ရာတွင် မပြောပလောက်သော ကသိကအောက် အဖြစ်အပျက်ကလေးတခုနှင့်တော့ ကြုံခဲ့ကြရသည်။

ထိုနေ့ကတပ်စုမှူးတာဝန်ကျသူသည်ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်ဖြစ်သည်။ သူသည် မေဂျာဟွတ်ဖိုဒ်နှင့် စကားများလာခဲ့လေသလား မမှတ်မိတော့။ တနေ့လုံး စိတ်ဆိုးနေသည်။

နေ့လယ်ဘက်တွင်တနေရာ၌ ခေတ္တစခန်းချသည်။ ထို့နောက်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တနာရီခန့်မျှ တောလမ်းခရီးတွင် ချီတက်ခဲ့ကြရသဖြင့် နှစ်မိုင်ခွဲ သုံးမိုင်ခန့်တော့ လျှောက်ခဲ့ကြပြီးပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါ မေမောနှင့် ခြေမစ်လက်ပစ် တထောက်နားကြသည်။

ဆယ်မိနစ်ခန့် အနားယူပြီး ဆက်ထွက်ကြစို့။

အဲဒီတော့မှ လွန်ခဲ့သောစခန်းသို့ တခေါက်ပြန်လျှောက်ကြရန် အကြောင်းပေါ်လာပါတော့သည်။

အကြောင်းကတော့ ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်သည် ထိုစခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်က စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့်မို့ သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ဗမာရဲဘော်နှင့်ဗြိတိသျှစစ်တပ်

သင်တန်းပြီးဆုံး၍ တပ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် မူလတာဝန်ကိုပင် ဆက်လက် ထမ်းဆောင်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၏ ဗိုလ်သင်တန်းကိုတက်ခဲ့ကြရပြီဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့၏ စစ်သုံးအခေါ်အဝေါ်၊ ဝေါဟာရတို့ကိုင်း၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တို့ကိုင်း၊ သူတို့နည်းတူ တတ်မြောက်လာကြပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း တပ်တွင်းအုပ်ချုပ်မှုတွင် ပိုမို၍ တွင်ကျယ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည်။

ထိုသို့ပိုမို၍တွင်ကျယ်စွာ ဆောင်ရွက်လာနိုင်ခြင်းကိုကျွန်တော်တို့၏ တပ်ရင်းမှူးနှင့် တပ်ခွဲမှူးတို့ကလည်း တနည်းတဖုံ အားဖြင့် ဝမ်းမြောက်စွာလက်ခံကြသည်။ အားပေးကြသည်လို့ ထင်သည်။ အကြောင်းကတော့ ၎င်းတို့မဖြေရှင်းနိုင်သော ၎င်းတို့အနေဖြင့် မနိုင်နင်းသော ပြဿနာရပ်တို့ကို ကျွန်တော်တို့က ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းပေးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုပြဿနာတို့သည် ကြီးမားသည်တော့မဟုတ်။ သို့ရာတွင် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးကို ချစ်သော စိတ်ဓာတ်၊ လွတ်လပ်ရေးကို အမြန်ဆုံးရလိုသောပြင်းပြသည့်ဆန္ဒ၊ ထိုနိုင်ငံရေးအသိတို့ကိုအခြေခံ၍ ပေါက်ဖွားလာသော၍ဗမာ့တပ်မတော်သားတို့ကို ထိုဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်တို့သည် နားမလည်နိုင်ရှာကြ။ ကိုင်တွယ်ပုံ ကိုင်တွယ်နည်းကို မသိရှာကြ။

စစ်တပ်ဟူသည် စည်းကမ်းရှိရသည်။ ထိုစည်းကမ်းကို ထိန်းသိမ်းရာ၌ ချီးမြှင့်ခြင်းနှင့် အပြစ်ပေးခြင်းတို့ကို ချိန်ခွင်ပမာ မျှတစွာ ကျင့်သုံးရမည်။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ကျင့်သုံးရာ၌ ဥပဒေစည်းကမ်းစာအုပ်ကြီး ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တကိုင်ကိုင် လုပ်နေရုံဖြင့် မရ။ 'စာအုပ်ကြီး' ဆန်လွန်းပါက ပြဿနာပေါ်တတ်သည်ဖြစ်သည်။

ဥပမာ၊ အလေးပြုခြင်း။

စစ်တပ်တွင် လူနှစ်ဦး တဦးကိုတဦး အလေးပြုနေသည်ကို တွေ့မြင်ရပါက သာမန်လူတယောက်အဖို့မှာ ရာထူးငယ်သူက ရာထူးကြီးသူကို အရိုအသေပေးနေသည်ဟုသာ မြင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အဖို့ ရာထူး ကြီးသူက ရာထူးငယ်သူအား ပြန်လှန် အလေးပြုလိုက်သည်ကို သတိမပြုမိဖြစ်တတ်သည်။

အမှန်မှာ ထိုသို့ရာထူးငယ်သူက ရာထူးကြီးသူအားအလေးပြုခြင်း၊ ရာထူးကြီးသူက ရာထူးငယ်သူအားပြန်လည်အလေးပြုခြင်းသည် အရပ်သားများတွင် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သူက ကြီးသူတဦးအား လမ်းတွင်တွေ့လျှင် "ဦးလေးနေကောင်းလား" သို့မဟုတ် "အကို ဘယ်သွားမလို့လဲ" စသည်ဖြင့် စတင်နှုတ်ဆက်သည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အလေးပြုခြင်းသည် လူငယ်မှလူကြီးသို့ တလမ်းသွား အရိုအသေပြုခြင်းမဟုတ်၊ လေးစားသမှုဖြင့် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုအချက်ကို အကြပ်တပ်သားတို့သာ မဟုတ်၊ အရာရှိများကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် သိရှိသော်လည်း ကောင်းစွာ သဘောမပေါက်ပါက၊ တဦးအပေါ်တဦး ထားရှိအပ်သော အထက်အောက် လေးစားမှုသည် လျော့ရဲ လာတတ်သည်။ ထိုအခါစည်းကမ်းကို ထိခိုက်လာမည်မလွဲဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ကရဲဘော်တွေသည်ကျွန်တော်တို့မြန်မာအရာရှိများအား၊ ငါတို့ဗိုလ်မှူး၊ ငါတို့ဗိုလ်ကြီး စသည်ဖြင့် လွန်စွာချစ်ခင်

လေးစားကြသည်။ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်တို့အပေါ်တွင်မူ တစိမ်းတရံစာအဖြစ် သိမြင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော်များသည် ထိုအရာရှိတို့အား ဝတ်ကျေတန်းကျေမျှသာအလေးပြုကြသည်။ ဆက်ဆံကြသည်။ အချို့ကမူ အခွင့်သာလျှင် သာသလို အလေးမပြုကြ၊ မမြင်ဟန်ပြုကြသည်။ ထိုအခါ-

"မင်းဘာပြုလို့ ငါ့ကို 'ဆလံ' မပေးသလဲ" ထိုအရာရှိက ဒေါသတကြီး မေးသည်။

"မမြင်လို့ပါ" ရဲဘော်က လေအေးဖြင့်ဖြေသည်။

"ငါ့ကို 'သခင်' လို့ ခေါ်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား"

ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်၊ ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်၊ မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်စသည့် တပ်မတော်များ သက်တမ်းတလျှောက်တွင်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ထိုရဲဘော်က ပြုံးရုံမျှပြုံးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့....

" ဘာ-သခင်လဲ "မထိတထိမေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ထိုအရာရှိသည် တကိုယ်လုံး နတ်ကျသကဲ့သို့ ဖြစ်လာရရှာသည်။

"မင်း-မင်းရဲ့မှတ်တမ်းမှာ မင်နီနဲ့ ရေးထဲ့လိုက်ရမလား"

ရဲဘော် အဘို့မှာတော့ အော်ဟစ် မရယ်မိလိုက် စေရန်ပင် မနည်းကြီး ချုပ်တီးထားလိုက်ရသည်။ မင်နီဖြင့်ရေးရုံမက မင်နီအိုးကြီး တအိုးလုံးကိုဘဲ သွန်ချလိုက်ပါစေ သူမမှုပါ။

ထိုသို့သော ပြဿနာငယ်များသည် မကြာခဏ ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ကြီးမားသော ပြဿနာကမူ ရိက္ခာ။ အထူးသဖြင့် ဆန်။

ထိုခေတ်ကရခဲ့သော ရိက္ခာတို့သည် မြန်မာတို့ခံတွင်းအတွက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

များစွာမှ အဆင်မပြေသော ရိက္ခာမျိုးဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် ရိက္ခာကို မှတည်သည် ဖြစ်သဖြင့် ချီး(စ)ဟု ခေါ်သော ဒိန်ခဲ၊ မာဂျရင်းဟု ခေါ်သော ဆီခဲတမျိုး၊ အာလူး ခြောက်နှင့် ကုလားပဲ စသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အလေ့အထရှိသည်က ငါးပိ၊ ငါးခြောက်။

ထို့ကြောင့် မည်သူမျှအသုံးမပြုနိုင်သော ဒိန်ခဲနှင့်ဆီခဲတို့ကို ဖယ်၍ မဲကိုသာ အားထားကြရသည်။

ကြာလာတော့ ရဲဘော်တွေက "ကွာ- ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း ကန္တီသွားပြီး စာချုပ်တုန်းကတော့ ဗို့ကို'ဘဲ'သားနဲ့ကျွေးပါမယ်လို့ သဘောတူခဲ့တာဘဲ။ ဒါပေမယ့်မှတ်တမ်းတင်တဲ့လူက 'ဘဲ' နဲ့ 'ပဲ' စာလုံးပေါင်း မှားသွားလို့ ဒို့အခု ပဲချည်းစားနေရတယ်" ကြုံကြုံဖန်ဖန် ပြောဆိုညည်းတွားသံကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြားကြရသည်။

ထိုသို့ ပဲဟင်းကိုသာလွေးနေကြရရှာသော ရဲဘော်များအဖို့ ထမင်းသာ လောက်ငှပါက သူတို့သည် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပင် သည်းခံကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ထမင်းက မလောက်။

ထိုခေတ်က ရခဲ့သော ရာရှင် နှုန်းထားမှာ ရဲဘော် တဦးအတွက် တနေ့လျှင် ၂၁-အောင်စ ဖြစ်သည်။ ထိုနှုန်းထားဖြင့် မည်သို့မျှမဝကြ။ ထို့ကြောင့်အရေးဆိုကြရပါတော့သည်။အရေးဆိုနေစဉ် အတွင်းတွင်မူ၊မြန်မာအရာရှိတို့က စုပေါင်း၍ ရဲဘော်များ ထမင်းဝကြရေးအတွက် ကြံကြံဖန်ဖန်ကြ ရသည်။ ပိုသောအခြားရာရှင့်တို့ကို ခိုးထုတ်၍ ပြင်ပတွင် ရောင်းကြရသည်။ ထိုငွေဖြင့် လိုသောဆန်ကို ဝယ်ကြရသည်။သို့ဖြင့်ပင် မလောက်သည့်

အခါ ထိုအရာရှိများက စိုက်ထုတ်၍ ဝယ်ပေးခဲ့ကြရသည်။

နောက်ဆုံး ထိုပြဿနာသည် အရှိန်အဟုန် မြင့်မားလာမှပင် ဆန် ရိက္ခာနှုန်းကို ၂၄-အောင်စသို့ တိုးမြှင့်ရရှိခဲ့ကြရသည်။

အဲသည်တော့မှပင် ကျွန်တော်တို့မှာ သက်ပြင်းချနိုင်ကြပါတော့သည်။

ဆန်လုပွဲ

မကြာမီမှာပင် ၁၉၄၆-ခုနှစ်၊ နှစ်လယ်လောက်တွင် ကျွန်ဘော်၏ တပ်ခွဲသည် မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသသို့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု ထိန်းသိမ်းရေးတာဝန်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြရသည်။

တပ်ခွဲမှူးဖြစ်သူ မေဂျာကာလပ်ကတော့ မပါလာ။ သူ၏ ကိုယ်စား ကျွန်တော်က အုပ်ချုပ်၍ ဗိုလ်ကြီးမောင်ရွှေ၊ ဗိုလ်ကြီး မောင်မောင်၊ ဗိုလ်ကြီးမင်းဒင်တို့နှင့် လာခဲ့ကြရသည်။

ထိုသို့ မေဂျာကာလပ် မပါလာခြင်းတွင် အကြောင်းရှိပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်တို့ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက်လာသည်နှင့်တပြိုင်နက် ၎င်းတို့မရှိစဉ်က သုံးစွဲခဲ့ကြရသည့် ဂျပန်ငွေစက္ကူတို့ကို တရားမဝင်ဟု ကြေညာလိုက်သည်။ ထိုအခါ သုံးနှစ်သုံးမိုးမျှ ဂျပန်စစ်တပ်၏ စပါးရှိ စပါးကိုသိမ်း၊ ကျွဲနွား ရှိလျှင် ကျွဲနွားကိုသိမ်း၊ နောက်ဆုံးတွင် လူတွေကိုယ်၌ပင် 'ချော'ဆွဲခံခဲ့ကြရသည့် တောင်သူလယ်သမား လူထုကြီးတရပ်လုံးသည် တစတစဖြင့် အငတ်ဘေး ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်လာခဲ့ကြရသည်။

ထိုသို့သော နောက်ခံအခြေအနေတွင် ရန်ကုန်၌ ဆာ-ပေါ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထွန်း၏ အစိုးရသည် အုပ်ချုပ်လျက် ရှိသည်။ တပြည်လုံးတွင်မူ 'ဖ-ဆ-ပ-လ' အဖွဲ့ကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသည်။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသခံကား နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်အချို့တို့သည် ဆန်လုပွဲကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် လှုံ့ဆော်ကြသည်။ ခေါင်းဆောင်၍ ဆန်လုပွဲကြီးများကို ကျင်းပကြသည်။ ထိုအခါ ထိုဒေသ၌ ထိုစဉ်က တာဝန်ကျနေသည့် ကုလားစစ်တပ်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရသည်။

တောင်သူလယ်သမား လူထုကြီးသည် လှေ၊ သမ္ပာန် တို့ဖြင့် နီးရာဆန်စက်ကြီးတို့သို့ သွားရောက်၍ စပါးပုံကြီးတွေတွင် အလုံးများ ထိုးစိုက်ခါ နိုင်သမျှ ကျုံးယူကြသည်။ ဆယ်ယူကြသည်။ ထိုသတင်းကိုရသော ကုလားစစ်သားတို့သည် မော်တော်ရေယာဉ်များဖြင့် ရောက်ရှိလာကြကာ ပစ်ကြခတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်သူလယ်သမား အတော်များများ ထိမှန်ကြသည်။ သေဆုံးကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ မရောက်မီ ကလေးမှာပင် ကျိုက်လတ်အနီးရှိ ဆန်စက်ကြီးတွင် ထိုသို့ဆန်လုပွဲကြီးကျင်းပနေစဉ် အငိုက်မိခံလိုက်ကြရသဖြင့် ကုလားစစ်သားတို့၏ မြစ်လယ်မှ အစုန်အဆန် စက်သေနတ်တို့ဖြင့် အပစ်ခံကြရသောကြောင့် တောင်သူလယ်သမားများ ရာပေါင်းများစွာ အတုံးအရုံး သေဆုံးခဲ့ကြရသည်။ ထိုချောင်းရိုးတလျှောက်တွင် သွေးချင်းချင်း နီခဲ့ရသည်။ အလောင်းတွေသည် ရက်ပေါင်းများစွာ ဒီရေဖြင့် စုန်ချည် ဆန်ချည် မျောပါနေခဲ့ရသည်။

ယခုမူ ထိုကုလားစစ်တပ်တို့နေရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ဘားမားရိုင်ဖယ်တပ်တို့နှင့် အစားထိုးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူပုန်

မှုများကို ကုလားစစ်တပ်ဖြင့် နှိမ်နင်းရသည်ထက် မြန်မာတပ်ဖြင့် နှိမ်နင်းခြင်းက ပို၍သင့်တော်သည်။ လူကြား၍ ကောင်းသည် ဟူသော ယူဆချက်ဖြင့် ထိုသို့ တပ်ချင်းလဲလိုက်ဟန် တူသည်။ မြန်မာစစ်တပ်တွင်မူ မျက်နှာဖြူ လုံးဝမပါ။ မြန်မာ ချည်းသက်သက်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အား ပေးအပ်လိုက်သည့် အမိန့်ကတော့ အထွေထွေ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးအတွက်၊ အထူးသဖြင့် မြို့များ၊ ကျေးရွာကြီးများတို့ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်နေကြသည့် ဓားပြများအား နှိမ်နင်းရန်ဟူ အကြမ်းဖျင်း ဖော်ပြသည်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့တပ်ခွဲရုံးကို ကျိုက်ထော်မြို့ကလေးတွင်ဖွင့်လှစ်၍ ဗိုလ်ကြီးမင်းဒင် အုပ်ချုပ်သော တပ်စုတစုကို ကွမ်းခြံကုန်းမြို့သို့ ပို့၍ တပ်စွဲစေခဲ့သည်။

မကြာပါ။ ကျွန်တော်တို့ မြှော်လင့်နေသော ဒေသခံ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်အချို့ ကျွန်တော့်ထံသို့ ရောက်လာကြသည်။ တွေ့ကြရသည်က ပြောင်ပြောင်ထင်းထင်းတော့ မဟုတ်၊ တိုးတိုး တိတ်တိတ်။

"ကဲ-ဆိုပါအုံး" ကျွန်တော်က စတင် ဖိတ်ခေါ် လိုက်ပါသည်။

သူတို့က ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလိုဖြင့် ကြာကြာ မြင့်မြင့် ကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ ခပ်ရှဲ့ရှဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

အမှန်တော့ သူတို့ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ အမည်များကိုတော့ ကြားဘူးနေပါသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော့်ကို မတွေ့ဘူးပါ။ အမည်ကိုတော့ ကြားဘူးနေကြ ပါလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် - ပြင်ဆင်နေကြရသည့် တာဝန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကတော့ အတူတူပင်ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် တလှေထဲစီးတွေ ဖြစ်ကြပါသည်။

"တိုတိုကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆန်လုကြမလို့ဗျာ" ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက စစ်ဗိုလ်လူထွက်ပီပီ တိုတိုတုတ်တုတ်ပင်ဖြေလိုက်သည်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ မျက်လုံးပြူးသွားမိရပါသည်။

"အဲဒါ ခက်ထာဘဲဗျ၊ ကျွန်တော်တို့တာဝန်ကလဲ အဲဒါမျိုးကို တားဆီးဘို့ ဖြစ်နေတယ်" ကျွန်တော်က လေးလေးဆဆ ပြောရင်း သူ့ကို တောင်းပန်မိသည်။ "မလုလို့ မဖြစ်ဖူးလားဗျာ"

သူက ခေါင်းကို ခါ၍ပြသည်။

"မဖြစ်လို့ပေါ့၊ လုကိုလုရမှာ"

ထို့နောက် အတန်ကြာ နယ်မြေအခြေအနေတို့ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ သဘောတူညီမှု ရလိုက်ကြပါသည်။

သူတို့ဆန်လုမည့် နေ့ရက်နှင့် လုမည့်ဆန်စက်ကို ကျွန်တော်တို့အား ကြိုတင်အကြောင်းကြားမည်။ အဲဒါက သူတို့ရဲ့တာဝန်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ ထိုနေရာနှင့် နေ့ရက်တို့ကို သိပါက၊ ထိုနေ့တွင် တဖက်သို့ ကင်းလှည့်ထွက်ရန်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ သူတို့က တောင်ဘက်တွင် ဆန်လုမည် ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့က မြောက်ဖက်သို့ ခရီးထွက်ကြပါမည်။

ထိုအစီအစဉ်ဖြင့် ဆန်လုပွဲ တပွဲစ နှစ်ပွဲစ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော့ မဟုတ်လှ၊ လက်သိပ်ထိုး ပွဲကလေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုနေ့ များတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် တခြား နေရာများသို့ ခရီးလှည့်နေမိခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ တပ်ရင်းမှူး ကာနယ် သန်းဒါး၏ နှစ်ကိုယ်ကြား ပြစ်တင်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

"အဲ့ဒီနေ့က မင်းဘာဖြစ်လို့ သွားရောက်မတားဆီးခဲ့ သလဲ" သူက မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် မေးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာသေကလေးဖြင့်သာ-

"ကျွန်တော် အဲဒီနေ့က ဟိုဘက်ကို ခရီးလှည့်နေခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါလဲ သတင်းအရ သွားမိတာပါ"

ကျွန်တော့် အဖြေကို ကျေနပ်သည် မကျေနပ်သည်ကိုတော့ မပြောတတ်။ ကျွန်တော် သူ့ထံမှ ထွက်လာခဲ့တော့ သူသည် ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ အမှန်တော့ ကာနယ်သန်းဒါးသည် အိုင်းရစ် လူမျိုးစစ်စစ် ဖြစ်ပါသည်။ အိုင်းရစ် လူမျိုးမှ လွတ်လပ်သော ဗဗ္ဗလင်မြို့သား။

နောက်တခု ကျွန်တော် ကျူးလွန်ခဲ့ရသည့် ပြစ်မှုကတော့ ဆန်လုပွဲကို ရှောင်သည်ထက် ပိုမို ကြီးလေးလှပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုဒေသရှိ ပြည်သူ့ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့အား တောင်းကျည်ဆံ တသေတ္တာ ပေးခဲ့သည်။

"လုပ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ စတင်းကျည်ဆံ သိပ်နဲနေတယ်၊ တသေတ္တာလောက် ပေးခဲ့စမ်းပါ" ပြည်သူ့ရဲဘော် ဗိုလ်က တဖွဖွ တောင်းနေရှာသည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ဘေးကျပ်နံကျပ်ဖြစ်နေရသည်။ပေးလိုက်လို့ ပေါက်ကြားသွားပါက ကျွန်တော်သည် ဒုက္ခရောက်ရပါတော့မည်။ ကာနယ်သန်းဒါး သည်ပင် ကယ်နိုင်မည် မဟုတ်တော့။ မပေးပြန်ရင်လဲ

"အခြေအနေက အဲ့ဒီလိုရှိနေတယ်ဗျ၊ လွတ်လပ်ရေးက အခု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အစိုင်း ဆိုရင်တော့ တိုက်ယူ ရတော့မှာဘဲ'' တဲ့။ သူတို့ရဲ့ တင်ပြချက်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောအား အခြေအနေ တင်ပြပြီး သူ့အမိန့်ကို တိတ်တဆိတ် တောင်းခံရန် စဉ်းစားပါ သေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ပြုပါက ပြဿနာကို ကျွန်တော့် ပခုံးမှ သူ့ပခုံးသို့ ပြောင်းပေးလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မည်သူ့ကိုမှမတိုင်ပင်တော့၊ ကျည်တသေတ္တာကို ပေးလိုက်သည်။ စာရင်းမှာတော့ လေ့ကျင့်ရေးအတွက် ပစ်သည် ဟု ပြလိုက်သည်။

"ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျည်ဆံ အခွံတွေ ပြန်အပ် ရမယ်၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့က ကျည်ဆံအခွံတွေ ရှာပေးကြ'' သူတို့ကိုတောင်းပန်ရသည်။

သူတို့ခမျာလည်း ရရာကျည်ဆံအခွံတို့ကို လာ၍ပို့ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ပြန်ပေးသည့် အခွံတို့သည် သံချေးတက်နေ၍အညို အမဲတို့သာ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်ရင်းသို့ ထိုအခွံတို့ကို ပြန်လည် ပေးအပ်ရသော အခါ၌ တပ်ရင်း တပ်ထောက် ကယ်ပီတန်ဗိုလ်ကြီးက မသက်ာဖြစ်သည်။ ကာနယ် သန်းဒါး အား တိုင်သည်လို့ပင် သန့်သန့်ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အမေးအမြန်းမခံခဲ့ရ။

ထိုကဲ့သို့သော ပြဿနာများကြောင့် ကျွန်တော့်မှာရင်တမမ ကြီးလန့်စာစား နေခဲ့ရသော်လည်း တပ်ခွဲ ရဲဘော်တို့မှာမူ သားငါး ပေါများသော ဒေသ ဖြစ်သဖြင့် စားကောင်း သောက်ကောင်း။ ကင်းလှည့် တာဝန်ကျလိုက်၊ အားလပ်ချိန် တို့တွင် ခေါ်ပျစ်များ ထိုးယက်နေကြသော မိန်းမပျိုတို့ ရှိရာသို့

တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်လိုက်ဖြင့် အင်မတန် အင်မတန် ပျော်နေကြ ပါသည်။

ကင်းလှည့်ရာတွင် များသောအားဖြင့် ကျိုက်လတ်ဖက်သို့ အသွားများခဲ့သည်။ ကျိုက်လတ်မြို့ကို ခါးပြများစီးမည်ဟူသော သတင်းသည်တရက်ခြားဆိုသလို ရောက်ရှိလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မွှေးနှင့် ကျွန်တော်သည် တယောက်တလှည့် ကျိုက်လတ်သို့ ညကင်းထွက်ကြရသည်။

တခါတရံ၌မူ ကျိုက်လတ်ရှိ ထိုစဉ်က ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ထံမှ အကူအညီ တောင်းခံသောအခါ တို့၌ ၎င်း၏ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ကူညီကြရသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်၏ လူပါးမဝသေးသည့်အဖြစ် အတွေ့ အကြုံ နုနယ်လှသေးသည့် အခြေအနေကို မခံချည့်မခံသာဖြင့် သိရှိ ဝန်ခံ လိုက်ရပါသည်။ ရရှိသည့် သင်ခန်းစာ ကိုလည်း အောင့်သက်သက်ဖြင့် မှတ်သားလိုက်ရသည်။

ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်သည် ကုလားလူမျိုးဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထံသို့ မကြာခဏလာသည်။ ရောက်လာလျှင်

"ကပ္ပတိန်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီပါအုံး'' သူသည် ချိုမြ ဆုံးသော အပြုံးကိုဆောင်၍ တောင်းခံတတ်သည်။

"ဆိုပါအုံး၊ဘယ်လိုကူရမလဲ''

ထိုအခါ အသင့် ယူဆောင်လာသော မြေပုံကို ထုတ်၍ ရွာတရွာကိုပြသည်။

"ဒီရွာဟာ တရွာလုံးခါးပြတွေချည်းဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ် အဖွဲ့ဘခုထဲနဲ့ ဝိုင်းဘို့ ခက်နေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကပ္ပတိန်တို့ စစ်သားတွေက ရွာကိုဝိုင်းပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့က ရွာထဲဝင်ရှာ ပါ့မယ်။ ဖမ်းစရာလူတချို့ကို ဖမ်းပါ့မယ်''

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော့်မှာလည်း ထိုသို့ဝတ္တာရားရှိသဖြင့် သဘောတူလိုက်သည်။ နေ့ရက်အချိန်တို့ကို ချိန်းလိုက်သည်။

ထိုနေ့သို့ရောက်လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုရွာ၏ထွက်ပေါက်ဟူသမျှတို့ကိုပိတ်ကာ ဝိုင်းပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပုလိပ်တို့သည် ရွာထဲသို့ဝင်၍ မွှေနှောက်ရှာဖွေကြသည်။ လူတွေကို ဖမ်းလာကြသည်။ ဖမ်းလာသည်မှယောကျ်ားဟူသ၍ အသက် ၁၅ နှစ်နှင့် ၆၀ ကြား ရွာလုံးကျွတ်၊ မော်တော်ဘုတ်နှင့်အပြည့်။

"များလှ ချည်လား ဝန်ထောက်ကြီးရဲ့" ကျွန်တော်က မေးလျှင်....

သူက အထည်အလိပ်ပစ္စည်း အချို့ကိုပြသည်။

"အို ကပ္ပတိန်ကမသိလို့ တရွာလုံး ခါးပြတွေခင်ဗျ၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါလား သူတို့တိုက်ခိုက်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အားလုံးကိုတော့ ရုံးမတင်ပါဘူး၊ စစ်ဆေးပြီးရင် တချို့ကို ပြန်လွှတ်မှာပါ"

ပြုတ်မနူးကျွန်တော့်မှာတော့ သူ့စကားကို ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် လက်ခံလိုက်မိသည်။ သို့ရာတွင်ရွာဆိမ့်မိန်းမများ၊ ကလေးများ၏ ငိုသံယိုသံတို့ကိုမူ မကြားရက်၊ မမြင်ရက် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မျက်စိနားတို့ကို ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ အို ခါးပြရွာဘဲ၊ ဒီလိုဘဲဖြစ်ရမှာပေါ့။

နောက်တနေ့တွင် ဝန်ထောက် ပြောသကဲ့သို့ပင် ထိုရွာမှ လူများ ရာခိုင်နှုန်း ၉၉ ယောက်အချုပ်မှ ထွက်လာကြသည်။

နောင်သောအခါ၌ ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ကြရပါသည်။ ထို လွှတ်လာသူများသည် ထိုဝန်ထောက်မင်းအား တယောက်လျှင် ငွေတဆယ်စီ ပေးခဲ့ကြရသည် တဲ့။ တပေါက်တဆယ်၊

ဖမ်းလာသည်က လူပေါင်းတရာကျော်။ သူရလိုက်သည့် ငွေသည် တထောင်သာသာ။ တနေ့တထောင် ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊

ကျွန်တော်ကသာ တရားခံ အငှားလိုက်ခဲ့မိရပါပြီ။

နောက်တခါသင်တန်း

၁၉၄၆ - ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂၆ - ရက် နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဘုရင်ခံ ဆာဟူးဘတ်ရန့်(စ်)နှင့် သဘောတူညီမှုရရှိကာ ဘုရင်ခံ အမှုဆောင် အဖွဲ့၏ ဒုတိယ ဥက္ကဌ၊ တနည်းအားဖြင့် ကြားဖြတ်အစိုးရ၏ ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာသည်။

ဒီဇင်ဘာလတွင် ဗြိတိသျှအစိုးရ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးရန် လန်ဒန်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

လွတ်လပ်ရေးကို ငြိမ်းချမ်းစွာပင် ရရှိပါမည်လား။ သို့မဟုတ် လက်နက်ကိုင်၍ တိုက်ပွဲဝင်ကာ ရယူကြရမည်လား။ တတိုင်းပြည်လုံးက ထိုအဖြေကို စောင့်မျှော်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် မေမြို့၌ ဖွင့်လှစ်သော တပ်ခွဲမှူး အထူးသင်တန်း၌ တက်ရောက်လျက် ရှိနေကြသည်။

သင်တန်းတွင် အများဆုံးကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး လှအောင် (ယခု မြေတိုင်းဌာန)၊ ဗိုလ်မှူး ကြီး ခင်ညို (အငြိမ်းစား)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဝင်း(ယခု နိုင်ငံခြားရေးဌာန) အစရှိသော မိတ္ထီလာ အမြောက်တပ်မှ အရာရှိတစုတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန် အရာရှိတို့မှာ ဘားမားရိုင်ဖယ် ကရင်ရိုင်ဖယ် ချင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရိုင်ဖယ် ကချင်ရိုင်ဖယ်တို့မှ ဖြစ်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးစောအောင်စိန် ကဲ့သို့သော ကရင်အမျိုးသား အရာရှိများ၊ ဗိုလ်နော်ဆိုင်း (ယခု ပြည်ပသို့ ထွက်ပြေး ခိုအောင်းနေသော နိမည်ကျော် တောခိုဗိုလ်နော်ဆိုင်း)အစရှိသည့် ကချင်အမျိုးသားအရာရှိများ၊ ထိုနောက်ချင်းအရာရှိများ၊ဗိုလ်မှူးကြီးသိန်းမောင်(ယခုသံအမတ်ကြီး)စသည့် စက်မှုလက်မှုတပ်မှ အရာရှိများနှင့် ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းမှ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၊ ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ထွန်း(ကျဆုံး)၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်တင် (ယခုနိုင်ငံခြားရေးဌာန) ဗိုလ်မှူးကြီး စောထွန်းစိန်၊ ကျွန်တော် စသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသင်တန်းသည်လည်း သုံးလကြာ သင်တန်းဖြစ်ပါသည်။ သင်ကြားပို့ချသူတွေသည် မေဂျာခရော့(စ)တီ ဆိုသူ ခေါင်းဆောင်သည့် ဗြိတိသျှ အရာရှိများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေထိုင်ခဲ့ရသူကတော့ ဆာဂျင်မေဂျာဒတ်ဖီးဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့၏ စစ်ရေးပြ တာဝန်ခံဖြစ်သည်။

သူ့အရပ်သည် ၆-ပေကျော်သည်။ အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်လျောသော ကိုယ်ကာယလည်း ရှိသည်။

သူ့ကို ပထမဆုံး စတင်မြင်တွေ့ရသည်က စစ်ရေးပြကွင်းတွင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျယ်ပြန့်သော သူ့ရင်အုပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်လျက် မတ်မတ်ကြီး လျှောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခြေဖနောင့်ကို ပြင်းစွာ ဆောင့်နင်းလိုက်၍ စုံရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျကျနနကြီး အားပါးတရ အလေးပြုသည်။

"ဂွတ်တမောနင်း⋯ဆား"

သူ့အသံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးသို့ ဟိန်း၍ သွားသည်။

ကျယ်လောင်လှပါသည်။ အသံသြဇာနှင့် ပြည့်စုံလှပါပေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား စကားပြောရာ၌ 'ဆာ' အလုံးကို ခေါ်သည့်အခါမှ မမေ့၊ အမြဲတစေ လေးလေးစားစား ရှိသည်။

"လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ ဆာဂျင်မေဂျာ ဒတ်ဖီး ဖြစ်ပါတယ်၊ လူကြီးမင်းတို့ကို စစ်ရေးပြ သင်ကြားပေးရမည့်သူ ဖြစ်ပါတယ်၊ ထို့ပြင်လဲ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးမင်းများရဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ဆောင်ရွက်ပေးရပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လူကြီးမင်းများ မမြင်ရစေကာမူ ကျွန်တော့်အသံကိုတော့ အမြဲကြားနေကြရမယ် ဖြစ်ပါတယ်၊ စစ်ရေးပြနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ လူကြီးမင်းများ စိတ်ချတော်မူကြပါ၊ ဒီသင်တန်း သုံးလပြီးလို့ ကိုယ့်အိမ် ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ အိမ်သူသက်ထား၊ သို့မဟုတ် ချစ်သူရည်းစားကပင် လူကြီးမင်းတို့ကို မမှတ်မိလောက်အောင် သန်မာကြံ့ခိုင်လာကြမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်ကတိပြုပါတယ်"

အဲဒါက သူ့ရဲ့မိတ်ဆက် နှုတ်ခွန်း။

သူ့ကတိအတိုင်းလည်း စစ်ရေးပြကွင်းတွင် 'မောင်းလိုက်သည်က' ကျွန်တော်တို့မှာ မေမြို့၏ဆောင်းတွင်းတွင် ချွေးတဒီးဒီးဖြင့် လေးဘက်ပစ်မတတ်။

သို့ရာတွင် ဤသင်တန်းသည် ပြီးခဲ့သည့် အထူးသင်တန်းမှာကဲ့သို့ မပင်ပန်းလှ၊ မပင်ပန်းသည့်အပြင် ပျော်စရာပင် တမျိုးကောင်းခဲ့ရပါသည်။

ညနေ လေးနာရီထိုးလို့ ကျောင်းဆင်းလျှင် မြို့ထဲသို့ထွက်၍ လည်ပတ်နိုင်ကြသည်။ ထိုစဉ်ကမူ ကျွန်တော်တို့ ခပ်များများသည် လူ့တ်လပ်သော လူပျိုလူရွယ် များသာ ရှိကြပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် လည်လည်း လည်ပတ်ကြသည်။ 'ပင်းသား' စားသောက်ဆိုင်တွင် ထမင်းစားကြသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်သား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မျှားကို အားကိုး၍ ဖွင့်လှစ်ထားသော မျှားပြားလှသည့် 'ကာဖေး'တို့တွင် ကော်ဖီသောက်ကြသည်။ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင်မူ စာကျက်ကြရပါသည်။ မကျက်၍လည်း မဖြစ်။ ဖတ်စရာ မှတ်စရာတွေက မျှားမြားလှသည်။ တခါတရံ၌ အထူးသဖြင့် စနေနေ့ညတို့တွင်မူ ဖဲကစား ဝါသနာပါသူတို့၏ ကျိတ်ဝိုင်းကလေးများကတော့ဖြင့် ရှိတတ်ပါသည်။

ထို ကျိတ်ဝိုင်းတို့တွင် မပါမဖြစ်သည့် နှစ်ဦးတို့ကတော့ ဗိုလ်နေဘ်ဆိုင်းနှင့် ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်ဇာင်။

နေဘ်ဆိုင်းသည် ဖဲကစားလွန်စွာ ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည်။ သူပါမှလည်း ဝိုင်းသည် စည်စည်ကားကားရှိတတ်သည်။ ကြေးလည်းကောင်းသည်။ တရံတခါ ကစားနေရင်းမှ သူ့တွင် ငွေပြတ်သွားပါက ကိစ္စမရှိပါ။ သူ့အိပ်ဆောင်သို့ ပြန်ပြေး သွား၍ သူ၏စက်ဘီးကို ထမ်းယူလာကာ တဒေါင့်တွင် ထောင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရသမျှဖြင့်ပေါင်ကာ ဆက်ခါ ကစားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်နေဘ်ဆိုင်း၏ စက်ဘီးသည် သူစီးရသည် မရှိလှ၊ အမြဲလိုလိုပင် တစုံတဦးထံတွင် ပေါင်နှံထားပြီးသား ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ဒုဗိုလ်မှူးကြီး မောင်တင်ကမူဖဲကစား ဝါသနာပါသူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူသည် ညလုံးပေါက် အိပ်ပျက်ခံကာ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အကောက် ကောက်ပေးသူ ဖြစ်သည်။ ထိုရသော အကောက်ငွေသည် နောက်တနေ့တွင် မျှောက်သား ချေးခါးဟင်းချက်စားရန် အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဒုဗိုလ်မှူးကြီးမောင်တင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် တပတ်လျှင်တခါ သို့မဟုတ် နှစ်ခါတော့ဖြင့် မျှောက်သားဟင်း စားရတတ်ကြသည်။

ချေးခါးဟင်းကိုတော့ ကျွန်တော်သည် နံမည်ကြားရုံဖြင့် ရွံမိသည်။ ထို့ကြောင့်မစား။ သို့ရာတွင် တနေ့တော့—

"မျှောက်ဆိုတာ သစ်သီးမျိုးစုံ၊ သစ်ဥသစ်ဖုစားတဲ့ အကောင်မျိုးဗျ၊ အင်မတန် ဆေးဘက်ဝင်တာ၊ ချေးခါးဟင်း ဆိုတော့ ပိုပြီး ထိရောက်တာပေါ့၊ ရှိသမျှရောဂါ အကုန်ကျ၊ အို သိပ်ကောင်း"

ကိုတင်ရဲ့ အပြောအဟော ကောင်းမှုကြောင့် တညနေတော့ မျှောက်သားချေးခါးဟင်းကို စားလိုက်မိပါသည်။

သွားလိုက်သည့်ဝမ်း၊ တညလုံး အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့။

ကျွန်တော်က အိမ်သာမှ နုံးချိစွာဖြင့် ပြန်လာတိုင်း—

"ကိုတင် လုပ်ပါအုံးဗျ၊ ဝမ်းတွေ သိပ်သွားနေတယ်၊ ခင်ဗျား ချေးခါးဟင်းပေါ့"

သူကတော့ မျက်လုံးပင် ဖွင့်လို့မကြည့်။

"အဲဒါ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျ၊ ရောဂါတွေကျတာ၊ သွားပစေ"တဲ့ တဖက်သို့ပြောင်းကာ အိပ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ နံနက်လင်းလျှင် မျက်တွင်းကလေး ဟောက်ပက်နှင့် ကျွန်တော်စားခဲ့သော မျှောက်ကလေးနှင့်ပင် တူနေရပါတော့သည်။ အဲ့ဒါကိုကြည့်ပြီး သူက တဟားဟား။

၁၉၄၇-ခု ဇူလိုင်လ ၁၉-ရက်

ထိုသင်တန်းပြီးဆုံးလို့ တပ်ရင်းသို့ ပြန်ခဲ့ရတော့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသသို့ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုအတွက် တခေါက်ပြန်လို့ ထွက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒီတခါတော့ ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲမှူး တင်းပြည့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့် တပ်စုမှူးတွေကတော့ ဗိုလ်ကြီး အာဋ္ဌာဝက ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်သိန်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးလှမော်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ (ယခု သူတို့သုံးဦးစလုံးပင် ၁၉၄၈ခုနှစ် ဩဂုတ်လအတွင်းက တောခိုခဲ့ကြပြီး တောတွင်း၌ ကျဆုံးခဲ့ကြရပါပြီ)။

ဖျာပုံမြို့တွင် တလကျော် နှစ်လမျှ နေခဲ့ကြပြီး တပ်ရင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအတော အတွင်း ကျွန်တော်တို့၏ တပ်ရင်း (၃)သည် သံလျင်မှ မင်္ဂလာဒုံ (ယခု လေ့ကျင့်ရေးတပ် နေရာ) သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကာနယ် သန်းဒါးမရှိတော့။ ဘိလပ်သို့ ပြန်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူ့နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတဦး ကာနယ်ဖရစ်ဇယ်ဆိုသူ ရောက်ရှိလာသည်။ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သူကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားဖြင့် အတိုကောက်'စီအို'ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကာနယ် ဖရစ်ဇယ်ကိုတော့ 'စဥ့်အိုး'လို့ ခေါ်ကြပါသည်။ သူသည် ဝဝ ဖိုင့်ဖိုင့်ကြီး ဖြစ်သည်။

တပ်ခွဲတို့၌မူ ဗြိတိသျှစစ်တပ်မှလာသော တပ်ခွဲမှူးများမရှိကြတော့။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာအရာရှိတွေကပင် တပ်ခွဲမှူးတွေအဖြစ် တက်ရောက်ဆောင်ရွက်နေကြပါပြီ။

ထိုစဥ်တွင်ပင် ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်။

ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲရုံး၌ ရှိနေသည်။

"ဗိုလ်ချုပ်တို့ လုပ်ကြံခံလိုက်ကြရပြီ" တဲ့။

သတင်းဆိုးကြီးကို တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကြားလိုက်ကြရပါသည်။

အစပထမမှာတော့ မသေမချာ၊မရေမရာဖြင့်သန့်သန့်မျှသာ ဖြစ်သည်။ တစစဖြင့် ထိုအသံသည် ပိုမို၍ ကျယ်လောင်လာခဲ့သည်။

ရဲဘော်တွေသည် စုရုံး- စုရုံးဖြင့် လှုပ်လှုပ် ရွရွ ဖြစ်လာကြ

သည်။ အချို့က အံကြိတ် ထားကြသည်။ အချို့က လက်သီးဆုပ်မိကြသည်။ အချို့က တောက်ခေါက်လိုက်ကြသည်။ အချို့ကတော့ ချုံးချကာ ငိုကြွေးကြသည်။

တပ်ရပ်းမှူးသည် ချက်ချင်းပင် အရာရှိ အားလုံးတို့ကို သူ့ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ယူ၍ ဖြစ်ပျက်ပုံတို့ကို ပြောပြသည်။ ရဲဘော်များအား ထိန်းသိမ်းကြရန် ပန်ကြားသည်။ သူ့ မျက်နှာသည်လည်း မကောင်း။

ထိုအပတ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းရှိ ဂေါ်ရာကုန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့ကြရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကျဆုံးခဲ့ရခြင်းကြောင့် မတည်ငြိမ်သော ရန်ကုန်မြို့၏ အခြေအနေကို ထိန်းရန်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် တပ်ရင်း(၅)မှ တပ်ခွဲ အချို့တို့လည်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

တိုင်းပြည်၏အခြေအနေသည်စိတ်အားငယ်ဘွယ်ရှိလှပါသည်။

လွတ်လပ်ရေးကလည်း မရသေး။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည်လည်း မရှိတော့။

လွတ်လပ်ပြီ

တိုင်းပြည် အနေဖြင့် အသင့် အတင့် တည်ငြိမ်မှု ရရှိလာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် မင်္ဂလာဒုံသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်သည် အသစ် ထပ်မံ ဖွင့်လှစ်မည်ဖြစ်သော အမှတ် (၆) ဘားမားရိုင်ဖယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမှတ်(၆) ဘားမားရိုင်ဖယ် ယခုခေတ် အခေါ်အားဖြင့် အမှတ် (၆) သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းကို ထိုစဉ်က မိတ္ထီလာရှိ အမြောက်တပ်ကို ဖျက်သိမ်း၍ ထိုတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရွှေ(ယခု သံအမတ်)၊ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်ဇော (ယခုစစ်သံမှူး)၊ဗိုလ်မှူးကြီး ရဲထွန်း(ယခု အငြိမ်းစား ပ-လ-က)၊ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင် သောင်း(ယခု အငြိမ်းစားကုန်သွယ်ရေး)အစရှိသည့် အရာရှိများ နှင့် အကြပ်၊တပ်သားတို့ကိုမှုတည်ကာ ဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတပ်ရင်း(၆)၏ ဦးထုပ်တံဆိပ်တို့သည် အမြောက် တပ်၏ အရောင်ဖြစ်သော နက်ပြာနှင့်အနီတို့ကို ဆက်လက်ခံယူ ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အခြားတပ်မှ ပြောင်းရွှေ့ လာကြသော ဗိုလ်မှူးကြီး ကြည်မောင် (ယခုစစ်ဦးစီးဗိုလ်မှူးကြီး)နှင့် ဒု ဗိုလ် မှူးကြီး ခင်မောင်ကျော်(ကွယ်လွန်)တို့ကဲ့သို့ အရာရှိများလည်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ပဲခူးမြို့ ကျောက်တိုင်ကန် ရွာအနီး လေ ယာဉ်ကွင်း တွင် ၁၉၄၇ ခုနှစ် အပြီးပိုင်းတွင် စတင် ဖွင့်လှစ်သည်။

တပ်ရင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ။

ထိုအခါ၌ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ဟူ၍ အကြံပေးအရာရှိလက်ဖတင် နှင့် ကာနယ်တဦးသာ ရှိပါတော့သည်။

ထိုစခန်းသည် ဝါးရုံတောကြီးများဖြင့် ဝိုင်းရံလျက် ရှိသော လေယာဉ်ကွင်းနှင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သာဖြစ်သည်။ထို ကွက်ကွက် တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရွက်ဖျင်တဲများ၊ သုံးထပ်သား တဲများ ဖြင့် နေကြရသည်။

မကြာမီပင် ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ စစ်ရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွား သောအခါ၌ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး (ယခု အငြိမ်းစား အိုင်ဒီစီ) သည် တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တပ်ခွဲမှူးများကတော့—

တပ်ခွဲ(၁) ဗိုလ်ကြီးရဲမောင်(ယခုမြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ် ပါတီဌာနချုပ်)

တပ်ခွဲ(၂) ဗိုလ်မှူးကြီး တင်မောင် (ယခု အငြိမ်းစား)

တပ်ခွဲ(၃) ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရွှေ (ယခုသံအမတ်ကြီး)

တပ်ခွဲ(၄) ဗိုလ်မှူးပီဖိုးလှ(ယခုပြည်ပတွင်နေထိုင်) တို့ ဖြစ် ကြသည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့။

တိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်တော်တို့၏ လက်မောင်းပေါ်ရှိ ခြင်္သေ့ တံဆိပ်အမှတ်အသားတို့ကို ဖြုတ်လိုက်ကြကာ ယခု လက်ရှိ ဗမာ့ တပ်မတော်၏ သံခမောက်နှင့် ဓားနှစ်လက် တံဆိပ်ကို တပ်ဆင် လိုက်ကြရပါသည်။

ကျွန်တော့်ပခုံးမှာတော့ သရဖူ ရာထူးတံဆိပ်အစား သပြေ ထခက်နှင့် ကြယ်တပွင့်တို့သည် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ကျက် သရေတင့်စွာ ရောက်ရှိလို့နေပါပြီ။

လွတ်လပ်ပြီ။ ဒို့တိုင်းပြည်သည် လူမျိုးခြား၏ လက်အောက် တွင်နှစ်ပေါင်းစွာကျွန်အဖြစ် နေခဲ့ကြရာမှ ယခုတော့ လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ်ကြီး လွတ်လပ်ကြပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လွှတ်လပ်စ တိုင်းပြည်နုနု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စစ်နှင့်စစ်သား

"စစ်ပွဲဟူသည် နိုင်ငံ၏ ဝါဒကို တနည်းတဘာသာအားဖြင့် ဆက်လက်အကောင်အထည်ဖော် ကျင့်သုံးခြင်းသာဖြစ်သည်"ဟု စစ်ပါရဂူတဦးဖြစ်သော 'ကလော(စ)ဝသ်'က ဆိုခဲ့သည်။

မှန်ကန်လှပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် အမြင် မှာတော့ ထိုကဲ့သို့ မိမိ၏ဝါဒကို တနည်းတဖုံအားဖြင့် (ဝါ) လက်နက်ဖြင့် အကောင်အထည် ဖော်တတ်သူတို့သည် နိုင်ငံတို့သာ မဟုတ်ကြပါ။ စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြသည့် လက်နက်ကိုသာ အားကိုးသည့် တိုင်းပြည်တိုင်း၊ လူမျိုးစုတိုင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတိုင်းပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

နိုင်ငံတခုသည် မိမိ၏ ဝါဒလမ်းစဉ်အရ အခြား တိုင်းပြည် တပြည်ကို လွှမ်းမိုးရန် ကြိုးပမ်းရာ၌ အခြား နည်းလမ်း ဖြင့် မအောင်မြင်သောအခါ လက်နက်အင်အားဖြင့် ဖိ၍ လာတတ်သည်။ ထိုနည်းအတူ နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်း တခုသည် မိမိ၏ ဝါဒလမ်းစဉ်အရ တိုင်းပြည်အတွင်း၌ လွှမ်းမိုးရန် ကြိုးပမ်းရာ၌ အခြားနည်းလမ်းဖြင့် မအောင်မြင်သောအခါ ထို တိုင်းပြည်၏ အစိုးရအား လက်နက်အားကိုးဖြင့် ဖြုတ်ချရန် ကြိုးစားလေ့ တတ်သည်။

တတိယအကြိမ် ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုအခါ စစ်ပွဲဟူသည် ပေါ်ပေါက်လာရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ စစ်ပွဲ စပြီ ဆိုသည်နှင့် ပထမ ဆုံးသော ကျည်ဆံသည် ထိုတိုင်းပြည်၏ စစ်သားအား ချိန်ရွယ်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရေးအခင်းကို ဦးဆုံးပြေး၍တွေ့ရသူသည် စစ်သားပင် ဖြစ်ရသည်။ ပထမဦးဆုံး သွေးမြေကျရသူ၊ အသက်ပေးရသူသည်လည်း ထိုစစ်သားပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစစ်သားအဖို့မှာတော့ မည်သူကမှားသည်၊ မည်သူက မှန်သည်ဟူသောအချက်သည် ပြဿနာမဟုတ်ပါ။ မဟုတ်နိုင်တော့ပါ။

ထိုစစ်သားသိဘို့၊ နားလည်ဘို့ ယုံကြည်ဘို့တခုသာ ရှိသည်။ အဲဒါက မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ ငါ၏ တိုင်းပြည်နှင့် ငါ၏ တပ်မတော်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တွင် တိုင်းပြည်သည် လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့သည်။

ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်က ထိုလွတ်လပ်ရေးသည် စစ်မှန်သော လွတ်လပ်ရေးမဟုတ်ဟု ကြွေးကြော်ခဲ့သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်ဖေဖော်ဝါရီလတွင်အိန္ဒိယပြည် ကာလကတ္တားမြို့၌ ကျင်းပသော အာရှ အရှေ့တောင်ပိုင်း ကွန်မြူနစ်များ၏ ညီလာခံသို့ ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တဖွဲ့ကို သခင်သန်းထွန်းကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ် မတ်လတွင်ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ(အလံဖြူ) ကွန်ဖရင့်ကြီးကို ပျဉ်းမနားမြို့၌ ကျင်းပကြသည်။

ထိုကွန်ဖရင့်ကြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များက ဖဆပလ အစိုးရကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စစ်ကြေညာလိုက်သည်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ ဖဆပလ အစိုးရက ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များအား ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ထုတ်သည်။

သို့ရာတွင် နောက်ကျခဲ့ပါပြီ။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗမာပြည်သည် တောခိုသွားခဲ့ကြပါပြီ။

ထို့နောက်တော့ တောခိုကွန်မြူနစ်တို့သည် စစ်ကြီးအပြီးက ဝှက်ထားခဲ့သော လက်နက်ပုန်းတို့ကို ဖော်ထုတ် ဆွဲကိုင်ကြကာ နီးရာကျေးရွာများ၊ ရဲကင်းများတို့ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက် လာကြပါပြီ။ တန်တားတို့ကို ဖောက်ခွဲကြသည်။ မီးရထားလမ်းများကို ဖျက်ဆီးကြသည်။ ထိုပွဲဦးထွက် အောင်မြင်မှုများကြောင့်၎င်း၊ ဝါဒဖြန့်ကောင်းမှုကြောင့်၎င်း၊ ရိုးသားသော တောသူတောင်သား အများအပြားတို့သည် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အလံအောက်သို့ မျက်စိလည် လမ်းမှား ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း တာဝန်ကျရာ ပဲခူးခရိုင်နယ်မြေ တခုလုံးသည်လည်း ဆူကျက်စပြုလာသည့် ရေနွေးအိုးကြီးကဲ့သို့ ဟိုမှတပွက် သည်မှတပွက် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထစပြုလာခဲ့ပါပြီ။

မကြာမီ တိကျသောသတင်းတခုကို ရလိုက်ကြသည်။ ကဝမြို့အနီး ကုန်းတန်းကြီးရွာတွင် အင်အားကြီးမားသော ကွန်မြူနစ်တပ်ဖွဲ့တဖွဲ့ ရောက်ရှိနေ၍ ကဝမြို့ကို ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိနေသည် တဲ့။

ထိုရန်သူကို သွားရောက်တိုက်ခိုက်ရန်တာဝန်သည်ကျွန်တော့်အပေါ်သို့ ကျရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင် တပ်ခွဲသည် လေ့ကျင့်ရေး မပြီး တပြီး အခြေအနေတွင် ရှိနေသေးသည် ဖြစ်သည်။ ထို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် လေ့ကျင့်ရေးပြီးပြီဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီးရဲမောင်၏ တပ်ခွဲ (၁)ကို ခေါင်းဆောင်သွားရမည် ဖြစ်သည်။

ဒါဖြင့် ဗိုလ်ကြီးရဲမောင်ကို ဘာ့ကြောင့် ခေါင်းမဆောင်စေပါသလဲ။ အကြောင်းကတော့ ဗိုလ်ကြီးရဲမောင်သည် ကွန်မြူနစ် အနွယ်ဖြစ်သည်။ မယုံကြည်ရဟူသော အထက်အမိန့်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထိုသို့ စစ်ဆင်ရေးအတွက် ခရီးထွက်ရမည်လို့ ကြားသိလိုက်ရသော ကျွန်တော်၏ ဇနီး 'နု' ခမျာ မှာတော့ မျက်နှာမကောင်းလှ။ လက်ထပ်ပြီးခဲ့သည်ကလည်း မကြာသေး၊ သားဦး မောင်ဗညားအားလည်း ကိုယ်ဝန် လွယ်ထားနေရပြီမို့ ထိုသို့သော အတွေ့အကြုံမျိုးမရှိခဲ့ရသေးသော သူ့အဖို့ အားငယ်ရှာမည်မှာ မုချဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ချက်ချင်းပင် သူ့မျက်နှာကို အချိုဆုံးသို့ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

"ရဲဘော်တွေ အများကြီး ပါမှာလားဟင်"

"ပါမှာပေါ့ကွဲ့၊ ရဲဘော်တွေမှ အများကြီး"

ထိုနောက်တော့ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကျွန်တော်၏ စစ်လွယ်အိတ်တို့ကို ပြင်ဆင်ပေးရှာသည်။

ကျွန်တော်ထွက်ခွာနီးကျတော့မှ....

"ဂရုစိုက်နော်" အဲ့ဒါဘဲ မှာလိုက်နိုင်ပါသည်။

စစ်သားနှင့် သံယောဇဉ် မတည့်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ပွဲဦးထွက်နှင့်သွေးတစက်

ကုန်းတန်းကြီးတိုက်ပွဲသည် ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၆) အဖို့ ပထမဆုံးသော တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးအကြိမ် တကယ့်ရန်သူ၊ တကယ့်ကျည်ဆံနှင့်တွေ့ တွေ့ဆိုင်ဆိုင် စနစ်တကျ ရင်ဆိုင်ရသော ပွဲဦးထွက် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခဲ့ကြရသော တိုက်ပွဲတို့သည် လေ့ကျင့်ရေးကွင်းတို့၌သာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလေ့ကျင့်ရေးကွင်းပြင် တောတောင်တို့တွင် တပ်စုတပ်ခွဲတို့သည် အသွင်အမျိုးမျိုးဖြင့် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြသည်။ 'ရန်သူ'၏ မြေကတုတ်တို့ကို လှံစွပ်ကို ဝင့်ကာ တက်ရောက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။

ယခုတွေ့ကြရမည်က ရန်သူစစ်စစ်။ ကျွန်တော်တို့ထားရာတွင် ကျောက်ချနေမည့် စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော ရန်သူမဟုတ်တော့။ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားသည်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကာ လှုပ်ရှားမည့် ရန်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ခတ်သကဲ့သို့ ပြန်လည်ပစ်ခတ်မည့် ရန်သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်ကြရမည့် ကျည်ဆံတို့သည်လည်း တကယ့် ကျည်ဆံစစ်စစ် လေ့ကျင့်ရေးတို့တွင် ကဲ့သို့ ခေါင်းပေါ်မှ လွတ်ရုံမျှ ဖြတ်ကျော်ပစ်ခတ်ပေးမည့် ကျည်ဆံများမဟုတ်တော့။ ကျွန်တော်တို့အား တကယ်ထိမှန်စေရန် ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ခတ်မည့် ကျည်ဆံ။ ကျွန်တော်တို့ ထံသို့ တည့်မတ်စွာ ရှာဖွေလာမည့် ကျည်ဆံ။

သို့ရာတွင် ကဝသို့ အသွား လမ်းခရီး တလျှောက်လုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့။ အဲဒါကိုပင် ကိုယ့်ကို ကိုယ် အံ့သြနေမိရသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြောက်ရှံ့ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကိုယ်ဝန်မခံခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စောနေသည့်စိတ်၊ လှုပ်ရှားနေသော နှလုံးသားတို့က ထိုကြောက်စိတ်တို့ကို ဖုံးအုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စောနေရသည့် စိတ်ကတော့ တိုက်ပွဲသည် အောင်မြင်ပါ့မလား၊ ရန်သူကများ အင်အားသိပ်ကြီးမားနေလို့ ကိုယ့်တပ်က မတိုးနိုင်ရင်ဖြင့် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ တပ်ခွဲကလဲ ကျွန်တော့်အကြောင်း မသိသည့် မျက်နှာစိမ်း တပ်ခွဲ၊ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသော တပ်မှူးတဦး၏သံသယတွေသည်ကျွန်တော့်ကို နှောက်ယှက်လာခဲ့ကြသည်။

ရဲဘော်တို့ကို လှည့်၍ကြည့်မိသည်။ သူတို့သည် တက်သစ်စ လူငယ် လူရွယ်ကလေးများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ အများစုက ကျွန်တော့်ထက် ငယ်ရွယ်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူ၊ ကျွန်တော့်ထက် ကြီးသူတို့သည် နည်းပါးလှပါသည်။ စဉ်းစားရင်းမှ မြတ်စွာဘုရား၊ မပြောကောင်း ပြောကောင်း ယခုပါလာကြသည့် ရဲဘော်တွေအထဲမှ ကျဆုံးမည့်သူများ ရှိလေမလား၊ ဒဏ်ရာရမည့်သူတွေများပါလေမလား၊ကျွန်တော့် ရင်တွင်း၌ ကျဉ်စက်သွားမိရသည်။ သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေကိုလည်း မကြည့်ရက်တော့။

သို့ရာတွင် ထိုအခြေအနေမျိုးကို ရှောင်တိမ်းလို့ မရဆိုသည့် အချက်ကို ရင်လေးစွာဖြင့် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်တွေ အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်၌ပင် သူတို့နှင့်အတူ ရင်ဘောင်တန်း တိုက်ခိုက်ရမည် ဆိုသည့်အချက်ကို မေ့လျော့နေမိခဲ့သည်။အဲ့ဒါကို သတိရလိုက်တော့မှ ကျွန်တော့် လိပ်ပြာ သန့်သွားပါသည်။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု ကျဆုံးမှုဟူသည် စစ်သား၏ဘဝတွင် တိုက်ပွဲတိုင်း၌ ရင်ဆိုင်ရမည့် အချက်တခုဆိုသည်ကို မငြင်းမရဲလက်ခံလိုက်ရသည်။

ကဝသို့ ထိုနေ့ညနေပိုင်း၌ပင် ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း၊ တပ်စုမှူးများနှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတို့ကို ခေါ်ဆောင်၍ ကုန်းဘန်းကြီးရွာဘက်သို့ ကင်းထောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကဝမှ ထိုရွာသို့ သွားရာလမ်းသည် လှည်းလမ်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်း၏နံဘေး မြေနိမ့်ပိုင်းမှကပ်ခါလျှောက်ခဲ့ကြ၍ ရွာနှင့်နီးသောအခါ ဂိုက်လေးငါးရာ အကွာသို့အထိ တွားတက်၍ ရွာအခြေအနေနှင့် မြေအနေအထားတို့ကိုလေ့လာကြသည်။

ရွာသည် လှည်းလမ်းနှင့် ကိုးဆယ်ဒီဂရီ ထိပ်တိုက် ရှိသော တောင်ကြော ကလေးအပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ခံစစ်ဆင်သူအတွက် အထူးကောင်းသောနေရာဖြစ်သည်။ သပ်ပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိသောထိုရွာတန်းရှည်ကြီးသည် တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်။ လှုပ်ရှားမှု လုံးဝမတွေ့ရ။ အသံဗလံပင် မကြားရ။ ထိုအချက်ကပင် ရွာထဲ၌ ရန်သူရှိနေကြောင်းကို ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုရန်သူသည် ကျွန်ဘော်တို့ ကဝသို့ရောက်ရှိနေပြီကို သိရှိပြီးကြပါပြီ။

နောက်တနေ့နံနက် သုံးနာရီတွင် ကဝမှစတင် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ မှောင်သည်ကတကြောင်း။ မညီမညာရှိသောလမ်းဘေးမြောင်းထဲမှ ချီတက်ကြရသည်ကတကြောင်းတို့ကြောင့် ချီတက်မှုသည် နှေးကွေးလှသည်။ ထိုအချက်ကို ကြိုတင်ခန့်မှန်း၍ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုမျှစောစွာ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သို့ချီတက်ခဲ့ကြရင်းမှ တမဲမဲဖြင့် ရေးရေးမျှသာ မြင်တွေ့နေရသည့် ရွာကြီးသို့ နီးကပ်သည်ထက် ပိုမို နီးကပ်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် မြေပုံပေါ်၌ ‘စ’ ရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သော ချောင်းကလေးကိုမူ မတွေ့ကြရသေး။

“တွေ့ပလား ဟေ့” ဆက်သားဖြင့် ရှေ့သို့လှမ်းမေးသည်။

“မတွေ့သေးဘူး” အဖြေက ပြန်လာသည်။

တပ်တို့ကို ရပ်လိုက်ရသည်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေရပါက ရွာကြီးသို့သာ ရောက်ပါတော့မည်။ ထိုချောင်းကလေးကိုမူ တွေ့တော့မည် မထင်တော့။ ကျွန်တော်ပဲ မြေပုံ အဖတ်မှားခဲ့လေသလား။ ပြန်လည် စဉ်းစားသည်။ မမှားခဲ့ပါ။ ချောင်းကလေးမှ ထင်ထင်ရှားရှား ချောင်းကလေး။ သို့ရာတွင် ထိုမြေပုံတို့ကိုပြုစုခဲ့သည်မှာကြာခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုချောင်းကလေးသည် ထိုကြာမြင့်ခဲ့သော နှစ်များအတွင်း၌ ပျောက်ကွယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေသည့်နေရာသည် ရွာကြီးနှင့်ဂိုက် ၃၀၀ ခန့်သာရှိတော့သည်မို့ မှုန်ရီသောအရုဏ်ဦး၏ ဝိုးတဝါးတွင် ကန်သင်းဘောင် တလျှောက်၌ တပ်ဖြန့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာ၌ ခေတ္တနားကြသည်။

မကြာမီ ရွာတန်းကြီး၏ အုပ်ဆိုင်းသော သစ်ပင် ကြီးများ ထိပ်ဖျားသို့ နေခြည်ဖျော့ကလေး သွယ်တန်းစ ပြုလာသည်။ အချိန်သင့်ပါပြီ။

“တက်” စတင်ချီတက်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုအမိန့်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်၌လည်း လုံခြုံလှသည့် ကန်သင်းဘောင်ကို နှမြောတသသဖြင့် စွန့်ခွာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် လယ်ကွင်းများ၏ရိုးပြတ်တို့အကြားတွင်

တွားချွလှမ်းသည်။ ပြေး၍တက်သည်။ ကန်သင်း ရိုး တ ခု မှ နောက်တရိုးသို့ ပြေးကာ လွှားကာ ကူးပြောင်း မှီခိုခဲ့ကြသည်။

ဂိုက် ၂၅၀ - ဂိုက် ၂၀၀။

အလင်းရောင်သည် ပိုမိုပြင်လာသည်။

ဖောက် ထိုင်း။

ရွာဆီမှ ဂျပန်သေနတ်သံ ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး တချက် ကို စတင်ကြားလိုက်ကြရသည်။ ရန်သူသည် ဆီးကြိုပစ်ခတ်နေပါပြီ။

ထို့နောက်တော့ ရွာတန်းတလျှောက် ဟိုမှသည်မှသေနတ်သံတို့သည် တစစဖြင့် ပိုမိုများပြားလာကာ ကျည်ဆံ တို့သည် ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်တွင် လက်ဖြောက်တီး၍တီး၍ စူးရှစွာ အော်မြည်နေကြသည်။

ထိုသေနတ်သံတို့နှင့်အတူ ကျွန်တော်၏တပ်ခွဲသည် တစုံတဦးက အမိန့်ပေးလိုက်သကဲ့သို့ ချီတက်နေကြရာမှ တညီ တညာ တည်း တန့်၍သွားသည်။

“ဟေ့-ဘာ လို့ရပ် နေ လဲ....သေ ချင် လို့ လား....တက်....တက်ကွ” အရာရှိ အကြပ် များ၏ အော် ဟစ် သံ တို့ သည် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာကြသည်။

ထိုအခါမှ ရဲဘော်တို့သည် ကန်သင်းဘောင် တခုမှ တခုသို့ ဆက်လက်ပြေးလွှား ချီတက်ကြပြန်သည်။ အမှန်မှာ တပ်ခွဲတခုလုံးသည် ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်သံကို စတင်ကြားလိုက် ကြရသဖြင့် တဒင်္ဂအားဖြင့် အံ့အားသင့်သွားမိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးကို ကျော်လွန်ခဲ့ကြ ပြီးသည့်နောက်တော့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပွဲတိုးခဲ့ကြပါပြီ။ သွေးတို့သည် ထ၍လာသည်။ ဆူ၍လာသည်။ ရန်သူ၏ သေနတ်သံ များနှင့် ကျွန်တော်တို့၏သေနတ်သံ၊ စိန်ပြောင်းသံတို့ ပိုမိုဆူညံလာလေ၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်တွေသည် ပိုလို့ တက်ကြွလာလေ ဖြစ်လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတည်လာနေသည့် ကျည်ဆံတို့အကြား၌ ပြေးလွှားချိတက်မှု ကန်သင်းဘောင် တခုမှတခုသို့ ကူးပြောင်းခိုလှုံရခြင်းတို့သည် ကြိုးပမ်းမှုလုံးဝမရှိသကဲ့သို့ အလိုအလျောက်ဖြစ်လာကြသည်။ ယခု ပစ်နေတဲ့ ရန်သူ စက်သေနတ်၊ အဲဒီစက်သေနတ်ဆီသို့သာ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်တို့သည် ရည်မှန်း၍ ကိုယ်ခန္ဓာတို့ကို သယ်ယူပို့ဆောင်လျက် ရှိနေပါတော့သည်။

တခါတရံမှာတော့ လေထုကို ထိုးဖောက် ဖြတ်သန်းရိုက်ခတ်သွားသော ကျည်ဆံတို့၏ နီးကပ်လှသည့် အော်မြည်သံ၊ ထိုကျည်ဆံတို့သည် မြေသို့ ထောက်မှန်ပြီးနောက် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တဆင့်ထိုးတက် ပျံသန်းသွားသည့် စူးရှသော လေချွန်သံ၊ ထိုသေမင်း ခေါ်သံတို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတို့သည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ တုံ့ဆိုင်းသွားမိကြပြန်သည်။ နောက်ထပ် တလျှားတက်ရန်ကိုပင် အကြီးအကျယ် ဝန်လေးသွားမိကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရန်သူ၏ ထံသို့ ရောက်မှပင် ကိစ္စ ပြီးမည် ဟူသော အသိနှင့် တာဝန်ကြောင့် ရှေ့သို့တလှမ်းတိုးလိုက် ကြပြန်သည်။

စစ်တလင်း၏ အော်မြည်သံတို့သည် ပိုမိုကျယ်လောင် ဆူညံလာသည်နှင့်အမျှ၊ လုံ့စွပ်၏ အခန်းကဏ္ဍသို့ ရောက်လုလုရှိလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့၏ သွေးသားတို့သည် ပိုမိုဆူပွက်လာကြသည်။ ကန်သင်းဘောင်တခုစီ၊ တခုစီသည် ကျွန်တော်တို့အား အံတုနေသကဲ့သို့ ရှိလာသည်။ တက်လာပွဲရင် တက်ခဲ့ဟု စိန်ခေါ်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုစိန်ခေါ်ချက်ကို အားပါးတရ လက်ခံလျက် ၎င်းတို့ကို တဆင့်မှ တဆင့် ပြေးတက် ကူးပြောင်းခဲ့ရသည်မှာ ရန်သူ၏ကျည်ဆံနှင့် ထုတ်စည်းတိုးတမ်း ကစားနေကြရသည်နှင့်ပင် တူလှပါသည်။ သို့ဖြင့်

လုံ့စွပ်....တပ်....။

ထို့နောက် မိုခိုနေကြသောကန်သင်းဘောင်တို့မှတညီတညာတည်း ရုတ်ခြည်းထလိုက်ကြ၍ လုံ့စွပ်တွေ တဝင်းဝင်းဖြင့် ရင်ဘောင်တန်းကာ ရွာစပ်သို့ အပြင်းပြေးဝင် စီးနင်းလိုက်ကြသည်။

ရန်သူတို့ ဆုတ်ပြေးကြသည်။

တပ်စုလိုက်ခွဲ၍ ရွာကို သိမ်းပိုက် လိုက်သည်။ တအိမ်တက်ဆင်းရှာသည်။ ရွာသားတို့ကို စုဝေးစေ၍ စစ်ဆေးသည်။ ရွာအလွန် အရှေ့ဘက် ကွင်းပြင်ဆီမှတော့ ရန်သူ၏ သေနတ်သံတဖောက်ဖောက်ကို သဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေရပါသေးသည်။

ရွာတွင်း၌ ပြုဖွယ်ရာတို့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် ရွာစပ်သို့ ပြန်လာကာ ရေတွင်းတခု၏ ဘောင်တွင် တပ်ခွဲရုံး အဖွဲ့သားရဲဘော် သုံးယောက်တို့နှင့်အတူ ထိုင်လိုက်သည်။ လက်တွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးကို အိတ်တွင်းသို့ပြန်၍သွင်းလိုက်သည်။ မောလိုက်သည်မှ ခုထိ အသက်ရှူ မမှန်သေး။ သို့ရာတွင် ရဲဘော်တွေ၏ ရှေ့မှာမို့ မောသည်မပြဝံ့။ အသက်ကိုမှ ပြင်းပြင်းပင် မရှူရဲ။ ဟန်ဆောင်ရင်းဖြင့် အိတ်တွင်းမှ စီးကရက်ဗူးကိုထုတ်၍ ရဲဘော်တို့ကို တလိပ်စီ ဝေငှလိုက်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း တလိပ်ညှိ၍ သောက်သည်။

တပ်စုတို့မှ အမိန့်သံများ- တဦးကိုတဦး ခေါ်သံများ၊ လူစုသံများကိုတော့ ပြောက်ကျား - ပြောက်ကျား ကြားနေရပါသေးသည်။ တခဏကြာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တစစဖြင့် တိတ်ဆိတ်၍လာသည်။ မုန်တိုင်း၏နောက်ဆွယ်မှ ငြိမ်သက်ခြင်းလို့ပင် ဆိုရပါမည်။

ကွင်းပြင်မှ ဖြတ်ကျော်တိုက်ခတ်လာသည့် လေအေးကလေးသည် ကျွန်တော်ရဲ့ စိုးရွှဲနေသည့် ကိုယ်ကို ချွေးသိပ်ပေးနေပါ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုအေးမြမှုတွင် သာယာငေးမောနေမိရ သည်။ အနီးရှိရဲဘော်ကလေးတို့ကမူ ပြီးခဲ့သည့် တိုက်ပွဲအကြောင်း ကို တယောက်တပေါက် ပြန်လှန် စမြုံ့ပြန်နေကြသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ပြီးခဲ့သည့်တိုက်ပွဲ၊ ဒီတိုက်ပွဲကလေး အနေဖြင့် ကတော့ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ အမြတ်ဘယ်လောက် ရလိုက်ပါသလဲ။ ကျွန်တော် ပြုံးမိရသည်။ ရန်သူဟူ၍ တယောက်တလေမှ မမိ လိုက်၊ ရန်သူ့လက်နက် ဆို၍လည်း မောင်းကျိုးတလက်ပင် မရ လိုက်။ ရန်သူတချို့တော့ ဒဏ်ရာရသွားကြသည်လို့ ရွာသား တဦးစ နှစ်ဦးစက ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်မယုံ။ ကမ္ဘာပေါ် တွင် အညံ့ဆုံးတပ်ခွဲ တိုက်ပွဲနှင့် ထိုတပ်ခွဲမှူးတို့ကို နမူနာပြပါဟု ဆိုပါလျှင် ကျွန်တော်ကိုယ်၌ကပင် ရှက်ရှက်နှင့် ထိုတိုက်ပွဲနှင့် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် စေ့စေ့တွေးလိုက်ပြန်တော့ အမြတ် လုံးဝမရှိတော့ မဟုတ်ခဲ့။ မြတ်ခဲ့ပါသည်။ အဲဒီအမြတ်က လေ့ကျင့်ရေး အကြိမ် ပေါင်း ထောင်နှင့်သောင်းနှင့်ချီ၍ ပြုစေကာမူ မရရှိနိုင်သည့် အတွေ့အကြုံ။ အဲဒီအတွေ့အကြုံသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော အမြတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

"ကဲ ဟေ့ တပ်စုလိုက်သတင်းပို့"

တပ်စုတစုစီလာ၍ သတင်းပို့ကြသည်။တပ်စုတစ် အကြောင်း ထူး မရှိ။ တပ်စုသုံး အကြောင်းထူးမရှိ။ တပ်စုနှစ် သူကတော့ သတင်း မပို့နိုင်သေးပါ။

ဒို တပ်ကြပ်စောကွန့် ပျောက်နေပါသတဲ့။

ကဲ ရှာကြစမ်း။

"ဆရာ စောကွန့်....ဆရာစောကွန့်" ရဲဘော် တွေသည်

တကျော်ကျော်အော်၍ ခေါ်ကြသည်။ ပြန်လည် ထူးသံကိုတော့ မကြားရ။

နောက်ဆုံးတော့ စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့်....

နောက်ကြောင်း ပြန်ရှာကြစမ်း။

ဝေးဝေး မရှာကြရပါ။ ရွာစပ်နှင့် လယ်တကွက်သာ သာတွင် ပင် တွေ့ကြရပါပြီ။

တွေ့ပီ၊ တွေ့ပီ။

ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်များ ဝိုင်းအုံနေကြသည့် ထိုနေရာသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။

တပ်ကြပ်ကလေး စောကွန့်။

ရင်ညွန့်ဆီမှ တစိမ့်စိမ့် တပွက်ပွက် ယိုစီးလျက်ပင် ရှိနေသေး သော ချင်းချင်းနီ သွေးတို့၏ အိုင်ထဲတွင် ထာဝရဥ် ငြိမ်သက် ခြင်းဖြင့် ချုပ်ငြိမ်းလျက် ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရီဝေလာပြီဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့် မျက်လုံးတို့ကို ဖြေးလေးစွာ မှိတ်ထားလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဆုံး အရှုံး။

ဗမာ့ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၆) ပထမဆုံးသော အကျ အဆုံး။

ပြည်ထောင်စုကြီးတည်မြဲရေးအတွက်ပွဲဦးထွက်တွင်အသက်ကို ပေးလှူခဲ့ရရှာတဲ့ ဒိုတပ်ကြပ် စောကွန့်။

ဗကပတို့ညာသံ

နောက် ဆယ် ရက် ခန့် အကြာတွင် တပ်ခွဲတခုနှင့် ပေါမြို့သို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ပါလာသည့်အရာရှိတို့မှာ ဗိုလ်ကြီး ရဲထွန်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

(ယခုဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား၊ ဆောက်လုပ်ရေးဌာန၊ ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင် (ဗိုလ်မှူး ချစ်မောင် ယခု အငြိမ်းစား) ဗိုလ်ကြီး တင်ဦး (ယခုဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဗထူးကျောင်း) ဗိုလ်ကြီး ဘအောင် (ဗိုလ်မှူး ဘအောင် ယခု အငြိမ်းစား စက်မှု လက်မှု)တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီတခါ သတင်းကတော့ ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဝေါမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စုရုံးနေကြသည် တဲ့။

ဝေါမြို့သို့ ညနေဘက်တွင် ရောက်သွားသည်။ မှန်ပါသည်။ တမြို့လုံးချောက်ချားလျက် ရှိနေကြသည်။ သတင်းတွေကလည်း အမျိုးမျိုး၊ သူပုန်တထောင်ကျော်လောက်ရှိတယ်တဲ့။ တချို့ကလည်း နှစ်ထောင်ဟု ပြောကြသည်။ အရပ်သူ အရပ်သားတို့က တထောင်ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့က သုညတလုံး ဖြုတ်လိုက်ကာ တရာဟု ကောက်နုတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ထိုတရာသည်ပင် လက်နက်အပြည့်အစုံ ပါရှိမည်မဟုတ်။ ရန်သူ ဘယ်မှာလဲ။ အဲဒါကိုတော့ ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်ကြ။ အနီးအနားက ရွာတန်းညိုညိုတို့ကိုသာ ဟိုထိုး သည်ထိုး လက်ညှိုး ထိုးပြကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မမှောင်မီ တပ်စုတို့ကို နယ်မြေများသတ်မှတ်၍ နေရာချလိုက်သည်။ ခံစစ် အစီအစဉ်တို့ကိုသာ အားလုံးတို့အား နားလည်စေသည်။ တပ်စုများ နေသားတကျ ရှိလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးရဲဘွန်းတို့သည် တခေါက်လှည့်၍ စစ်ဆေးကြသည်။ ပြုပြင်စရာတို့ကို ထပ်ဆင့် ညွှန်ကြား၍ ကျေနပ်ပြီးမှ တပ်ခွဲရုံးခေတ္တဖွင့်လှစ်ထားရာ ဗိုလ်တဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ညစာ စားပြီးလျှင် ပါလာသော သတင်းစာတို့ကို ဖတ်ရင်း မောမောနှင့်ပင် အိပ်ပျော်သွားမိသည်။

တစုံတယောက်လာ၍ လှုပ်ခါ နှိုးနေသဖြင့် မျက်လုံးတို့ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်း။

"ဘာလဲ ညီလေး"

"ရန်သူတွေ ဝိုင်းနေပြီ ကိုကြီးရ"

နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သန်းခေါင်ကျော်ကျော်ကလေး ဝင်ရှိသေးသည်ကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ရာဘေး၌ အသင့်ပုံထားသော ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ကောက်ခါဝတ်ရင်း။

"ဘယ်လောက်များသလဲ" မေးလိုက်သည်။

"မြို့ပတ်ပတ်လည်ဘဲ၊ မီးတုတ်တွေနဲ့"

ဝတ်စားပြီးလျှင် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို ခါးတွင် ပတ်လိုက်သည်။

"ကဲ သွားမယ်"

မှောင်ကြီးမဲမဲတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အုပ်အုပ် ကလေး ထိုးကာ မြို့၏ အရှေ့မြောက်ဘက်စခန်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။ တမြို့လုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်၊ လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာ လုံးဝမရှိ။ သို့ရာတွင် မြို့သူ မြို့သားတွေကတော့ အိပ်ပျော်ကြဟန်မတူသေး။ ပိတ်ထားသည့် တံခါးပေါက်တို့ အကြားမှ မီးရောင်လဲ့လဲ့ ကလေးတို့ကို အိမ်တိုင်းမှာလိုလို တွေ့မြင်နေရသည်။ ရပ်ဝေးဆီမှတော့ လူသံတွေသည် တဝေါဝေါ မြည်နေသည်။

ရဲဘော်တွေသည် မြေကတုတ်တို့တွင် နေရာယူပြီး အသင့်ရှိနေကြပါပြီ။

မြို့ ပြင်ဘက် ကွင်းပြင်စီသို့ ကြည့်လိုက်ရာတွင် တလှုပ်လှုပ် ဝေ့ရမ်းနေကြသော မီးတုတ်တွေဖြင့် ထိန်ထိန် ညီးနေသည်ကို မိုင်ဝက်သာသာအရပ်၌တွေ့ရသည်။ ဟိုဘက်မှာလည်းမီးတုတ်တွေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်ဘက်မှာလည်း မီးတုတ်တွေ။ မြို့ပတ်ပတ်လည်ကို ဝိုင်းထားကြသည်။ အသံတွေကလည်း အစီစီပွက်သလို ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ထိုမျှ များပြားသော လူအုပ်ကြီးတွင် အားလုံး ကတော့ သူပုန်မဖြစ်နိုင်ပါ။ နီးစပ်ရာရွာမှ ရွာသူရွာသား ကလေးတွေပါ မကျန် သိမ်းကျုံး မှ တင် ခေါ်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လက်နက် အရေအတွက်အားဖြင့် များများစားစား ပါစရာ အကြောင်းမရှိ။

တခုကိုဘဲ ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ပူပူလောင်လောင်စိုးရိမ်လိုက်မိရပါသည်။ အကယ်၍များ ထိုလူအုပ် ကြီးသည် သူပုန်တို့၏ခြိမ်းခြောက်မှု၊ သွေးထိုးပေးမှု၊ အဆွယ်ကောင်းမှုကြောင့် ဇွတ်အတင်းတက်လာပါက ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ပစ်ရခတ်ရပါတော့မည်။ထိုအခါ များစွာ သေကြေ ကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ထံမှ ပစ်မိန့်မရဘဲ မည်သူမှစတင်မပစ်ကြရန် အမိန့်ကိုပေးလိုက်ရသည်။

ခဏကြာတော့ မီးတုတ်တွေသည် တဖြည်းဖြည်း နီး၍ နီး၍ကပ်လာကြသည်။သူတို့၏ အသံတွေလည်း ပို၍ ပို၍ ကျယ်လောင်ပီသ လာကြပါပြီ။

"ဟေ့ စစ်တပ်တွေ၊ လက်နက်ချဟေ့၊ ဝိုင်းဟ-ဝိုင်းဟ"

သူတို့က တစတစဖြင့် ပိုမို နီးကပ်လာလေ၊ ကျွန်တော်၏ လည်ချောင်းသည် ပိုမို ခြောက်သွေ့လာလေ ဖြစ်နေမိရသည်။

"ဘုရားသိကြားမ,လို့ မပစ်ပရစေနဲ့၊ မပစ်ပရစေနဲ့" အဲဒါကိုဘဲ စိတ်တွင်းမှ တတွတ်တွတ် ကျိတ်ခါ ဆုတောင်း နေမိရပါသည်။

ဆုတောင်းသည့် အတိုင်းလည်း ဘုရားသိကြား တကယ် မ,ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့မပစ်ရ၊ မခတ်ရပါ။

မီးတုတ်ကိုင်တို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဂိုက်လေးငါးရာအကွာခန့်တွင် ရပ်တန့်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အခြေအနေကို တနာရီခန့် ဆက်လက်စောင့်ကြည့် အကဲခပ်သည်။

"ဝိုင်းဟ .. တက်ဟ"အော်သူ အချို့ကတော့ ကျိုးတိုး ကျဲတဲ အော်နေကြဆဲ၊ ဒါပေမယ့်မီးတုတ်တို့ကတော့ ရှေ့သို့ မတိုးလာကြတော့။

"ဒါပါဘဲ ညီလေးရ" ကျွန်တော်က ဗိုလ်ကြီး ရဲထွန်း သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။

"အင်း၊ ဒါပါဘဲ" သူကလည်း သဘောတူသည်။

"ဒါဖြင့် တပ်စိပ်တစိပ်မှာ ကင်းနှစ်ယောက်စီပဲချ၊ ကျန်တဲ့ရဲဘော်တွေ အိပ်ကြပေစေ၊ မနက် ၄ နာရီ အားလုံး နေရာယူ"

ထို့နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ကင်းစေ့ လိုက်လံ စစ်ဆေး၍ ဗိုလ်တဲသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုညအဖို့ ဒါဘဲဖြစ်သည်။ ရန်သူသည် မတိုက်ပါ။ နောက်တနေ့တွင်လည်း မတိုက်ပါ။ ထိုနောက်မှာတော့ မြို့ကိုလည်း လာရောက်မဝိုင်းတော့ပါ။

နှစ်ရက်ခန့် အကြာတွင် မီးရထား လမ်း တ လျှောက် စစ်ဆောင်းဘက်သို့ ထွက်၍ ရွာကို ရှင်းလင်း ကြသည်။ အဗျား ရွာသို့ မရောက်မီ မိုင်ဝက်ခန့် အလိုတွင် ရန်သူ တပ်စိပ် တစိပ်ခန့်၏ လုမ်း၍ ပစ်ခြင်းကို ခံရသည်။ သို့ရာတွင် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်တော့မဟုတ်။

ရွာကိုသိမ်းပိုက်ပြီးလို့ လှည့်လည်ကြည့်လိုက်တော့ ရွာအစွန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တဘက်တွင် ထူးထူး ဆန်းဆန်း မြင်ကွင်းတခုကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

ရှာသူ ရှာသား တရာကျော်ခန့်တို့သည် ကွက်လပ် တခုတွင် စုဝေးထိုင်နေကြသည်။ မေးမြန်း စစ်ဆေးရန် ခေါ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ၎င်းတို့ကို ရဲဘော်တဦးတည်းက စောင့်ကြပ်သည်။ သူ၏ ခြိမ်းခြောက်သံကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရသည်။

"ပြေးမယ်တော့ မကြံနဲ့နော်၊ ဟောဒါကြီးနဲ့ ပစ်ထဲ့လိုက်မယ်" တဲ့။

သူ့ရင်ခွင်မှာ ပိုက်ပြီး ရွာသားတွေကို ချိန်ရွယ်ထားသည့် လက်နက်ကို ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျွန်တော့်မှာ တဖက်သို့လှည့်၍ ပြုံးလိုက်မိရသည်။

သူပြောတဲ့ 'ဟောဒါကြီး' ဆိုသည်က ၂ လက်မ မော်တာ။

ဒါပေမယ့် အဲ့ဒီခေတ်ကတော့တောသူ တောင်သားတွေသည် 'လှိုင်ဖို' သေနတ်လောက်ကိုသာ မြင်ဘူးကြပါသေးသည်။ 'စတင်း' 'ဘရင်း' ဆိုတာတွေကို များစွာ မသိကြသေး။ 'ဟောဒါကြီး' ဆိုတဲ့ မော်တာဆိုတော့ ဝေးစွ။

လက်ဝဲညီညွတ်ရေး

ဝေါမြို့မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးနောက် တပ်ရင်းတွင် ကြာကြာ မနေရသေး၊ ရန်ကုန်သို့ ရက်အကန့်အသတ်မရှိ သွားရောက်နေထိုင်ရန် အကြောင်းပေါ်လာခဲ့သည်။

လွတ်လပ်စ တိုင်းပြည်တိုင်းသည် လွတ်လပ်ရေး သူငယ်နာရောဂါကို ခံရစမြဲဖြစ်ကြသည်ကို သမိုင်း အဆက်ဆက် အထူးသဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး နောက်ပိုင်း ခေတ်တွင် တွေ့ရှိကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်ကမူ လွတ်လပ်ရေး သန္ဓေတည်သည်ကပင် စတင်၍ ရောဂါမျိုးစုံ စွဲကပ် ပါလာခဲ့ဟန် တူရှာသည်။ မွေးပီဟော့ ဆိုသည်နှင့်ပင် ငွေ့ငွေ့ ကလေးမျှသာ ပါလာသော အသက်ကို လုနေကြရပါပြီ။

ကွန်မြူနစ်တို့က တောခိုကြသည်။ ဤသည်ပင် မွေးကင်းစ ရက်သားကလေး၏ အင်အားကို ချိနဲ့စေခဲ့သည်။ ထိုသို့ အင်အား ချိသည်နှင့်တပြိုင်နက် အခြားအခြားသော ရောဂါတို့သည် စုပြုံဝင်ရောက်လာကြပါတော့သည်။

ကွန်မြူနစ်တို့ တောခိုကြသော အခါ ထို ကွန်မြူနစ်တို့အပေါ်တွင် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်လျက်ရှိသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေသည် မတည်ငြိမ် ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါ မုန်တိုင်း၏ နောက်ဆွယ်တွင် ဒီရေလှိုင်းတံပိုးတို့သည့် ကပ်ခါ ပါလာတတ်သည့်အလား ကရင်အမျိုးသား သမဂ္ဂ (ကေ အင် ယူ) နှင့် ၎င်း၏ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ဖြစ်သော ကရင်အမျိုးသား ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ (ကေ အင် ဒီ အို) တို့သည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြသည်။ ထိုအညီတို့တွင် ပြည်ပ ယင်ကောင်တို့သည်လည်း အုံခဲ့ကြပါပြီ။

ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် မွေးကင်းစ ထိုကလေးကို ဘယ်လိုကုစားကြရပါမလဲ။ ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတလက်ကိုတော့ဖြင့် အရေးတကြီး ရှာဖွေကြရပါတော့မည်။

ထိုအခါ လက်ဝဲညီညွတ်ရေး ဆေးတဖုံကို တွေ့မြင်လိုက်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိုဆေးကို ဖော်နည်းကားအတွက် ဖဆပလ တို့ ဆွေးနွေးကြသည်၊ ဆိုရှယ်လစ်တို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ ပြည်သူ့ ရဲဘော်တွေ ဆွေးနွေးကြသည်၊ တသီးပုဂ္ဂလ ကွန်မြူနစ်တွေ ဆွေးနွေးကြသည်။ထို့ပြင် ဖဆပလနှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်နှင့် ဆိုရှယ်လစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်နှင့် တသီး ပုဂ္ဂလ ကွန်မြူနစ်၊ တသီးပုဂ္ဂလကွန်မြူနစ်နှင့် ဖဆပလ နှီးနှောကြသည်။ အပေးအယူတွေ ပြုကြသည်။သို့ရာတွင် မိုးသာ စင်စင်လင်းပါတော့သည်၊ ဇာတ်လမ်းကတော့ အီလည်လည်ဖြင့် မျှောလိုရာသို့ မျှောလို့သာရှိဆဲ။

အဲ့ဒီတော့မှ အစဉ်အလာရှိခဲ့သော တပ်မတော်သည် နိုင်ငံ၏ အရေးအခင်း ဖြစ်သည်မို့ မနေသာတော့သဖြင့် နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်၏အစပ်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရပါသည်။

တပ်မတော်၏ သဘောထားသည် မည်သို့ ရှိသင့်ပါသလဲ။

တပ်အသီးသီးတို့မှ ကိုယ်စားလှယ်တို့သည် ရန်ကုန်တွင်စုဝေးကြကာ ထိုစဉ်က ဦးထွန်းဝင်း (ဝန်ကြီးဟောင်း၊ ယခုသံအမတ်ကြီး)၏ ကိုယ့်မင်း ကိုယ့်ချင်းလမ်းရှိ တိုက်ကြီး၌ ညစဉ် စည်းဝေးရကြသည်။လူများများတော့မဟုတ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နေဝင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျတို့ ခေါင်းဆောင်လျက် လူပေါင်း ဆယ်ဦးခန့်သာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအစည်းအဝေးသို့ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၄) ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ရသည်။

ညနေ ၇ နာရီထိုးလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် အားလုံးစုဝေးပြီး ဖြစ်ကြသည်။ ထို့နောက် မကြာမီပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ရောက်လာသည်။ နိုင်ငံရေးရပ်ကွက်တွင် ထိုနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ဆွေးနွေးခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတို့ကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းပြသည်။ ထို့နောက် ရှေ့တွင်

မည်သို့ ဖြစ်သင့်သည်တို့ကို တိုင်ပင်ကြသည်။ သို့ဖြင့် တညပြီး တည။

နောက်ဆုံးအဖြေကတော့ ၁၉၄၈ ခုနှစ် မေလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ကျေညာလိုက်သည့် ထိုစဉ်က ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနု၏ 'နုမူ ၁၅ ချက်' နှင့် ၎င်း၏ဂယက်။

ပြည်သူ့ ရဲဘော်အဖွဲ့သည် နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည်။ ရဲဘော်ဖြူနှင့် ရဲဘော်ဝါ။ ရဲဘော်ဝါတို့က 'နုမူ' ကို လက်ခံကြသည်။ ရဲဘော်ဖြူတို့က လက်မခံကြ။

၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင်းတွင် ရဲဘော်ဖြူတို့ တောခိုသွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ တပ်မတော် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ငယ် အတွင်း၌လည်း လှိုင်းငယ်ကလေးတလုံးက ပုတ်ခတ်သွားပါသေးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးထွန်းဝင်း၏တိုက်တွင် ညစဉ်စည်းဝေးနေကြစဉ် တည၌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် ဗိုလ်မှူးဇေယျတို့ အလာကို စောင့်နေကြရင်း ဗိုလ်မှူးကြီးထွန်းစိန် (မြူမင်းကြီးဟောင်း)၏ ဟာသတွင်တဟားဟား တဝါးဝါးဖြင့်ရှိနေကြချိန် ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် ဂရိတ်ကုတ်ဟုခေါ်သော စစ်ထပ်သုံးလောင်းကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။ ဗစ်ရွတ်ကလေးကို ရှုကာ ရှုကာဖြင့်ရှိနေသည်။ သူမျက်နှာသည်လည်း မကောင်းလှ။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဗိုလ်မှူး" ကျွန်တော်တို့က မေးကြသည်။

"နဲနဲနေမကောင်းချင်ဘူးဗျာ၊ အအေးမိနေတယ်" သူက မျှော့တော့စွာဖြင့် ဖြေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတဦးသာ လိုပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထံခါးပေါက်ဝသို့မကြာခဏ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မကြာမီ ပြင်ဘက်တွင် ကားဆိုက်သံကြားလိုက်ကြရသည်။

ဟော....လာပြီ....။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် ကြမ်းခင်းကို ဖြင်းပြင်းနင်းကာ ဝင်လာနေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် သုန်မှုန်နေသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျနှင့်ယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ပြီးတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျကို စူးစူးရှားရှား ကြည့်လိုက်သည်။

တစက္ကန့်ပြီး တစက္ကန့်၊ တစက္ကန့်ပြီး တစက္ကန့်။ တခန်းလုံးသည် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည်။

တခုခုတော့ဖြင့် ဖြစ်လာပါပြီ။ ဘာများဖြစ်လာပြန်ပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေမှာတော့ ရင်တမမ၊ မနေတတ် မထိုင်တတ်၊ မျက်နှာ မထားတတ်။

ထို့နောက်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည်ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျအားစူးစိုက်ကြည့်လျက်ကပင်....

"ကဲ ဗိုလ်ဇေယျ၊ ခင်ဗျား ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ပြောစမ်းပါအုံး" ဆိုင်းမပါဗုံမဆင့် မေးလိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျက မော့လိုက်သည်။ သူ့မျက်မှန်ကြီးသည် မီးရောင်တွင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူမဖြေ။

"ပြောလေဗျာ" ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ထပ်ဆင့် တောင်းဆိုလိုက်ပြန်သည်။

အဲ့ဒီတော့မှ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျက လေအေးကလေးဖြင့် "ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ဘဲ" ပြန်၍မေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပါသည်။ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်း တို့သည် သူ့မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မှောင်ရိပ်ပမာ ဝေဆိုင်းလျက်ရှိနေပါသည်။

"ဒီလိုကွာ...." တစ်ဆို့သောအသံဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ရှင်းပြသည်။

"ဗိုလ်ဇေယျတာ ဒီနေ့ သခင်နုနဲ့ ဗိုလ်လက်ျာဆီသွားတယ်၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးရာထူးကို တောင်းတယ်" သူ့အသံသည် ပြောရင်းမှ ပျော့ပျောင်းလာသည်။ သို့ရာတွင် တုန်ယင်လျက်ရှိနေပါသည်။ "ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ဒို့က အခုလို စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ဆွေးနွေးနေကြတယ်၊ တိုင်းပြည်တခုလုံးအတွက် လုပ်နေကြတယ်၊ အဲ့ဒါ နောက်ဖေးပေါက်ကလှဲ့ပီး အခချောင် နှိုက်ချင်တဲ့လူက နှိုက်ချင်တယ်၊ အလကားဘဲ၊ လုပ်နေလဲ ဘာမှ ထူးမှာတော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲ-ဒါဘဲ" ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထ၍ရပ်လိုက်သည်။ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို တဦးစီစေ့စေ့ကြည့်ပြီး "မင်းတို့လဲပြန်ကြတော့" တဲ့....။

ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ထွက်သွားပါသည်။

တခန်းလုံးသည် တိတ်ဆိတ်၍ကျန်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ဆွေးနွေးပွဲသည်တဝက်တပျက်နှင့်ပင် အဆုံးသတ်ခဲ့ကြရပါသည်။

လမ်းနှစ်သွယ်

ရန်ကုန်ဆွေးနွေးပွဲပြီးလို့ တပ်ရင်းသို့ ပြန်ရောက်တော့ တပ်ရင်းတခုလုံးသည် အပြင်ဘန်းအားဖြင့် နဂိုအတိုင်း ဟန်မပျက်ရှိနေကြပါသည်။ လေ့ကျင့်ရေးဆင်းသူတို့က ဆင်းနေကြသည်၊ ရုံးထိုင်သူတို့က ထိုင်နေကြသည်၊ ထမင်းချက်သူတို့က ချက်နေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြသည်၊ ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိ။ နံနက်လင်းလျှင် အိပ်ရာထ ခရာသံနှင့်အတူ ထကြသည်။ သစ္စာလေးချက် ဆိုကြသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ တာဝန်ရရာသို့သွားကြ လာကြ လုပ်ကြ ကိုင်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအချင်းအရာတို့သည် အပြင်းဘန်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဖုံးကွယ်ထားသော အပေါ်လွှာကို လှစ်ခါ အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက ပျားအုံကြီးပမာ တဒီဒီဖြင့် မြည်ဟီးနေပါလိမ့်မည်။ စီစီညံလျက်ရှိနေပါလိမ့်မည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် အုံကြွနေပါလိမ့်မည်။

ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် ဂျပန်တော်လှန်ရေး အတွက် ပြင်ဆင်ချိန်ကပင် ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေးနှင့်အတူ တပ်မတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်ကို ဖျက်သိမ်း၍ ဤဘက်ခေတ်တပ်မတော်ကို ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော အချိန်၌ ထိုဝါဒသည်ဆက်ခံရမည့်အမွေတရပ်အနေဖြင့် ငြိတွယ်ပါလာခဲ့သည်။

ယခုမူ ပြင်ပတွင် ကွန်မြူနစ်နှင့် ပြည်သူ့ရဲဘော်ဖွဲ့တို့သည် လက်နက်စွဲကိုင်၍ အတိအလင်းပုန်ကန်လျက်ရှိနေကြသည်။ ထိုဂယက်သည် တပ်တွင်းသို့ ရိုက်ခတ်လာခဲ့ပြီ။ တပ်တွင်းအနှံ့အပြားတို့၌ ကွန်မြူနစ် အနွယ်ဝင် အရာရှိ၊ အကြပ်၊ တပ်သားတို့သည် ကျိတ်စိုင်းကလေးတွေဖြင့်ဟိုမှာတစု၊ သည်မှာတစု၊ နိုင်ငံရေးအခြေ အနေအရပ်ရပ်ကို လေ့လာကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်။ စည်းရုံးကြသည်၊ အဖြေရှာကြသည်။

ထိုအခါ ကျန်သောကျွန်တော်တို့တတွေမှာ အထူးမင်ဂရူစိုက်၍ တပ်ကိုထိန်းသိမ်းနေခဲ့ကြရသည်။ ကျန်သော ကျွန်တော်တို့ဟုဆိုသည်မှာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကိုမလေ့လာသူတွေ၊ လေ့လာ

သော်လည်း နားမလည်သူတွေ၊ နားလည်သော်လည်း မကြိုက်သူတွေဖြစ်ကြသည်။ ရဲဘော်တွေနှင့် ပိုမိုနီးကပ်စွာ နေကြရသည်။ သူတို့၏စိတ်များမလှုပ်ပါးစေရန်ကြပ်မတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလိုလိုတပ်ခွဲ၌သာအနေများခဲ့ကြရသည်။

သို့ဖြင့် ၁၉၄၈-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၈-ရက်။

ထိုညနေမှာ တပ်ရင်းမှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦးကခေါ်သဖြင့် သူ့အိမ်သို့ သွားရသည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူက-

"ခင်ဗျားမနက်ဖြန် ရန်ကုန်သွားဗျာ" ခိုင်းသည်။

"ဟုတ်ကဲ့"

"တပ်တွေ တော်ခိုကြရမယ်တဲ့"

သူ့စကားကိုကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်မှာ မှင်သက်မိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရသည်။

"ဟင်"

"ဟုတ်တယ်၊ တော်ခိုကြရမတဲ့၊ အဲ့ဒါဆွေးနွေးဘို့ မနက်ဖန်လာပါတဲ့။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ကိုယ်စားသွားပြီး သူတို့နဲ့ဆွေးနွေးပေါ့" သူက ရှင်းပြသည်။

"ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ရမှာလဲ"

"တပ်ရင်း ၃ ကိုသွား၊ အဲ့ဒီကလူတွေနဲ့ဆက်ပေါ့"

"ကျွန်တော်တို့ကရော တော်ခိုမလို့လား"

သူက သူ့ထုံးစံအတိုင်း လက်ချောင်း ထိပ် ကလေး တို့ ကို အချင်းချင်းဆိတ်နေပါသည်။

"အခြေအနေအားလုံးမှ မသိသေးဘဲ ဘယ်ပြောတတ်အုံးမလဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိုလွှတ်ထာပေါ့"

"ခိုဆိုရင် တပ်မတော်တခုလုံး ခိုကြမှာလား"

"အဲဒါ မသိဘူး"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်းရော လိုက်မှာလား"

"အဲဒါလဲ မသိဘူးဗျ"

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အသေးစိပ်ဆက်လက်တိုင်ပင်ကြသည်။ အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို စိတ်ကူးရသ၍ ဖန်တီးကြည့်ကြပြီး ဘယ်လိုအခြေအနေဆိုပါက ဘယ်လိုလုပ်မည် အစရှိသည်တို့ကို စဉ်းစားကြပါသည်။ နောက်ဆုံးရသည့်အဖြေကတော့ ကျွန်တော်သည် မနက်ဖြန်မနက် မင်္ဂလာဒုံသို့သွားမည်။ တပ်ရင်း (၃)၏ အခြေအနေကို လေ့လာမည်။ တောခိုရာသို့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း ပါ မပါ စုံစမ်းမည်။

ထိုညက တော်တော်နှင့် အိပ်လို့မပျော်တော့။ အတွေးကွင်းဆက်တို့ကို အတောမသတ် ဆက်နေမိသည်။ တောခိုရပါက တပ်မတော်သည် ကွန်မြူနစ်၏ ဩဇာခံ ဖြစ်ရတော့မှာလား။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ နိုင်ငံရေးအရောင်အဆင်း မရှိသူ တယောက်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်တပ်မတော်မှလွဲ၍ မည်သည့် ဝါဒစွဲမှ မရှိသူတယောက်အတွက် ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် မည်သို့အသုံးကျပါမည်လဲ။ အသုံးကျနိုင်ရန်အတွက် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်ပါမည်လား။

အိပ်မပျော် သောကြောင့် စကားပြောရန် လူရှာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဘရွှေကို တွေးမိသည်။ သို့ရာတွင်သူသည် ထိုအချိန်က ဘော်လုံးသင်းနှင့် မင်္ဂလာဒုံသို့လိုက်ပါသွားသည်ကို သတိရသည်။ စိတ်ထဲတွင် မှတ်သားထားလိုက်သည်။ မနက်ဖြန် သူ့ကိုဝင်ရောက်တွေ့ဆုံပြီး အခြေအနေကို ပြောပြခဲ့ရပါအုံးမည်။

သို့ဖြင့်သံချောင်းခေါက်သံသည် တချက်မှနှစ်ချက်၊ နှစ်ချက်မှ သုံးချက်၊ မျက်လုံးတွေသည် ညောင်းနေကြပြီမို့ စင်းလာကြပါပြီ။ သို့ရာတွင် ဦးနှောက်တွင်းမှာတော့ တွေးစရာ တောခုစရာ

တွေသည် အမျှင်လိုက် အတန်းလိုက် ထွေးလုံးရစ်ပတ် နေကြပါသေးသည်။

တောခိုရမည်ကို မကြောက်ပါ။ ကြောက်စရာလည်း မရှိပါ။ အမှန်တော့ တောပင်ခိုစရာမလိုပါ။ တပ်ရင်း(၃)နှင့် ပေါင်းပြီး ရန်ကုန်၊ ပဲခူး စသည်တို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ရန်ဘဲ ရှိပါသည်။ ဗိုသိမ်းလိုက်သည်ဟု ဆိုလျှင် ကိစ္စက ပြီးနေပါပြီ။ သို့ရာတွင်.... သို့ရာတွင်....ထိုအတွေးအခေါ်တွင် တခုခုက မှားနေသည်။ဘာဝင် မကျ ဖြစ်နေမိရပါသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်စောစော မင်္ဂလာဒုံသို့ ကားတစီးဖြင့် လာခဲ့သည်။ လှည်းကူးသို့ ရောက်ခါနီးတွင် တဖက်မှ လာနေသော စစ်ကားတစီးနှင့် ဖြတ်လိုက်ရသည်။ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ထိုကားပေါ်တွင် ပါသွားသူမှာ တပ်ရင်း (၃)မှ ဗိုလ်ကြီး ဗိုလ်သိန်း။

သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် အူယား ဖားယား လက်ပြသည်။ ကျွန်တော့်အား ရပ်ရန် လက်ပြသည်လို့ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်မရပ်ခဲ့။ သူနှင့်တွေ့ရလျှင် သူ့ထံမှ မည်သို့သော စကားမျိုးကြားရမည်ကို ကျွန်တော်သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း တောခိုရန် ဆွယ်တရားဟောပါလိမ့်မည်။ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ သူနှင့်ဆွေးနွေးရုံဖြင့်ကိစ္စက ပြီးမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် နောက်သို့ပင်လှည့်မကြည့်မိခဲ့၊ ဆက်ခါလာခဲ့သည်။ ယနေ့ပြန်လည်စဉ်းစားလိုက်တော့ အဲဒါကိုဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရသည်။ ဗိုလ်ကြီးဗိုလ်သိန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်း ပထမပတ်တွင် အတူတူနေခဲ့ကြရသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်ရဲဘက် တဦး ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူ့အား နောက်ဆုံးအကြိမ် မြင်လိုက်ရခြင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုညပင် တောခိုခဲ့၍ ၁၉၅၇ ခုနှစ်ခန့်က ကသာခရိုင်၌ ကျဆုံးခဲ့သည်။

မင်္ဂလာဒုံသို့ရောက်လျှင် တပ်ရင်း(၃)သို့ဝင်ခဲ့သည်။ ကားကို ဂိတ်ဝမှာပင် ထားခဲ့၍ တပ်ရင်း အတွင်းသို့ မယောင်မလည် လျှောက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က တပ်ရင်း(၃) တပ်ရင်းမှူးမှာ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ရဲထွန်း (ယခု မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီ ဌာနချုပ်) ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုလည်း မတွေ့လိုသေးပါ။ သူသည် ကျွန်တော့်အား တောခိုရန် ဆွယ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ဦးစွာတွေ့လိုသူများကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စန်းယု(ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူး) သူသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်ကိုမတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးစန်းယု၏ ရုံးသို့ လာခဲ့သည်၊ အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်—

"ဟာ လာဗျို့၊ ကဲထိုင်၊ ဆိုစမ်းပါအုံး ဘယ်လိုလဲ"

ကျွန်တော်က သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ရင်း

"ကျွန်တော်လဲ ဗိုလ်မှူးတို့ အခြေအနေကို သိရအောင် လာခဲ့တာဘဲ"

ထိုအခါ သူက အသံကိုနှိမ့်လိုက်ပါသည်။

"တပ်ရင်းမှူးနဲ့ တချို့ကတော့ ဒီည တောခိုကြမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ မလိုက်ဖူး.... တပ်ထဲမှာလဲ လှုပ်လှုပ်ရွရွဘဲ၊ သတိထားနေရတယ်"

"ဗိုလ်မှူး ချစ်မြိုင်ရော"

"မြို့ထဲသွားနေတယ်၊ သူလဲမလိုက်ဖူး"

"ဗိုလ်ချုပ်ရော"

"ဗိုလ်ချုပ်မပါဘူး"

အဲဒီအဖြေကို ရလိုက်တော့ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း(၆)အတွက် အဖြေကိုရပြီး ဖြစ်သွားပါသည်။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ပြန်မယ်" ကျွန်တော်က ထလိုက်သည်။

"ခင်ဗျားတို့ တပ်ရင်းကရော" သူကမေးသည်။

"ကျွန်တော်တို့လဲ မပါဘူးပေါ့"

သူက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ဆက်လက် စကားပြောနေကြပါသေးသည်။ တဝကြီး ပြောလို့ ပြီးကြတော့မှ-

"ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်သွားမယ်၊ သတိနဲ့နေပေါ့" သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီးထွက်ခဲ့သည်။ ခေါင်းထဲမှာတော့ ပဲခူးကို အမြန်ဆုံး ပြန်ဘို့ဘဲ စိတ်စောနေပါသည်။

သို့ရာတွင် လမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်လျှင်ပင် တပ်ရင်းမှူးက ကျွန်တော့်အား တွေ့လိုပါသည်ဟု တပ်ကြပ်ကြီး တဦးက ပြေးလာသည်။ ပြေးလို့မလွတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် တပ်ရင်းမှူး ရုံးခန်းသို့ လာခဲ့ရသည်။

"ထိုင်ဗျာ" ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ရဲထွန်းသည် ကျွန်တော့်အား လွန်စွာဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် "ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲဗျ ခင်ဗျားတို့တပ်က" တိုက်ရိုက် မေးလိုက်သည်။

အဲသည်လိုမေးသည်ကိုပင် ကျွန်တော်သဘောကျသွားသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာလည်း လှည့်ပတ်ဖြေဆိုနေခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်း ရုံမျှသာ ရှိပါလိမ့်မည်။

"ကျွန်တော်လဲ အခြေအနေ လာစနဲ့နာတာဘဲ၊ အခု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်ချုပ်မပါဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့တပ်ကလဲ မလိုက်နိုင်ဘူး ဗိုလ်မှူး”

သူသည် တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် အပြုံးမပျက်။

“ဒီလိုလဲ တယ်ဟုတ်မလဲဗျ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲနဲ့ ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင်တော့ မှားမှာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဗိုလ်ချုပ်ကလဲ မလိုက်ဖူးလို့ မသေချာသေးပါဘူး”

ကျွန်တော်သည် သူနှင့်အချီအချ စကားစစ်မထိုးလိုတော့ပါ၊ မြန်မြန်ပင် ဖြတ်ချင်လှပါပြီ။

“ကျွန်တော့်အဖြေကတော့ ဒါပါပဲ”

သူစဉ်းစားနေပါသည်။ ပြီးမှ ထိုင်ရာမှထ၍ “ကဲ-လာဗျာ ခဏ၊ ကျွန်တော်တို့ ဗိုလ်ဇေယျနဲ့ သွားတွေ့ရအောင်”ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်တော့်အား သူ့ဂျစ်ကားရှိရာသို့ ခေါ်သွားပါသည်။

“မဖြစ်ဖူးဗျ၊ အချိန်လဲမရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန်မယ်” ငြင်းပါသေးသည်။ သို့ရာတွင်မရပါ။

“ခဏလေးပါ၊ ဒီနားလေးတင်ပါ၊ လာပါဗျ”

ထို့ကြောင့် သူနှင့်လိုက်ပါသွားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဝေးဝေးလံလံ မသွားကြရပါ။ တပ်နှင့်ကပ်လျက် မြောက်ဘက်တောအုပ်ကလေးအတွင်းရှိ တိုက်တန်းလျား ကလေးတို့သို့ ဖြစ်သည်။

အစွန်ဆုံး တိုက်အိမ်ကလေး၏ရှေ့တွင် ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ အတွင်းသို့ ဝင်သွားလျှင် ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျသည် မျက်မှန်ကြီးတင်းဝင်းနှင့် ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့

ကြရသည်။ သူ့နံဘေးမှာတော့ ဦးသိန်းဖေမြင့် (စာရေးဆရာ၊ တော်လှန်ရေးကောင်စီ၏ အတိုင်ပင်ခံ အဖွဲ့ ဒု-ဥက္ကဋ္ဌ)။

“ဒီမှာဗျ၊ တပ်ရင်း ၆ က ဗိုလ်မှူးတင်မောင်၊ ကဲ-သူ့ကိုကြည့်ရှုပြီး အခြေအနေလေး ဘာလေးရှင်းပြကြပါအုံး” ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းက ကျွန်တော့်အား ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျထံ အပ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ အပြုံးသည် အားပါးတရ မရှိ၊ ရော့ရဲ့လှသည်လို့ ထင်လိုက်မိသည်။

“ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ဂင်ကီ” ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ‘ဂင်ကီ’ဟူပင် ဂျပန်နံမည်ဖြင့် ခေါ်တတ်ပါသည်။

“သူတို့တပ်က မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့” ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းက ဝင်၍ဖြေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ....”

“ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း မပါလို့တဲ့ဗျာ၊ အဲဒါ ကြည့်ပြောကြပါအုံး”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က....

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူး၊ အခုဟာက တလုံးတစည်းထဲ စိတ်တူသဘောတူလဲ မဟုတ်ဖူး၊ ဗိုလ်ချုပ်တို့ မပါဘူး” ပြောရင်းမှ လျှာရှည်လိုက်မိသည်။ “ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ဥ္စကလဲ တောခို သင့်တယ်လို့ ယုံကြည် လက်ခံမှုမရှိဘူး”

ထိုအတွင်း ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ရဲထွန်း ပြန်သွားသည်။ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျသည် ကျွန်တော်ဖြေသည်ကို နားစိုက် ထောင်နေသည်။ ပြီးမှ ဦးသိန်းဖေမြင့်ဘက်သို့ လှည့်၍....

“ကဲ၊ ကိုသိန်းဖေ၊ ဟောဒီက ကိုတင်မောင်ကို အခြေအနေ ရှင်းပြစမ်းပါအုံး” လက်ဆင့်လွှဲပြောင်း အပ်နှံလိုက် ပြန်သည်။

www.burmeseclassic.com

"ပြောလဲ မထူးပါဘူး ဗိုလ်မှူး" ကျွန်တော်သည် မဲခွးသို့ပြန်ရန်သာ စိတ်စောလာမိသည်။

"မဟုတ်ဖူးလေ၊ ဖြေးဖြေးပေါ့၊ နားထောင်ပါအုံး"

ဦးသိန်းဖေမြင့်သည် ကျွန်တော့်အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အား အဘယ်ကြောင့် တောခိုသင့်သည် ဆိုသည်ကို အချက်အလက် စုံလင်စွာဖြင့် နာရီဝက် သာသာ ပြောဟောပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် သူပြောသမျှတွေသည် ကျွန်တော့် နားတဖက်မှ ဝင်၍ တဖက်သောနားမှ ဖောက်ထွက်သွားကြသည်။ ကုလားသီချင်းကို နားထောင်နေရသော တရုတ် တယောက်လိုဖြစ်နေရသည်။ ဦးခေါင်းထဲမှာတော့၊ တပ်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ရမယ်၊ ပြန်ရမယ်၊ အဲ့ဒါကိုဘဲ တွေးနေမိသည်။

"ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာတွေ သဘောပေါက်ရဲ့လား" သူက ပြုံးပြုံးကလေး မေးသည်။

ကျွန်တော်ကလဲ ပြုံးပြုံးကလေးပင် အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ပါသည်။

"ကွန်မင့်(စ်) မဖြစ်ဖူးဗျာ"

"ဟင်း ခက်လိုက်ထာ" သူရော ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျပါ ညည်းညူလိုက်ကြသည်။

အဲ့ဒီတော့ ကျွန်တော်သည်ထွက်ပေါက် ရှာရပါတော့သည်။

"ဒီလိုလေ၊ ကျွန်တော့်ဆိုတယောက်ထဲနဲ့ ပီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခု ပြောပြတာတွေကျွန်တော့်တပ်ရင်းမှူးကို တင်ပြပါရစေအုံး၊ ကျွန်တော် အစုံအလင် တင်ပြပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးမယ်၊ ပီးတော့ ဒီညနေ စကားပြန်မယ်၊ ဟုတ်လား"

သူတို့သည် ထိုအဖြေကို စိတ်မပါ့တပါဖြင့် လက်ခံလိုက်ကြပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျကတော့

"ဂင်ကီရေ၊ သေသေ ချာချာ စဉ်းစားကွယ်" အဲ့ဒါဘဲ နောက်ဆုံး မှာလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်တော့မှပင် ပင့်သက်ကြီးကို အားပါးတရ တဝကြီး ချလိုက်နိုင်ပါတော့သည်။

ထိုညက တပ်ရင်း (၃) တဝက်ခန့်၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ရဲထွင် ခေါင်းဆောင်၍ တောခိုခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျလည်း ပါသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း (၆)မှလည်း အရာရှိ တဦးနှစ်ဦးနှင့် ရဲဘော်အချို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ တချိန်တည်းမှာပင် သရက်မြို့ တပ်ရင်း (၁) သည်လည်း ဘပ်ရင်း တရင်းလုံး တောခိုသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုအခါ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည့် ဗမာတပ်များမှာ၊ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၃) တဝက်ကျော်၊ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၄)၊ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၅) နှင့် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၆) တို့ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ်က ကျန်တိုင်းရင်းသား တပ်တို့သည် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၂) (အများစုမှာ ကရင်အမျိုးသားများနှင့် အခြား တိုင်းရင်းသားများ)။ ချင်းသေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၁)(၂)(၃) ကချင် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၁) (၂)။ ကရင် သေနတ်ကိုင် (၁)(၂)(၃)။ ခြေလျင် တပ်ရင်း (၄) (ဂေါ်ရခါး အမျိုးသားများ) အစရှိသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ မှတ်မိသ၍ ဖြစ်သည်။

မွေရေးကတော့ဖြင့် ရပ်လေးဘွယ် ကောင်းလျက် ရှိနေပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တောတွင်းမှ ဆက်သား

ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း(၆)သည် လေယာဉ်ကွင်းစခန်းမှ ပဲခူးမြို့တွင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဒု-တပ်ရင်းမှူး ဖြစ်နေပါပြီ။

တိုင်းပြည်သည် နေရာတကာ၌ ဆူပူလျက်ရှိသည်။ ကွန်မြူနစ်နှင့် ၎င်းအုပ်စုတို့က မြေလတ်ပိုင်းတွင် ရဲစခန်းတို့ကိုစီး၊ ရွာတော့မြို့တော့ကိုတိုက်၊ တန်ထားတို့ကို ချိုးနေကြစဉ်၊ ကေ-အင်-ဒီ-အိုလက်နက်ကိုင်တို့သည် မြန်မာကျွန်းပေါ် ဒေသနှင့် သထုံ၊ မော်လမြိုင်၊ တောင်ငူ တဝိုက်တွင် ပေါ်ပေါ် ထင်ထင်ပင် လက်နက်တို့ကိုစွဲကိုင်၍ လှုပ်ရှားစပြုလာကြသည်။

ထိုအခြေနေ တို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းမှာ နယ်မြေတွင်းရှိ အချက်အချာဖြစ်သည့် မြို့ရွာတို့ကို ထိန်းသိမ်း၊ မီးရထားလမ်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ရ၊ သတင်းအရ စစ်ဆင်ရေးငယ်တို့ကို ဆင်နွှဲရသဖြင့် လက်မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာခဲ့ရပါသည်။

ထိုစဉ်တွင် တောတွင်းမှ ပေးလိုက်သည့် စာတစောင်ကို ရရှိလိုက်ကြသည်။

၎င်းစာမှာ တောခိုသွားခဲ့သော ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျထံမှ ဖြစ်သည်။ အကြောင်း ကတော့၊ ကေအင်ဒီအို အရေးကို တင်ပြဆွေးနွေးလိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ပါရစေတဲ့။ အဲဒါမှဒုက္ခ။

ထိုအချိန်က တပ်မတော်၏ ဦးစီးချုပ်သည် ကရင်အမျိုးသား ဗိုလ်ချုပ် စမစ်ဒွန်း ဖြစ်သည်။ လက်ခံ တွေ့ဆုံသည်ကို အထက်စစ်ရုံးကြီးမှ ကြားသိသွားပါက၊ တပ်ရင်းမှူး ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် အရေးယူခြင်း ခံကြရမည်မုချဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် တောတွင်းမှ စတင်ဆက်သွယ်သည် ဖြစ်သဖြင့်၊ အပေးအယူ တဲ့လိုတဲ့ငြား ငြိမ်းချမ်းရေး ရလိုရငြား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးဖြင့် စွန့်စားသင့်သည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

တွေ့ဆုံကြရမည့် နေရာသည် ပဲခူးလေယာဉ်ကွင်းရှိ တပ်ရင်းမှူး၏အိမ်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျကိုယ်တိုင် တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့သော တိုက်ပုကလေး ဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ကလေးသည် လေယာဉ်ကွင်း အစပ်တွင် သီးသန့် တည်ရှိသည်။ လေယာဉ်ကွင်းတဝိုက်ကို စောင့်ရှောက်နေသော ကင်းတပ်စုနှင့်လည်း အလှမ်းဝေးသည်။

ချိန်းဆိုသောနေ့တွင်ပင် သူတို့ရောက်လာကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျနှင့် အဖော်တဦးအား လိုက်ပို့ကြသူတို့ သည်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် မျက်နှာစိမ်းများ မဟုတ်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းမှ တောခိုသွားကြသူများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

စစ်တပ် လဖက်ရည် ချိုချိုကျကျ သောက်ချင် လှသည်ဆိုသဖြင့် ထိုသူတို့အား ကပျာ ကရာ ဖျော်၍ တိုက်ရသည်၊ သောက်ကြ စားကြရင်းမှလည်း ရှေးဖြစ် နှောင်း ဟောင်း တွေ ပြောကြဆိုကြရင်းဖြင့် ရယ်ကြမောကြ။

"အမယ်၊ ဗိုလ်မှူးတို့ကို ကျွန်တော်တို့ မြင်နေတာဘဲ၊ ရန်ကုန်သွားတိုင်းမြင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့က မလုပ်ရက်လို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြတာ"တဲ့။ တဦးက မထိတထိ စသည်။

"ရမယ်၊ လုပ်ကြည့်ပါလား" ကျွန်တော်တို့က ခံပြင်းစွာပြင်ပြန်၍ပြောလိုက်သည်။

အဲဒီတော့ သူတို့က တဟားဟား ရယ်လိုက် ကြပါသည်။

သောက်လို့စားလို့ပြီးတော့ တဦးက-

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကောင်းလိုက်တာ ဗိုလ်မှူးရာ ဒီလဖက်ရည်မျိုး မသောက်ရတာကြာပြီ၊ ကဲ၊ ဗိုက်တော့ပြေ ပါပြီ။ လိုချင်တာကလေးတခုဘဲ ကျန်တယ်" ပြုံးစိစိလုပ်နေသည်။

"ဘာလဲကွ"

အဲဒီတော့သူက စပ်ဖြီးဖြီးကြီးဖြင့်

"ကျည်ဆံကလေး နဲနဲပါးပါး"

ကျွန်တော်တို့မှာ ရီရအခက်၊ စိတ်ဆိုးရအခက်။

"ဟေ့ တော် တော်၊ လဖက်ရည်တိုက်တာဘဲ လွန်လှပြီ၊ ကဲ၊ မောင်မင်းကြီးသားတွေ ကြွကြပေတော့"

သူတို့အားလုံး ရယ်နေကြပါသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား လေးလေးစားစား အလေးပြုကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာတွေသည် မကောင်းကြ။ ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာတွေလည်း ထိုနည်းအတူပင်။

သူတို့ လေယာဉ်ကွင်းကို ဖြတ်ပြီး တဖက် ဝါးရုံတောဆီသို့ လျှောက်သွားကြတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့ကို မျက်စိတဆုံး မြှော်ကြည့်လိုက်ကြရင်း ရင်တွင်း၌ ဟင်းလင်းစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျကို အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ဆန္ဒကို ကြားကြရသည်။

သူတို့၏ အမြင်မှာ ကေ-အင်-ဒီ-အို တို့၏ အန္တရာယ်သည် လွန်စွာ ကြီးမားလာပြီဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို တင်ပြဆွေးနွေးရန်အတွက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကို တွေ့လိုပါသည် တဲ့။

တို့ ၂ ရက်၊ ၃ ရက် အတွင်းမှာတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး စားလိုသည့် ခေါက်ဆွဲနှင့် အခြား အစားအသောက်များ၊ သူအလိုရှိ

သည့် 'ဗစ်' ပရုပ်ဆီနှင့် အခြားဆေးတို့ကို ဝယ်ပို့ပေးကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ထိုသို့ လေယာဉ်ကွင်းနှင့် မြို့ကွင်းကူးသန်းနေကြရသည်မှာလည်း အင်မတန်မှ အန္တရာယ် များလှသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် စောကြာဒိုးသည် ပဲခူးတွင် ရှိနေပါသည်။

ထိုအတွင်း ဒု ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦးသည် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့်တွေ့သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျအကြောင်းကို တင်ပြသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အတွေ့ခံမည်ဟု သဘောတူညီမှုရရှိတော့မှ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြုံးနိုင်ရွှင်နိုင် ရှိကြရပါသည်။

သို့ရာတွင် ပြဿနာကတော့ မကုန်သေး။ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျနှင့် သူ့အဖော်တို့အား ရန်ကုန်သို့ မည်သို့ပို့ရပါမည်လဲ။ အတော်ကလေး ခေါင်းကိုက်ကြရသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ထိုစဉ်က တပ်ရင်းဆေးမှူး ဖြစ်သည့် ဗိုလ်ကြီးမောင်သွင် (ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား)အား ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်ကြရသည်။

"လွယ်ပါတယ်၊ လူနာလို ပတ်တီးစည်းပေးပြီး သူနာတင်ကားနဲ့ ခေါ်သွားမယ်" ဆရာသွင်က ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့် ရွှေ ရွှေ ရှုရှုပင် သဘောတူ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့နံနက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျအား မျက်မှန်ကိုချွတ်၊ မျက်နှာနှင့်ခေါင်းကို ပတ်တီးစည်းပေးပြီး လူနာတင်ကားထဲတွင် လှဲနေစေသည်။ သူ့အဖော်ကိုမူ ဆေးတပ်သားစစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်စေ၍ ကားနောက်ပိုင်းအဝတွင် ထိုင်စေသည်။ ဆရာသွင်က ကား၏ရှေ့ခန်းတွင် ထိုင်သည်။

သူတို့ကို ကျွန်တော်က ဂျစ်ကားတစီးဖြင့် ရှေ့ဆောင်လျက် လေယာဉ်ကွင်းမှ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ပေါက်ကိုင်ချောင်တော့ လေယာဉ်ကွင်းလမ်းနှင့် ရန်ကုန် မန္တလေး လမ်းမကြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆုံရာ လမ်းဆုံသို့အရောက်တွင် သံချပ်ကာ ကားတစ်စီး ပဲခူးဘက်မှ လာနေသည်ကို အံ့ဩ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုသံချပ်ကာကား အပေါ်ပေါက်မှ ကိုယ်တခြမ်းထုတ်ခါ လိုက်ပါလာသူက ဗိုလ်မှူးချုပ်စောကြာဒိုး။

"ဘယ်လဲဟေ့" ဗိုလ်မှူးချုပ်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

ကျွန်တော်က ကားကိုအရှိန်လျှော့လိုက်ခါ စမတ်အကျဆုံးဖြင့် အလေးပြုလိုက်သည်။

"လူနာတယောက် မင်္ဂလာဒုံ ဆေးရုံ ပို့မလို့ ဗိုလ်ချုပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ရော ဘယ်လဲ"

"ရန်းကုန်း"

"ဒါဖြင့် အတော်ဘဲ၊ အက်စကော့ (အစောင့်အရှောက်) မပါလို့ ဗိုလ်ချုပ် တဆိတ် ခေါ်သွားပေးပါ"

"အိုကေ၊ တဲလ်သမ်းတူဖော့လိုမီး (ကောင်းပြီ၊ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ဘို့ ပြောလိုက်)တဲ့။

ကျွန်တော်က ဆရာသွင်ကို လက်ပြလိုက်သည်။ ဆရာက တော့ ပြုံးစိစိဖြင့် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ လိုက်ပါသွားသည်။

သူတို့ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြတော့ ကျွန်တော့်မှာ အားအင် ကုန်ခမ်းသူ တယောက်ပမာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ထိုနေရာ၌ပင် အတန်ကြာ ဆက်လက် နားနေမိရပါသည်။

ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့ကသာ အပင်ပန်း ခံလိုက် ကြရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ တို့၏ ဆွေးနွေးပွဲသည် မအောင်မြင်ခဲ့၊ ဘာမျှ အရာမထင်ခဲ့။

သို့ဖြစ်ရသည်က တောတွင်းမှ လူတွေသည် တောင်းဆိုချက် တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့် လာခဲ့ကြသည်။ ကေအင်ဒီအို အရေးဖြင့်

ခြိမ်းခြောက်၍ အကြွပ်ကိုင်လိုသော သဘော သက်ရောက်ခဲ့သည်။

မကြာမီ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျ တောတွင်းသို့ ပြန်သွားသည်ဟု ကြားလိုက်ရသည်။ မည်သို့ ပြန်သွားသည်ကိုတော့ မသိတော့ ထို့နောက်လည်း သူနှင့် မတွေ့တော့။

၁၉၄၉ ခုနှစ် အစ

၁၉၄၈ ခုနှစ် မိုးအနှောင်း ဆောင်းအကူးတွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း(၆)မှ တပ်ခွဲနှစ်ခွဲကို မိတ္ထီလာသို့ ပို့လိုက်ရသည်။

မရှေးမနှောင်းပင် ထိုတပ်ခွဲ နှစ်ခွဲကို အုပ်ချုပ်ရန် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် မိတ္ထီလာသို့လိုက်ရန် အမိန့်ရရှိခဲ့သည်။ အမိန့်စာရွက်ပေါ်တွင် မပါရှိသော်လည်း ကျွန်တော်နားလည် သိရှိထားတာကတော့၊ ကေ အင် ဒီ အို တို့သည် မကြာမီ အတိအလင်းပုန်ကန်ထကြွကြပါတော့မည်။ ထိုအခါ ကရင်အမျိုးသား စစ်တပ်တွေသည် အတော်များများ သူတို့ဘက်သို့ ပါသွားကြမည်ဟု ကြိုတင်တွက်ဆထားရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအခြေအနေသို့ ဆိုက်လာပါက ကျွန်တော်သည် ထိုတပ်ခွဲနှစ်ခွဲဖြင့် မိတ္ထီလာ ဒေသကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသိမ်းထားရန် ဖြစ်သည်။ တတ်နိုင်သ၍ မဲတင်းထားရန်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က မိတ္ထီလာတွင်ရှိသော အမှတ် (၃) ချင်းတပ်ရင်းသည် ကယားပြည်နယ်တွင် ဆူပူထကြွနေသောပဒေါင်းတို့အရေး အခင်းကြောင့် ထိုဒေသသို့ တပ်ရင်းတခုလုံးစစ်ဆင်ရေးထွက်နေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ္ထီလာတပိုက်တွင် ဗိုလ်ကြီး တင့်ဆွေ (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး၊ တိုင်းမှူး)နှင့် သူ၏ စစ်ဝန်ထမ်းတပ်တို့သာ ရှိကြသည်။ ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ ကရင်အမျိုးသား စစ်တပ်များ။

မြင်းခြံတွင် ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်၊ မန္တလေးတွင် ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်၊ တောင်ငူတွင် ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်နှင့်ကရင်စစ်ရဲများ၊ ပျဉ်းမနားတွင် ကချင် သေနတ်ကိုင်တပ်၊ မန္တလေး ရန်ကုန် မီးရထားလမ်းတလျှောက် အခြား ကရင်လက်နက်ကိုင်တပ်များ။

သူတို့အဖို့ တောခိုရန်ပင်မလို၊ ၎င်းတို့ လက်ရှိ တပ်စွဲထားသောမြို့ရွာများကို "ဒို့သိမ်းလိုက်ပီဟေ့" ဟု ဆိုရုံဖြင့် ကိစ္စပြီးနိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။

ထိုအခြေအနေတွင် ကျွန်တော်၏ တပ်ခွဲ ၂ခွဲဖြင့် မည်မျှခရီးရောက်နိုင်မည်၊ မရောက်နိုင်မည်ကို မြေပုံစာရွက်ကို မဖြန့်ဘဲနှင့်ပင် သိနိုင်ပါသည်။

သို့ရာတွင် စစ်ပွဲဟူသည် အရေအတွက် တခုတည်း အပေါ်တွင်သာ တည်သည်မဟုတ်၊ အခြားအခြားသော အချက်အလက် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ကြသည့် မြေအနေအထား ရာသီဥတု၊ တပ်၏ အရည်အချင်း ဒေသခံလူများ၏ စိတ်ဓာတ်၊ အစရှိသည်တို့နှင့်ထိုအချက်အလက်တို့ အပေါ်တွင် မှီ၍ လိုက်လျောကိုက်ညီစွာ တပ်ဖြန့်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း၊ တိုက်ခိုက်ခြင်း တို့သည်လည်း စစ်မျက်နှာ၏ ချိန်ခွင်လျှာတို့ကို လိုရာဘက်သို့ တိမ်းညွတ်စေနိုင်သည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်း အရာတို့ကို ခေါင်းထဲတွင် ထပ်တလဲလဲ သုံးသပ်ရင်းဖြင့်၊မိတ္ထီလာသို့လာသည်။ အခြေအနေ

ကို မသိရှာသော ဇနီးနှင့် ငါးလသား အရွယ်မျှသာရှိသေးသည့် သားငယ်တို့ကိုမူ မီးရထားဖြင့် မိသားစုတပျော်တပါး သွားလာနေရသည့်အတွက်ကြောင့်ပင် ရွှင်မြူးနေကြပါသည်။

အမှန်တော့ ဇနီးနှင့် သားငယ်တို့ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရန် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထွက်ခွာသွားနှင့်ပြီ ဖြစ်သော တပ်ခွဲများ၏ အိမ်ထောင်သည်တို့သည်လည်း ပါသွားကြသည် ဖြစ်သည်ကတကြောင်း၊ အရေးအကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာပါက ထိုအမျိုးသမီးများ ကလေးများတို့ကို လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းသို့ အချိန်မီ ပို့ဆောင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့သောကြောင့်ဘကြောင်းနှင့် အခြားအခြားသော အကြောင်းကြောင်းတို့ ကြောင့်သာ ယခုကဲ့သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိတ္ထီလာသို့ ရောက်တော့ဖြင့် အမှားကြီး မှားခဲ့ပြီ ဆိုသည်ကို သိလိုက်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့။

ကျွန်တော်၏ တပ်ခွဲတို့သည် မိတ္ထီလာတွင် မရှိကြတော့.... မြောက်ပိုင်းတိုင်း၏ အမိန့်ဖြင့် ကယားပြည်နယ် လွိုင်ကော်သို့ တနေ့ကပင် စုံလိုက်ပြီဟု တအံ့တသြ ကြားသိလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားမိရသည်။ မိတ္ထီလာတပိုက် မြန်မာပြည် အလယ်ပိုင်း ဒေသကြီးတခုလုံးသည် ကေအင်ဒီအိုတို့အတွက် အတားအဆီးဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ပါ။ မှည့်ဝင်းလျက်ရှိနေပါပြီ။ အသာကလေးပင် ဆွတ်ခူးရန်အသင့်။

ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သော အခြေအနေကို တပ်ရင်းသို့ အစီရင်ခံ၍ ကလောသို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ရသည်။

ကလောတွင်လည်း တပ်ခွဲတို့ကိုမမှီလိုက်၊ လွိုင်ကော်သို့ထွက်သွားကြပြီဟု သိရသည်။ ထိုတပ်ခွဲတို့၏ အိမ်ထောင်စုတို့နှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ၝင်းတို့ကို စောင့်ရှောက်ရန် တပ်စိပ် ၂ စိပ်ခန့်သာ ကလောတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကလောတွင် ဗိုလ်မှူးကြင် (ယခုကျဆုံး) ရှိသည်။ သူသည် ကလောတွင်ရှိသော တိုက်ခိုက်ရေးကျောင်းတွင် အမှုထမ်းနေသည်။ ထိုကျောင်း၏ ကျောင်းအုပ်ကြီးကတော့ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်မြင့် (သူ့နာမည်ရင်းသည် ဟာဝ်လက် [စ] ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ကပြား ယခုပြည်ပတွင် နေထိုင်လျက်ရှိ)။ တပ်ရေးမှူး ဗိုလ်မှူးဖိုဒ်။

ကလောတွင်လည်း ပြဿနာ ရှိနေပါသည်။ ဗမာ အရာရှိထဲမှ ကြီးကြီးမားမားဟူ၍ ဗိုလ်မှူးကြင်တယောက်သာ ရှိသည်။ သူသည် ခင်မောင်မြင့်ကို မယုံ။

"ဒီကောင် သစ္စာဖောက်မဲ့အကောင်ဗျ" သူက အံကိုကြိတ်၍ ပြောပြသည်။

ထို့ကြောင့် ကလောတွင် ကျန်ရှိနေသော ကျွန်တော်၏ တပ်စိပ် ၂ စိပ်ကို လိုသလို အသုံးချရန် သူ့ကိုပေးခဲ့ရသည်။

"နဲတော့ နဲတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ အဲ့ဒီ တပ်စိပ် ၂ စိပ်နဲ့ ခင်ဗျားဆီမှာရှိတဲ့ ဗမာရဲဘော်တွေကို ပေါင်းပြီး အခြေအနေ ထိန်းပေါ့"

နောက်တရက်တွင် ကျွန်တော်၏ ဇနီး နုနှင့် သားမောင် ဗညားတို့ကို ဗိုလ်မှူးကြင်ထံ အပ်ခဲ့၍ ကျွန်တော် ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

လွိုင်ကော်တွင် အခြေအနေသည် အေးဆေးလျက်ရှိနေသည်။ မှန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မရောက်မီ တပတ်ခန့်ကပင် ချင်းတပ်ခွဲ တခွဲ ရန်သူ၏ ခြုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ကြရသည်။ အတော်များများ ကျဆုံးခဲ့ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်

အမြင်၌ ချင်းသေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းတခုလုံး ရှိသည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ စစ်ကူပို့ရန် လိုသည့် အခြေအနေမျိုး မရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရောက်လာကြတော့မှ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရပါမည်။

ချင်း (၃) တပ်ရင်း၏ တပ်ရင်းမှူးမှာ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး လျင်ချင်ဇန်(ကွယ်လွန်)ဖြစ်သည်။ သူသည် လူရိုးလူကောင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အရက်ကိုတော့ ကြိုက်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သောက်သည်။ သောက်သည်မှာ တနေ့လုံး တညလုံး ၂၄ နာရီ။ တပ်ရင်းကို ကိုင်ထားသူက သူ၏ ဒု တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူးဟာစ်(ချ)ကော့ ဆိုသူ အင်္ဂလိပ်ကပြား။

ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး လျင်ချင်ဇန်အား ကျွန်တော်သည် ရောက်လာကြောင်း သွားရောက် သတင်းပို့လျှင် သူသည် ကျွန်တော့်အား ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုရှာသည်။ ထို့နောက် သူ့ရဲ့ စုတ်လွှက်နေသော ဘီယာ ဗိုက်ကြီးကို လက်ဖဝါးကြီး ၂ ဖက်တို့ဖြင့် ပွတ်ခါ ပွတ်ခါ

"ဝမ်းသာတယ်၊ သိပ်ဝမ်းသာတယ်၊ ရန်သူလား ဆိတော့ ဆိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိတ်စမဆိပါဘူး၊ အလကားဘဲ" တဲ့....။

ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် ပြောပြသည်။

နောက်တနေ့တွင် ကျွန်တော်၏ တပ်ခွဲတခုရှိရာ 'ငွေတောင်' ရွာကလေးသို့ လာခဲ့သည်။ ထိုခေတ်က ထိုရွာကလေးသည် အိမ်ခြေအနည်းငယ်မျှသာ ရှိသေးသည့် ရွာသိမ်ကလေးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပျင်းစရာလည်း ကောင်းလှသည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ရွာက တကယ့်ကို ပျင်းစရာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကောင်းပါလား” တပ်ခွဲမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးတင်ဦး(ယခု ဒုမှူးကြီး ဗထူးမြို့ စစ်ကျောင်း)ကို ပြောမိသည်။

“ပျင်းစရာ ကောင်းတာတော့ ဗိုလ်မှူး မပြောနဲ့တော့၊ ဂေါ်ရခါး ရဲဘော်တယောက်တောင် ရူးသွားဘူးတယ်တဲ့”

ရဲဘော်တွေမှာတော့ အပျင်းပြေစရာဆိုလို့ တပ်ခွဲပိုင် ရေဒီယို တလုံးသာ ရှိသည်။ ကျန် အချိန်တို့၌ ဘောလုံး အစရှိသည်တို့ ကစားကြရသည်။ အချို့က ကျားကွက်များ ပြုလုပ်၍ ကျား ထိုးကြသည်။

နောက် တပ်ခွဲတခုကတော့ လွယ်ကော်အထက် ထီးစခန်းတွင် ကားလမ်းစောင့် တာဝန်ကျသည်။ ချောင်းနံဘေးတွင် စခန်းပြုရသည် ဖြစ်သဖြင့် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးချစ်မောင်ကလည်း ဝါသနာပါသည်ဖြစ်သောကြောင့် ငါးများကြ၊ အမဲလိုက်ကြဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်ကြရသည်။ ရန်သူလှုပ်ရှားမှုကတော့ မရှိသလောက်ပင်။

ကျွန်တော်သည် ထိုတပ်ခွဲ ၂ ခုအကြား ကူးချည် သန်းချည် ဖြင့် နေခဲ့သည်။ တခါတရံ အခြားအိမ်ထောင်သည် ရဲဘော်တွေနှင့် ရောနှောကာ ကလောသို့ ခေတ္တမျှ ပြန်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတခေါက် ကလောသို့ပြန်လာခဲ့တော့ ဗိုလ်မှူးကြင် မရှိတော့၊ လေ့ကျင့်ရေးအဖွဲ့တခုနှင့် မန္တလေးသို့ သွားနေသည်။ ထိုစဉ်တွင် တညနေ၌ဗိုလ်းမှူးဖိုဒ်သည် ကျွန်တော့ထံသို့ အူယားဖားယား ပြေးလာသည်။

“ကဲ ဗိုလ်မှူး၊ ပြဿနာတခုတော့ ပေါ်လာပြီ” ပြောပြော ဆိုဆိုဖြင့် သံကြိုးစာတစောင်ကို ပြသည်။

သံကြိုးစာပါ အကြောင်းကတော့ ကရင်သေနတ်ကိုင် တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ လွယ်ကော်သို့သွားရန် ထိုညတွင် ရောက်ရှိမည်။ လွယ်ကော်

သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ၎င်းတို့ကို လက်နက် သိမ်းရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့အား မြို့တွင်းသို့အဝင် ခံဝံ့။ မြို့ပြင်တွင် တညသိပ်ရန် စီစဉ်ရသည်။

နောက်တနေ့ သူတို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားကြတော့မှ ကျွန်တော့်မှာ အသက်ရှူချောင်သွားရသည်။

ထိုတပ်ခွဲ ၂ ခွဲ လွယ်ကော်သို့ ချောချောမောမော ရောက်သွားကြသည်။ သို့ရာတွင် လက်နက်ကိုတော့ မသိမ်းလိုက်ရ။ သိရသ၍ကတော့ ထိုကရင်တပ်ခွဲများ လွယ်ကော်သို့ ရောက်သောအခါ ချင်းတပ်ရင်းမှူးက လက်နက်သိမ်းရမည့်အကြောင်းကို ကရင်အရာရှိတို့အား ပြောပြသည်။ ကရင် အရာရှိတို့က အသိမ်းမခံကြ။ လက်နက် အပြည့်အစုံဖြင့် တောခိုသွားခဲ့ကြသည်။

ထိုအတွင်း ကေအင်ဒီအို လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တို့သည် တနေ့တခြား ပိုမို၍ ထကြွလှုပ်ရှားလာကြသည်။ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် အစိုးရအား ပုန်ကန်လာကြသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့၌ တောင်ငူမြို့ကို အတိအလင်း သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်က တောင်ငူတွင် ကရင်သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၁) ရှိနေသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် အင်းစိန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ အင်းစိန်တိုက်ပွဲ စ သည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၄ ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့ကို ကရင်သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၂) က သိမ်းလိုက်သည်။

တောင်ငူမှ သူပုန်တပ်တွေသည် ပဲခူးသို့ဆင်းသည်။ ပြည်မှ သူပုန်တပ်တွေသည် ရန်ကုန်ဘက်သို့ စုန်သည်။ ထိုစစ်ကြောင်း

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၂ ကြောင်းစလုံးသည် အင်းစိန်ရှိ ကေအင်ဒီအိုတို့နှင့် ပူးပေါင်းကာ ရန်ကုန်ကို သိမ်းဘို့ ရည်ရွယ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် လမ်းခုလပ်၌ တပ်လန်သွားကြသည်။ ရည်မှန်းချက်သို့ မရောက်ကြ။

တောင်ငူမှ ဆင်းလာသူတို့အား ဒု ဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦး ခေါင်းဆောင်သော ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆)နှင့် ဗိုလ်မှူးအေးငွေ (အငြိမ်းစား)၊ ဗိုလ်မှူး ဝေလင်း (ကျဆုံး)တို့ ခေါင်းဆောင်သော စစ်ရဲ စစ်ဝန်ထမ်းတို့က ပဲခူးအဝင်မှာပင် တိုက်ဖျက် တွန်းလှန်လိုက်သည်။

ပြည်မှ ဆင်းလာသူတို့ကို ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင် ခေါင်းဆောင်သော ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း(၃)က ဝက်ကော်တဝိုက်တွင် တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းလိုက်သည်။

အင်းစိန်၌ ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇော (ယခု အငြိမ်းစား) ခေါင်းဆောင်၍ ဗိုလ်မှူးချုပ် ဘလိပ် (ယခု ပြည်ပ)၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ကြည်မောင် (ယခု အငြိမ်းစား)၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ကပင်းနက် (ယခု ပြည်ပ)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးစောမြင့် (ယခု အငြိမ်းစား) တို့က ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၅)၊ ချင်းသေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းနှင့် အခြားရရာတပ်တို့ကို ဦးဆောင်၍ ကေအင်ဒီအို တို့အား တတိတိဖြင့် ချေနေကြရသည်။

တိုင်းပြည်၏ အမှောင်ဆုံးသောနေ့များ စ ပါပြီ။

●

မှောင်မဲဆုံးသော နေ့များ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၁၉၄၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီ လလယ်လောက်တွင် စစ်ရုံးကြီးမှ အရေးတကြီး ခေါ်သဖြင့် ဒုဗိုလ်မှူးကြီး လျင်ချင်ဇန်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ရန်ကုန်သို့အသွား ကျွန်တော်၏ဇနီးနှင့် သားငယ်တို့ကို ကလောမှ ခေါ်ခဲ့ကာ မိတ္ထီလာရှိ ရင်းနှီးသော အိမ်တအိမ်တွင် ခေတ္တ အပ်နှံခဲ့သည်။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ရောက်လျှင်ပင် မနက်ဖန်နံနက် စစ်ရုံးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးထံ သတင်းပို့ရမည်ဟု အမိန့်ရရှိသည်။ (ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်စမစ်ဒွန်းမရှိတော့ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းသည် တပ်မတော် ဦးစီးချုပ်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေပါပြီ။)

နောက်တနေ့ ၁၉ ရက်နေ့ စစ်ရုံးသို့ သွားသည်။ အချိန်အားဖြင့် ၉ နာရီသာသာမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ အသွား လှေခါးထိပ်မှာပင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ရသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း....

“ဟော ဖိုးထင်မောင်၊ လာဟေ့” အနီးရှိ အခန်းလွတ်တခုသို့ ခေါ်သွားသည်။

ထိုင်မိကြသည်နှင့်....

“ဂင်ကီ....၊ ဒီနေ့ ပြန်ပေတော့” တဲ့။

ထို့နောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား နောက်ဆုံး အခြေအနေတို့ကို ပြောပြသည်။

တောင်ငူရှိ ကရင်သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၁) သည် ကေအင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီအို တို့နှင့် အတိအလင်း ပူးပေါင်းလိုက်ပါပြီ။ ပျဉ်းမနားရှိ ကချင်တပ်ရင်းကလည်း ဗိုလ်နော်ဆိုင်း ခေါင်းဆောင်ကာ သူပုန်တို့၏ နောက်သို့ ပါသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ငူ၊ ပျဉ်းမနား၊ ရမည်းသင်းမြို့တို့သည် သူတို့၏လက်တွင်းသို့ ကျခဲ့ပါပြီ။

ယခု သူပုန်တို့သည် မိတ္ထီလာသို့ဦးတည်၍ ချီတက်နေကြပါပြီ။

"အဲဒါဘဲ၊ ဒီဖေတော့ ဂင်ကီ ဒီနေ့ပြန်၊ ဗိုလ်အောင်ကြီးလဲ လိုက်လိမ့်မယ်၊ မေမြို့ကို သွားကြ၊ အဲဒီမှာ ဗိုလ်မောင်မောင်နဲ့ ဆွေးနွေးပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြ" ဗိုလ်ချုပ်က ထိုသို့ပင် တိုတိုကုတ်တုတ် အမိန့်ပေးသည်။ ထို့ထက်လည်း ပိုမိုအသေး စိတ် ညွှန်ကြားရန် အချိန်မရှိ။

ထိုစဉ်က တပ်မတော်သည် တပြည်လုံးကို တိုင်းကြီး ၂ တိုင်း အဖြစ်သာ ခွဲထားသည်။ မြောက်ပိုင်းတိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းတိုင်း။

မြောက်ပိုင်းတိုင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင် (ယခု ဗိုလ်မှူး ချုပ်ဟောင်း၊ သံအမတ်ကြီး)က အုပ်ချုပ်၍ တောင်ပိုင်းတိုင်း ကိုမူ ဗိုလ်မှူးကြီး ကျော်ဇော (ယခု ဗိုလ်မှူးချုပ် အငြိမ်းစား)က အုပ်ချုပ်သည်။ တိုင်းဌာနချုပ်တို့မှာ မေမြို့နှင့် မင်္ဂလာဒုံတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော် သည် ဗိုလ်မှူးကြီးအောင်ကြီး(ယခုဗိုလ်မှူးချုပ်အငြိမ်းစား) ကို ရှာ သည်။ တွေ့လျှင် မေမြို့သို့ တက်ရန် စီစဉ်ကြရသည်။

ထိုနေ့ နေ့လည်နှစ်ချက်တီးခန့်တွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီး၊ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီးလျင်ချင်ဇန်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ပျံ အငယ်စားကလေးတစီးဖြင့် မေမြို့သို့ လာခဲ့ကြသည်။ မောင်းသူ ကတော့ မျက်နှာဖြူ လူမျိုးတဦး။

မေမြို့သို့ ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ရောက်ကြသည်။ ရောက်သွား လျှင်ပင် ဗိုလ်မှူးချုပ် မောင်မောင်သည် ထိုနေ့ နံနက်က မိတ္ထီလာသို့ ဆင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသိကြရသည်ပ်တလဲ

ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်တို့သည် မိတ္ထီလာသို့ ဆက်လ ခဲ့ကြသည်။

တွေ့ဆုံခြင်းနှင့် ကွေကွင်း

မိတ္ထီလာသို့ ညနေ ၅ နာရီ သာသာခန့်တွင် ရောက်သည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်နှင့် အစည်း အဝေးထိုင်ကြသည်။ ထိုနေ့ညကပင် ပျော်ဘွယ်မြို့သည် သူပုန်တို့ လက်တွင်းသို့ ကျဆင်းခဲ့ပါပြီ။

အစည်းအဝေး ပြီးတော့ ည ၇ နာရီခွဲ ၈ နာရီခွဲခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်မော လူမောဖြင့် အရာရှိ ရိပ်သာ ဝရံတာတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေမိသည်။ အမောအပန်းဖြေပြီး ရင်ဖြင့် ဇနီးနှင့်သားထံသို့ ခဏတဖြုတ် သွားရောက်တွေ့ဆုံမည် ဟု စိတ်ကူးနေမိသည်။

ပြင်ပတွင် လရောင်သည် မှုန်ဝါးဝါးဖြင့် မိတ္ထီလာကန်ကြီး၏ ရေပြင်ပေါ်မှ လှိုင်းနုနုကလေးတို့ကို တဖျပ်ဖျပ် ရောင်ပြန်တော ဟပ်ပေးနေသည်။ ကန်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်မှ ရှပ်တိုက်ကာ မြတ် သန်းလာသော ညဥ့်လေညင်းကလေးသည် အေးမြလှပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဒီနေ့ထိုအခိုက် ရိပ်သာ၏အဝ၌ လာရောက်ရပ်လိုက်သူက ဗိုလ်မှူးကာချုပ်ထွန်း။

တို့၏ ကိုမမြော်လင့်မိ။ထို့ကြောင့် ခေတ္တမျှ ငေးမောကြည့်နေပျဉ်းမနား ထို့နောက်တော့ ထိုင်ရာမှထလိုက်ခါ ဝမ်းသာအားရပါပြီ။ ကဲ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တယောက်နှင့်

ယခု သူပုတော်တော်နှင့် စကားမပြောနိုင်ကြ။

"အဲဒါဘဲတွေ့ရတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဓာပ်ရင်း (၃) တွင် ခွဲခွာခဲ့လိုက်လိမ့်မယ်ဘည်းကလိုလို ဖြစ်သည်။ သူမြောက်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဆေးနေတွင် ဦးစီးအရာရှိအဖြစ် ရောက်ရှိနေသည် ဆိုတာကိုပင် တိုတိုတော်သည် မေ့နေမိခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကျော်ထွန်း ကျွန်တော့်ကို ညီရင်းပမာ ချစ်ရှာတဲ့ ကျွန်တော့် အကို။

"အကိုကြီး နေကောင်းတယ်နော်"

သူသည် ကျွန်တော့် လက်မောင်း ၂ ဖက်ကို ဆုပ်ထားဆဲရှိနေပါသည်။ သူ၏ ချစ်စရာ အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။အဲ့ဒီလိုပြုံးလျှင် အကိုကြီးသည် အင်မတန်ကျက်သရေရှိသည်။ အသားညိုညို၊ သန့်ပြန့်ခန့်ညားသော ရုပ်ရည်နှင့် ယောကျ်ားပီသသူ တဦးဖြစ်သည်။ စစ်ဝတ်စုံနှင့် အင်မတန်ကြည့်၍ ကောင်းသူလည်းဖြစ်ပါသည်။ ယခု သူသည် စစ်မြေပြင်ဝတ်စုံအပြည့်ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူး၊ ပုခုံးထက်မှ ကာဘိုင်သေနတ်တလက်ကို လွယ်ထားသည်။

"ကိုယ်ကြားတယ်၊ ညီလေးရောက်နေတယ်ဆိုတာ မအားတာနဲ့ မတွေ့ရတာ"

သူက လေအေးအေးနှင့် ပြောနေသည်။ သူသည် မည်သည့်အခါတွင်မှ ပျာပျာလောင်လောင် မရှိ၊ အမြဲတစေ အေးဆေး

သော အမူအရာရှိသည်။ စကားကိုလည်း အစဉ်သဖြင့် ချိုသာစွာ သာ ပြောတတ်ပါသည်။

"ဝမ်းသာလိုက်ထာ" ကျွန်တော့်မှာတော့ ဒါကိုဘဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေမိပါသည်။

"အခုလဲ ခဏဘဲ၊ တော်ကြာ သွားရမယ်"

"ဘယ်လဲ"

"ရှေ့တန်းကိုပေါ့"

"အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ"

သူက တော်တော်နှင့် မဖြေ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် မေးမည့်သာ မေးနေသည်၊ သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

"တပ်မှ မရှိဘဲကွယ်၊ စုလို့ရတဲ့ ချင်းတပ်ရင်းက လူသစ်တပ်စု တစုရယ်၊ ကျန်တာက ဟိုက ဒီက စုထားတဲ့ ငါပ်စု ၂ စုလောက်နဲ့ ကြုံဖန် စီစဉ်နေရတာ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သွားနေရတာ"

ကျွန်တော်တို့သည် ရိပ်သာအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ လိမ္မော်ရည် ၂ ခွက်မှာ၍ အတူသောက်ကြသည်။

"မဘုတ်ရော နေကောင်းလား" သူက မေးသည်၊ ကျွန်တော့်ဇနီး၏ ငယ်နာမည်မှာ ဘုတ်ဆုံဖြစ်ပါသည်။ ဆွေမျိုးရင်းချာများက အတိုကောက် 'မဘုတ်' 'ဘုတ်'ဟူ၍ ချစ်စနိုးဖြင့် ခေါ်ကြသည်။

"ကောင်းတယ်၊ အကိုကြီး ညီမက ဝ လို့၊ အခု မြို့ထဲမှာ ရှိတယ်၊ တော်ကြာမှ ခဏ သွားမလို့"

သူက ပြုံးနေပါသည်။

"ခလေးရော၊ နံမယ်က ဗညားဆိုလား"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟုတ်တယ်၊ အခု ကိုး လ လောက် ရ ပီ၊ မမကြည်ရော နေကောင်းလား" သူ့ဇနီး မမကြည်အကြောင်း မေးရသည်။

"ကောင်းပါတယ်"

ထို့နောက် သူသည် ဖန်ခွက်လွတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ အသာအယာ ချလိုက်ပြီး ထလိုက်ပါသည်။

"သွားတော့မလား"

"အင်း သွားအုံးမှ၊ ကိစ္စရှိလို့သာ လာခဲ့တာ စိတ်မချဘူး၊ နောက်မှ တွေ့ကြရအောင်"

ကျွန်တော်သည် သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေမိသည်။ စိတ်ထဲကတဲ ထင်လို့လားတော့ မပြောတတ်။ သူ့အပြုံးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိလှ၊ အပြုံး၏ နောက်ဆွယ်တွင် နွမ်းရိပ်ကလေး သန်းနေပါသည်။ ပန်းရှာလို့ဘဲ ထင်ပါရဲ့။

"ဒီည ဒီမှာဘဲအိပ်ပါလား စကားပြောရအောင်" မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလျက်နှင့် ကျွန်တော်က ဖိတ်ခေါ် နေမိပြန်သည်။

"မဖြစ်ပါဘူးကွာ"

ထို့နောက် သူသည် သူ့လက်ကို လှမ်း၍ပေးသည်။ ကျွန်တော်က ထိုလက်ကိုဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တဦးလက်ကို တဦး တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားနေမိကြသည်။

"ဘက် (စ) အော့(ဖ) လတ်(က)" ကျွန်တော်က ဆုမွန်ကောင်း ဆန္ဒပြုလိုက်သည်။ သူက တချက်မျှ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေးလံသော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် ရိပ်သာမှ ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့နောက်မှ လိုက်ပါ၍ ဝရံတာမှ ရပ်ခါ သူ့ရဲ့ဂျစ်ကား မီးနီကလေး ပျောက်သွားသည်အထိ မျက်စိတဆုံး မျှော်ကြည့် နေမိပါသည်။ ကျွန်တော့် နားထဲမှာတော့

ဝေးလံသော ကာလ၊ဝေးလံသော အရပ်ဆီမှ အေးငြိမ့်ပျော်ငြင်းနွဲ့သော တေးသွားကလေးတပုဒ်ကို ပြန်လည်ကြားယောင် နေမိရပါသည်။ "မာရီအလေးနား" အင်္ဂလိပ် တေးသွားကလေး၊ ဒီသီချင်းကို သူအင်မတန်ကြိုက်ရှာသည်၊ မကြာခဏ တအေးအေးဖြင့် သီဆိုလေ့ရှိသည်။

နောက်မှ တွေ့ကြရအောင်တဲ့....။

ဒါပေမယ့် မတွေ့ရတော့ပါ။ ဘယ်တော့မှ မတွေ့ကြရတော့ပါ။ ထိုညက တွေ့လိုက်ခြင်းသည် သူ့ကို နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကျော်ထွန်းသည် နောက်တနေ့ နံနက်မှာပင် မိတ္ထီလာနှင့် ပျော်ဘွယ်အကြား မထင်ရှားသော ဘန်တားကလေး တခုအနီးမှာ ကျဆုံးခဲ့ရရှာပါသည်။

မိတ္ထီလာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ

ထိုညက ဗိုလ်မှူးကျော်ထွန်း ထွက်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဂျစ်ကားတစီးဖြင့် ဇနီးနှင့် သားတို့ကို တည်းခိုရာ အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။

မြို့တွင်းသို့ ဝင်မိလျှင်ပင် ယခင်က မီးတထိန်ထိန်ဖြင့် သွားကြလာကြ စည်ကားလှသည့် မိတ္ထီလာမြို့ကြီးသည် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။ အိမ်များ အားလုံးလိုလိုပင် တံခါးများ ပိတ်ထားကြသည်။ သို့ရာတွင် အတွင်းမှ မီးရောင်တို့ကိုမူ မြင်တွေ့ရသည်။ အချို့က ကားသံကြားသဖြင့် တံခါးကို အနည်းငယ်

www.burmeseclassic.com

ဟကာ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ကြသည်။ မြို့ကဖြင့် အတော်ကလေးပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရှိနေပါပြီ။

နတ်တို့ တည်းခိုသည့် လမ်းအရေးပိုင် ဦးမောင်ကလေး၏ အိမ်သည်လည်း မှောင်နှင့်မဲမဲ။

ကားရပ်သံ ကြားသဖြင့် လူတယောက် ထွက်လာသည်။

"ဦးမောင်ကလေးတို့ အိပ်ကြပလားရဲဘော်"

ထိုသူက ကျွန်တော့် အနီးသို့ ကပ်လာ၍ သေသေချာချာ ကြည့်သည်။

"ဟော.... ဗိုလ်မှူးပါလား၊ မရှိကြဘူး၊ သူတို့ အားလုံး မန္တလေးသွားကြပြီ၊ မနက်ကဘဲ သွားတယ်"

"ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ကလေးရော" အရေးတကြီး မေးမိသည်။

"သူတို့လဲ ပါသွားကြတယ်၊ မြို့ထဲ သူပုန်တွေက နေ့ဝင်မလား ညဝင်မလား ဖြစ်နေလို့ ဗိုလ်မှူးရဲ့"

ကျွန်တော့်မှာတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်သာ လုပ်နေရပါသည်။ ဘယ်လောက်အားငယ်ရှာလေမလဲ၊ ကျွန်တော့် အတွက်လည်း များစွာ စိတ်ပူနေပါလိမ့်မည်။

"ဘာများ မှာခဲ့သေးလဲဗျ"

"ဘာမှတော့ မမှာဘူး၊ ဗိုလ်မှူးလာရင် မန္တလေးသွားတယ် ပြောလိုက်ပါတဲ့" ထို့နောက် မန္တလေးလိပ်စာကို ပေးသည်။

ကျွန်တော်သည် လေးလံသော စိတ်တို့ဖြင့် တပ်တွင်းသို့ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုညက အိပ်၍လည်းမရ၊ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ထားနိုင်ဘို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားသည်၊ သို့ရာတွင် မပြေလှ၊ တဖန် လွယ်ကော်ရှိ ကျွန်တော့်တပ်ခွဲတို့ အတွက်လည်း လှမ်းပြီး စိတ်ပူမိရပြန်သည်။

သူတို့အကြောင်းမှ ဆက်ပြီး ကလေး...ဘော်တွေနှင့် အပြည့်။ ဝိုင်ယာ မိသားစုတွေအတွက် ကြောင့်ကြမိရပြ...က်လာသည်။

တပ်ခွဲတို့ကိုတော့ မိတ္ထီလာသို့ အမြ...သည်။ ကြေးနန်း ပို့ပြီးခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် လွယ်ကော...န်းစစ်မျက်နှာ ကားများ အဆင်သင့်ရမည်မဟုတ်။ တောင်ကြီးမှ...ခါ သော မှာရမည်။ အဲဒါက တရက်။ ထို့နောက် တောင်ကြီးမှ... သို့ ကားများ သွားရန် တရက်၊ ထိုမှ မိတ္ထီလာသို့ ၂... ကျွန်...ရှိ အနည်းဆုံး လေးရက်ကြာမှ ရောက်လာကြမည် ဖြစ်သည်။ လေးရက်ဆိုသည်က ကျွန်တော်၏ စိတ်ဆန္ဒက သူတို့အား မိတ္ထီလာသို့ အမြန်ဆုံးရောက်စေလိုသော ဇောဖြင့်သာ စော၍ တွက်ဆထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုက်တွင် တနေရာဆီမှာတော့ အဖြေမှန်ကို နားလည်ထားပါသည်။ အနဲဆုံးတပတ် ဆယ်ရက် ကြာပါလိမ့်မည်။

ယခု မိတ္ထီလာမြို့ပြင်၌ ခံစစ်ပြင်နေကြသော ကျွန်တော်တို့၏ တပ်တွေသည် ထိုမျှကြာရှည်စွာ ကြံ့ကြံ့ခံ၍ ရန်သူအားတားဆီးထားနိုင်ကြပါမည်လား။ ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းတချက်ကို လေးလံစွာ ချလိုက်မိပါသည်။ ထိုစစ်မျက်နှာတွင် ရှိကြသော ကျွန်တော်တို့၏ တပ်များမှာ အားလုံး ပေါင်းလိုက်ပါမှ စစ်ဝန်ထမ်းနှင့် ထိုရက်အတွင်း လာရောက် ပူးပေါင်းကြသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေ အပါအဝင် တပ်ခွဲသုံးခွဲစာလောက်ပဲ ရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုတပ်ခွဲတို့သည် ကမန်းကတန်း ဖွဲ့စည်းထားရသည် ဖြစ်သဖြင့် စည်းစည်းလုံးလုံး ရှိမည်မဟုတ်ကြ။

မန္တလေးမှမူ မနက်ဖြန်လောက်တွင် မေမြို့ လေ့ကျင့်ရေးတပ်မှ တပ်ခွဲများ ရောက်လာမည်ဟု သိရသည်။ အဲဒီ တပ်ခွဲတွေနှင့် တောင့်ထား၊ လွယ်ကော်မှ ကျွန်တော့် တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ ရောက်လာ၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထိန်းကိုင်ထားနိုင် ပါလိမ့်မည်။
ဟာကာ ချောင်းမြောင်း
ငပါလိမ့်မည်။
ကလေးပင် တုန်လှုပ်ချေ
အချိန်၊ အချိန်ဟုဆိုရာမှာပင် ၂၄ နာရီ၊
နတို့ တည်းခိုက်သည် အထိ၊ ထို ၂၄ နာရီကြား ခံထား
အိမ်သည်လည်းသည်။ အဲဒီ ၂၄ နာရီသာ ရပါက ကျွန်တော်တို့
ကားရှင်ကျွဲပေါက် ရရှိမည်ဖြစ်သည်။

ဘက်တနေ့ နံနက်တွင် စောစောထသည်။ ရုံးရှေ့မှာပင် မှူးချုပ် အောင်ကြီးနှင့် တွေ့သည်။ သူသည် ယနေ့ နံနက်မှပင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရပါမည်။

"ဘာမှာ အုံးမလဲ" သူက မေးသည်။

"မရှိပါဘူး ဗိုလ်မှူး"

သူမျက်နှာသည် မကောင်းလှ။ တာဝန်၏ လေးလံလှသော ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးသည် သူ့အား ဖိစီးထားလျက် ရှိနေပါသည်။ သူသည် ဖြေးလေးစွာဖြင့် ကားပေါ်သို့ တက်၍ လေဆိပ်သို့ ထွက်သွားသည်။

ရုံးခန်းထဲတွင်မူ (ထိုစဉ်က မိတ္ထီလာတွင် ရှိခဲ့သော တပ်မဟာ၏ရုံး) ဗိုလ်မှူးချုပ် မောင်မောင်သည် တပ်မတော် ဗိုလ်မှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်မှူး ဒေါ်ဆင်အား ညွှန်ကြားချက်များ ပေးနေသည်။

ဗိုလ်မှူးဒေါ်ဆင်သည် လွန်စွာ မြန်မာဆန်သော အင်္ဂလိပ် မြန်မာ ကပြားဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ငယ်စဉ်က မန္တလေးစိန့်ပီတာ ကျောင်းတွင် ကျောင်းနေဘက်ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။ သို့ရာတွင် သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကလည်း ကြီးသည်။ အတန်းလည်း ကြီးသည်။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့သူမှာ သူပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတွင်း ရုံးရှေ့သို့ ဂျစ်ကားသုံးလေးစီး ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုဂျစ်ကားတို့သည် အရာရှိတွေ ရဲဘော်တွေနှင့် အပြည့်။ ဝိုင်ယာလက် စက်တွေလည်းပါသည်။

မကြာမီ ဗိုလ်မှူးချုပ် မောင်မောင် ထွက်လာသည်။

"လိုက်အုံးမလား" ကျွန်တော့်ကို လှမ်းမေးသည်။

သူသည် မိတ္ထီလာနှင့်ပျော်ဘွယ်အကြားရှိ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးရန် သွားမည်ဖြစ်သည်။ သူက ခေါ်သောကြောင့် လိုက်မည်လို့ စဉ်းစားမိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် လွှယ်ကော်နှင့် ဝိုင်ယာလက် အဆက်အသွယ် ပြုရန် ကိစ္စရှိနေသေးသည်ကို သတိရလိုက်သည်။

"မလိုက်တော့ဘူး ဗိုလ်မှူး၊ လွှယ်ကော်နဲ့ စကားပြောမလို့ ခေါ်ထားတယ်"

"အေးဟုတ်သားဘဲ၊ သူတို့ကိုသာပြောဗျာ၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ အမြန်ဆုံးရောက်အောင်လာခဲ့ပါလို့"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူတို့ထွက်သွားပြီးနောက် ရုံးခန်းသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝိုင်ရာလက်စက်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်၊ စက်၏ဘေးတွင် ထိုင်၍ လွှယ်ကော်မှ အသံကို စောင့်ရင်း အခြေအနေကို ထပ်မံစဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

ရန်သူအား လက်ရှိတပ်တို့ဖြင့် မေမြို့မှ တပ်များ ရောက်လာသည်အထိ တောင့်ခံထားနိုင်ပါလျှင်၊

မေမြို့တပ်များ ယနေ့အချိန်မီ ရောက်လာပါလျှင်၊

ထိုတပ်တို့ဖြင့် ဆက်လက်ခုခံ ထားနိုင်ပါလျှင်၊

လွှယ်ကော်မှ ကျွန်တော် တပ်များ လေးငါးရက် အတွင်း ရောက်လာပါလျှင်၊

'လျှင်' တွေက များလှပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထို'လျှင်'တွေသည် တခုမှမဖြစ်ခဲ့။

မိတ္ထီလာမြို့ပြင်ရှိ ရွှေတန်းသည် ထိုနေ့နံနက်ပိုင်းမှာပင် ရန်သူ၏ ထိုးဖောက်ခြင်းခံရသည်။

မေမြို့တပ်တွေသည် အချိန်မီရောက်မလာနိုင်ခဲ့ကြ။

လွှယ်ကော်မှလည်း မည်သည့်သတင်းမှမရ။

ဆယ်နာရီထိုးခန့်တွင် ကျွန်တော်ရုံးခန်းသို့ တခေါက်ရောက်သောအခါ အရာရှိသုံးလေးဦးကို တွေ့ရသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာတွေသည် မကောင်းကြ၊ ဗိုလ်မှူး ဒေါ်ဆင်ကမူ တယ်လီဖုန်းတွင် အော်၍ စကားပြောနေသည်။ လမ်းတဖက်ရှိ ချင်းတပ်ရင်းနှင့် စကားပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

"ရှိသမျှထုတ်ပေးပါ"... "အေးလေ ဘယ်လောက်ရရပေါ့" "အခြေအနေက သိပ်ဆိုးနေတယ်"... "ကောင်းပြီ"... "မြန်မြန်လုပ်နော်" သူသည် တယ်လီဖုန်းကို ဆောင့်ကာ ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် မည်သူ့ကိုမှ ရည်ရွယ်သည်မဟုတ်ပဲ "ချင်းတပ်မှာလဲ လူသစ်တပ်စုတစုလောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်တဲ့၊ အဲဒါတဲ့ ပို့ရတော့မှာဘဲ" ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သဖြင့်၊

"ဘယ့်နှယ်လဲ လွှယ်ကော်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရပလား" မေးသည်။

ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြ လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် တမနက်လုံး လွှယ်ကော်ကို ဝိုင်ယာလက်စက်မှခေါ်သည်၊ သို့ရာတွင် အဆက်အသွယ်မရခဲ့။

သူသည် ကျွန်တော့်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ

"ဗိုလ်မှူးကြီး မောင်မောင်တို့ကို ဖမ်းမိသွားပြီ" တလုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။

"ဘာ"

"ဗိုလ်မှူးကြီးမောင်မောင်တို့ လူစုအားလုံး သူပုန်က ဖမ်းမိသွားပြီ"

တခန်းလုံး ချာချာလည်၍ သွားသည်လို့ ထင်မှတ် လိုက်ရပါသည်။ ထိုမျှနှင့် သူက မရပ်သေး။

"ဗိုလ်မှူးကျော်ထွန်းလဲ ကျသွားပြီ"

ဗိုလ်မှူး ကျော်ထွန်း၊ မနေ့ညကမှ ကျွန်တော့် လက်ကိုဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်သွားခဲ့တဲ့ အကိုကြီး ကိုကျော်ထွန်း၊ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေသည် မှုန်ဝေလာကြသည်။ ရင်တွင်း၌လည်း ဆို့တက်၍ လာသည်။ပတ်ဝန်းကျင်သည် ရပ်တန့်လျက် ရှိနေပါတော့သည်။

သူကမူ မပြီးသေး။

"ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်လဲ ကျသွားပြီတဲ့"

မြတ်စွာဘုရား ဗိုလ်ကြီး မောင်မောင်။ မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်း ပထမပတ်၊ ထို့နောက် ဂျပန်ပြည် စစ်တက္ကသိုလ်တွင် သုံးနှစ်ခန့် ကျွန်တော်နှင့် အတူအိပ်၊ အတူစားနေခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုမောင်မောင်။

ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဒါတွေကို ကျွန်တော် မသိလိုတော့၊ မသိချင်တော့ မေးလဲ မမေးလိုတော့။

အတန်ကြာမှ စကားစကို ပြန်လို့ကောက်နိုင်သည်။

"အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ"

ဗိုလ်မှူးဒေါ်ဆင်က ပခုန်းကို တွန့်၍ပြသည်။

"တပ်လဲ မရှိတော့ဘူး ကုန်ပြီ၊ ချင်းတပ်ကလဲ တပ်စု တစုစာလောက်ပဲ ကျန်တယ်၊ အဲဒါကို မြို့အဝင်ဝက ပိတ်ဖို့ အမိန့်ပေးထားတယ်"

တပ်သားသစ်ကလေး တပ်စုတစု၊ လူနှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်ကိုဘက်က တက်လာသည့် ရန်သူက လော့ကျင့်ပြီး အတွေ့အကြုံ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှိပြီး စစ်သားအနဲဆုံး တပ်ရင်းတရင်းစာ၊ လူခြောက်ရာကျော်၊ ပြီးတော့ အခြား ဘေအောင်ဒီအို လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့တွေ စုစုပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့် ဘယ်လောက် ကြာကြာများ တားဆီး ထားနိုင်ပါမည်လဲ။ အလွန်ဆုံးခံလှ ငါးမိနစ်။

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာမိခဲ့သည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှတော့ မရှိ။ ထိုအခိုက် ကားကြီးတစီး ဝင်လာသည်။ ထိုကားပေါ်တွင် ရဲဘော်ဆယ်ယောက်ခန့် ပါလာသည်။

"ဘယ်တပ်ကလဲ ရဲဘော်"

ရှေ့ခန်းမှ ပါလာသူ တပ်ကြပ်ကြီး တဦးသည် ဆင်းလာ၍ ကျနစွာ အလေးပြုသည်။

"အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးတပ်က ဗိုလ်မှူး"

"ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"အမိန့်လာယူတာပါ"

အမိန့်လာယူတာပါ ဆိုတာကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော့်ရင်တွင်း၌ ဆို့နစ်သွားမိရသည်။ ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာ တခုလုံး ပြိုကျခဲ့ပါပြီ။ သူတို့အား အမိန့်ပေးမည့် တပ်မှူး သည်လည်း ရန်သူလက်သို့ ပါသွားခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီ အခြေအနေမျိုးမှာ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးနိုင်ပါလျက် တာဝန်သိသိ၊ သစ္စာရှိရှိ အမိန့်လာယူတာပါတဲ့။

တပ်ပျက်တွင် ဗိုလ်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေကတော့ ဗိုလ်မှူးဒေါ်ဆင်နှင့် ကျွန်တော်။

ထိုဆယ်ယောက်မျှသောရဲဘော်တွေအား ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကိုင်ဆွဲစေ၍ ရှေ့တန်းသို့ပို့ရန်မှာမူ အချိန်မဟုတ်တော့။ အရာရောက်မည်လည်း မဟုတ်တော့။ ရှုံးနေသည့် စစ်မျက်နှာသို့ မထိရောက်သော စစ်ကူ အလီလီပို့ခြင်းသည် ငါးပွက်ရာ ငါးစာချသကဲ့သို့

ရန်သူ၏ လွယ်လင့်တကူ ဝါးမျိုခြင်းကိုသာ ခံကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အား မပြန်လမ်းသို့ မလွှတ်လိုတော့။

"ကဲ ဒါဖြင့် ဒီမှာ ခဏစောင့်ကြအုံး" ပြောပြီးမှ သတိရလိုက်သဖြင့် "ရဲဘော်တို့ ထမင်းစားပြီးပလား" မေးမိရသည်။

"မစားရသေးဘူး ဗိုလ်မှူး"

"ဒါဖြင့်သွား အရာရှိရိပ်သာကို၊ အဲဒီမှာ ရှိတာတောင်း၊ ကိုယ်က လွှတ်လိုက်တယ်ပြော၊ မျှတစားကြ"

ထိုစဉ်တွင်အင်ဂျင်နီယာတပ်မှ ဗိုလ် မှူးဘာကောလ် (အင်္ဂလိပ်ကပြား) ဆိုသူသည် ဂျစ်ကားတစီးဖြင့် ထိုးဆိုက် လာသည်။ သူသည် ရုံးခန်းသို့ သုတ်သုတ်ကလေး ဝင်သွားသည်။ မကြာခင် ပြန်ထွက်သွားသည်။

"ဘယ်လဲ ဗိုလ်မှူး" ကျွန်တော်က မေးသည်။

"မြို့အဝင်က တံတားတွေ ချိုးမလို့" သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အရေးတကြီး ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်၍ 'ဝူး' ကနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

သူသည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ထိုသို့နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်အသွား မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရန်သူ၏ အဖမ်း ခံလိုက်ရရှာသည်။

၁၂ နာရီခန့်။ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်ခဲ့သည်။ ဗိုလ်မှူးဒေါ်ဆင်သည် သူ့စားပွဲတွင်ထိုင်၍ စာရွက်စာတမ်းတို့ကို ဆုတ်ဖြဲနေသည်။ တခါတခါမှာတော့ ဝေးလံသော အရပ်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်သလို ပြင်ဘက်သို့ ငေးမော ကြည့်နေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ဘာကိုမှ မြင်ရသည် မထင်ပါ။ သူ့စိတ်တို့သည် ပျံ့လွင့်နေကြပါလိမ့်မည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ပင် ရှိနေကြမည်မဟုတ်။

အနီးရှိ ဗိုလ်ကြီးသိန်းမောင် (ဗိုလ်မှူးအငြိမ်းစား) နှင့် ဗိုလ်ကြီးစိုးလှိုင် (ယခု ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား၊ ဥက္ကဋ္ဌ တိုင်း လုံခြုံရေး၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရှမ်းပြည်နယ်)တို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့သည် ချွေးတွေသံတွေနှင့် ဖြစ်ကြသည်။ ရှေ့တန်းမှ ယခုပင် ပြန်ရောက်လာကြသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအတွင်း 'ကလင်....ကလင်' စာပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းသည် ကျယ်လောင်စွာ မြည်လိုက်သည်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြန်လည် အသက်ဝင်လာကြသည်။ ဗိုလ်မှူး ခေါ်ဆင်အား စိုင်း၍ ကြည့်ကြသည်။

သူသည် လေးကန်စွာဖြင့် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ခါ....

"ဗိုလ်မှူးဒေါ်ဆင်ပါ" ဖြေသည်။

တဖက်မှ အသံကို သဲ့သဲ့ကလေး ကြားရသည်။

"အခု ဘယ်က စကားပြောနေပါသလဲ"

တဖက်မှ အသံ။

"ကောင်းပါပြီဗျာ...." ဗိုလ်မှူး ဒေါ်ဆင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို အသာအယာ ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို မော့ကြည့်သည်။

"ကဲ ရဲဘော်တို့ သူပုန်တွေ အခု ချင်းတပ်ရင်းနေရာကို သိမ်းလိုက်ပြီတဲ့၊ အခုနက စကားပြောထာက သူပုန်တပ်က ဗိုလ်ဘဲ၊ လက်နက်ချပါတဲ့"

ကျွန်တော်တို့မှာ လည်လိမ် ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားကြရသည်။ တခွန်း တပါဒမှလည်း မပြောနိုင်ကြတော့၊ ပြောစရာလည်း မလိုကြတော့။ ချင်းတပ်ရင်းနေရာကို သိမ်းလိုက်ပြီဆိုတော့ သူပုန်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာရုံးနှင့် ကပ်နေပြီပေါ့၊ ချင်းတပ်ရင်းပြီးရင်ဖြင့် ဤရုံး။ လမ်းမကြီးတခုသာ ခြားသည်။ ထွက်ပေါက်ချင်းလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့ မိတ္ထီလာ ကန်ကြီးမှလွဲလို့ ထွက်ပေါက်ပင် မရှိတော့။

"ကဲ ဘာလုပ်ကြမလဲ" ဗိုလ်မှူးဒေါ်ဆင်က မဲ့ပြုံးကလေးဖြင့် မေးသည်။

"လက်နက်ချဘို့တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ၊ အမိ မခံနိုင်ဘူး၊ ကန်ကြီးကို ကူးပြီး ထွက်ရ ထွက်ရ အလွတ် ထွက်ရမှာဘဲ" ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။

မိတ္ထီလာကန်ကြီးသည် နေလျှံတွင် တဖျပ်ဖျပ်။

ဗိုလ်ကြီး သိန်းမောင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးစိုးလှိုင် တို့ကလည်း လိုက်၍ ထလိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးဒေါ်ဆင်ကတော့ မလှုပ်မရှက်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းပေါက်ဝမှ ရပ်ကာ သူ့အား လှည့်၍ ကြည့်နေမိပါသည်။ သူ့ကို စောင့်နေမိသည်။

"ကဲ ထလေ သွားမယ်၊ ဘာလုပ်စရာရှိသေးလို့လဲ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေရော ကျန်သေးသလား၊ မီးရှို့ရအောင်"

သူသည် ခေါင်းကိုသာ ဖြေးလေးစွာ ခါပြနေပါသည်။

"ကိုယ်တော့ မလွတ်တော့ဘူး သူငယ်ချင်း၊ အမိခံရတော့မှာဘဲ"တဲ့။

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်ခဲ့မိသည်။

"ဘယ့်နှယ် အမိခံရမှာလဲ"

အဲဒီတော့ သူက မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တလုံးချင်း ပြောပြနေပါသည်။

"ကိုယ့်မိန်းမက ဆေးရုံမှာ ထာဝန်ကျနေတယ်၊ သူ့ကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ခေါ်ဘိုလဲ အချိန်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး” သူ့ဇနီးသည် ဆရာဝန်မ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ အလျှော့မပေး။

“ဟာဗျာ သွားရင်းဝင်ခေါ်သွားမယ်၊ ထပါ”

သူ မထပါ။ ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ပြန်လည်နှုတ်လိုက်တော့ သူ့လက်တွင်း၌ ဒသမ ၂၅ ပစ္စတိုသေနတ်ငယ်ကလေးတလက် ပါလာသည်။ ထိုသေနတ်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ညင်သာစွာ တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ....

“ဒါဘဲ ရှိတော့တာဘဲ သူငယ်ချင်း”တဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ သူ့စကားကို နားမလည်ပါ။ သူ့စကားကိုသာ စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ငေးငေးကြီး ကြည့်နေမိရသည်။ သူ၏ဇနီး သံယောဇဉ်ဖြင့် အားမတန် မာန်လျှော့လိုက်ရ လေပြီလား။

အချိန်သည် တရိပ်ရိပ် ပြေးနေပါသည်။တစက္ကန့်ပြီး တစက္ကန့်။

“လာဗျာ ဆေးရုံဝင်ခေါ်ဘို့ အချိန်ရပါတယ်၊ ရရ မရရ ဝင်ခေါ်မယ်ဗျာ၊ ကဲ ထပါ”ထပ်၍ ခေါ်မိသည်။

သူက ရစ်ဝဲနေသော မျက်ရည်တို့အကြားမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လို့ ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ ဖြေးလေးစွာပင် ထပ်၍ငြင်းလိုက်ပြန်သည်။

“သွားကြပါတော့၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကိုယ့်လူတို့သာ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ တိုကောင်တွေ အခုတော်တော်ကြာဆိုရင် ဒီကို ကူးလာကြတော့မယ်”

ဗိုလ်ကြီး သိန်းမောင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးစိုးလှိုင်တို့သည် အခန်းဒေါင့်ရှိ ရိုင်ဖယ်သေနတ်တလက်စီကို ဆွဲယူ၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးဒေါဆင်အား ကျွန်တော်၏လက်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည်။ သူက ထိုင်ရာမှထ၍ ကျွန်တော့်လက်ကို အားပါးတရ ဆွဲကိုင်၍ လှုပ်ရမ်းသည်။ သူ၏ ရီဝေသောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ကျွန်တော့်အား စူးစူးကြီးကြည့်ရင်း....

“ဂွတ်ဘိုင် တင်မောင်၊ ဘက်(စ)အော့(ဖ)လပ် (က)” တဲ့။ ဒီလိုဘဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရရှာသည်။ သူ့အသံကတော့ တည်ငြိမ်လှပါသည်။

သူ့ကိုလည်း နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ (သူသည် ထိုမိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် သူပုန်တို့၏ အဖမ်းခံရ၍ ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်တို့နှင့်အတူ တောင်ငူထောင်၊ထိုမှတဆင့် သံတောင် ဒေသသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်းခံရသည်။ ၂ နှစ်ခန့် သူပုန်တို့၏ အကျဉ်း သမားအဖြစ် နေခဲ့ရာမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားရာတွင် ပစ်သတ်ခြင်းခံခဲ့ရပါသည်)။

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းအတွင်းမှ လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်ခဲ့ပါသည်။ အပြင်၌ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ဦးတို့သည် ရပ်ခါစောင့်နေကြသည်။ အနီးတွင်မူ စောစောက ရောက်လာသော ကားကြီးနှင့် အချက်ပြဆက်သွယ်တပ် ရဲဘော်ကလေးများ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကား အံ့သြစရာ ကောင်းလောက် အောင်ပင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည်။

“ကဲ ရဲဘော်တွေ ကားပေါ်တက်၊ ကားမောင်း ရဲဘော်ရော....”

“ရှိပါတယ် ဗိုလ်မှူး”

“အေး၊ ရဲဘော်တွေနားထောင်၊ ရန်သူဟာ အခု ဟိုဘက်က ချင်းတပ်ရင်း နေရာကို သိမ်းပီးပီတဲ့။ ဒို့အဲ့ဒီရှေက ဖြတ်ထွက်ရမှာဘဲ၊ ဒါကြောင့်သေနတ်တွေ ကျည်ထဲ့၊ ပြောင်းထဲကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တတောင့်ထိုး၊ ထွက်ရထဲက တအားမောင်း၊ အပေါက်ဝရောက်ရင် ဘယ်သူက တားတား မရပ်ရဘူး၊ အတင်းမောင်း၊ တားတဲ့လူကိုမှစ်၊ ဒို့မန္တလေး သွားမယ်၊ ဒို့ကို မစောင့်နဲ့၊ မန္တလေးအရောက်သွား၊ ဟိုရောက်ရင် နန်းတွင်းမှာ သတင်းပို့၊ နားလည်လား"

"နားလည်ပါတယ်"

"ဆရာရော ရှင်းပလား" တပ်ကြပ်ကြီးကို မေးရပြန်သည်။

"ရှင်းပါတယ် ဗိုလ်မှူး"

ပျော်ဘွယ် ကျပြီး ဖြစ်သဖြင့် သာစည်လဲ စိတ်မချရတော့၊ ရန်သူ့စစ်ကြောင်း တကြောင်းသည် သာစည်သို့ ရောက်ကောင်းရောက်နေကြမည်ဖြစ်သည်။ သာစည်တွင် ကျွန်တော်တို့တပ်မရှိ၊ မြင်းခြံသို့လည်းမသွားနိုင်၊ မြင်းခြံတွင် ကရင်သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၃) မှ တပ်ခွဲရှိသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ရေနံချောင်းဘက်မှာက ကွန်မြူနစ်၊ ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်တို့၏ထွက်ပေါက်သည် မန္တလေးသို့သာရှိပါတော့သည်။ အဲ့ဒီလမ်းသည်ပင် ပိတ်နေပါပြီလား။ ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ် ဖောက်ထွက်ရပါတော့မည်။ မန္တလေးသို့ အရောက်သွားရပါမည်။ ကျွန်တော်တို့၏ကျန်ရှိသမျှတပ်အားလုံးကို မန္တလေးတွင် ပြန်လည်စုစည်းရန် ထိုတခဏ၌ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးတပ်၊တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ့ရဲဘော်တွေအား အသေးစိတ် အမိန့်ပေးနေသည်။ ပြီးလျှင် ကားကြီးသည် စက်နှိုး၍ တဟုန်တည်း ဆောင့်ကာ ထွက်သွားသည်။ ချောချော့မောမောဖြင့် လွတ်မြောက်နိုင်ကြပါစေ။ ကျွန်တော်သည် စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်ခါ ဆုတောင်းလိုက်မိပါသည်။

"ကျွန်တော်တို့ရော ဗိုလ်မှူး" ဗိုလ်ကြီးသိန်းမောင်က မေးသည်။

"ကျွန်တော်လဲ ဒီလမ်းဘဲပေါ့"

ကျွန်တော်သည် ရုံးဘေး၌ ရပ်ထားသော စတေရှင်ဝက်ဂွန်းကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် မောင်မောင် မေမြို့မှ မနေ့ကပင် စီးလာသည့်ကား၊ ကားမောင်း ရဲဘော်သည် ကားထဲတွင် ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော့အား မေးမြန်းသကဲ့သို့ ကြည့်နေသည်။

"ကဲ-ဗဟာဒူး" ထိုရဲဘော်သည် ဂေါရခါး ရဲဘော်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်က ဗဟာဒူးဟုခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

"ဘာဖြစ်တယ် သိပီမဟုတ်လား"

သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ဒို့ ဒီလမ်း အတိုင်း ထွက်မယ်၊ ဘသူက ရပ်ခိုင်း-ရပ်ခိုင်း မရပ်နဲ့၊ ဘယ်မှလဲမကြည့်နဲ့၊ မင်းမောင်းစရာရှိတာသာ မောင်း၊ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်ရင်လဲမောင်း၊ ဗို့ကပြန်ပစ်မယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ကားထဲသို့ဝင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ရှေ့ခန်းကားမောင်းရဲဘော်၏ နံဘေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်တာဘိုင် သေနတ်ကို မောင်းတင်၍ ပြောင်းဝကို ပြင်ပသို့ ထုတ်ထားလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီး နှစ်ဦးတို့ကလည်း သူတို့၏ ရိုင်ဖယ်တို့ကို ဘေးနှစ်ဘက်သို့ ထုတ်လိုက်ကြသည်။ မောင်းတို့ကို ထိုးလိုက်ကြသည်။

"ဗဟာဒူးရေ အမြန်ဆုံးမောင်းကွာ"

ကားကလေးသည် လူးကာလိမ့်ကာဖြင့် အပြင်း ထွက်ခဲ့၍ ဂိတ်ဝသို့ရောက်လျှင် လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ဘယ်လက်သိုး လှိုး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပေါ်တွင် တရှိန်တည်းကွေ့၍ ချိုးလိုက်သည်။ ဘီး၏အော်မြည်သံနှင့်အတူ ဖုံတို့သည် တထောင်းထောင်း ထ၍ သွားသည်။ နောက်မှန်ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက် ကြတော့၊ ယူနီဖောင်းအစိမ်းဝတ် လက်နက်ကိုင်တစုသည် ချင်းတပ်ရင်းဆီမှ တိုက်စစ်ဆင်ပုံ ဆင်နည်းဖြင့် လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူး၍ တပ်မဟာ နယ်မြေအတွင်းသို့ တသုတ်ပြီး တသုတ် ပြေးဝင်လျက် နေကြသည်ကို ဖုံလိပ်တို့အကြားမှ မြင်လိုက်ရသည်။

သူတို့သည် သူပုန်တပ်များဖြစ်ကြပါသည်။

၁၉၄၉-ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀- ရက်နေ့။

မိတ္ထီလာမြို့ကိုဖြင့် သူပုန်တို့လက်ကို ‘ဝ’ မကျွက်ဘဲ အပ်ခဲ့ကြရပါပြီ။

မန္တလေးမြို့ကာကွယ်ရေး

လမ်းတလျှောက် လုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်ရုပ်တွေလို မလှုပ်မရှက်လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

မိတ္ထီလာမြို့နှင့် အနည်းငယ်ကွာဝေးလာခဲ့ပြီ ဖြစ်လို့ ရန်သူနှင့်တွေ့မည်လို့တော့မထင်တော့၊ တွေ့စေအုံးတော့ ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့။ မိတ္ထီလာကျခဲ့ပါပြီ၊ ကျခဲ့ပါပြီ၊ ကျဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ဒါကိုသာ စိတ်အဲတွင်းက တတွတ်တွတ်ဖြင့် ထပ်တလဲလဲ ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေကြရသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ် မောင်မောင်၊ ဗိုလ်မှူးကျော်ထွန်း၊ ဗိုလ်ကြီးမောင်မောင်၊ ဗိုလ်မှူး ဒေါ်ဆင်၊သူတို့ -သူကိုရဲ

မျက်နှာတွေသည်လည်း ကျွန်တော်တို့၏မျက်လုံးအစုံက မထွက်၊ တရစ်ဝဲဝဲ ရှိနေကြသည်။

လမ်းဘေးတဘက်တချက် ကွင်းပြင်ခေါင်ခေါင်တို့မှ အပူရှိန်အငွေ့တို့သည် တလျှမ်းလျှမ်း တရှိန်ရှိန် လွင့်ပျံ့နေသည်။ ထိုအတူ ကျွန်တော်၏ ရင်တွင်းမှ ခံစားမှုတို့သည်လည်း ရပ်တည်မှုမရ၊ ပူပြင်းလှပါသည်။

သို့လာခဲ့ကြရာမှ ကျောက်ဆည်မြို့သို့ မရောက်မီကလေးတွင် ကားတန်းကြီးတခု တဖက်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် လာနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်။

“ခဏရပ်အုံး-ဟေ့”

ထိုကားတန်းကြီးသည် စစ်သား တွေနှင့် အပြည့်၊ မေမြို့မှ စစ်ကူလာသည့် တပ်များဖြစ်ကြသည်၊ သူတို့ကို လက်ပြ၍တားလိုက်သည်။

ကားတစီး ပေါ်မှ ဆင်းလာသူ ဗိုလ်ကြီး တင်ဦး(ယခု ဗိုလ်မှူးချုပ်၊ ဒု-ဦးစီးချုပ်)။

သူတို့သည်ကျွန်တော့်ထံသို့ အရောက်ကိုပင် မစောင့်နိုင်တော့၊ မြေပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ပင် လှမ်း၍မေးနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဗျို....”

ကျွန်တော့်မှာတော့ သူ့ကိုအဖြေမပေးနိုင်သေးပါ။ ခေါင်းထဲတွင် အပြးအလွှား စဉ်းစားနေမိသည်၊ ဒီတပ်ကို ဘာလုပ်ရမလဲ။

ယခုအချိန်လောက် ဆိုပါက သူပုန်တို့သည် မိတ္ထီလာတမြို့လုံးကို သိမ်းပိုက်လို့ ပြီးလောက်ပါပြီ၊ မြို့ပတ်လည်တွင်လည်း နေရာယူပြီးဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ ရွှေပြေး တိုက်ကင်း တို့ ကိုပင် မြို့၏မြောက်ဘက် ဤမန္တလေး လမ်းမကြီး အတိုင်း လွှတ်နေလျှင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

လား၊ ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ် ရန်သူသည် ခံစစ်၌ အသင့်အတင့်နေသားတကျရှိနေပါပြီ၊ သို့ရာတွင် ခိုင်မာသော ခံစစ်တော့မဖြစ်သေး။

ထိုရန်သူကို တိုက်မည်ဆိုပါက ယခု အချိန်ကဲ့သို့ခိုင်မာသော ခံစစ် မဖြစ်သေးမီတိုက်နိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပြည့်စုံလုံလောက်သော အင်အားရှိရပါမည်။

ယခု ဗိုလ်ကြီးတင်ဦးတွင် ပါလာသည်က ဤတပ်ခွဲ၊ တခွဲသာသာမျှသာ ဖြစ်သည်၊ အကူ လက်နက်ကြီးများလည်း မပါ။ ၂လက်မ စိန်ပြောင်းပင် ပါပါလေစ၊ သို့တစေ တိုက်စစ်ဆင်၍ ထိုရန်သူ၏ မြို့စွန်းရှေ့တန်းကို ထိုးဖောက်နိုင်သည်ထား၊ ရန်သူ၏ အလုံးအရင်းဖြင့် တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်ခြင်းကို ခံရမည် ဖြစ်သည်၊ တဖန် ၎င်းကိုတွန်းလှန်နိုင်သည် ထားဦးတော့၊ တမြို့လုံးကို ထိန်းသိမ်းရန် များစွာမှ ခက်ခဲပါလိမ့်မည်။ မြို့၏ရပ်ကွက် တကွက်ကိုပင် မနဲထိန်းရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ အခြေ အနေသည် ကျွန်တော်တို့အား အတွင်းရန်သူက ပတ်လည်။ ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့အား တပ်အင်အား အနည်းငယ်မျှဖြင့် ထိန်းထား၍ အလုံးအရင်းဖြင့် အကာအကွယ်မရှိသော မန္တလေးသို့ အခက် အခဲမရှိ တောက်လျှောက် ချီတက်သိမ်းပိုက်နိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သော မိတ္ထီလာကို ပြန် လည် တိုက်ခိုက်ရေးထက် အန္တရာယ်ရှိလာပြီ ဖြစ်သော မန္တလေးမြို့၏ ကာကွယ်ရေးသည် ပိုမို၍အရေးကြီးနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေရာ၌ပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မှားလိုက မှားစေတော့၊ ဤတပ်ခွဲဖြင့် ကျောက်ဆည်တွင် ခံစစ်ဆင်မည်၊ ဆက်လက် ချီတက်လာမည့် ရန်သူကို ထိုနေရာမှတားထားမည်။ ထိုအတွင်း

မန္တလေးမြို့၏ ကာကွယ်ရေးကိုပြင်ဆင်မည်၊ ရသမျှ အင်အားတို့ကို စုစည်းမည်၊ ထိုမှတန်ပြန်တိုက်စစ်။

ဗိုလ်ကြီးတင်ဦးအား ကားတန်းနှင့် ဝေးရာသို့ခေါ်ခဲ့သည်။

"ဗိုလ်သိန်းမောင်တို့၊ ဗိုလ်စိုးလှိုင်တို့လဲ လာကြလေဗျာ"

အားလုံးစုံလျှင် ထိုလမ်းဘေး၌ပင် ဗိုလ်ကြီး တင်ဦးအား အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ တချိန်လုံး မှာတော့ သူသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုသာ အံ့သြခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းတို့ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။

"အဲ့ဒါဘဲ....ဒီတော့ကိုယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ"

"ဗိုလ်မှူးသဘောက ဘယ်လိုရှိသလဲ"

BURMESE CLASSIC

ထိုအခါ ကျွန်တော်၏ သုံးသပ်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဘို့ကို သူတို့သုံးဦးအား တင်ပြသည်။ သူတို့အားလုံးက သဘောတူကြသည်။

"ဒီနည်းဘဲ ရှိတော့တာပေါ့"

"ကဲ ဒါဖြင့် ဒီလို လုပ်ကြရအောင်" အသေးစိတ် အစီအစဉ်တို့ကို သက်သက်ဆွေးနွေးကြသည်။

ဤတပ်သည် ကျောက်ဆည်သို့ ပြန်လှဲမည်၊ ကျောက်ဆည်တွင် ခံစစ်ပြင်မည်၊ ရန်သူအား ထိုအရပ်မှ အတတ်နိုင်ဆုံးတားဆီးထားမည်၊ ကျွန်တော်သည် မန္တလေးသို့ ဆက်လက် သွားပြီး မန္တလေး၌ရှိနေကြသော ဗိုလ်မှူးအေးမောင် (ထိုစဉ်က မန္တလေးစစ်ဌာနချုပ်ကို အုပ်ချုပ်နေရသူ၊ ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား၊ ဆောက်လုပ်ရေးဌာန) ဗိုလ်မှူးရဲမြင့် ထိုစဉ်က စစ်ရဲတပ်ရင်းမှူး၊ ယခု ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး ကွယ်လွန်) တို့နှင့် တိုင်ပင်၍ မန္တလေး၊ ကာကွယ်ရေးနှင့် မိတ္ထီလာအား ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရေးကို စီစဉ်မည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကဲ-ဒါဖြင့် သွားကြစို့၊ အချိန်သိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး"

ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်ကြီးတင်ဦးနှင့် သူ၏တပ်ခွဲကို ထားခဲ့၍ ဆက်လက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးသို့ နေ့ဝင်ဖြိုးဖျားတွင်ရောက်သည်။

စစ်ရဲတပ်ရင်းသို့ ဦးစွာဝင်သည်၊ ဗိုလ်မှူးရဲမြင့်ကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရသည်။ မိတ္ထီလာအခြေအနေကို ပြောပြ၍ ဗိုလ်မှူးအေးမောင်ကို ဆက်သွယ်ကြသည်။ သူလည်းချက်ချင်းပင် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ဆက်လက်တိုင်ပင်ကြသည်။ အဲဒီကမှ ကလောမှ ခေတ္တရောက်နေသော ဗိုလ်မှူးကြင်(ယခုကျဆုံး) နှင့် တွေ့ကြသည်၊ ထိုညမှာပင် နန်းတွင်းရှိ အရာရှိ အားလုံးတို့ကို အရာရှိရိပ်သာတွင် စုရုံး၍ အခြေအနေကို ပြောပြသည်။ အစီအစဉ်တို့ကို ရှင်းပြသည်။

အကြမ်းအားဖြင့် ကျောက်ဆည်တွင် ထားခဲ့သော တပ်ခွဲကို ကျောက်ဆည်၌ပင် ရှေ့တန်းခံစစ်အဖြစ် ဆက်လက် ထားရှိရန်၊ ထိုအတွင်း မြစ်ငယ်တွင် ပင်မခံစစ်ကြောင်းတခု အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင်ရန် ရနိုင်သမျှ တပ်များတို့ကို တပ်ခွဲလိုက် စုစည်း၍ မြစ်ငယ်သို့ပို့ရန်။

ထိုအစီအစဉ်တို့ ဆွေးနွေးတင်ပြပြီးလို့ ယာယီရုံးအဖြစ် ဖွင့်လှစ်မည့် စစ်ရဲတပ်ရင်းရုံးသို့ ပြန်ရောက်တော့ ည ၁၁ နာရီ ထိုးပြီဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါမှပင် ကျွန်တော့်မှာ လဖက်ရည်တခွက် နှစ်ခွက်မှလွဲလို့ တနေ့လုံး ဘာမှ မစားရသေးသည်ကို သတိရမိရသည်။ တခုခုစားရန် စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် စားလိုစိတ် မရှိလှ။

စိတ်တွင်း၌မူ ပြုလုပ်ဖွယ် အစီအစဉ်ထိုကို တိကျစွာ ချမှတ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အသင့်အတင့် အေးချမ်းမှုကို ရရှိနေသည်။

ချစ်မြိုင်စာပေ တတိယအကြိမ်

စစ်ပွဲဟူသည် အစီအစဉ် ရေးဆွဲမှုအပိုင်းနှင့် လုပ်ဆောင်မှုအပိုင်းဟူ၍ အကြမ်းဖျင်း ၂ပိုင်းခွဲလို့ ရသည်။ ထိုအစီအစဉ်တို့သည် အခြေအနေကို အဖက်ဖက်မှ သုံးသပ်ရာမှ မျှတဆုံးသော ကောက်နုတ်ချက်များကို၊ ထိုကောက်နုတ်ချက်တို့မှ ရရှိသည့် လျော်ကန်ဆုံးသော နည်းလမ်းများဖြစ်ရန် အရေးကြီးလှသည်။ ထိုအလျော်ကန်ဆုံးသော နည်းလမ်းတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသည့် အစီအစဉ်တနည်းကို ရရှိရေးဆွဲ ပြီးစီးပါမူ ထိုစစ်ပွဲ၏ တဝက်ကို အောင်နိုင်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်တဝက်ကမူ တိုက်ပွဲကို ခေါင်းဆောင်ကြိုးကိုင်မှုနှင့် အခြားသော တိုက်ပွဲအတွင်း တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ အပေါ်တွင်သာ တည်တော့သည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုတနေ့တာအတွင်းဖြစ်ပွားခဲ့သော မြန်ဆန်လှသည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိရာမှ သတိရလိုက်၍ ကြည့်လိုက်တော့ ၁၂ နာရီ ထိုးလုနီးနေပြီကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုအခါမှ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စဖြစ်သော ဇနီးနှင့်သားတို့ကို အရှာထွက်ရန် မြို့တွင်းသို့ တခေါက်ပြန်ခဲ့ရသည်။ အချိန်မတော်လှပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပထမသော် နံနက်လင်းမှ ရှာဖွေရန် စဉ်းစားမိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် မနက်ဖြန်သည် မည်သို့အခြေအနေကို ပေးမည်ဆိုသည်ကို မမှန်းဆနိုင်သော မသိနိုင်သော အနာဂတ်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ချလက်ချ အားကိုး၍ မဖြစ်။

မိတ္ထီလာမှ ရခဲ့သည့်လိပ်စာဖြင့် ထိုရပ်ကွက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဒီလက်လက်နှင့် တွေ့ရသမျှ အိမ်တို့ကို တအိမ်တက်ဆင်း မေး၍ ဇနီးနှင့်သားတို့ တည်းခိုနေရာအိမ်ကို ရောက်သည်။

တတိယအကြိမ် ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်မှန်းသိလျှင် တံခါးသည်ပွင့်လာ၍ တအိမ်သားလုံးသည် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းအုံလာကြသည်။ ဝမ်းပန်းတသာ မေးကြ မြန်းကြ၊ သူတို့သိလိုတာကတော့ မိတ္ထီလာအကြောင်း။ ကြားလိုက်ကြတော့ ငိုင်သွားကြသည်။

"ဒါဖြင့် မန္တလေးရော"

"မန္တလေးတော့စိတ်ချ၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး"

အမှန်တော့ ကျွန်တော်သည် စိတ်တော်ဖြင့် ပူနေမိပါသည်။ သို့ရာတွင် မန္တလေးမြို့ကဲ့သို့ မြို့ကြီးတမြို့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ဒုတိယမြို့တော်သည် သူပုန်လက်တွင်းသို့ ကျမည်ဆိုသည်ကို နှလုံးသားအတွင်းမှ လုံးဝလက်မခံခဲ့။

ထို့နောက် ဇနီးသည် ခူးခပ်ပေးသည့် ထမင်းကိုစားအပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသောသားအား ပွေ့ချီနူတ်ဆက်ခဲ့၍ စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

စိတ်တွင်းမှာ အေးချမ်းသွားပါပြီ။ စစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်တွေကို ရေးဆွဲပြီးပါပြီ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အားဖြင့်လည်း ဇနီးနှင့် သားတို့အတွက် ပူပင်စရာ မရှိတော့။ မနက်ဖြန် ဒါကတော့ မနက်ဖြန့်ရဲ့ ပြဿနာ။ ဒီညထဲက ခေါင်းရှုပ်မခံလိုတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ယခု တခဏတာကလေး အတောအတွင်းမှာတော့ဖြင့် နွမ်းနယ်လှပြီဖြစ်တဲ့ စိတ်နှင့်ကိုယ်ခန္ဓာတို့ကို ရွှေမန်းရဲ့ သည္ဓလေနုနုကလေး၏ အယုအယတွင် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အပ်နှံပြီး မျက်လုံးတို့ကိုမှိတ်ခါ ဂျစ်ကားကလေး သယ်ဆောင်ရာသို့ တငြိမ်ငြိမ့် လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

မန္တလေးမြို့ အဖြစ်အပျက်

နောက်တနေ့တွင် သတင်းဆိုးကြီးကို မမြော်လင့်ဘဲ တအံ့သြသြ ကြားလိုက်ကြရသည်။

သူပုန်တို့သည် မေမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပါပြီ။

မိတ္ထီလာကျဆုံးသည့်နေ့က ခရီးသည်တင် ယူဘီအေ လေယာဉ်ပျံတစီးသည် အခြေအနေကို မသိသဖြင့် မိတ္ထီလာကွင်းသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ထိုလေယာဉ်ကို သူပုန်တို့က အသာတကြည် သိမ်းလိုက်ကြသည်။ ထိုလေယာဉ်မောင်းသူသည် မျက်နှာဖြူ လူမျိုးဖြစ်သည်။ သူ့ကို အကြပ်ကိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် ထိုလေယာဉ်တွင် သူပုန်တပ်သား အပြည့်လိုက်ပါကြ၍ မေမြို့အနီးစခန်းသို့ သက်ဆင်းကြသည်။ ထိုအဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်သူကတော့ ကချင်စစ်ဗိုလ် ဗိုလ်နော်ဆိုင်း (ယခု ပြည်ပသို့ ထွက်ပြေးနေထိုင်သူ) ပင်ဖြစ်သည်။

ထို ကွန်မန်ဗို စစ်ဆင်ရေးကလေးသည် ခက်မယောင်နှင့် လွယ်လှပါသည်။ လွယ်လွန်းသဖြင့်လည်း မည်သူကမှ မမြော်လင့်ကြ။ ထိုသို့ မမြော်လင့်မိကြသဖြင့် မေမြို့သည် သူပုန်တို့လက်သို့ သေနတ်တချက် မပစ်ဖောက်ရဘဲလျက် ကျဆင်းခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့် အနေဖြင့်ကတော့ ထိုစစ်ဆင်ရေးကို အကြံရသူ၊ စီစဉ်သူကိုပင် ချီးကျူးမိရပါသည်။ ထိုလေယာဉ်ပျံသည် မမြော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုလေယာဉ်ကို ရလိုက်လျှင် တခဏချင်းအတွင်း၌ပင် အခွင့်အရေးကောင်းကို မြင်လိုက်သော၊ မြင်နိုင်စွမ်းရှိသော ဦးနှောက်ကို ရန်သူပင် ဖြစ်ပါစေ တန်ဖိုးပေး၍ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ပါ။

သို့ရာတွင် ထိုအကြံအစည်သည် ဗိုလ်နော်ဆိုင်းထံမှ စတင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်ဟု ဆိုပါက ကျွန်တော်များစွာမှ အံ့ဩရပါလိမ့်မည်။ ဗိုလ်နေဘ်ဆိုင်းကို ကျွန်တော် အတော်အသင့်သိသည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ် မေမြို့တွင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော တပ်ခွဲမှူး သင်တန်းသို့ သူသည် သုံးလကြာမျှ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ တက်ရောက်ခဲ့ဘူးသည်။

တောင့်ခိုင်၍ အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုဟုခေါ်ရမည့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် မျက်လုံးပြူးပြူး တိုက်ပွဲလေ့ကျင့်ရေးတို့တွင် တပ်ခွဲမှူး၊ တပ်ရင်းမှူးတို့၏ အကူရဲဘော် တာဝန်ကိုသာ လိုလိုချင်ချင် ထမ်းဆောင်တတ်သူ၊ ထိုတပ်မှူးတို့၏ရှေ့မှတက်ခါ သူ၏ဓားကြီးဖြင့် လမ်းထွင်သူ၊ တောရှင်းပေးသူ၊ ထို့ထက်ကြီးမားသော တာဝန်တို့ကို ခေါင်းတခါခါဖြင့် အကြောက်အကန် ငြင်းပယ်တတ်သူ အမှန်တကယ်လည်း ထိုတာဝန်တို့ကို ထမ်းရွက်နိုင်စွမ်းမရှိသူ၊ အဲ့ဒီလိုသာ ဗိုလ်နေဘ်ဆိုင်းကို ကျွန်တော်သည် မှားသည်ဖြစ်စေ၊ မှန်သည်ဖြစ်စေ ရိုးသားစွာ မြင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် တပ်စုမှူးကောင်းတယောက်၊ သာသာထိုးထိုး ဆိုပါက တပ်ခွဲမှူးကောင်းတယောက် ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသည်ကိုတော့ လက်ခံရပါမည်။ ထိုသို့ နှလုံးရည်အားဖြင့် ချီတုံသော်လည်း ဗိုလ်နေဘ်ဆိုင်းသည် လက်ရုံးရည်နှင့် ပြည့်ဝသူ ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကြီးအတွင်းက ဗြိတိသျှစစ်တပ်တွင် သတ္တိပြောင်မြောက်စွာဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် "ဘီဂျီ အမ်" ဟုသော သူရဲကောင်းတံဆိပ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မေမြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်၍ သိမ်းပိုက်သည့် စစ်ဆင်ရေးကို မည်သူက ကြံစည်သည်ဖြစ်စေ ထိုစစ်ဆင်ရေးကို ထိုဗိုလ်နေဘ်ဆိုင်းက ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ အမှန်တော့ သူသည် ထိုစစ်ဆင်ရေးမျိုးနှင့် များစွာမှ အကိုက်ညီဆုံးသောသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်နေဘ်ဆိုင်းနှင့်အဖွဲ့ အနီးစခန်း လေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းလိုက်ကြတော့ ထိုကွင်းကို စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ကျနေသော တပ်စုသည် အစိုးရတပ်၏ဝတ်စုံ၊ အစိုးရတပ်၏ တံဆိပ်အမှတ်အသားတို့ကို ဆင်ယင်ထားသော ထိုအဖွဲ့ကို မိမိတို့ဘက်သားဟု အထင်ရှိရာ ထိုအတိုင်းပင် ကြည့်နေမိကြသည်။ သူပုန်တို့သည် လေယာဉ်ပေါ်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းခဲ့ကြ၍ ထိုအစောင့်တို့အား လက်နက်သိမ်းလိုက်ကြတော့မှ ကျောကို အချခံလိုက်ကြရတော့မှ ဓားပြမှန်း သိလိုက်ကြရပါသည်။

ထို့နောက် ဗိုလ်နေဘ်ဆိုင်းတို့သည် ဟန်မပျက် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၍ ထိုစဉ်က မေမြို့တွင် အများအပြား ရှိနေကြသော ကရင်အမျိုးသား လက်နက်ကိုင် တပ်သားတို့နှင့် ပူးပေါင်းလိုက်ကြကာ မြို့ကိုအလွယ်တကူ သိမ်းပိုက်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှ လွယ်ကူလှပါသည်။

ထို့ကြောင့် မေမြို့ကျပြီဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရသည်က မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားကြရသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ တွေးမိတိုင်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိရသည်။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မှတ်မိပါသည်။ မိတ္ထီလာ မကျမီကလေးတွင်မှ ရန်ကုန်သို့ နောက်ဆုံးပို့ခဲ့သော ကြေးနန်းတွင် မိတ္ထီလာ လေယာဉ်ကွင်း လုံခြုံမှုမရှိဟု တိတိကျကျ ဖော်ပြအစီရင် ခံခဲ့သည်။ ထိုကြေးနန်းကို ရန်ကုန်မှ မရရှိခဲ့သောကြောင့်ပေလား၊ ရလျက်နှင့် လေယာဉ်သို့ အချိန်မီ အကြောင်းမကြားနိုင်ခဲ့၍ ပေလား။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မေမြို့ကျဆုံး ခဲ့ရခြင်းသည် သမိုင်း၏ အကျည်းတန်လှသော အခန်း တရပ်အဖြစ် ကျ[illegible]ရစ်ခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့သာ စဉ်းစားမည်ဆိုပါက နောင်တခေါ် ပြုစု

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မည့် သမိုင်းစာအုပ်ကြီးတွင် ထိုသို့ အကျည်းတန်လှသည့် စာမျက်နှာတွေသည် အတော်ပင် များပြားပါလိမ့်မည်။

လောလောဆယ်က မန္တလေး။

မမြို့ကျဆုံးခဲ့ရခြင်းကြောင့် မန္တလေး၏ အခြေအနေသည် ရှုတ်တရက်ဆိုသကဲ့သို့ ပိုမိုဆိုးဝါးလာခဲ့ပါပြီ။ မိတ္ထီလာမှ ရန်သူသည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် မြောက်ဘက်သို့ ချီတက်လာနေကြပါပြီ။ မမြို့မှ မဝေးလှသော ရန်သူကလည်း တဖက်မှ ခြိမ်းခြောက်လျက် ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့သည် ရန်သူ ဂဏန်းလက်မကြီး၏ အကြားတွင် ကျရောက်နေပါပြီ။ ဖိညှပ်ခြင်း ခံရဘို့သာ လိုပါတော့သည်။ ထိုအချိန်သည်လည်း မဝေးလှတော့။

ကျောက်ဆည်မှ တပ်ခွဲကို မြစ်ငယ်သို့ ဆုတ်လိုက်ရသည်။

ခံစစ်ဆင်သူတွင် လုပ်ဆောင်နိုင်သော နည်းလမ်း အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် သုံးမျိုးရှိသည်။ ထိုနည်းလမ်းတို့ကို တခုစီပြုလုပ်နိုင်သည်။ ပူးတွဲ၍လည်း သုံးနိုင်သည်။

ရန်သူ၏ ထိုးစစ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံ၍ မိမိ၏ မြေကတုတ်ရှေ့တွင် ထိုရန်သူကို တတိတိဖြင့် ချေမှုန်းနိုင်သည်။

ရန်သူ၏ထိုးစစ်ကို တန်ပြန်တိုက်စစ်ဖြင့် ဖြိုဖျက်နိုင်သည်။

ရန်သူ၏ ထိုးစစ်အရှိန်အဟုန်ကို အလိုက်သင့်မျှော၍ ဆုတ်ပေးနိုင်သည်။

ပထမနည်းလမ်းကို သုံးမည်ဆိုပါက အမြောက် စသော လက်နက်ကြီးတို့၏ ပစ်ခတ်မှုအင်အားသည် မရှိမဖြစ်သော လိုအပ်ချက်တရပ် ဖြစ်သည်။ ပစ်ခတ်မှု များစွာမှ လိုသည်။

ဒုတိယ နည်းလမ်းကမူ ရနိုင်ပါက သံချပ်ကား များနှင့် ပစ်ခတ်မှု အင်အားလိုသည်။

တတိယနည်းလမ်းကိုမူ ပစ်ခတ်မှု အကူအညီ မရနိုင်သောအခါ၊ သို့မဟုတ် သံချပ်ကားများ မရှိသောအခါ၊ သို့မဟုတ် အင်အားချင်း မမျှလွန်းပါက အသုံးပြုရန် ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် မိမိအင်အားကို ချွေတာရာရောက်သည်။ အလဟဿ ဆုံးရှုံးခြင်းမှ ကာကွယ်ရာရောက်သည်။ တိုက်စစ် အနေ အထားဖြင့် ခွန်စိုက် အားစိုက် ထိုးနှက်လာသော ရန်သူ၏ အားကိုလည်း အရှိန်ပျက်သွားစေနိုင်သည်။ မတည်မငြိမ်အခြေအနေကို ဖန်တီးနိုင်သည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနည်းကို ဆက်ခါဆက်ခါ မပြတ်ကျင့်သုံးသွားရန်မဟုတ်။ တန်ပြန် တိုက်စစ်နှင့် တွဲဘက်သုံးရန် အခွင့်ကောင်းဖန်တီးခြင်း၌သာ အသုံးပြုရသည် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုတန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ခြင်းနှင့် ဆုတ်ခွာခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ရာ၌ မည်သည့်အချိန်တွင် ပြုလုပ်ရမည်ဆိုသည့် အချိန်အခါရွေးချယ်ခြင်းသည် များစွာမှအရေးကြီးလှပါသည်။ မစောလွန်းရ၊ နောက်မကျလွန်းရ၊ အချိန်ကိုတိကျစွာ ရွေးချယ်တတ်ရပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုစဉ်ကတော့ ထိုသို့စနစ်တကျ အစီအစဉ်တွေကို ဘာတခုမှ မပြုလိုက်ကြရ။ မပြုနိုင်ခဲ့ကြ။ အခြေအနေက မပေးခဲ့။ အရေးကြီးသည်က ရန်သူနှင့် သင့်တင့်သော အကွာအဝေးသို့ ခွာလိုက်ရန်သာဖြစ်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် နောက်ပိုင်းမှ စစ်ကူတို့ လာရောက် ပူးပေါင်းနိုင်စေရန်နှင့် ပိုကောင်းမွန်သော ခံစစ်မျဉ်းတွင် ပိုမိုတောင့်တင်းစွာ ခံနိုင်စေရန် အချိန်ပို ကလေး အသက်ရှူပေါက်လေးကို အမိအရ ယူလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆည်မှတပ်တို့ကို ရန်သူ၏ဝါးမျိုခြင်း မခံရမီ ခံစစ်အနေအထား ပိုမိုကောင်းမွန်သော နောက်ပိုင်းသက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သွယ်ရေး လမ်းကြောင်း ပိုမိုစိတ်ချရသော မြစ်ငယ်သို့ ဆုတ်ခွာစေလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် မေမြို့မှရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့အား ရာဇသံပေးလာပါပြီ။ ယခုအထိ မန္တလေးနှင့်မေမြို့အကြားရှိတယ်လီဖုန်းလိုင်းတို့မှာ မပျက်မစီးဘဲအကောင်းအတိုင်း ရှိနေကြသေးသည်။ အခြေအနေသည် ဤမျှထူးခြားသည် ဖြစ်သည်။ ရန်သူသည် ထိုတယ်လီဖုန်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား မကြာခဏ ခေါ်သည်။ စကားပြောသည်။ လက်နက်ချရန် တရားဟောသည်။ ချော့သည်။ ခြောက်သည်။ တခါတရံ သရော်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ပြောသမျှကို ပျှင်းပျှင်းရှိလျှင် နားထောင်သည်။ ငြီးငွေ့သည့်အခါတွင်ဖြင့် ချထားလိုက်သည်။ ထိုလိုင်းကို ဖြတ်ပစ်ရန်တော့ မလိုဟု ယူဆကာ ထိုအတိုင်းပင် ထားလိုက်သည်။

မေမြို့ကျဆုံးပြီး သုံးလေးရက်ခန့်အကြာတွင် အရေးကြီးသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုတယ်လီဖုန်းကို ကောက်ခါ နားထောင်လိုက်ပါသည်။ တဖက်မှအသံရှင်က သူသည်ကော်သူလေးတပ် တာဝန်ခံအရာရှိတဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ နံမည်ကိုတော့ မေးလို့ မရ။ ကျွန်တော်သိသောသူတဦး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသူပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။ သူကမူ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းစွာသိသည်။ "လေးစားပါတယ် ဗိုလ်မှူး" ဟု စ,ကာ ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့လိုသည်။ အေးအေးဆေးဆေးစွာ ဆွေးနွေးလိုပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် တွေ့ရမည့်နေရာနှင့် အချိန်တို့ကို သတ်မှတ်ပေးပါဟု တောင်းဆိုသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားကြသည်။ တွေ့ဆုံခြင်းဖြင့် အကျိုးယုတ်စရာ အကြောင်းမမြင်သဖြင့် မန္တလေးသို့ ထိုည

နေမှာပင် ဆင်းခဲ့ရန် ပြန်ကြားလိုက်သည်။ သူတို့၏ကိုယ်စားလှယ်များ၏ လုံခြုံမှုကိုလည်း တာဝန်ယူလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ရောက်ရှိလာကြသူတွေကတော့ သူပုန်တွေ မဟုတ်ကြ။ ထိုစဉ်က မေမြို့တွင် အမိခံနေကြရသော နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၊ လမ်းမင်းကြီးနှင့် အခြားမြို့ခံ ပုဂ္ဂိုလ် ၄-၅-ဦးသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကို သူပုန်တို့က ခိုင်းစေသဖြင့် မလာမဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လာခဲ့ကြရသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့နှင့် နန်းတွင်း ရိပ်သာတခုတွင် တွေ့ကြသည်။ သူတို့ပြောသရွေ့ကတော့ သူပုန်တို့သည် အင်မတန် အင်အား ကြီးမားသည်၊ ကျွန်တော်တို့သည် မကြာမီ နှစ်ဘက်ညှပ်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံကြရတော့သည်။ အကျိုးမရှိသော ခုခံခြင်းဖြင့် မန္တလေးမြို့သာ လျှင် ပြာကျပါလိမ့်မည်၊ ထို့ကြောင့် အသာတကြည် လက်နက်ချပါတဲ့။ သစ်ဆန်းသော အကြောင်းအရာ တခုမျှမပါ။

ထိုအခြေအနေတို့ကို ကျွန်တော်တို့သည် နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လက်နက်ချဘို့ ဆိုတာကိုတော့ဖြင့် ဘယ်သောအခါကမှ စိတ်ကူးထဲ၌ ထည့်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်။

သူတို့က ယခုချက်ချင်း စကားပြန်ပါဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်တို့က မနက်ဖြန် နေ့လယ် ၁၂-နာရီမှာမှ ပြန်မည်ဟု ဖြေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့မူ ထိုမနက်ဖြန် ၁၂-နာရီ မတိုင်မီ တခုခုကိုတော့ဖြင့် မုချလုပ်ကြရပါတော့မည်။

ထိုညက ဗိုလ်မှူးအေးမောင်၊ ဗိုလ်မှူးရဲမြင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် စစ်ရဲတပ်ရင်းရုံးခန်းတွင် ထိုင်ကြ၍ အခြေအနေကို ပြန်လည် သုံးသပ်ကြသည်၊ အဖြေကိုရှာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ရန်သူ၏ နှစ်ဖက်ညှပ် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြိုင်တူ တချိန်တည်း ခံနိုင်မည်မဟုတ်၍ အကယ်၍ တဘက်တည်းကိုသာ ရင်ဆိုင်ရမည် ဆိုပါက၊ သို့မဟုတ် တဘက်စီကိုသာ တချိန်စီ ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုပါက မြော်လင့်ချက် ရှိပါသေးသည်။

မိတ္ထီလာမှ ရန်သူသည် အင်အား ကြီးမားသည်၊ မေမြို့မှ ရန်သူလည်း သူ့လောက်မကြီး၊ ထို့ပြင် အိမ်ထောင်စုများ ရှိနေကြသည်ဖြစ်၍ ဤသည်မှာ သူတို့၏ ပျော့ကွက်ပင် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့သည် မေမြို့ကို သိမ်းပိုက်နိုင်ပါက၊ ဝက်ဝံ၊နှောင်ချိုဒေသသို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြရသော ဗိုလ်မှူးဘဖြူ (ယခုဗိုလ်မှူးကြီး၊ အငြိမ်းစား) ခေါင်းဆောင်သည့် ဘီအီး၊ အင်ဂျင်နီယာတပ်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ပူးပေါင်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပူးပေါင်း၍ရသော အင်အားဖြင့် တောင်ဘက်မှ ချီတက်လာနေသော ရန်သူကို ပြန်၍ ရင်ဆိုင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးရှိအင်အားအားလုံးဖြင့် မေမြို့ကို ဦးစွာ တိုက်မည်။ ထိုသို့တိုက်ရမည့် အချိန်မှာ မနက်ဖြန် နံနက်ပင် ဖြစ်ရပါမည်။

"ဒီသုံးသပ်ချက်ဟာ ရာဇဝင်တွင်မယ့် သုံးသပ်ချက်ပေါ့ဗျ" ဗိုလ်မှူးရဲမြင့်က အသံသြသြ လေးလေးကြီးဖြင့် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး မှတ်ချက်ချသည်။

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ပြီး ပြီဖြစ်သဖြင့် စိတ်တွေပေါ့ပါးသွားကြပြန်သည်။ လူတွေလည်း ရွှင်လန်းလာကြသည်။ သို့ရာတွင် သာယာ၍ မနေအားကြ။ မနက်ဖြန်နံနက် စစ်ဆင်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရန်တို့ကို ညလုံးပေါက်လုပ်ကြရသည်။

အသုံးပြုနိုင်သည့် ရသမျှ အင်အားမှာ တပ်မတော်မှ တပ်ခွဲ တခွဲနှင့် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့နှင့် လာရောက်ပူးပေါင်းလျက် ရှိကြသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေသာ ဖြစ်ကြသည်။

နံနက်လင်းသည်နှင့် အနီးစခန်းကို တိုက်သည်။ အနီးစခန်းကို ရသည်။ သို့ရာတွင် မြို့ပတ်လည်ရန်သူ၏ ခံစစ်ကို မထိုးဖောက်နိုင်ကြ။

ကျွန်တော်တို့သည် မေမြို့ကို ယနေ့ အပြီး တိုက်ရမည်။ အချိန်ရသည်က ၁၂-နာရီမျှသာ ဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့ကို အကာအကွယ်မရှိ လက်လွှတ်၍ အရဲစွန့်ကြရသောကြောင့် ထို့ထက်ပို၍ကြာကြာမနေနိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့်အပူတပြင်းနေ့လုံးပေါက်တိုက်ကြသည်။ မြို့တွင်းသို့ ဝင်နိုင်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်ခဲ့။ ညနေ စောင်းလာလျှင် အသံတနင့်နင့် တက်တခေါက်ခေါက်ဖြင့် မန္တလေးသို့ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

သို့ရာတွင် ထိုတိုက်ပွဲကြောင့် အမြတ်ရလိုက်သည်ကတော့ ရှိခဲ့သည်။ မေမြို့တွင် မိနေသော ဗိုလ်မှူးထွန်းစိန် (မှူးမင်းကြီးဟောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ထွန်းစိန်၊ ယခုကွယ်လွန်)၊ ဗိုလ်မှူးမောင်လတ်(ယခုအငြိမ်းစား)နှင့် အရာရှိ အကြပ် တပ်သား အချို့၊ အထူးသဖြင့် အသက် ၁၄-၅-၆-နှစ်အရွယ်၊ ကလေးစစ်သည် ရဲညွန့် တပ်ခွဲတို့ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေး လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ မန္တလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ရောက်လာကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ များစွာမှ အားတက်ခြင်း ဖြစ်ကြရသည်။

"ကဲ-ဂင်ကီရေ ကိုယ့်လဲ တာဝန်တခုပေးကွယ်" မေမြို့တွင် သူပုန်တို့လက်တွင်း၌ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ဇနီးကို ထားရစ်ခဲ့ရသော ဗိုလ်မှူးထွန်းစိန်က ခရီးရောက်မဆိုက် အမောပင်မဖြေအား၊ တာဝန်ကိုသာ တောင်းရှာသည်။

ကျွန်တော့်မှာ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ခေတ္တမျှ ငေးမောနေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"နားပါအုံးလား အထွန်းရယ်" သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က အထွန်းဟုပင် ခေါ်ကြသည်။

"အို - မလိုပါဘူး၊ မြန်မြန်တိုက်၊ မြန်မြန်သေ၊ အေးတာ ဘဲ" တဲ့။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးထွန်းစိန်အား ချမ်းမြသာစည်တပိုတ်တွင် ပြင်ဆင်လျက်ရှိနေသော ခံစစ်ကြောင်းကို ဦးစီးရန်တာဝန်ပေး လိုက်ရသည်။

မှန်ပါသည်။ မြစ်ငယ်စစ်မျက်နှာမှ တပ်တွေသည် ဆုတ်ခဲ့ကြ ရပြန်ပါပြီ။ မြစ်ငယ်တန်တားကို ကြိုတင်၍ ချိုးခဲ့သည်။ သို့ရာ တွင် ရန်သူသည် ပစ်ခတ်အား လူအားဖြင့်ဖိ၍ မြစ်ကိုဖြတ်ကျော် နိုင်ခဲ့ကြသည်။

တချိန်တည်းမှာလိုလို မေမြို့မှ ရန်သူကလည်း တောင်ခြေသို့ ဆင်းလာကြသည်။

မန္တလေးမြို့ကိုဖြင့် ဂဏန်းလက်မကြီးသည် ညှပ်ကိုင်စ ပြုလာ ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့မှာတော့ ရှိသည့်အင်အားတို့ဖြင့် နှစ်ဖက်စလုံး ကို တအားကန်၍ ထားကြရသည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာတော့ ခံနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်တော့။ အကြီးဆုံးပြဿနာက ကျည်ဆံ၊ ပြီးတော့ လူအင်အား။

ထိုအတွင်း ဗိုလ်မှူး ချစ်ခိုင် (ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား) ရန်ကုန်မှရောက်လာသည်။ ထိုအချိန်က လေယာဉ်ပျံကြီးတစီးဖြင့် မန္တလေးငွေတိုက်မှ ငွေတို့ကို ရန်ကုန်သို့ သယ်ယူနေသည် ဖြစ် သည်။ သူ့ကို မြင်လိုက်ကြရတော့ မြှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် ဝမ်းသာ လိုက်ကြရသည်။ တပ်ကူရမလား။ သို့ရာတွင် သူနှင့်အတူ ပါလာ သည်က ကျည်ဆံအနည်းငယ်သာ ဖြစ်သည်။ စစ်ရုံးကြီးမှလည်း

တတ်နိုင်သ၍ ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကွမ်းတာရာ ရေတမှုတ် ပေးလား မပြောတတ်။

ဗိုလ်မှူးချစ်ခိုင်သည် အထူးတာဝန်ဖြင့် ကွန်မြူနစ်တို့ သိမ်းပိုက် ထားသော မြင်းခြံနယ်သို့ လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် သွားမည် ဖြစ်သည်။ သူ့အား လိုအပ်သောအကူအညီတို့ ပေးလိုက်ရသည်။ (သူသည် မြင်းခြံသို့အရောက် သူ၏အဆက်အသွယ်တို့နှင့် ဆက်သွယ်မှုမရမီ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။ပြည်မြို့ထောင်တွင် အသတ် ခံရဆဲဆဲတွင်မှ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေးနိုင်ခဲ့သည်)။

ဗိုလ်မှူးချစ်ခိုင် မြင်ခြံသို့ထွက်သွားပြီး မကြာမီ ရန်ကုန်စစ်ရုံး ကြီးမှ ကျွန်တော့် အတွက် သံကြိုးတစောင် ရောက်လာသည်။ ရန်ကုန်သို့ နောက်တနေ့တွင် ပြန်ခဲ့ရန်၊ သို့ ပြန်နိုင်ရန်အတွက် မနက်ဖြန်တွင် ရွှေဘိုသို့ လေယာဉ်တစီး စေလွှတ် လိုက်မည်ဟု ပါရှိသည်။

ထိုကြေးနန်းကို ရလိုက်တော့ ကျွန်တော့်မှာ များစွာမှ စိတ် မကောင်း ဖြစ်မိရပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ မန္တလေး၏ အခြေအနေ အဆိုးဝါးဆုံး အချိန်တွင် ဗိုလ်မှူး အေးမောင်၊ ဗိုလ်မှူး ရဲမြင့်၊ ဗိုလ်မှူးထွန်းစိန်၊ ဗိုလ်မှူးကြင်၊ ဗိုလ်မှူးလတ်နှင့် ရဲဘော်အပေါင်း တို့ကိုခွဲခွာ၍ ထွက်လာရမည်ကို နောက်ဆံ တင်းနေမိရသည်။ သူတို့အား စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရသလိုလည်း စိတ်တွင်း၌ ခံစားမိ ရသည်။ သို့ရာတွင် ရန်ကုန်မှ လေယာဉ်ကိုပင် လွှတ်၍ ခေါ်နေ ခြင်းသည် ကျွန်တော့်အား တခြားတနေရာ၌ ပိုမို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချ တာဝန်ပေးရန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အဲဒီလိုဘဲ ဖြေလိုက်ရပါသည်။

ထိုညနေမှာပင် ဇနီးနှင့် သားတို့ကို သွားရောက် ခေါ်ယူ၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ကူးခဲ့သည်။ နောက်တနေ့ ရွှေဘိုသို့ သွား၍ လွှတ်လိုက်သည့် လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ထွက်ခွာလာပြီး နှစ်ရက်ခန့် အကြာ

၁၉၄၉ ခု၊ မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့။

မန္တလေးမြို့သည် သူပုန်၏ လက်တွင်းသို့ ကျဆင်းခဲ့ရပါသည်။

မန္တလေးရှိ တပ်များ အားလုံးသည် အဖွဲ့အစည်း မပျက် စစ်ကိုင်းသို့ ဆုတ်ခွာနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ပျောက်သောသူနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံခြင်း

ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည့် နေ့ညမှာပင် စစ်ရုံးကြီးသို့ သွားရောက် သတင်းပို့သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် အမိန့်သည် အဆင်သင့် စောင့်လျက် ရှိနေပါသည်။

လွိုင်ကော်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ တပ်ခွဲ ၂-ခွဲတို့သည် လွိုင်ကော်မှ ကလောသို့ ရောက်သည်အထိ ရန်ကုန်နှင့် ဝိုင်ယာလက် အဆက်အသွယ်ရခဲ့သည်။ ထို့နောက်တော့ အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေ၍ မည်သို့ ဖြစ်နေသည်ကို မသိရ။ ထိုတပ်တွင် ပါသော ဝိုင်ယာလက် စက်သည် ချို့ယွင်းနေဟန်ရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ကလောသို့ အမြန်ဆုံး သွားရပါမည်။ ကလောမှနေ၍ သာစည်သို့ ဆင်းကာ ကားလမ်းတလျှောက်တွင် ထိုတပ်ကို ရှာဖွေရမည်။

တွေ့လျှင် ဦးစီး၍ အခြေအနေအရ စစ်ဆင်ရေးကို ဆက်လက် ပြုလုပ်ရည်။

သာစည်မြို့ အခြေအနေ၊ အဲဒါကိုလည်း လုံးဝမသိရ။ ရန်သူ၏ လက်တွင်း၌ ရှိကောင်းရှိပါမည်။ ရှိနေသည်ဟု သဘောထားရမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဇနီးနှင့်သားတို့အား မိဘများထံတွင် အပ်နှံ၍ ကလောသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။

ကလောတွင် စစ်တပ်ဟူ၍ မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ တိုက်ခိုက်ရေး ကျောင်းသည် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်မောင်မြင့်သည်လည်း မရှိတော့။ ကျွန်တော်၏ တပ်ခွဲများမှ အိမ်ထောင်သည် တို့သည်လည်း မရှိကြတော့။ ပင်းဒယသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေကြသည်ဟု သိရသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော တပ်ခွဲ ၂-ခွဲ။ သူတို့ရဲ့ သတင်းကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မေး၍ မရ။ သာစည်အရပ်ဆီသို့ ကားများဖြင့် ဆင်းသွားကြပြီ ဆိုသည်ကိုသာ သိရသည်။

အချိန်ကိုလု၍ ပင်းဒယသို့ သွားခဲ့သည်။ ရဲဘော်တို့၏ ဇနီးသားသမီးတို့မှာ ကျွန်တော့်ကို မြင်တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရတက် ဖြစ်ရှာကြသည်။ သူတို့၏ နေရေး စားရေးတို့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေစေခဲ့သည်။

တဲဟိုး လေယာဉ်ကွင်း၌ အရံ စစ်ရဲတပ် တတပ် ရှိနေသည်။ သူတို့ကို ဗိုလ်မှူးကျော်ညွန့် (ယခု ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား၊ ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန)က အုပ်ချုပ်လျက် ရှိသည်။

သူတို့လည်း ကျွန်တော်၏ တပ်များ မည်သည့် အရပ်တွင် ရောက်နေကြသည်ကို မသိကြ။ ထို့ကြောင့် ကားတစီး ငှား၍

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သတင်း အစအနကို နားတစွင့်စွင့် စိတ်တထင့်ထင့်ဖြင့် သာစည်ဖက်သို့ တဖြေးဖြေး ဆင်းခဲ့သည်။

ကလောကို လွန်ခဲ့လျှင်ပင် ရွာတို့သို့ ဝင်ရောက် ဖြတ်သန်းရသည့် အခါတိုင်း ကျောချမ်းမိသည်။ ရန်သူများ ရှိနေသလား။ ကျွန်တော့်တွင် လက်နက်ကိုင်အဖော်ဟူ၍ တယောက်မျှမပါ။ ကျွန်တော်နှင့် ကားမောင်းသမားတို့သာ ဖြစ်ကြသည်။ အကာအကွယ်အားဖြင့်လည်း ကာဘိုင်သေနတ် တလက်။ ကျည်ဆံက ၃၀၊ ဒါဘဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်တပ် ဘယ်မှာမှန်း မသိ။ ရန်သူ ဘယ်မှာမှန်းလည်း မသေချာ။ သို့ဖြင့် တကိုယ်တော် တိုက်ကင်းအဖြစ် စမ်းတဝါးဝါး လာခဲ့ရာမှ ယင်းမာပင် ရွာကြီးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းမာပင်ရွာ ရောက်တော့မှပင် ကျွန်တော့်တပ်များသည် သာစည်တွင် တပ်စွဲထားကြကြောင်း၊ သူပုန်တို့သည် မိတ္ထီလာတွင် အင်အား ကြီးမားစွာဖြင့် ရှိနေကြသေးကြောင်း၊ သာစည်တွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှတိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေကြောင်းတို့ကို အသေအချာ သိရှိရသည်။

ယင်းမာပင်၌ ကြာရှည်စွာ မနားတော့။ ဆက်လက် ထွက်ခဲ့သည်။ သာစည်အနီးသို့ရောက်လျှင်ပင် မော်တာသံ၊ စက်သေနတ်သံ တို့က ကြိုဆိုနေကြပါပြီ။ မြို့တွင်း နေရာအချို့တို့ဆီမှလည်း မဲနက်သည့်မှိုင်းသော မီးခိုးလိပ်ကြီးတို့က တလူလူဖြင့် ဖိတ်ခေါ်နေကြသည်။

မြို့အစပ်သို့ ဝင်မိလျှင် ကားကို ဖြေးဖြေး မောင်းစေရသည်။ ကိုယ့်တပ်က မှား၍ ပစ်ခတ်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ် ရပါသေးသည်။ မီးရထားသံလမ်း အလွန်တွင် အမှတ် (၃) ချင်းတပ်ရင်းမှ ကင်းအဖွဲ့နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါမှပင် ဤသာစည်တွင် ကျွန်

ချစ်မြိုင်စာပေ

တတိယအကြိမ်

တော်၏ တပ်ရင်း (၆)၊ တပ်ခွဲ ၂ သာ မဟုတ်ဘဲ အမှတ်(၂) ချင်းတပ်ရင်းပါ ရောက်ရှိနေသည်ကို သိရသည်။

ရဲဘော်ကလေးများသည် ပုန်းခိုနေရာတို့မှ ပြေးထွက်လာကြ၍ ကျွန်တော့်ကားကို သေနတ်များဖြင့် ဝိုင်းချိန်၍ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရသည်။ သို့ရာတွင် မသက်ာမှုကတော့ သူတို့၏ ရိုးသားလှသော မျက်နှာများပေါ်မှ ပျောက်ကွယ် မသွားကြ။ ထိုအခိုက် ချင်းအမျိုးသား ဗိုလ်ကြီးတဦး ရောက်ရှိလာသည်။ ကျွန်တော့်ကို မြင်လျှင်ပင်

"ဟော့ ဗိုလ်မှူး၊ ဝမ်းသာလိုက်ထာကွာ၊ သိပ်ဝမ်းသာတယ်" သူသည် ကျွန်တော့် လက်ကို တအားဆွဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ တလှုပ်လှုပ် ရမ်းနေရှာသည်။ ပြီးနောက် ရှုံးဖွင့်ထားဆု စာသင်ကျောင်း အဆောက်အဦသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။

သာစည်ရှိ တပ်တို့ကို အုပ်ချုပ်နေသူသည် အမှတ်(၃) ချင်းတပ်ရင်း၏ ဒု-တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးဟာစ်(ချ)ကော့ ဆိုသူ အင်္ဂလိပ်ကပြား အရာရှိ ဖြစ်သည်။ တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သူ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး လျှင်ချင်ဇန့်ကမူ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ရန်ကုန်မှ အပြန် မိတ္ထီလာသို့ အရောက် သူပုန်များ မိတ္ထီလာသို့ ဝင်သောအခါ သူ့တပ်ရင်း ဌာနချုပ်နှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ္ထီလာတွင် သူပုန်တို့၏ လက်တွင်း၌ အကျယ်ချုပ်ဖြင့် နေထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

ဗိုလ်မှူး ဟာစ်(ချ)ကော့သည် ကျွန်တော်နှင့် ရန်ကုန် စိန်ပေါ ကျောင်းတွင် ကျောင်းနေဖက် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်။

" ဝမ်းသာလိုက်ထာ ကွာ " ကျွန်တော့်အား ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

တတိယအကြိမ်

ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အနီး အနားတွင် ရှိနေကြသော ချင်းအမျိုးသား အရာရှိတို့သည် စုဝေးလာကြသည်။ မြင်ပအခြေအနေတို့ကို သိလိုကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်ပြောပြသမျှတို့ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် နားထောင်ကြသည်။ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေကတော့ တည်ငြိမ်လှပါသည်။

" ဒီမှာလဲ နေ့တိုင်း တိုက်နေရတာဘဲ "

တဦးက ပြောပြစဉ်တွင်ပင် ထောက်ခံသည့်အလား စက်သေနတ်သံ တတွဲကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ရန်သူ၏ မော်တာဗုံး ၄ - ၅ လုံးသည် မြို့၏ မြောက်ဖက်တွင် ကျလိုက်၍ ကျယ်လောင်စွာ ပေါက်ကွဲလိုက်ကြသည်။

" ဆော်လှချည့်လား "

"ဒီလိုဘဲ၊ တနေ့လုံး ပစ်နေတာဘဲ " သူတို့က ဖြေသည်။

ထို့နောက် သူတို့၏ အခြေအနေကို ကြားသိရပါသည်။

တပ်ရင်း(၆) တပ်ခွဲ ၂-ခွဲ မိတ္ထီလာသို့ အမြန်ဆုံး ချီတက်လာခဲ့ရန် အမိန့်ရလိုက်ကြတော့ မိတ္ထီလာတွင် ထိုမျှ အရေးကြီးနေပါက ချင်းတပ်ခွဲတို့သည်လည်း ကယားပြည်နယ်ထဲတွင် ရှိနေသည်ထက် မိတ္ထီလာသို့ ပြန်လည်စုရုံးခြင်းသည် အခြေအနေအရ ပိုမို၍ ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြကာ အတူလိုက်ပါ လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတွင် များစွာသော အခက်အခဲ တို့နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ဦးစွာ မော်တော်ကားများ ပြဿနာ၊ အစီးပေါင်း လေး-ငါးဆယ်ရရန် ရက်ပေါင်းများစွာ ရှာကြရသည်။ပြီးတော့ ဓာတ်ဆီ။ ဓာတ်ဆီပြည့်စုံတော့ လမ်းခရီးတလျှောက်လုံး တစီးပြီး တစီး ပျက်ကြပြန်သည်။

သာစည်သို့ မိတ္ထီလာကျအပြီး ဆယ်ရက်ခန့်အကြာ မတ်လ

သန်းက ရောက်သည်။ ယခုအထိ နှစ်ပတ်ခန့် ရှိခဲ့ပါပြီ။ သာစည်ရောက်တော့ မိတ္ထီလာတွင် သူပုန်တို့သည် အခိုင်အမာ တပ်စွဲနေကြပြီ ဆိုသည်ကို သိကြရသဖြင့် သာစည်တွင်ပင် ထိုင်လိုက်ကြရသည်။ ရောက်သည့်နေ့မှ စတင်၍ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပင် ရန်သူ၏ စိန်ပြောင်းဒဏ်ကို ခံနေကြရသည်။

ယခု သာစည်တွင် ရှိနေသော တပ်တို့မှာ အမှတ်(၃) ချင်းတပ်ရင်းမှ ချင်းတပ်ခွဲ ၂ - ခွဲ၊ ဂေါ်ရခါး တပ်ခွဲ ၁ - ခွဲ၊ တပ်ရင်း(၆)မှ တပ်ခွဲ - ၂၊ ပေါင်း ၅ - ခွဲ။ သို့ရာတွင် လွန်မွာ အားနည်းသော တပ်ခွဲများ ဖြစ်နေကြပါပြီ။

အနေအထားအားဖြင့် မိတ္ထီလာဖက်သို့ မျက်နှာမူနေသည့် မြို့အနောက်ဖက်မှ လက်ျာရစ် ရေတွက်ပါလျှင် တပ်ရင်း (၆) တပ်ခွဲ တခွဲ၊ ထို့နောက် ဂေါ်ရခါးတပ်ခွဲ၊ ထို့နောက် တပ်ရင်း (၆) တပ်ခွဲတခွဲနှင့် အရှေ့ဖက်နှင့် တောင်ဖက်တို့တွင် ချင်းတပ်ခွဲ နှစ်ခွဲ။ ထိုဘပ်များ အားလုံးတို့သည် မြို့၏ အစွန်းတလျှောက်တွင် " ဘန်ကာ "ဟု ခေါ်သော အမိုး မိုးထားသည့် မြေကတုတ်ကျင်းအတွင်း၌ နေထိုင်ကြရသည်။ မြို့သူ မြို့သား ဟူ၍ လုံးဝ ရှိတော့။

ထို အခြေအနေ တို့ကို နားထောင်နေရစဉ်မှာပင် မြို့၏ အနောက်ဖက်ပိုင်းတွင် မော်တာဗုံး ၃ - ၄ လုံး ကျရောက် ပေါက်ကွဲသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ အနည်းငယ် နီးကပ်သဖြင့် စာပွဲပေါ်မှ လဖက်ရည်ခွက်များ ခုန်သွားသည်။

ထိုအတွင်း၌ ကျွန်တော်၏ အရာရှိများဖြစ်ကြသော ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင် (ယခု ဗိုလ်မှူး အငြိမ်းစား) နှင့် ဗိုလ်ကြီး တင်ဦး (ယခု ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဗထူးမြို့ စစ်ကျောင်း)တို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင်သည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း စပ်ဖြီးဖြီးနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သူ၏ မိနက်သော အသားရောင်သည် ပို၍ နက်မှောင် နေသည် လို့ ထင်ရသည်။ ဗိုလ်ကြီး တင်ဦးကမူ နကိုအတိုင်းပင် ဖြေးဆေး စွာ ရှိနေသည်။

"ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်မှူးအတွက် စိတ်ပူနေကြတာ"

"အေး၊ ကိုယ်လဲ မင်းတို့အတွက် စိုးရိမ်နေရတာပေါ့"

ခေတ္တမျှ ဆက်လက်၍ သတင်းတွေ ဖလှယ်ကြသည်။ ထို နောက်မှ

"ကဲ လာကြ၊ ရဲဘော်တွေ လိုက်ပီး မျက်နှာပြရအောင်"

တပ်ရင်း (၆) တပ်ခွဲများ တာဝန်ယူထားသော မြို့၏ အစိတ် အပိုင်းတို့သို့ သွားကြ၍ ဘန်ကာကျင်း တခုမှ တခုသို့ လှည့်လည် ကာ ရဲဘော်တို့အား နှုတ်ဆက်ရသည်။ မျက်နှာ ပြရသည်။ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးရသည်။ မြင်ရသ၍၊ ကြားရသ၍ သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်နှင့်အမျှ ဂုဏ်ယူမိရသည်။

သူတို့အားလုံးတို့တွင် ယူနီဖောင်းဝတ်စုံတို့သည် ပေရေ စုတ် ပြတ်လျက် ရှိနေကြပါပြီ။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေလည်း ထိုးထိုး ထောင်ထောင်နှင့် မနေ့ကမှ တပ်သားသစ်ဟု ပြောဆိုခေါ်ဝေါ် ခဲ့ရသော ဤရဲဘော်ကလေးတွေသည် ယနေ့ ဝါရင့်စစ်သားကြီး များ ဖြစ်နေပါပြီ။ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ ရင့်သန်နေပြီ ဖြစ်သည့် စစ်သားကြီးများ ဖြစ်နေကြပါပြီ။

သူတို့ အားလုံးတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးတွေဖြစ် ကျွန်တော် ရောက်လာလို့ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြသည် အဲဒီလိုဘဲ ထင်လိုက်ပါသည်။

"ဟော့၊ ဖိုးစန်းညွန့်ကြီး မသေသေးဘူးလား"

"ဟာ ဗိုလ်မှူး၊ ဘယ်တော့မှ မသေဘူး"

အဲဒီလိုသာ ပြောသည်။ သူ့ခေါင်းမှာဖြင့် ပတ်တီးနှင့် တဖေ

ကပင် ရန်သူ၏ကျည်ဆံ သူ့ခေါင်းကို ရှပ်သဖြင့် ဆံပင်ခွဲကြောင်း သစ်ကလေး အဖွေးသား ပေါ်ခဲ့ရသည်။ (ယခု သူသည် ဗိုလ်မှူး၊ ပြည်သူ့လုပ်အား နေရာချထားရေး၊ နမ်းစန်တွင် အမှုထမ်း နေသည်)။

တဦးကို နောက်ပြောင်ပြီး တဦးကို နှုတ်ဆက်ရသည်။

"နေကောင်းရဲ့လား ဟေ့"

"ကောင်းပါတယ် ဗိုလ်မှူး"

တယောက်သို့

"ဘယ့်နှယ်လဲကွ၊ စားသာရဲ့လား"

"ဒီလောက်တော့ မဖြုံသေးပါဘူး ဗိုလ်မှူး"

ဘန်ကာတခုသို့မူ

"တောင့်ထားကြနော်"

"စိတ်ချပါ ဗိုလ်မှူး"

သူတို့အားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်သည် အံ့သြဘွယ်ရာ မြင့်မား လျက် ရှိနေကြသည်။ သားကွဲ မယားကွဲ နေရပြန်တော့ ဘန်ကာကျင်း၊ ဖုံအလိမ်းလိမ်း၊ စားရပြန်တော့ ပဲဟင်းတမယ်၊ ကျည်ဆံကလည်း မလုံ မလောက်၊ ရန်သူ ပစ်ခတ်မှု ကလည်း တနေ့ထက်တနေ့ ပိုမိုပြင်းထန်လို့သာလာခဲ့။ မနက်ဖြန် ဘာဖြစ် မယ် ဆိုတာကိုပင် မသိနိုင်သည့် ဘဝ၊ သနားစရာ ရဲဘော်၊ ချစ်စရာ ရဲဘော်၊ တိုင်းပြည်အတွက် ဒုက္ခပေါင်း မြောက်မြားစွာ တို့ကို သူတို့တဦးတည်း ကန်ထရိုက်ဆွဲထားသလို ဒိုင်ခံ ခံစားကြ ရကာ တာဝန်ကျေပွန်သည့် ရဲဘော်။ တိုင်းပြည်အတွက် အသက် ကို ပေးလှူပြီး ပြည်ထောင်စု အလံတော်ကို ကာကွယ် နေကြတဲ့ ရဲဘော်၊ တိုင်းပြည်ထံမှ ဘာတခုမှ ပြန်လည် ရကောင်းစေရဲ့ဟု သဘောမထားတတ်ရှာကြတဲ့ ရဲဘော်။

www.burmeseclassic.com

ထိုညကတော့ ကျွန်တော်သည် ရဲဘော်တစုနှင့် မြေကတုတ်ကျင်းတခု၏ နှုတ်ခမ်းတွင် ဝိုင်းထိုင်၍ သန်ကောင်ကျော် အထိ စကားတွေ ပြောနေမိရသည်။ သတင်းမျိုးစုံတို့ကို ဖလှယ်နေမိရပါသည်။

ကျွန်တော် ကျေနပ်သည်။ ကျွန်တော် ရဲဘော်တွေနှင့် ပြန်လည် ပူးပေါင်းနိုင်ခဲ့လို့ အလွန်ပဲ ကြေနပ်နေပါသည်။

စစ်တပ်ဟူသည် အမိန့်ဖြင့်၊ စည်းကမ်းဖြင့် ထိန်းကွပ်ထားသည် ဆိုသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ ဆိုသည်တို့ကတော့ ရှိစမြဲဖြစ်သည်လို့ ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်မှူးတဦးသည် မိမိစိတ်တိုင်းကျ ပုံသွင်းလေ့ကျင့်လာခဲ့သော တပ်ကိုသာ ခေါင်းဆောင်ရပါက မည်သည့် ရန်သူကိုမဆို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်ဝံ့သလို၊ တပ်သားတို့အဖို့မှာလည်း မိမိတို့ သိရှိ ရင်းနှီးသော တပ်မှူးတဦးကသာ ခေါင်းဆောင်ပါက မည်သည့် တိုက်ပွဲမျိုးမဆို ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဝင်ရဲသည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း တပ်သားသစ်ဘဝမှ စတင် ပျိုးထောင်ခဲ့ရသော ဤရဲဘော်တွေနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံ၍ တဖက်ရှိ ရန်သူအား အတူတကွ ရင်ဆိုင်ကြရမည်ဖြစ်သဖြင့် ယုံကြည်မှု အပြည့်ဖြင့် ကျေနပ် နေမိရပါသည်။

အောင်သာစည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗုံးမိုးအောက်မှ သာစည်မြို့

ကျွန်တော်သည် ရုံးအဆောက်အဦးနှင့် မနီးမဝေးရှိ ပျဉ်ခင်း ထရံကာ အိမ်လွတ်ကလေး တလုံးတွင် တက်ရောက် နေသည်။ ရွေးစရာအိမ်တွေက ပေါပါဘိ။ တမြို့လုံးတွင် မြို့ခံလူအရပ်သား ဟူ၍ တယောက်တလေမျှ မရှိကြတော့သဖြင့် အားလုံးသော အိမ်တို့သည် လွတ်နေကြသည်။ မြို့ပျက်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ မြို့၏တနေရာမှ တနေရာသို့ မြို့လယ်ခေါင်မှ ဖြတ်၍ သွားသည် ဖြစ်စေကာမူ လူသားဟူ၍ တယောက်မျှ မတွေ့ရ။ တံခါးပိတ် ထားသော အိမ်လွတ်တို့ကိုသာ လူသူကင်းမဲ့ခြင်းနှင့် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ကို သရုပ်ဖော်နေကြသည်။ ခွေးလေ ခွေးလွင့် ထကောင်တလေကိုတော့ဖြင့် တခါတရံ တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ပင် ရိုင်းစိုင်းစပြုနေပါပြီ။ တမြို့လုံးသည် သုသာန်တစပြင်နှယ်ပင် တူပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရန်သူသည် နံနက်လင်းလာလျှင် ရွှေတန်းခံစစ်ကျင်းတို့ဆီသို့ သုံးလက်မ စိန်ပြောင်းတို့ဖြင့် ဆယ့်လေးငါးချက်ခန့် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်တတ်ကြသည်။ ထို့နောက် မိနစ်နှစ်ဆယ် နာရီဝက်ခန့် ငြိမ်သွားသည်။ မကြာမီ တခါတရံ ထပ်မံ၍ ပစ်ပြန်သည်။ သည်တခါတော့ဖြင့် ပို၍ များလာသည်။ ထိုမော်တာသံ တို့နှင့်အတူ စက်သေနတ်တို့ဖြင့် လှမ်း၍ဆွဲသည်။ နောက်တဖန် ငြိမ်သွားပြန်သည်။ တခါ ထပ်မံ၍ ပစ်ကြ ခတ်ကြပြန်သည်။ သို့ဖြင့် တနေ့လုံး အရုဏ်မှ နေဝင်ဖိုးဖျား အထိ။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့အား စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်လပ်စွာ မလှုပ်ရှားနိုင်စေရန်၊ အမြဲတစေ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်ဖြင့် နေကြရစေရန်၊ တုန်လှုပ် ချောက်ချားလာစေရန် ရည်ရွယ်သည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကြာလာလျှင်နဲနဲရိုးလာသလိုလို ရှိလာကြသည်။ မြေကတုတ် ကျင်းများ အတွင်းသို့ပင် အခေါ်ခပ်သိမ်း မဆင်းကြတော့။ ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်မှုသည် စည်းစည်းလုံးလုံးမရှိ၊ တိကျမှုမရှိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ပစ်ခတ်မှုနှင့်စာလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ ထိခိုက် ကျဆုံးမှုသည် နည်းပါးလှ ပါသည်။ ဂေါ်ရခါးအရာရှိ တဦးနှင့် အခြားရဲဘော်အချို့ ထိမှန် ကျဆုံးခဲ့ကြသည်။ ဒဏ်ရာရသူတွေကတော့ အသင့်အတင့် ရှိသည်။ အများအပြားကတော့ ဒဏ်ရာမရရှိဘဲ ဆွံ့အ သွားကြသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်မူ 'ရှဲလ်ရှောက်(က)' ဖြစ်သွားကြသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။ အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲ မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသူတွေ ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အရုဏ်ဦးနှင့်အတူ ဘန်ကာကျင်း တို့သို့

လှည့်လည် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ သို့လှည့်လည်ရင်းမှ ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်မှုပါးလျှင် ရဲဘော်တို့နှင့် ထိုင်၍ စကားပြောသည်။

တပ်မှူးတဦးဖြစ်သူ၏ဘဝသည် အင်မတန်ခက်ခဲလှပါသည်။ အေးဆေးချိန်၊ စစ်မတိုက်ရချိန်တို့တွင် လွန်စွာပင် ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော တကိုယ်တော်ဘဝဖြစ်သည်။ ရာထူးပို၍ ကြီးမားလာလေ ပို၍အဖော်ကင်းမဲ့လေ ဖြစ်ရတတ်သည်။ လက်အောက်ငယ်သား အရာရှိများကပါ အထက်လူကြီးဟူသော လေးစားမှုဖြင့် သူ့ကို ရှောင်တတ်ကြသည်။ ရိုသေမှုဖြင့် ပယ်ထားတတ်ကြသည်။ အိပ်စရာရှိလျှင် သီးသန့် နေရာပေးကြသည်။ စားစရာရှိလျှင် သီးသန့် ကျွေးမွေးကြသည်။ သူ့ရှေ့တွင် မရီကြ၊ မပြုံးကြ၊ စကားပင် ဟာက်ဟာက်ပက်ပက် ပပြောကြ၊ သူရောက်လာလျှင် အလေးပြုကြသည်။ သူ ခေါ်လိုက်လျှင် သတိအနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်ကြသည်။ သူပြောလျှင် 'ဟုတ်ကဲ့' တခွန်းဖြင့်သာ လိုက်တတ်ကြသည်။ အင်မတန်မှ အထီးကျန်ဘဝပင် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်မြေပြင်၌မူ သာမန်အခါတို့ထက်တော့ဖြင့် ရဲဘော်တို့နှင့် ပိုမိုရင်းနှီးခွင့်ရသည်။ အဲဒီကြပြန်တော့ သူသည် ဟန်ဆောင်ရပြန်ပါသည်။ လူတိုင်းသည် ရန်သူ၏ကျည်ဆံကို ကြောက်ကြသည်။ တပ်မှူးဆိုသူသည်လည်း လူပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည်လည်း ရန်သူ၏ကျည်ဆံကို ကြောက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူမှာ ထိုကြောက်စိတ်ကို ပြသမိမည့်အရေးကို ထပ်မံ ကြောက်ရပြန်သည်။ ရဲဘော်တို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် မကြောက်သလို ဟန်ဆောင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အရဲစွန့်ရသည်။ ရဲဟန်ပြရသည်။ ဤတွင်လည်း ခက်လှ၏။

သူသည် ထိုသို့ရဲဟန်ပြကာ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မားမား

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မတ်မတ်ရပ်ကာ ဘန်ကာတခုသို့ ကူးရသည်။ ထိုကူးသန်းချိန် တမိနစ်ခန့် တခါတရံ စက္ကန့်ပိုင်းကလေးသည် သူ့စိတ်တွင်း၌ ကမ္ဘာပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်လှပါသည်။ထိုစဉ်များ၌ ရဲဘော်တွေသည် သူ့ကို တအံ့ဩဩဖြင့် လေးစားစွာ မေ့၍ ကြည့်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးသည် သတ္တိကောင်းပေစွ။သို့ရာတွင် ထိုတပ်မှူးသည် ကြောက်စိတ်ဖြင့် ဒူးတဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ရင်တလှပ်လှပ် ခုန်နေသည်ကိုတော့ သူတို့မသိကြ။

သို့ဖြင့် ဘန်ကာ တခုပြီးတခု လှည့်လည် စကားပြောသည်။ ထိုသို့ပြောရာမှ အမြဲလိုလိုပင် 'ဒီရန်သူ ရှင်းသွားရင်တော့ကွာ' ဟူသော ကျုံးဝါးသံ၊ အားခဲသံတို့ကို ကြားရတတ်သည်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါက ဘယ်တော့များမှ ပါလဲ၊ အဲဒီနေ့ရက်က ဘယ်တော့မှ ရောက်မှာပါလဲ၊ သူတို့က သိလိုကြသည်။ ခန့်မှန်းပေးစေလိုကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ တိကျမှုကို ရှောင်ကွင်းပြီး ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်သာ ဖြေရသည်။ အို- ခဏပေါ့ကွာ။

ကျွန်တော်တို့တွင် ရိက္ခာအနေဖြင့် ဆန်၊ ငါးခြောက်၊ ပဲတို့ကတော့ အသင့်အတင့် ကျန်ပါသေးသည်။ မြို့တွင်း တချို့အိမ်တို့မှလည်း ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား အစရှိသည်တို့ အနည်းအပါး ရှာလို့တွေ့ရသည်။ တနေရာ၌မူ ဂျုံအိတ် တော်တော်များများကို တွေ့ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် အစားအသောက်အတွက်ကတော့ မပူရသေး။

ကျည်ဆံ။ အဲဒါအတွက်ဘဲ စိတ်ပူနေရသည်။ ကျည်ဆံကို ချွေတာကြဟေ့၊ ချွေချွေတာတာပစ်ကြ။ အဲဒါကိုဘဲ ရဲဘော်တွေအား တဖွဖွ သတိပေးနေရသည်။ ရန်သူကလည်း ကျွန်တော်တို့တွင် ကျည်ဆံ ရှားပါးလာပြီကို ရိပ်မိကြပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တစတစဖြင့် အတင့်ရဲလာကြသည်။မနီးမဝေးမှ လာ၍

www.burmeseclassic.com

အသံချဲ့စက်တို့ဖြင့် လက်နက်ချရန် ဆွယ်တရား ဟောကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဂေါ်ရခါးနှင့် ချင်းရဲဘော်တို့အား ရည်ရွယ်၍ ပြောကြ၊ ဟောကြ၊ ဆွယ်ကြသည်။ ဗမာတွေကိုတော့ ဆဲသည်။ ဗမာစစ်သားတွေကို သတ်၍ ထွက်ခဲ့ကြရန် ဂေါ်ရခါးနှင့် ချင်းရဲဘော်တို့အား သွေးထိုးပေးသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရဲဘော်တွေသည် စိုးစေ့မျှ မယိမ်းယိုင်ခဲ့ကြ။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာရဲဘော်တွေ အနေဖြင့်လည်း ထိုရဲဘော်တို့၏ ပြည်ထောင်စုအပေါ်၌ ထားရှိသည့် သစ္စာစောင့်သိမှုကို စိုးစေ့မျှ သံသယ မရှိခဲ့ကြ။ ရှိစရာလည်း မလို။ သူတို့၏ သူရသတ္တိနှင့် ဇွဲကပင် သက်သေခံလျက် ရှိနေပါသည်။

ထိုဂေါ်ရခါးနှင့် ချင်းရဲဘော်တို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် သစ္စာရှိမှုကို ကျွန်တော်သည် ဘယ်သောအခါမှ မေ့မည်မဟုတ်။ အမြဲ သတိရနေမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရန်သူ့ ပြဿနာ

ရက်အနည်းငယ် ရလာလျှင် ရန်သူသည် စိတ်မရှည်တော့သည့်အလား အပြတ်အသတ် အပြီးအပိုင် တိုက်ခိုက်တော့မည့် အရိပ်အယောင်များကို ပြသလာကြသည်။

သူတို့အဖို့ ထိုသို့မှ မတိုက်လျှင်လည်း မဖြစ်တော့ပါ။

တပ်မတော်သည် စစ်မျက်နှာတိုင်း၌ ရှိသမျှ အင်အားတို့ကို ဖျစ်ညှစ်ကာ တောင့်ခံထားနေရသည့် အခြေအနေ၌ပင် ရှိနေရပါသေးသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်း၌ မန္တလေးမှ တပ်တို့သည် စစ်ကိုင်းသို့ ဆုတ်ခွာ၍ စုစည်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။ တောင်ပိုင်း၌မူ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၌ ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၃)နှင့် (၄)တို့သည် မြို့ကြီးတို့ ကိုသာ ဦးစားပေး၍ ထိန်းသိမ်း ထားနေကြရပါသေးသည်။ တပ်ရင်း(၃)တစိတ်တဒေသသည် မှော်ဘီဒေသ၌ ရှိနေသည်။ သူတို့ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာတော့ ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာသော ကေအင်ဒီအိုတို့နှင့် ကွန်မြူနစ်များ၊ ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၅)၊ ချင်းသေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းများနှင့် အခြားတပ်တို့ကမူ အင်းစိန်တွင် အကျိတ်အနယ် တိုက်နေကြရချိန် ဖြစ်သည်။ ပဲခူးစစ်မျက်နှာ၌ ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၆)၏ ကျန်တဝက်။

ထို့ကြောင့် အကြမ်းအားဖြင့် မန္တလေးမှ ညောင်လေးပင် အထိ မီးရထားလမ်း၊ ကားလမ်းတလျှောက် ကျွန်တော်တို့ သာစည် ကွက်ကွက်ကလေးမှအပ ကေအင်ဒီအို၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၌ မြို့ကြီးအချို့မှအပ ကေအင်ဒီအိုနှင့် ကွန်မြူနစ်၊ အင်းစိန်၌ ကေအင်ဒီအို၊ မော်လမြိုင် သထုံဖက်တွင် မြို့ကြီးများမှလွဲ၍ ကေအင်ဒီအို၊ ရေနံချောင်း၊ မကွေး၊ မင်းဘူး၊ ပြည် အစရှိသည့် ဧရာဝတီမြစ်ရိုးတလျှောက် ကွန်မြူနစ်၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်နှင့်တောခိုတပ်၊ ထိုအကြားထဲမှ တပ်မတော်သည် ဟိုမှာတစု၊ သည်မှာတဖွဲ့ ပြည်ထောင်စုအလံတော်ကို လဲကျမသွားစေရန် မတ်ကိုင်ထား နေကြရသည်။

သာစည်တွင် စွဲထားသည့် တပ်ဖွဲ့သည် ထိုကဲ့သို့သော အဖွဲ့တဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသာစည် တပ်ဖွဲ့သည် ကေအင်ဒီအိုတို့၏ အသက်သွေးကြောင်းဖြစ်သော မန္တလေး၊ တောင်ငူ၊ မီးရထား လမ်းပေါ်တွင် အမြိုင့်သား ထိုင်နေကြသည်။ ထိုင်မိနေကြ

သဖြင့် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးအကြားတို့မှ ပေ၍ ဇွတ်မှိတ်ပြီး ဆက်လက် ထိုင်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သာစည်ရှိ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဒေသရှိ ကေအင်ဒီအိုတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ တနေရာရာတွင် စူးဝင်နေသော ဆူးငြောင့်တခုသဖွယ် ဖြစ်နေရသည်။

အစဦးကမူ ထိုဆူးငြောင့်ကို အလွယ်တကူဖြင့် ပယ်ရှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူတို့ အထင်မှားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယခုထက်တိုင် ရက်ပေါင်း အတော်ကြာသည်အထိ မပယ်ရှားနိုင်ရုံမက ထိုဆူးငြောင့်၏ အဆိပ်ရှိန်ကိုပင် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ခံစားရလာစ ပြုလာပြီဖြစ်သည်။

ရန်သူသည် မေမြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ ကရင်လက်နက်ကိုင် တပ်သား အမြောက်အမြားတို့ကို ရရှိခဲ့ကြသည်။ ထို့ထက် ပိုမိုကြီးမားသော အကျိုးအမြတ်မှာ မေမြို့ရှိ များပြားလှသော ခဲယမ်းမီးကျောက်တို့နှင့် အခြားစစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ထိုလက်နက်ပစ္စည်းနှင့် လူတို့ကို ဖြစ်နိုင်ပါက မီးရထားဖြင့် တောင်ငူသို့ တောက်လျှောက် သယ်ယူလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် သာစည်ကို ချေမှုန်းရပါမည်။

ထို့ပြင် သာစည်ကို ချေမှုန်းရမည့် အခြားအရေးကြီးသော အကြောင်းတရပ်လည်း ရှိပါသေးသည်။ ထိုအကြောင်းကတော့ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား ဤအတိုင်း မထားဝံ့ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သည်အတိုင်း ထားခဲ့ပါက ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့၏ နောက်ပိုင်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့မည် ဖြစ်သဖြင့် သူတို့ ရန်ကုန်သို့ ချီတက်ရာ၌ နောက်ကျော မလုံလဲသောကြောင့် အမြဲတစေ သမင်လည်ပြန် ကြည့်နေရမည် ဖြစ်သည်။ စိတ်ဖြောင့်ကြတော့မည် မဟုတ်။ ထို့ထက် ပိုမိုဆိုးဝါးမည်က ပဲခူးရှိ တပ်တို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ အကြားတွင် အထက်အောက် အညှပ်ခံကြရမည့်

www.burmeseclassic.com

အရေးကလည်း မတွေးဝံ့စရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် တောင်ငူသို့ မစုန်ဆင်းမီ သာစည်ကို ချေမှုန်းခဲ့ရပါမည်။

သို့ရာတွင် သာစည်သည် ကြံ့ကြံ့ခံဆဲပင် ရှိနေပါသေးသည်။ အလွယ်တကူ ချေမှုန်း ဖယ်ရှားနိုင်လိမ့်မည်ဟု ပေါ့ဆစွာ တွက်ချက်ခဲ့ကြသော သူတို့၏ တွက်ကိန်းသည် မှားချော် ရှိနေပါပြီ။ အဲဒါကို သူတို့ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေကြရသည်။

ထို့ကြောင့် နာမည်ကြီး ဗိုလ်နော်ဆိုင်းကိုယ်တိုင် မော်မြို့မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အထိ ကရင်စစ်ဗိုလ်တို့ သာစည်ကို တိုက်၍ မရသေးသည်ကို သူသည် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ယခုမူ သူကိုယ်တိုင်ဦးစီး၍ တိုက်ပါတော့မည်။

သူ စတင် ဦးစီးတိုက်မည့်နေ့၊ မိတ္ထီလာတွင် ထိုနေ့နံနက်က ကျေညာခဲ့သည်။

"သာစည်တွင် နေ့လယ်စာ စားမည်" တဲ့။

လာခဲ့ပါ ဗိုလ်နော်ဆိုင်းရယ်။

အောင်သာစည်

နေ့ရက် အတိအကျကိုတော့ မမှတ်မိတော့။ ၁၉၄၉-ခု၊ မတ်လကုန် ဧပြီလဆန်းတွင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အဲဒီနေ့က အရှက်ဦးနှင့်အတူ သုံးလက်မ မော်တာဗုံးတို့သည် ခပ်များများ အစုလိုက်၊ အပြုံလိုက် ကျလာကြသည်။ ခါတိုင်းထက် ပို၍ စိပ်စိပ်ကလေး ကျသည်။ ပေါက်ကွဲသံတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အဆက်မပြတ် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လျက် မြေကြီးသည်ပင် တသွက်သွက် တုန်ခါနေသည်။ ထိုမှတင်သံတို့၏ နောက်ဆွယ်မှ ကပ်၍ စက်သေနတ်သံတို့သည် တဝေါဝေါဖြင့် ဟိန်း၍ ဟိန်း၍ လိုက်ပါလာကြသည်။

"တက်ကွ၊ ပစ်ကွ၊ လက်နက် ချဟေ့" ရန်သူသည် ညာသံပေး၍ တက်လာကြသည်။ ဒီတခါတော့ အတော်ကလေး နီးလာသည်။

ကျွန်တော်သည် မိတ္ထီလာဖက်သို့ မျက်နှာမူထားသော တပ်ခွဲနယ်မြေသို့ သွားသည်။ ထိုတပ်ခွဲသည် ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင်၏ တပ်ခွဲဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် မော်တာဗုံးများ ကျလာသဖြင့်နီးရာ မြေကတုတ်ကျင်း အတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ရသည်။ ထိုကတုတ်ကျင်းအတွင်း၌ ဘရင်းသေနတ်တလက်နှင့် ရဲဘော် သုံးဦးတို့ ရှိနေကြသည်။

"ရန်သူမြင်ရပလား ဟေ့"

"မမြင်ရသေးဘူး ဗိုလ်မှူး"

"အေး၊ မပစ်နဲ့အုံး"

ကျွန်တော်သည် နောက် မြေကတုတ် တခုသို့ ကူးခဲ့သည်။ ထိုနည်းအတိုင်း အမိန့်ပေးခဲ့သည်။

"ရန်သူ ယောဟိုတောင်ကြောထိပ်ကလေး ရောက်နေပစေ၊ မပစ်နဲ့ အဲဒီက ဒီဖက်ဆင်းအလာ ကိုက် ၂၀၀ အဲ့ဒီတော့မှ စ ပစ်"

ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင်နှင့် တပ်စုမှူးတို့သည်လည်း ကျွန်တော့်ကဲ့သို့ပင် မြေကတုတ်တိုင်းတို့သို့ လိုက်လံ၍ ထိုအမိန့်ကို ပေးနေသည်။

မြေအနေအထားသည် ပြောင်းပြန် ဆင်ခြေလျှောဟု ခေါ်သည့် ခံစစ်ဖက်သို့ နိမ့်ဆင်းလာသည့် ဆင်ခြေလျှောကလေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။ ရန်သူသည် တောင်ကြောကလေးသို့ အရောက် ကျွန်တော်တို့ဖက်မှ စတင်ပစ်ခတ်ပါက ပစ်ကွင်းသည် ဝေးမည်။ ထို့ထက် ထိုပစ်ကွင်းကို တခဏမျှသာ ပစ်ခွင့်ရပါလိမ့်မည်။ ရန်သူသည် တောင်ကြောနောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားနိုင်သည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ပစ်ခတ်မှုအစီအစဉ်မှာ ရန်သူသည် ဒီဖက်နိမ့်လျှောကလေးသို့ ဆင်းလာပါစေ။ အဲဒီတော့မှ အကွာအဝေးလည်း ပို၍ ကောင်းမည်။ ရွှေမတိုးသာ၊ နောက်မဆုတ်သာဖြင့် လမ်းခုလပ် ဆစ်ခြေလျှောတွင် မိနေမည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် မိမိရရကြီး ပစ်ခတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထိုတွက်ကိန်းအတိုင်းပင် တပ်တို့အား ပစ်မိန့်ကို သတ်မှတ်ပေးထားသည်။

ထိုအတွင်း “ ဖောင်း၊ ဖောင်း၊ ဖောင်း ”ဟူသော ပုလင်းဖူးဆို့ ဖွင့်လိုက်သကဲ့သို့သော အသံတို့ကို စက်သေနတ်သံတို့နှင့်အတူ အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ကြရသည်။ ရန်သူသည် သုံးလက်မမော်တာတို့ကို စုပြုံ၍ တပြိုက်နက်ပစ်နေကြပါပြီ။

“ မော်တာလာပြီ ဟေ့ ”

ကမ္ဘာမြေကြီးသည် ကွဲသွားလေရော့သလားဟုပင် အောက်မေ့လိုက်ရသည်။ မြေကတုတ်တို့ ပတ်လည်တစိုက်တွင် မော်တာဗုံးတို့သည် တအုံးအုံး တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ဆက်ခါဆက်ခါ၊ ထပ်ခါထပ်ခါ ပေါက်ကွဲနေကြသည်။ ထိုပေါက်ကွဲသံတို့ မစဲမီမှာပင် ရှုတ်တရက်သွန်းချလိုက်သော မိုးသံကဲ့သို့ စက်သေနတ်သံ၊ ရိုင်ဖယ်သံတို့သည် တဝေါဝေါဖြင့်မြည်ဟိန်းသွားကြသည်။ ကျည်ဆံတို့သည် စူးရှစွာ အော်မြည်ကြ၍ မြေကတုတ်တို့ကို တဖြောက်ဖြောက် လာရောက်ထိမှန်ကြသည်။

မြေကတုတ်အပေါက်ငယ်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် ရန်သူတွေသည်

တွား၍ ဝပ်၍ လာနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့သည် တောင်ကြောထိပ်တွင် ရောက်နေကြပါပြီ။

ခေတ္တမျှရပ်နားကြသည်၊ ထိုအတွင်း ပစ်ခတ်ကြပြန်သည်။ ထိုနောက် သဲသဲမဲမဲကြီး ပစ်လွှတ်လိုက်သော မော်တာဗုံးတို့နှင့်အတူ ဒီဘက်သို့ဆင်းလာကြပါပြီ။

နီးလာပြီ၊ နီးလာပြီ။

မပစ်နဲ့အုံး....

ရန်သူသည် တရွေ့ရွေ့၊ တရွေ့ရွေ့။

သူတို့၏ စိန်ပြောင်းနှင့်စက်သေနတ်တွေကလည်း ကျွန်တော်တို့အား ဖိ၍ပစ်ဆဲ....

ကိုက် ၃၀၀၊ ကိုက် ၂၅၀—

ကိုက် ၂၀၀ -

ပစ်....

ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ တပြိုင်နက် စုပြုံပစ်ခတ်မှုသည် ကျဉ်းမြောင်းလှသည့်ဘန်ကာကျင်းအတွင်း၌ နားပွင့်မတတ်ဆူညံသွားသည်။

ဆယ်စက္ကန့်ပင်မကြာလိုက်၊ စစ်တလင်းသည် ‘တိ’ကနဲ ရုတ်ခြည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်၍သွားသည်။

ကျွန်တော် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဆင်ခြေလျှောကလေးတလျှောက်သည် မှုန်ဝေ့တွေ့ တဝေဝေ၏အောက်တွင် တလူးလူးတလွန့်လွန့် ဖြစ်နေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။ ပိုမိုအားစိုက်ခါကြည့်လိုက်လျှင်....

ထင်မှတ်ရသည်သာမဟုတ်ပါ၊ တကယ်ပင် တလူးလူးတလွန့်လွန့်ဖြစ်နေပါသည်။ မြေကြီးက လူးလွန့်ခြင်းတော့မဟုတ်၊ ထို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှန် ဒဏ်ရာရထားသောရန်သူတို့ လူးလွန့်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရန်သူသည် အမြုံကြီးပြို၍သွားကြသည်၊ ဒဏ်ရာရသူ၊ ကျဆုံးသူတို့ကိုပင် မကောက်နိုင်ကြ၊ တောင်ကြောကလေး၏ နောက်ဆွယ်သို့ တားမရ၊ ဆီးမနိုင် ဆုတ်၍သွားကြသည်၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်တွေသည် စကားတွေ တသောသော ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊ ရီကြ၊ မောကြ၊ အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ စမြုံ့ပြန်ကြ၊ ကတုတ်ကျင်းတခုနှင့်တခု လှမ်း၍ မေးကြ၊ မြန်းကြ။

ကျွန်တော်တို့ဘက်မှကော၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူတွေမရှိကြဘူးလား၊ ရှိခဲ့ပါသည်၊ သို့ရာတွင် မပြောပလောက်။

ထိုနေ့ကတော့ နံနက်စာ၊ နေ့လယ်စာတို့ကိုပင် မစားလိုက်ကြရ၊ ရန်သူသည် ထိုနည်းအတိုင်းပင် အပြောင်းအလဲမရှိ တနေ့လုံး အဆက်မပြတ် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ခါထပ်ခါ တိုက်ကြသည်၊ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တိုင်းလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင် အကျအဆုံး များပြားစွာဖြင့် ပြန်၍ဆုတ်သွားကြရသည်၊ နောက်ကျမှသိရသည်၊ ထိုနေ့က ရန်သူ၏ အကျအဆုံးသည် ကျွန်တော်တို့ ထင်မြင်တွက်ဆသည်ထက် အဆပေါင်းမြောက်မြားစွာ ပိုမိုများပြားလှပါသည်၊ မကြုံစဖူး အထိနာကြလှပါသည်။

နေလုံးသည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ထိုသမိုင်းဝင် တောင်ကြောကလေး၏ နောက်ဆီသို့ ကျဆင်းသွားခဲ့ပါပြီ၊ နေနှင့်အတူရန်သူ၏ တိုက်စစ်အရှိန်သည်လည်း ကျခဲ့ပါပြီ၊ ဆိုးခဲ့ပါပြီ၊ နောက်ဆုံးနေလုံး ပျောက်ချိန်တွင် မကောင်းသူ ထိပ်၊ ကောင်းသူ ထိပ် ဟူသောသဘောဖြင့် မော်တာဗုံး၊ အလုံး ၃၀ ခန့် မြို့တွင်းသို့ ပစ်ခတ်၍ ၂-မိုင်ခန့်အကွာသို့ ဆုတ်ခွာ သွားကြသည်၊ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်တို့မှာ မှောင်နှင့် မဲမဲထဲတွင် ထမင်းကြမ်း

အေးစက်စက်နှင့် ငါးခြောက်ဖုတ် မာမာကြီးတို့ကိုရေဖြင့်မျှော၍ တနေ့စာ သွေးလိုက်ကြရသည်။

"ကဲ ပြန်အိပ်တော့မယ်ကွာ" ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားအပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တိုကလေးကို ကောက်ခါ မီးညှိရင်း ထလိုက်သည်။

"ဒီညတော့ ဒီကောင်တွေ မလာတော့ပါဘူး" အနားရှိ တပ်ကြပ်ကြီးတဦးက ပြောသည်။

"အေး၊ လာမှာတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကင်းတွေကို ကျကျနနချ၊ မနက်လေးနာရီကျရင်တော့ အားလုံးနေရာယူ"

ကျွန်တော်တို့ကို တပ်ကြပ်ကြီးတဦးနှင့် ရဲဘော် သုံးဦးတို့က လိုက်ပို့ကြသည်၊ မြို့၏အချို့ရပ်ကွက်တို့သည် မီးလောင်နေကြဆဲပင် ရှိ သေးသည်၊ ငြိမ်းသတ်မည့်သူလည်းမရှိ၊ ငြိမ်းသတ်ရန်လည်းမလို၊ သူ့အလိုလိုဘဲ ငြိမ်းပါလိမ့်မည်။

မြို့လယ်ခေါင်တွင် ကျွန်တော်တို့ ငါးဦးသာရှိကြသည်၊ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ့်ခြေသံကိုသာ အဖော်ပြု၍လျှောက်လာခဲ့ကြသည်၊ လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသော မီးတောက်များကြောင့် ကောင်းကင်သည် နီကြင်ကြင်ရှိနေသည်၊ ထိုနီကြင်ကြင်အလင်းရောင်ဖြင့်ပင် လမ်းတို့ကို ခန့်မှန်းရှာဖွေ၍ သွားကြရသည်၊ ကျွန်တော်၏ အိမ်အနီးသို့ရောက်လျှင် —

"ဟာ" တပ်ကြပ်ကြီးထံမှ အလန့်တကြား၊ ကြား လိုက်ရသည်။

"ဘာလဲကွ"

"အိမ်၊ အိမ်၊ ဗိုလ်မှူးအိမ်မရှိတော့ဘူး"

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်သည် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်၊

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်ပါသည်၊ ကျွန်တော်တို့ရောက်ရှိနေကြသော လမ်းတွင် အိမ်အချို မရှိကြတော့ပါ။ မီးကျိုးမီးခဲတို့၏ ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်တွင် မီးလောင်ငုတ်တို အိမ်တိုင် အချို့တို့ကိုသာ ဟိုမှာတချောင်း၊ သည်မှာတချောင်း ကျိုးတိုးကျဲတဲ တွေ့မြင်ရသည်။ ဤလမ်းသည် ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ အိမ်ရှိသည့် လမ်း ဖြစ်သည်ကတော့ သေချာသည်။

"အေးဟေ့၊ ဒီအိမ်နေရာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ဗိုလ်မှူး၊ မီးထဲပါသွားပြီ"

ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ၊ ကျွန်တော့်တွင် ပါလာသမျှ အဝတ်အစား ကလေးနှင့် အိပ်ရာလိပ်တို့သည် မီးထဲသို့ ပါသွားကြပါပြီ။ တော် ပါသေးရဲ့ အဖိုးတန်လှသည့် ဆေးပေါ့လိပ် အစည်းကလေးနှင့် စာရွက်စာတမ်းတို့ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်ပြီး ယူလာခဲ့မိပေလို့ ပေါ့။

ကျွန်တော်သည် မီးလောင်ပြင်ကို မယုံကြည်နိုင်သလို ငေးမော ကြည့်နေမိပါသည်။ ဒီရန်သူနှင့်တွေ့ရမှ အဝတ်အစား ဆုံးရ တာ နှစ်ကြိမ်ရှိပါပြီ။ မိတ္ထီလာတုန်းက ကမန်းကတန်း ထွက်ခဲ့ ရလို့ သေတ္တာကျန်ခဲ့ရသည်။ ယခုတဖန် အိပ်ရာလိပ်နှင့် အဝတ် အစား။ တနေ့သောအခါမှ ထိုရန်သူ့ထံမှပင် အရှော်တောင်းရ မည်ကို စိတ်တွင်း၌ တေးထားလိုက်မိသည်။

"ကဲ ဒီအိမ်မီးလောင်လဲ နောက်တအိမ်ပေါ့ကွယ်၊ အိမ်တွေ ပေါ်သားဘဲ" မလှမ်းမကမ်းရှိ မီးမလောင်ဘဲ ကျန်ခဲ့သော တဲကလေးတခုဆီသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လျှောက်လာမိသည်။

"ဗိုလ်မှူး အာနဲ့အိပ်မလဲ"

"ဖြစ်သလိုပေါ့ကွာ"

"ဒါဖြင့် ခဏနေအုံး၊ ကျွန်တော် ဆောင်တထည်လောက်

သွားရှာအုံးမယ်" တပ်ကြပ်ကြီးသည် ရဲဘော် ၂ ယောက်ကို ခေါ်၍ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျန်သော ရဲဘော်သည် တဲကလေးရှေ့ မြေကြီးပေါ်တွင်ပင် ထိုင်လိုက်ကြ၍ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငေးငိုင် နေမိကြသည်။ မှိုပျက်၊ မီးလောင်ပြင်၊ လူသူကင်းမဲ့၊ ညပိုင်း၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ အဖော်ဟူ၍ တတိတိ လောင်ကျွမ်းလျက် ရှိနေ သော သစ်ဝါးတို့မှ တဖြောက်ဖြောက် အသံကိုသာ တချက် တချက် ကြားနေကြရသည်။

"ရော့ဟေ့" ကျွန်တော်သည် အစီခံသို့ ရောက်လုနီးပြီ ဖြစ်သော ဆေးပေါ့လိပ်တိုကလေးကို ရဲဘော်အား လှမ်း၍ ပေးလိုက်သည်။

သူက လှမ်း၍ ယူသည်။ အားပါးတရ ဖွာနေသည်။ ရှူခြင်း ရှိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ရဲကနဲ ရဲကနဲ ပေါ်ထွက်လာသော ဆေးလိပ် မီး၏ အလင်းရောင်တွင် သူ၏မျက်နှာသည် ခြောက်သွေ့၍ ဆားပေါက်နေသော ချွေးတို့ဖြင့် ဖွေးဖွေးဖွတ်ဖွတ်ရော် ရှိနေသည်။ သူ့မျက်လုံးတို့သည် နီနီရဲနေကြသည်။ သူ၏ ပခုန်းတို့သည် ကျလျက် စုတ်ပြတ်ပေရေနေသော ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံအတွင်းရှိ သူ၏ ခန္ဓာသည် များစွာမှ နွမ်းဟိုက်လျက် ရှိနေပါလိမ့် မည်။ ညတို့တွင်လည်း ကောင်းစွာမအိပ်ရ၊ နေ့တို့တွင်လည်း တနေကုန် တနေခမ်း ပစ်ရခတ်ရ၊ ရန်သူ့ကျည်ဆံရှောင်ရ ယနေ့ ကတော့ဖြင့် အဆိုးဝါးဆုံး ဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းရှာပါ လိမ့်မည်။ များစွာမှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရှာပါလိမ့်မည်။

"ပင်ပန်းသလား ရဲဘော်"

"မပင်ပန်းပါဘူး ဗိုလ်မှူး"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဲဒါကလေးတွေသည်ပင် သူတို့၏ ချစ်စရာ အကွက်ကလေးတွေ ဖြစ်ကြပါသည်။

"ဒီလိုပေါ့ကွယ်၊ တိုင်းပြည်အတွက်ဆိုတော့"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူသည် တိုင်းပြည်အား မည်ရွေ့မည်မျှ ချစ်သည်ဆိုသည်ကို ပြောပြတတ်သူ မဟုတ်ရှာပါ။

"ရဲဘော်မှာ မိန်းမရှိလား"

"ရှိတယ် ဗိုလ်မှူး"

"အခု ပင်းဒယမှာပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ဗိုလ်မှူး"

"ခလေးရော"

"မရှိသေးပါဘူး"

"အင်း"

လက်ထပ်ပြီးစ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရပါမလဲ၊ ဘာများဆက်လို့ ပြောနိုင်ပါမလဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် အားပေးစကား ပြောချင်ပါသည်။ မကြာမီ အနားရမည်လို့ ပြောပြချင်ပါသည်။ မကြာမီ သူ့ချစ်ဇနီး ခင်သစ်လွင်ကလေးနှင့် တပေါင်းတစည်း ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်လည်တွေ့ရမည်လို့ ကတိပေးချင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်က မထွက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ်၌ပင် မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်မည်ဆိုသည်ကို မသိတဲ့သူမို့ သူ့ကိုလည်း မမြော်မှန်းနိုင်သည်တွေကို မပြောလိုတော့ပါ။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်သာ ငြိမ်သက်နေမိကြပါသည်။

မကြာမီ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် ရဲဘော် ၃-၄ ယောက်တို့ ရောက်လာကြသည်။ စောင်သာမဟုတ်၊ ဆီချေးဖြင့် မဲသဲနေသော

ခေါင်းအုံး သေးသေးကလေးတလုံး၊ ခြင်ထောင်၊ အောက်ခင်းမိုးကာတို့ပါ ပါလာကြသည်။

ရဲဘော်တွေသည် တဲကလေးအတွင်း၌ ဖယောင်းတိုင်ကလေး တတိုင်ကို ထွန်းကြ၍ ရှင်းကြလင်းကြသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာကို ခင်းပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ စောင့်အိပ်မည့် ရဲဘော် ၂ ဦးတို့သည်လည်း သူတို့၏ အိပ်ရာတွေကို ပြင်ကြသည်။

"ကျေးဇူးတင်တယ်ကွယ်"

ကျွန်တော်သည် နုံနုံတော့ ပင်ပန်းသလိုရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ဆုပေါ်သို့ လှဲချ လိုက်လျှင်ပင် တခဏအတွင်း အိပ်ပျော်သွားမိပါသည်။ သို့ရာတွင်

"ဗိုလ်မှူး ဗိုလ်မှူး"

"ဟေ" လူးလဲ ထလိုက်သည်။

"မော်တာတွေ ပစ်နေပြီ"

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ၌မူ ခုနကလေးမှ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်ဟုပင် မှတ်ထင်နေမိပါသေးသည်။ လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်လိုက်မှပင်

"ဟာ လေးနာရီ ခွဲပါလားဟေ့၊ ဟုတ်ရဲ့လား" အံ့ဩနေမိရသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်မှူး၊ ဒီလောက်ရှိရောပေါ့"

ထိုအခါမှ ခြေရင်းရှိ ဖိနပ်ကို ကောက်ခါစီး၍

"ကဲ လာကြဟေ့" ကာဘိုင်သေနတ်ကိုဆွဲကာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ညဥ့်ငွေ့ မကုန်သေးသော အအေးဓာတ်ကလေးက ဆီးကြိုလိုက်သည်။ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တပြင်လုံးသည် ပုဇွန်ဆီသွေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အဝေ့ဝေ့ဖြင့် ရှိလာနေပါပြီ။ နံနက်၏ လေနုကလေးသည် တညှင်းညှင်းဖြင့် မီးလောင်ပြင်ဆီမှ လောင်စာမျိုးစုံတို့၏ သင်းကြိုင်ကြိုင် အနံ့ကလေးတို့ကို ယူဆောင်လာနေကြသည်။ မွှေးသယောင်ယောင်လို့ပင် မှတ်ထင်ရသည်။

"မော်တာသံ ရပ်သွားပီ ဗိုလ်မှူး"

ဟုတ်ပါသည်။ မော်တာသံ ရပ်သွားပါပြီ။

"စောစောက ဘယ်နှစ်ချက်လောက် ကြားလိုက်သလဲ"

"လေးငါးချက်ဘဲ"

"တလုံးချင်းပစ်ထာလား၊ တခါထဲ စုပစ်ထာလား"

"တလုံးချင်း ဗိုလ်မှူး"

ရန်သူသည် စုပြုံပစ်ရန် ပစ်မှတ်ကို တိုင်းထွာနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ဒါဖြင့် မကြာခင် စုပီးချလိမ့်မယ်ဟေ့၊ လာ မြန်မြန်သွားရအောင်"

ကျွန်တော်တို့ လမ်းခုလပ်မှာပင် ရှိသေးသည်။ 'ဖောင်း.... ဖောင်း....ဖောင်း' ဟူသော မော်တာပစ်လွှတ်သံနှင့် ဆက်လျက် ပေါက်ကွဲသံတို့သည် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ပြေး၍ သွားကြသည်။ မြေကတုတ် တခုအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းမိလျှင်ပင် ရန်သူ၏ စက်သေနတ်သံနှင့် ဆဲသံတို့ကို စတင်ကြားကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင်ရှိ မြေပြင်သည် တခါတခါတွင် ဖွာကနဲ ၊ဖွာကနဲ၊ ဖြစ်သွားသည်ကို မသဲမကွဲ မြင်လိုက်ကြရသည်။ ရန်သူ၏ ကျည်ဆံတို့သည် မြေကို ထောက်ခါ ထိမှန်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တချက်တချက်တွင်လည်း မြေကတုတ်တွင် ကာရံထားသည့် မီးရထားလမ်း ဇလီဖားတုံး

တို့ကို လာရောက် ထိမှန်သော ထုံအအ အသံတို့ကို ဒုတ်ခနဲ ဒုတ်ခနဲ ကြားလိုက်ကြရသည်။

ရန်သူသည် မနေ့က အတိုင်းမင် မပြောင်းမလဲ တိုက်သည်၊ စာအုပ်ကြီးအတိုင်းတိုက်သည်။ မော်တာများဖြင့် ခံစစ်ကြောင်း တလျှောက်ကို စုပြုံ၍ ပစ်သည်။ ဆက်၍ စက်သေနတ်တို့ဖြင့် ဆွဲသည်၊ ထို့နောက် ရန်သူ တပ်သားတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့တွင် ရှိသော တောင်ကြောကလေးထိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုတောင်ကြားကလေးမှ သည်ဘက်သို့ တွား၍ ဆင်းလာကြသည်။ ဂိုက် ၂၀၀၊ သူတို့ အလွဲကတော့ အဲဒီအထိဘဲ ဖြစ်ပါသည်။

အခု ကျွန်တော်တို့ အလှဲရောက်လာပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့၏ တပ္ပိုင်တည်း ပြန်လည် ပစ်ခတ်သံတို့၏ ပွဲတင်သံ မစဲမီမှာပင် ကုန်းလျှောကလေး တလျှောက်၌ ထိမှန်သော ရန်သူတို့အား တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်ဖြင့် တွေ့မြင်လိုက်ကြရသည်။ အချို့ကတော့ လူးလွန့်ခြင်းပင် မစွမ်းနိုင်ကြတော့ပါ။ ပြိုပျက်၍ ကုန်းကြောကလေးနောက်သို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးကြသော ရန်သူတို့ကိုမူ ကျွန်တော်တို့၏မော်တာတို့က နောက်မှလိုက်၍ ဩဘာ ပေးလိုက်ကြပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် များများ စားစားတော့ မတတ်နိုင်၊ တခါပစ်မှ ၄-၅-တောင့်၊ တပွဲကတော့ ပြီးသွားပြန်ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့၏ စစ်မျက်နှာမှ တိုက်ပွဲ ပြီးသွားသော်လည်း ချင်းတပ်ခွဲတို့ဘက်မှမူ ပစ်ခတ်သံတွေကို အတော်ကြာကြာဆက်လက် ကြားနေရပါသေးသည်။ ဟိုဘက်တွင်လည်း ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်မှာကဲ့သို့ ဖိ၍တိုက်သည်။ နေ့စဉ်တိုက်သည်၊ သို့ရာတွင် ချင်းရဲဘော်တို့၏ခံစစ်ကို မချိုးဖောက်နိုင်ကြ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မကြာမီ ဗိုလ်ကြီးချစ်မောင်နှင့် ဗိုလ်ကြီးတင်ဦးတို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗိုလ်ချစ်မောင်က ပြုံးဖြဲဖြဲဖြင့်....

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဗိုလ်မှူး၊ တပွဲပြီးသွားပြန်ပြီ"

"အေး လာအုံးမှာပေါ့"

"လာရင်လဲ ထပ်သေကြအုံးမှာဘဲ၊ ညကလဲ ဒီကောင်တွေ တညလုံး အလောင်းတွေ ကောက်ကြတယ်၊ ရဲဘော်တွေက ပစ်ချင်လိုက်ထာမှ လက်ယားနေတာဘဲ၊ မနဲ တားထားရတယ်"

"အေးကွာ၊ အလောင်းကောက်ထာတော့ မပစ်ကြပါနဲ့"

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့သည် မြေကတုတ်တို့သို့ လှည့်လည်စစ်ဆေးကြသည်။ ရဲဘော်တို့သည် ပျော်နေသည်။

"ဟောဟို အကောင် ငါပစ်ထာကွ၊ ဟို ခြုံပုတ်နားက အကောင်"

"ဘယ်ဟုတ်ရမလဲ၊ ငါ့ဘရင်းနဲ့ ဆွဲလိုက်လို့ ထိသွားတာ"

ငြင်းကြ၊ ခုံကြ၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ သူတို့ အခုလိုစိတ်ဓာတ်တက်ကြွနေသည်ကိုဘဲ ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာနေရပါသည်။

သို့ရာတွင် ကြာကြာတော့ ဝမ်းမသာ နိုင်သေးပါ၊ ရန်သူ့မော်တာဗုံးတွေသည် နောက်တကြိမ်ထပ်၍ကျလာကြပြန်သည်၊ ပြီးတော့ စက်သေနတ်၊ ရိုင်ဖယ်၊ စတင်း၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ပြန်လည်ပစ်လိုက်လျှင် ဆုတ်သွားကြပြန်သည်၊ အရင်ကလောက်တော့ ရဲရဲတင်းတင်း မရှိကြတော့။ ပစ်ကြ၊ တက်ကြ၊ ပြန်ဆုတ်ကြ၊ ပစ်ကြ တက်ကြ၊ ပြန်ဆုတ်ကြ။ တနေ့လုံးပင် ဖြစ်သည်။

နောက်တနေ့ ထိုအတိုင်းပင်၊ နောက်နေ့တွေ နောက်နေ့တွေမှာလည်း မပြောင်းလဲ၊ သို့ရာတွင် ပြောင်းလဲသည်ကတော့ သူတို့ရဲ့တိုက်စစ်အရှိန်၊ အဲဒါကတော့ သိသိသာသာကြီး ကျဆင်းလာပါပြီ။ နောက်ဆုံး၌မူ ရန်သူတို့သည် တိုက်စစ်ကို မဆင်နိုင်

ကြတော့၊ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ ဘိုကိုသာ ပြင်ဆင်ကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် လာရောက်၍ ကျင်းများတူးကာ တပ်စွဲကြသည်။

သို့ရာတွင် မော်တာဖြင့်ပစ်ခတ်မှု၊ စက်သေနတ်တို့ဖြင့် လှမ်း၍ပစ်ခတ်မှုကတော့ မလျော့။

တကြိမ်မှာတော့ သံချပ်ကာကားကြီးတစင်းကို ရှေ့တွင်တင်၍ မော်တော်ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း သာစည် မြို့ပေါက်ဝ အထိချဉ်းကပ်လာသည်၊ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့တွင်ခြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်တလက်ရှိသည်။ ကျည်ဆံကတော့ ၄-၅-၁၀ တောင့်၊ ထို့ကြောင့် နီးကပ်သည်အထိ စောင့်၍ မိမိရရ ချိန်ကာပင် ပစ်လိုက်သည်။ ချင်းရဲဘော်ကလေးများ၏ လက်သည် ဖြောင့်လှသည်။ သံချပ်ကာကား၏ဦးတည့်တည့်ကို ထိမှန်၍ ထိုကားကြီး ရပ်သွားသည်။

ထိုညကတော့ ၂ဦး ၂ ဘက်စလုံးအလုပ်များကြရပါသည်။ မှောင်သည်နှင့် ကျွန်တော်တို့က ထိုကားကြီးကိုတက်၍ ဆွဲသည်၊ ရန်သူကလည်း လာ၍ဆွဲသည်။ ထိုသို့တဘက်နှင့်တဘက် ပစ်ရင်းခတ်ရင်း နာရီဝက်သာသာကြာမျှလွန်ဆွဲကြရင်းမှ နိမ့်လျောဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ ပါလာသည်။ ထိုသံချပ်ကာ ကားကြီးကို ကျွန်တော်တို့ ရလိုက်ကြပါသည်၊ သူ့ကို ကင်ပွန်းတပ်လိုက်သည်။

"အောင်သာစည်"

နောက်နေ့ တွေမှာတော့ ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင် တယောက်ထို အောင်သာစည် ကားကြီးပေါ်တွင် ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးဖြင့် လိုက်ပါ၍ ဟိုမြို့ဖျားမှ သည်မြို့စွန်၊ သည်မြို့စွန်မှ ဟိုမြို့ဖျား၊ ကူးလူးသန်းလားလုပ်နေသည်ကို မြင်ကြရပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တညတွင်လည်း ဂျစ်ကားတစီးသည် မီးကုန်ထိုး၍ လမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့ဆီသို့ စွတ်ခါ မောင်းလာသည်။ စောင့်ကြိုနေသော ကျွန်တော်တို့၏ဘရင်းသေနတ်များ၏လက်ချက်ဖြင့်လမ်းဘေးသို့ ထိုးကျသွားသည်။ ပါလာသော သူပုန် စစ်ဗိုလ် နှင့် တပ်သားလေးယောက်တို့ကို ထိုကားနှင့်အတူ အသေ ရရှိလိုက်ကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် အရက်နံ့ တထောင်းထောင်း နှင့် ဖြစ်ကြသည်။

ရန်သူသည် ထိုမျှစိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာကြပါပြီ၊ ထိုအချိန်မှစ၍ 'ဇွဲ' စစ်ဆင်ရေးသည် စ,ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်တို့၏ ပြဿနာ

ရန်သူတို့အဖို့ ကျွန်တော်တို့၏ ခံစစ်ကြောင်းကို မထိုးဖောက်နိုင်သည့်ပြဿနာ၊ ဒဏ်ရာရသူ-ကျဆုံးသူတို့၏ များပြားလာသည့်ပြဿနာ စသည်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်လာကြရစဉ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ပြဿနာတွေသည် တနေ့တခြား ပို၍ပို၍တက်လာခဲ့ပါပြီ။

စားနပ်ရိက္ခာပြဿနာ၊ ကျည်ဆံပြဿနာ၊ ရေပြဿနာ၊ ဆေးလိပ်ပြဿနာ၊ ဆေးဝါးပြဿနာ။

ရိက္ခာသည် တဖြေးဖြေး နည်းပါးလာခဲ့ပါပြီ၊ ဆီ နှင့် ငါးခြောက်တို့သည် ကုန်သလောက်ရှိလာသည်၊ထို့ကြောင့် မြို့တွင်း၌ တွေ့ရှိထားသော ဂျုံအိတ်တို့ကို ဖောက်ကြရသည်၊ တနေ့ကုန် တနေခန်းတိုက်ခိုက်ကြရသဖြင့်ထမင်းမချက်နိုင်သည့်အခါတို့တွင် ထိုဂျုံကို ရေဖြင့်နယ်၍ အလုံးကလေးများပြုလုပ်ခါ မီးဖုတ်စား

ကြရသည်၊ မီးဖိုကမှု အထူးဖိုစရာမလို၊ တမြို့လုံး မီးလောင်နေသည်ဖြစ်သည်၊ ထိုသို့သော နေ့ရက်များကလည်း မနဲလှတော့။

ကျည်ဆံ၊အဲဒါကိုတော့ တတောင့်ဆိုတတောင့် ပစ်ရမလား၊ မပစ်ရဘူးလား သေသေချာချာ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ ပစ်ခတ်ရမည့်အခြေသို့ပင် ဆိုက်နေကြရသည်။

ရေ၊ မြို့တွင်းရှိ ရေတွင်းတို့သည် အတော်ပင် ခမ်းခြောက်လာကြပြီဖြစ်သည်၊ ရေသန့်သန့် ရနိုင်သည့် တွင်းဆို၍ တတွင်းသာကျန်တော့သည်၊ ထိုတွင်းကိုသာ အားကိုးနေကြရသည့် အထဲတွင် ညတနေ့၌ ချင်းရဲဘော်ကလေးများ ရေခပ်နေကြစဉ် ရန်သူက လှမ်း၍ ပစ်လိုက်သဖြင့် ရဲဘော်တဦး ထိုတွင်းထဲသို့ ကျ၍ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်သည့်ရေကို ဆက်လက်သုံးစွဲရန်မသင့်တော့။ အခြားတွင် ရှာကြရသည်၊ ထိုအခါ ဘုတာအတွင်း၌ ထိုးစိုက်ထားသော မီးရထားခေါင်းတွဲဘိုကို တွေ့ကြသည်။ခေါင်းတွဲရှိလျှင်ဘွိုင်လာရှိမည်။ ဘွိုင်လာရှိလျှင်ရေရှိမည်ဖြစ်သည်၊ ထိုဘွိုင်လာအိုးတို့ကို ဖောက်ကြသည်၊ ရရှိသည့်ရေသည် သံချေးရေဖြစ်သဖြင့် နီနီရဲနေသည်၊ သို့ရာတွင်မတတ်နိုင်ကြ၊ ထိုရေကိုပင် အကြည်ခံ၍ သောက်ကြရသည်။

ရေချိုးရန်အဝတ်လျှော်ရန်ကိုမူ မစဉ်းစားနိုင်ကြ။ ရေမချိုးရသည်ကလည်း အတော်ကြာခဲ့ပါပြီ။ တစုံစီမျှသာ ရှိတော့သည့် ဝတ်စုံတို့ကို မဖွပ်မလျှော်ဘဲ ဝတ်ခဲ့ကြရသည့် ရက်တွေလည်း မရေတွက်နိုင်၊ ကျွန်တော်၏ကိုယ်သည် ဖုံအလိမ်းလိမ်း၊ ချေးအထပ်ထပ်ဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေနေပါသည်၊ လက်ဖြင့်ဖိဖိကလေးပင် မပွတ်သပ်ရဲ၊ ယူနီဖောင်းတို့မှာမူ ချွေးစီးကြောင်း တို့ဖြင့် ဖြူတကွက် ဝါတကွက်ဖြင့် နကိုရောင် အစိမ်းသည်ပင် ပျောက်လုခမန်းရှိနေသည်၊ ဒါကတော့ လူတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

နောက် ပြဿနာတခုကတော့ အရေးမကြီးဟုယူဆနိုင်သော်လည်း အချို့သူတို့အတွက်မူ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်၊ ကျွန်တော့်အတွက်မူ မဟာပြဿနာဖြစ်ရပါသည်။

အခြားမဟုတ်၊ ဆေးလိပ်....။

ရှိခဲ့သော ဆေးပေါ့လိပ်ကလေးတို့ကို ဝေငှမျှတ၍ ချွေချွေတာတာ သောက်လာခဲ့ကြရာမှ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝကုန်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ ရန်သူ၏ပစ်ခတ်မှု စဲသွားသည် ဆိုသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကတုတ်ကျင်းတို့၏ ဘေးပတ်သည်တဝိုက်တွင် ယခင်က သောက်ပြီး၍ လွှင့်ပစ်ထားခဲ့ကြသော ဆေးလိပ်အတိုအထွာတို့ကို ပြန်လည် ရှာဖွေကြရသည်။ ခြောက်သွေ့ပြေလျက်ရှိသော ဖက်တို့ကို ကြိုးစများဖြင့် ပြန်လည်စည်းနှောင်ကြသည်။ ထို့နောက် ကပ်သီးကပ်သပ် တဖွာဘဲရရ မရှိမရှာ ရှူကြရှိုက်ကြသည်။

ထိုအခြေအနေအရပ်ချုပ်ဘို့ကို မကောင်းတချက် ကောင်းတချက် ဝိုင်ယာလက်စက်မှ ရန်ကုန်သို့ သတင်းပို့ အစီရင်ခံသည်၊ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်စစ်ရုံးကြီးမှ အထူးအစီအစဉ်ဖြင့် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ လေယာဉ်ပျံဖြင့်ရောက်လာ၍ ရိက္ခာနှင့်ကျည်ဆံတို့ကို ချပေးသည်၊ တကြိမ်၌မူ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့ သံယောဇဉ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်ဟု သိရသည်၊ သို့ရာတွင် ထိုခေတ်က ဗမာ့လေတပ်မတော်သည် ဆင်းရဲလှပါသေးသည်၊ လေယာဉ်အငယ်စားကလေးတစီးကိုသာ စေလွှတ်နိုင်ခဲ့ရှာသည်၊ ထို့ကြောင့် ချပေးနိုင်သည့်ရိက္ခာသည် လွန်စွာမှ နည်းပါးခဲ့ရသည်။ ထိုမလောက်မင ရိက္ခာကိုပင် တခါတရံ အကုန်မရလိုက်ကြ၊ မြို့ပြင်သို့ကျသည့် ပစ္စည်းတို့ကို ရန်သူတို့နှင့် အလုအယက်ဖြစ်ကြရပါသေးသည်။ ထိုသို့လေကြောင်းမှ ချပေးသည့်တို့တွင် အဖိုးအတန်ဆုံးကတော့ ကျည်ဆံနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လေယာဉ်ပျံကလေးလာလျှင် ရန်ကုန်ကပင်လာရှာသည် ဟူသော အသိဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ များစွာမှ အားတက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ လေယာဉ်ပေါ်မှ လေသူရဲကတော့ မြင်ရသည် မမြင်ရသည်မသိ၊ မြေပြင်မှ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ လက်ပြလိုက်ကြရသည်မှာ မမောနိုင် မပန်းနိုင်၊ သူ့ကိုကြည့်ပြီး အားသစ်လောင်းလိုက် ကြရသည်မှာလည်း အတိုင်းမသိ။

ဝှေ့ရမ်း ပြလိုက်သည့် လက်တိုင်း လက်တိုင်းတို့သည် ပြင်ပလောကသို့ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ မှာကြားလိုသည့် နှလုံးသားတို့မှ မှာတမ်း စကားကလေးတို့ကို တဖွဖွ တတွတ်တွတ် မှာကြားနေကြပါသည်။

ဇာတ်ခြုံစခန်း

ထိုအခြေအနေတွင် ရန်ကုန် စစ်ရုံးကြီးမှ သံကြိုးတစောင် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော့်အား ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တပြန်လာ၍ အခြေအနေကို အစီရင်ခံရန် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့တွင် ရန်သူ၏အလစ်တွင် ကားတစီးဖြင့် ဟဲဟိုးသို့ထွက်ခဲ့သည်။ ဟဲဟိုးတွင် လေယာဉ်ပျံကိုမှီသဖြင့် ထိုနေ့မှာပင် ရန်ကုန်သို့ရောက်သည်။

အိမ်သားများမှာ မမြော်လင့်ဘဲ ပြုံးကနဲတွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် လွန်စွာမှ အံ့ဩဝမ်းသာကြသည်။ ကျွန်တော့်ထံမှစာမရခဲ့သဖြင့် မည်မျှ စိတ်ပူလျက်ရှိကြကြောင်း၊ သာစည်၌ ရှိနေသည်ဆိုသည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကိုတော့ စစ်ရှုံးသို့ ကျွန်တော်၏ ဇနီးကိုယ်တိုင် သွားရောက်မေး မြန်းသဖြင့် သိရှိရကြောင်း ဝိုင်း၍ပြောပြကြသည်။ တချိန်လုံး မှာတော့ အခါလည်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်သည့် သားငယ်သည် ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့သဖြင့် သူ၏ မျက်လုံးဝိုင်းစိုင်းကြီးတို့ ဖြင့်သာ စူးစူးကြီးကြည့်နေရှာသည်။ခေါ်၍လည်းမလိုက်တော့။

ရန်ကုန်တွင် သုံးရက်မျှသာကြာခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား သာစည်၏ အခြေအနေတို့ကို စုံလင်စွာ အစီရင်ခံရသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ညွှန်ကြားချက်တို့ကိုယူရသည်။

သာစည်သို့ အပြန်တွင် ဗိုလ်မှူး ခင်ဇော်မုံ (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား၊ ဥက္ကဋ္ဌ၊ တိုင်းလုံခြုံရေး၊ ချင်းဝိသေသ) အား ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထည့်၍ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးခင်ဇော်မုံသည် ချင်းအမျိုးသားဖြစ်သည်။ သာစည်တွင် ချင်းအမျိုးသားထဲမှ လူကြီးဟူ၍ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ချင်းရဲဘော် များ စိတ်အားမငယ်စေရန် ထိုသို့ စီစဉ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်မူ သူပါလာသဖြင့် ဝမ်းသာသည်၊ ပို၍ အားတက်မိသည်။

စစ်ရှုံးကြီးမှ အမှတ် (၁၉) ဝိုင်ယာလက်စက် ၂-လုံး စက်ထိုင် ရဲဘော် ၂-ဦး၊ ကျည်ဆံ ခဲယမ်းမီးကျောက်၊ ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် ရမ်အရက်က တစည် ရရှိခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်၏ အပြန်ခရီးသည် မျက်နှာပန်း လှခဲ့ရသည်။

ဟဲဟိုးသို့ရောက်လျှင် ဗိုလ်မှူးကျော်ညွန့်ထံမှ ကားတစီးကို ငှား၍ ထိုနေ့မှာမှပင် သာစည်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ယင်းမာပင် သို့ရောက်လျှင် သာစည်အကြောင်းကို စုံစမ်းကြည့်ကြရသည်။ ဤနှစ်ရက် သုံးရက်အချိန်ကလေး အတောအတွင်းမှာပင် အခြေ အနေသည်တမျိုးတဖုံ ပြောင်းလဲနိုင်သည် ဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်သည့်

ချစ်မြိုင်စာပေ
တတိယအကြိမ်

အတိုင်းပင် သာစည်မြို့အား ရန်သူက လုံးဝ ဝိုင်းထားကြသလိုလို၊ တိုက်ပွဲကလည်း ပိုမိုပြင်းထန် လာသယောင်ယောင် မရေမရာ သတင်းကို ကြားကြရသည်။ ထို့ကြောင့် သတိကြီးစွာထား၍ ဆက်လက်လာခဲ့ကြသည်။

တောင်ခြေသို့ရောက်လျှင် နေ၏အပူရှိန်သည် တငွေ့ငွေ့ဖြင့် မွှက်ခါလာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် စိမ်းစိမ်းစိုစို မြသားရွက် တို့မှ ရော်ရွက်တွေ ထိန်ထိန်ဝါဖြင့် ခြောက်သွေ့လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းဘေးနှစ်ဘက် ကွင်းပြင်ဆီတို့မှ တငွေ့ ငွေ့ တလူလူ တက်နေသော နေပူရှိန်တို့ကို ကြည့်ရင်းငေးရင်း ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

သာစည်နှင့် တမိုင်ခန့် အလိုသို့ရောက်လျှင် ကားကို ခေတ္တ ရပ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာမှ ဆင်း၍ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ သတိဖြင့် လာခဲ့ကြရာမှ မြို့နှင့်မလှမ်းမကမ်း လမ်းကွေ့ ကလေး သို့ အရောက်တွင် မြို့ဝင်ဝကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ ထိုမြို့ဝင်ဝ ၌မူ လူတစု။

မှန်ပြောင်းကိုထုတ်၍ အသေအချာ ကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါ သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် လက်နက်ကိုင် လူတစု။

သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်လျှင် လမ်း၏ဝဲယာသို့ ပြေး ဆင်း၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် သူပုန်များ ဖြစ်ကြ သည်။

ယင်းမာပင်၌ ကြားခဲ့ရသော သတင်းသည် အမှန်ပင်ဖြစ်နေ ပါပြီ။ ရန်သူသည် သာစည်မြို့ကို ပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံထားမိ ကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လို့မရတော့ပါ။

ကားဆီသို့ အပြေးပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကားကို ပြန်လှည့်စေ၍ ယင်းမာပင်ဘက်သို့ မောင်းခဲ့ကြသည်။

တတိယအကြိမ်
ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ" ဗိုလ်မှူးခင်ဇာမုံက မေးသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဒါကိုဘဲ စဉ်းစားနေပါသည်။ အဖြေကတော့ လွယ်လှပါသည်။ သာစည်ကို ရန်သူတို့ လုံးဝပိတ်ဝိုင်းထားပြီဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လို့မရ။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြရန်သာ ရှိသည်။ ထိုသို့ပြန်ပါက စစ်ရွှေးမှုလည်း ကျွန်တော်တို့အား အပြစ်ဆိုမည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ကျွန်ဘော်တို့ အဖို့မှာတော့ ထိုသို့ ပြန်ရမည်ကို ရှက်စိတ်ဝင်နေမိရသည်။ ထို့ပြင် သာစည်မြို့တွင်းမှ ရဲဘော်တွေသည် ကျွန်တော်တို့အပြန်ကို စောင့်မျှော် နေကြပါလိမ့်မည်။ အဲဒီအတွက်လည်း နောက်ဆံတင်းနေမိရသည်။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဘာလုပ်နိုင်မလဲ ပြန်ရုံဘဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ မပြန်ချင်သေးဘူး၊ နဲနဲကြံ့စားကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဗိုလ်မှူးသဘောကရော"

ဗိုလ်မှူးခင်ဇာမုံကလည်း ထိုအတိုင်းပင် သဘောထားရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ခြေသို့ မရောက်တရောက်တွင် ကားကိုလမ်းဘေးကွင်းထဲသို့ မောင်းစေသည်။ ထို့နောက် လမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဇီးခြုံကောင်းကောင်း တခုထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးခင်ဇာမုံ နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုဇီးခြုံ၏ ကျိုးတကျဲ အရိပ်အောက်တွင် ထိုင်လိုက်ကြ၍ ဘာဆက်လုပ်ကြရမည် ဆိုသည်ကို တိုင်ပင်ကြသည်။

ဘယ်လိုဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် သာစည်မြို့ထဲသို့ အရောက်ဝင်ကြမည်။ လေးလံသော ပစ္စည်းတို့ကို တနေရာရာ ဝှက်ခဲ့၍ ပေါ့ပါးသော ရိက္ခာတို့ကို ယူဆောင်ကာ ဝင်နိုင်ရန် ကြိုးစားကြမည်။ ထိုအတွင်း သာစည်မြို့တွင်းနှင့် ဝိုင်ယာလက်အဆက်အသွယ်ယူမည်။ ထိုသို့ပြုနိုင်ရန် လောလောဆယ်အားဖြင့်

ဤအနီးအနားတဝိုက်တွင် ခေတ္တခိုအောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ချည်းနေ၍မဖြစ်။ရွာခံတွေက လက်ခံရဲကြမည် မဟုတ်။ လက်ခံရဲကြသည့်တိုင်အောင် ရွာသားတို့က သတင်းမပေးစေကာမူ ကျွန်တော်တို့၏ ဝိုင်ယာလက်စက် ဖွင့်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ရန်သူသည် အနီးတဝိုက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရှိကြောင်းကို သိရှိကြပါလိမ့်မည်။ ရှာကြပါတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတဝိုက်တွင် အသင့်အတင့် လုံခြုံမှုဖြင့် လှည့်လည်သွားလာနေနိုင်ကြမည့် နည်းလမ်းကို ဆက်လက် စဉ်းစားကြရသည်။ ထိုအခါ တခုတည်းသော အဖြေကိုသာ ရခဲ့သည်။

ဤသာစည်ဒေသသည် ပြည်သူ့ရဲဘော် (အဖြူ)တို့ စိုးမိုးရာဒေသဖြစ်သည်။ ဤဒေသတွင် မည်သည့်အရာတို့ကို ပြုလုပ်လိုသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့၏အကူအညီ မရရှိဘဲ ပြုလုပ်၍ ရမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အခြေအနေအရ ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့ထံတွင် ခေတ္တ ခိုလှုံကြရန်သာ ရှိတော့သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့အား လက်ခံလိမ့်မည်လို့ ကျွန်တော်ထင်သည်။ အနည်းငယ်တော့ စွန့်စားကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်သူ့ရဲဘော်နယ်မြေ တာဝန်ခံသည် ဗိုလ်ကိုကြီး(မိတ္ထီလာ)ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုသာစည်ဒေသ၏ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သာစည်တိုက်ပွဲ အစပိုင်းက ကျွန်တော်တို့နှင့် လာရောက်ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်လည်း မကြာခဏ လာသည်။ ထိုစဉ်က သူ့ကိုသိခဲ့ရသည်။ အကဲခပ်ရသ၍ သူတော်လူကောင်းတဦးဖြစ်သည်လို့ ကျွန်တော်မြင်သည်။ သူကမူ ကျွန်တော့်အား ယခင်ယခင်ထဲက မြင်ဘူးသိဘူးသူ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် မလှမ်းမကမ်းတွင် မြင်နေရသော ရွာကြီးတရွာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

တရွာလုံးသည် ပူပြင်းလှသော နေ့အရှိန်၏ အောက်တွင် တရေးအိပ်စက်လျက်ရှိနေသည်။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရွာထဲသို့ မဝင်မီ အကဲခပ်ရသ၍ကတော့ သူပုန်တို့မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းပင် ရွာတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့၍ အိမ်ကြီးတအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

"အိမ်ရှင်များ မရှိကြဲဘူးလား ခင်ဗျာ" မတိုးမကျယ် ခေါ်လိုက်သည်။

နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မျှခေါ်မှ လူကြီးတဦးထွက်လာသည်။ ယူနီဖောင်းအစုံ၊ ကာဘိုင်သေနတ်ဖြင့် ဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်လျှင် သူ့ခမျာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ဖြစ်နေရရှာသည်။ ဤရွာသည် ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့ စည်းရုံးထားသော ရွာဖြစ်သည်မှာ သေချာပါပြီ။

"ဘာ....ဘာ....ကိစ္စပါလဲခင်ဗျာ"

ကျွန်တော်က မျက်နှာကို အချိုဆုံးပြုံးရည်ဆမ်းလိုက်သည်။

"ဒီရွာက သူကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါခင်ဗျာ"

"သူကြီး မရှိပါဘူး ခင်ဗျ"

ခက်ပါပြီ၊ ထိုအခါတွင် အနီးအနားအိမ်တို့မှ မိန်းမများ ကလေးများတို့က ကဲလားတို့အကြားမှ ပြူတစ် ပြူတစ် ချောင်းကြည့်နေကြသည်။ ယောကျ်ားဟူ၍မူ တယောက်တလေမျှမမြင်ရမတွေ့ရ။

"ဒါဖြင့်လဲ ဦးကြီးရယ်၊ ဦးကြီးကိုဘဲ အကူအညီ တောင်းပရစေ၊ ကျွန်တော်က ဗမာ့တပ်မတော်ကပါ၊ အကူအညီ လိုလို့ပါ၊ ဗိုလ်ကိုကြီးကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ထို့

ချစ်မြိုင်စာပေ တတိယအကြိမ်

အချင်းချင်းလဲ အင်မတန်ခင်မင်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းပါ၊ အဲဒါ ဗိုလ်ကိုကြီး ဘယ်မှာရှိသလဲခင်ဗျာ"

သူက တော်တော်နှင့်မဖြေ၊ ပြီးမှ—

"ကျုပ်တို့လဲ ကြားဘူးရုံဘဲရှိတယ် ဗိုလ်ကြီးရဲ့၊ ဗိုလ်ကိုကြီး ဘယ်မှာဆိုတာ မသိပါဘူး"

ဒါတော့ လိမ်တာဘဲဖြစ်သည်။ ဤနယ်သား အားလုံးတို့သည် ကလေးကအစ ဗိုလ်ကိုကြီးကို သိကြသည်။ သူတို့ အားလုံး ဗိုလ်ကိုကြီးကို အင်မတန်ကြည်ညိုကြသည်။

"ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ဦးကြီးရဲ့၊ သူ့ကို ဖမ်းဘို့ ဆီးဘို့ ရှာပေးဘို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အကူအညီလိုလို့ပါ"

သို့ရာတွင် မရ။

"မသိလို့ပါဗိုလ်ကြီးရယ်" သူသည် တောင်းပန်ပန်နှင့် ဘူးခံနေပါပြီ။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် လွယ်လျှော့လိုက်ရသော အိတ်တွင်းမှစာရွက် တရွက်ကိုထုတ်၍ "ဗိုလ်ကိုကြီး ခင်ဗျားကို အမြန်ဆုံးတွေ့လိုပါသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်က ပြန်ခဲ့သည်။ သာစည်မြို့တွင်းသို့ပြန်ဝင်လို့မရတော့ပါ။ ခင်ဗျားထံတွင်ခေတ္တလာရောက်ခိုအောင်းလိုပါသည်။ အမြန်ဆုံးလာခေါ်ပါ" ဟု ရေး၍ ကျွန်တော့် လက်မှတ်ကို ထိုးလိုက်သည်။

"ကဲ- ဒါဖြင့် ဟောဒီစာလေး ထားခဲ့မယ်၊ သိတဲ့သူ ရှာပြီး ဒီစာကိုသာ ဗိုလ်ကိုကြီးဆီ အမြန်ဆုံး ရောက်အောင် ပို့ပေးစမ်းပါ" ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် စာရွက်ကလေးကို သူ့လက်တွင်းသို့ အတင်းထိုးခဲ့၍ ထွက်ခဲ့သည်။

ဇီးခြုံအောက်သို့ ပြန်ရောက်၍ ဗိုလ်မှူးခင်ဇော်မိုးအား အကျိုးအကြောင်းတို့ကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေစဉ်မှာပင် မလှမ်း မကမ်း

တတိယအကြိမ် ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆီမှ 'ဒိုင်း' ဟူသော ပေါက်ကွဲသံတသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်၊ ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့လူစုအား အထင်ကြီးစွာဖြင့် သာစည်၏ သည်ဘက်တွင်ရှိ တံတားတခုကို ချိုးလိုက်ပါပြီ၊ ဗိုလ်မှူးခင်ဇော် မှုနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာတော့ အဦးကိုစာဦးကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ကြရသည်။

ထိုနောက် စားစရာဟူ၍လည်း ရမ်အရက်မှလွဲ၍ အခြားဘာမှ ပါမလာသဖြင့် ရေဗူးထဲမှရေကိုသာ တဝသောက်ခါ တယောက်တလှည့် ကင်းစောင့်ကြရင်း ဗိုလ်ကိုကြီးကို မြှော်ကြရသည်။

ညနေတက် လေးနာရီခန့်တွင်မူ....

"ဗိုလ်မှူး ဂျစ်ကားတစီးလာနေတယ်"

ကင်းကျနေသော အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး ရဲဘော်ကပြောသဖြင့် လှမ်း၍ ကြည့် လိုက် လျှင် ဟုတ် ပါ သည်၊ ဂျစ်ကား ဝါကြံ့ကြံ့ကလေး တစီးသည် လယ်ကွင်းထဲတွင် ဖုံတထောင်းထောင်းဖြင့် ခုန်ခါ ပေါက်ခါ ရွာဆီသို့ ပြေးသွားနေသည်၊ မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကားထဲ၌ လူငါးယောက် ပါလာကြသည်။ သေနတ်ကိုယ်စီဖြင့်။ ယူနီဖောင်းနှင့်တော့ မဟုတ်ကြ။

ခေတ္တစောင့်ကြသည်။ ကားကလေးသည် ရွာတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။ ရွာဆီမှဘာသံမှမကြားရ။ တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်လျက်၊ မကြာမီ လူတစုသည် ကျွန်တော်တို့ဘက် ရွာပေါက်ဝသို့ ထွက်လာကြ၍ ရပ်ခါ ဟိုဟိုဒီဒီကို ကြည့်နေကြသည်။

"ကေ-အင်-ဒီ-အိုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပြည်သူ့ရဲဘော်တွေဘဲ ထင်တယ်"

"ကဲ ဒါဖြင့် လူရောင်ထွက်ပြကြရအောင်"

ကျွန်တော်တို့သည် ခြုံထဲမှထွက်၍ ရပ်ခါပြလိုက်ကြသည်။ သူတို့က လက်ရပ်ပြ၍ခေါ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့ထံသို့ အေးဆေးစွာ လျှောက်၍ သွားကြသည်။

ရဲဘော်ဖြူများပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သိကြသည့် သကိုကြီးတော့မပါ။

"ဗိုလ်မှူးတို့ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာလဲ" တယောက်က ပြုံးစွာမေးသည်။

"မြင်တဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ဗိုလ်ကိုကြီးရော"

"ရှိပါတယ် - ခေါ်ခဲ့ပါဆိုလို့လာခေါ်တာ"

"ကဲ - ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်"

ကျွန်တော်တို့သည် ရွှေရေးကို ဘာသော ညာသော မတွေးတာနိုင်ကြတော့ပါ။ သာစည်မြို့တွင်းသို့လည်း မဝင်နိုင်။ ရန်ကုန်သို့လည်းမပြန်နိုင်။ ဤရဲဘော်ဖြူတို့နှင့်ပင် စွန့်၍ ပူးပေါင်းကြရတော့မည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အသက်တို့ကိုဖြင့် သူတို့၏လက်သို့ ပ်နှံလိုက်ကြရပါပြီ၊ အမှန်တော့ ဒီလောက်အထိ ဆိုးဝါးမည် တော့မထင်ပါ။ ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ပေါ်၌ သစ္စာရှိကြ ပါစေလို့သာ စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်ခါ ဆုတောင်းမိရပါသည်။ သူတို့ကမှ သစ္စာဖောက်ရင်လဲ ဘဝဟူသည် နေ့မဟုတ် တနေ့သော အခါ ကျွန်တော် ဆက်၍ မတွေးတော့ပါ။

လယ်ကွင်းတို့ကို ဖြတ်၍ နာရီဝက် ကျော်ကျော် သွားကြရသည်။ ဂျစ်ကားကလေးက ရှေ့ကသွား ကျွန်တော်တို့ ကားကြီး နောက်က လိုက်ရသည်။ ရွာကလေးတရွာသို့ ရောက်ကြသည်။ နှမ်းကံရွာလား၊ မန်ကျည်းကံရွာလား မမှတ်မိတော့။

ဗိုလ်ကိုကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ကြိုလျက် ရှိနေသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မမြော်လင့်သော အန္တရာယ်

"လေးစားပါတယ် ဗိုလ်မှူး" ဗိုလ်ကိုကြီးက ခရီး ဦးကြို ပြုသည်။

"ဟောဒါက ဗိုလ်မှူး ခင်ဇာမုံ၊ ဒါက ဗိုလ်ကိုကြီး" ကျွန်တော်က မိတ်ဆက်ပေးရသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုရမည့် အိမ်ကလေးသို့ သွားကြ၍ အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြသည်။ ဆွေးနွေးပွဲပြီးလျှင်

"ဗိုလ်မှူးလ စိတ်ချလက်ချနေကြပါ၊ မှဲ့တပေါက် မစွန်းစေရပါဘူး၊ လုပ်စရာတွေလဲ တဖြေးဖြေး စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့လဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ" ဟု ဗိုလ်ကိုကြီးက သူ့ရဲ့ ဟန်မူအတိုင်း ပြုံးရိပ်သန်းသော မျက်နှာဖြင့် အားပါးတရ တာဝန်ခံသည်။

"ကျွန်တော်တို့လဲ ခင်ဗျားကို ယုံကြည်လို့ လာခဲ့တာဘဲ"

ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါသည်။

ထိုညစာမှာ ဘုန်းကြီးပွဲထက်ပင် ဟင်းမျိုးစုံလှသည်။ မြိုင်လှသည်။ ချစ်စရာတောခလေ့ဖြင့် တအိမ်တခွက် လာရောက်ပို့ကြသည်မို့ စားပွဲဝိုင်းကြီး လျှံသွားသည်။

ထိုညမှာပင် ရန်ကုန်စစ်ရုံးသို့ ဝိုင်ယာလက်ဖြင့် အခြေအနေကို အစီရင်ခံလိုက်သည်။ ထိုနောက် သာစည်ကို ခေါ်သည်။ အတော်ကြာကြာ ခေါ်ပြီးမှ သူတို့ထံမှ ထူးသံသဲ့သဲ့ ကလေးကို ကြားရသည်။ ထို့နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့၏ စက်ကို ဗဟိုပြုကာ သာစည်နှင့် ရန်ကုန် ဆက်သွယ်ရေးကို အခိုင်အမာ ထူထောင်နိုင်လိုက်ကြသည်။

ထိုရွာကလေးတွင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်သာ နေကြ၍ နောက်တရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြရသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထိုသို့ပင် နှစ်ရက်တခါ၊ သုံးရက်တခါ ဆိုသလို တရွာမှ တရွာသို့ လှည့်လည် နေထိုင်ကြရသည်။ အကြောင်းကတော့ သူပုန်တို့သည် ကြိုတင် တွက်ဆထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့၏ ဝိုင်ယာလက်စက်မှတဆင့် ကျွန်တော်တို့ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသည်ကို သိရှိသွားကြပါပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ တိုက်ကင်းတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ရှိမည်ဟုထင်ရသော ရွာတို့ကို လာရောက် မွှေနှောက် ရှာဖွေလျက် ရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သတင်းကို ထောက်လှမ်းနေကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုတပိုက်သည် ဗိုလ်ကိုကြီး၏ စည်းရုံးမှုအောက်တွင် စနစ်တကျ ရှိသည် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ လုံခြုံမှုအတွက် စိတ်ချရသည်။

စိတ်မချရသည်က ကွန်မြူနစ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ မကြာမီ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ယခုကဲ့သို့ ဗိုလ်ကိုကြီးထံတွင် လာရောက်ခိုအောင်းနေသည်ကို ကြားသိသွားကြသည်။ ထိုစဉ်က ကွန်မြူနစ်တို့နှင့် ရဲဘော်ဖြူတို့၏ ဆက်ဆံရေးသည် မဟာမိတ်အနေဖြင့်သာ ဖြစ်သည်။ နယ်မြေအားဖြင့် သူ့နယ်၊ ကိုယ့်နယ်ဟူ၍ သီးခြား အုပ်ချုပ်ကြသည်။

မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် ကွန်မြူနစ်ဗိုလ် တဦး ရောက်လာသည်။

သူသည် ကျွန်တော့်အား မေးသာအားရ ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ သူနှင့် ကျွန်တော်သည် ကြာမြင့်စွာကပင် တဦးနှင့်တဦး ကောင်းစွာ သိခဲ့ကြပါသည်။ ဂျပန်ခေတ် မင်္ဂလာဒုံ ဗိုလ်သင်တန်း ကျောင်း ပထမအပတ်တွင် အတူတကွ တက်ရောက်ခဲ့ကြ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သော ရဲဘော်များ ဖြစ်ကြသည်။ အခုတော့ သူက တောခို ကွန်မြူနစ်၊ ကျွန်တော်က တပ်မတော်သား။

"ဝမ်းသာလိုက်ထာဗျာ" သူက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောပြ သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို တွေ့ရသည့်၌ ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။ သူရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းသောလာခြင်းမဟုတ်၊ သူသည် ကျွန်တော်နှင့်ဗိုလ်မှူးခင်ဇော်မုံအား တနည်းနည်းဖြင့်တော့ ဒုက္ခ ပေးတော့မည်ဟုပင် စိတ်တွင်းက ယုံကြည် နေမိရပါသည်။ ဗိုလ်ကိုကြီးအား ကျွန်တော်၏ အသက်ကိုပင် အပ်နှံဝံ့သည်အထိ ယုံကြည်သည်။ ထိုကွန်မြူနစ် ဆိုသူတို့ကိုတော့ အသေဖြစ်စေ အရှင်ဖြစ်စေ ထိုစဉ်က အခြေအနေအရ နဲနဲကလေးမှပင် မယုံ ကြည်။ စိတ်မချ။ သို့ရာတွင်

"ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျားကို တွေ့ရတာ သိပ် ဝမ်းသာတာဘဲ ဗျာ" အဲဒီလိုဘဲ ပြန်လည်ပြောရပြီး ပြန်လည် ဖက်ရမ်းလိုက်ရ သည်။ နောက်ကွယ်မှာတော့ ကျွန်တော်၏ လက်ညှိုးနှင့် လက် ခလယ်တို့ကို လိမ်၍ ထားလိုက်ပါသည်

ထိုနောက် သူက ဆွေးနွေးလိုသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ဆွေးနွေးကြ ရသည်။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဆွေးနွေးခြင်း၌ အင်မတန် ယုံကြည်သူ များ ဖြစ်သည်လို့ ကျွန်တော်ထင်သည်။ အဖြူကို အဖြူအတိုင်း မြင်ရပါလျက် အဖြူဖြစ်သည်ကို တင်ပြသည်။ ထိုနောက် ကျမ်း ကြီး ကျမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို ကိုးကား၍ ပါဠိပျက် စကား လုံးတို့ကို သုံးကာ အပြေအလည် ဆွေးနွေးကြသည်။ ပြီးတော့မှ ဟုတ်ပါသည်။ ဤအရာသည် အဖြူဖြစ်ပါသည်ဟု အများ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ယခုလည်း သူက ဆွေးနွေးလိုပါ သည် ဆိုရာ၌ သူနှင့် သူ့အဖော်တို့ကသာ သဘောတရားတွေ

ဘာတွေ အစရှိသည်တို့ကို တယောက်တလှည့် ပြောကြ ဟော ကြ၊ ဗိုလ်မှူး ခင်ဇော်မုံနှင့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခေါင်းကိုသာ တချက်တချက် ညိတ်လိုက်ရုံဘဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကွန်မြူနစ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ရက်ဆက်ဆိုသလို လာတတ်သည်။ရောက်လာပြန်တော့ ဆွေးနွေးကြရပြန်ပါသည်။ နောက်တော့ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူအိပ်၊ အတူစား ဖြစ်လာကြသည်။ကျွန်တော်တို့၏အရိပ်သဖွယ် ဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ တောက်တဲ့ကပ်၊ ကပ်နေကြပါပြီ။

ညဘက်ကျလျှင်သူတို့သည်ကျွန်တော်တို့အား သဘောတရား တွေကို အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက် နားသွင်းကြသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် တတ်နိုင်သ၍ သည်းခံကာ နားထောင်ကြရသည်။ သူတို့ ပြောသော စကားများ ကျွန်တော်တို့၏ ခေါင်းထဲသို့ မဝင်စေ ကာမူ 'အင်း' ကိုတော့ မှန်မှန်လိုက်ကြရသည်။ တခါတရံ နားငြီး လွန်းမက နားငြီးလာသော အခါတို့၌မူ အိပ်ပျော် ချင်ယောင် ဆောင်၍ တချက်နှစ်ချက်မျှ ဟောက်သံပေးလိုက်ရသည်။ အဲဒီ တော့မှ သူတို့ရပ်သွားကြသည်။

တနေ့တော့ စကား စ လာကြသည်။

"ဗိုလ်မှူးတင်မောင်"

"ဆိုစမ်း"

"ခင်ဗျားတို့မှာ ဝိုင်ယာလက်စက် နှစ်လုံးတောင်ပါတယ်"

"အင်းလေ"

"အဲဒါ"

ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့စကား စ လာကတည်းက တောင်း တော့မည်ဆိုသည်ကို သိလိုက်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် အဖြေကို ခေါင်းထဲ၌ အရေးတကြီး ရှာဖွေနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

"အဲ့ဒါ ကျွန်တော်တို့ကို တလုံးပေးပါလားဗျ"

ကျွန်တော်က တကယ်လိုက်လှဲသော အသံဖြင့်....

"ဒီမယ်၊ ကျွန်တော့် စေတနာရင်းက ဒီစက် နှစ်လုံးကို အခုစစ်ဆင်ရေးပြီးရင် တလုံးမှ ပြန်မယူဘူး ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ တလုံးကို ခင်ဗျားတို့ကို ပေးခဲ့မယ်၊ တလုံးကို ဗိုလ်ကိုကြီးကို ပေးခဲ့မယ်၊ အခုတော့ ဒါတွေနဲ့ဘဲ အလုပ် လုပ်နေရသေးလို့ မပြောသေးတာ"

သူတို့သည် တကယ်လား ဟူသော မျက်နှာထား တို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ကြသည်။

"တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုဘဲ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှေ့ဆိုရင်ခင်ဗျားတို့နဲ့ကျွန်တော်တို့ အတူတူ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ကြရမယ် မဟုတ်လား၊ လက်ဝဲညီညွတ်ရေးတို့ ဘာတို့ဆိုတာလေ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရေး လိုလာမှာပေါ့"

သူတို့သည် ကျွန်တော့်စကားကို မယုံတဝက်၊ယုံတဝက်။

"အခု တလုံးပေးပါလားဗျာ"

"ဟာ ရဲဘော်၊ အခု တလုံး ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော့် အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်ကုန်မှာပေါ့ဗျ"

"ခင်ဗျားမှာ တလုံးရှိရင် မပြီးဘူးလား"

"မပြီးလို့ပေါ့ဗျ၊ တလုံးက သာစည်နဲ့ ဆက်ရတယ်။ တလုံးက ရန်ကုန်နဲ့ ဆက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် နှစ်လုံး ယူလာရတာပေါ့၊ နို့မဟုတ်ရင် အပင်ပန်းခံပြီး ဘာလို့ပိုဖို့ နှစ်လုံးသယ်လာမှာလဲ"

ထိုပြဿနာသည် ထိုမျှနှင့် ခေတ္တ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အခြေအနေကတော့ မကောင်းလှတော့။ အန္တရာယ်သည် တနေ့တခြား ကြီးမားလာခဲ့ပါပြီ။ ကွန်မြူနစ်တို့သည် ဝိုင်းယာလက်စက်တို့ကို အလွန်ပင်မျက်စေ့ကျနေကြသည်။ ကားပေါ်မှ မချဘဲထားသော ခဲယမ်း မီးကျောက် တို့ကိုလည်း သွားရည်တမြားမြား ဖြစ်နေကြသည်။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကိုကြီး ရှိနေသဖြင့်တော့ဖြင့် မစိုးရိမ်ရ တခုဘဲဆုတောင်းရသည်။ ဗိုလ်ကိုကြီးသည် ကွန်မြူနစ်တို့၏သွေးဆောင်မှုကို ကြံ့ကြံ့ ခံနိုင်ပါစေ။

ဗိုလ်မှူးခင်ဇာမုံနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့ဖရေးသည် တိုအချက်ပေါ်တွင် တည်နေပါသည်။ တည်နေသမှ တဲတဲကလေး နောက်တော့မှသိရသည်။ကွန်မြူနစ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏နောက်ကွယ်တွင် ဗိုလ်ကိုကြီးနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးကြသည်။ အကြောင်းအရာကတော့ ကျွန်တော်တို့ကို ဖမ်းဆီးရန်နှင့် သူတို့ လက်သို့ အပ်ရန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကိုကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ အပေါ်တွင် တချိန်လုံး သစ္စာရှိခဲ့သည်။ ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ဤနယ်မြေသည် ရဲဘော်ဖြူတို့၏ နယ်မြေဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ လက်လျှော့လိုက်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အခြေအနေ အလုံးစုံတို့ကို ရန်ကုန်သို့ အမြဲမပြတ် အစီရင်ခံခဲ့ရာမှ တနေ့တွင် အသေးစိတ် အစီရင်ခံရန် အတွက် ဗိုလ်မှူးခင်ဇာမုံ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ခဲ့ရန် အမိန့် ရသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်တနေ့မှာပင် ဗိုလ်မှူးခင်ဇာမုံသည် ဟဲဟိုးသို့ သွား၍ ထိုမှ ရန်ကုန်သို့ပြန်သွားသည်။ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား တင်ပြစရာတို့ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကျိတ်၍ မှာလိုက်သည်။ ကျွန်တော်အရေးတကြီး အလိုရှိသည်က တပ်ခွဲတခွဲ ဖြစ်သည်။ ထိုတပ်ခွဲတခွဲသာ ရပါက သာစည်မြို့ကို ဝိုင်းထားသော ရန်သူအား ထိုးဖောက်ပါမည်။

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူး ခင်ဇာမုံ ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကိုကြီးတို့၏ အကူအညီဖြင့် သာစည်မြို့တွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်နိုင်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်ခဲ့၊ တကြိမ်ကမူ ရှေ့မှကင်းအဖြစ် ချီတက်သွားသော ပြည်သူ့ရဲဘော်သည် အိပ်ပျော်နေသော ရန်သူကင်းသားကို တက်နင်းမိသဖြင့် ကသောကမျော ပြန်ပြေးခဲ့ကြရသည်။

ထိုအခြေအနေ၌ ရှာဒိုးချုံစပ်တွင် ကျောက်ရောဂါသည် အနှံ့အပြား ဖြစ်ပွားလျက်ရှိနေသည်။ ကာကွယ်ရန် ဆေးဝါးလည်း မရှိ။ တရွာမှတရွာ နှစ်ရက်ခြားတခါ သုံးရက်ခြားတခါ ကူးပြောင်းလှည့်လည်ပုန်းခိုနေရသည့်အထိကွန်မြူနစ်တွေကသွားလေရာ နောက်မှတန်းလန်း၊ ကေအင်ဒီအိုတွေကလည်းကျွန်တော့်အား သဲသဲမဲမဲဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေနေကြသဖြင့် ကြာလာတော့ အတော်ကလေး စိတ်ဒုက္ခ ရောက်လာ မိရပါသည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်ပါ၊ ဟာန်မပျက်သာ သတိဝီရိယ အထူးထား၍ နေရရင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးထံ တောင်းခံလိုက်သော တပ်ခွဲတခွဲသာ အမြန်ဆုံး ရပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိရသည်။

ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် စိတ်စောစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသော ကြေးနန်း ရောက်လာသည်။ တပ်ခွဲတခွဲ ယင်းမာပင်သို့ မနက်ဖြန် ညနေ ရောက်လာပါမည်တဲ့။

ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ သို့ရာတွင် ထိုသတင်းကိုမည်သူ့ကိုမှ ဖွင့်ဟမပြောပြရဲ။ ဗိုလ်ကိုကြီးကိုပင် ကလောနှင့်ဆက်သွယ်လိုသဖြင့် မနက်ဖြန် ယင်းမာပင်သို့ သွားလိုကြောင်း လောက်ကိုသာ ပြောပြထားသည်။

နောက်တနေ့တွင် ဗိုလ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်၍ပို့ပေးသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်ကတော့ သိထားပါသည်။ ကျွန်တော်သည်

ဤရွာတို့မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဝံ့သဖြင့် အင်မတန်မှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ ထို့နှမ်းကံ၊ မန်ကျည်းကံ အစရှိသော ရွာတို့မှ ရွာခံရဲဘော်ကြီးများအားရင်း၊ ထိုရွာသူရွာသားတို့၏ ဖြူစင်လှသော စေတနာနှင့် ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ရှောက် ပြုစုခဲ့ကြသည်တို့ကိုရင်း၊ မည်သည့်အခါမှ ကျေးဇူး မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပါ။

လွတ်မြောက်ခြင်း

ယင်းမာပင်သို့ရောက်သောအခါ ချင်းတပ်ခွဲ တခွဲ ရောက်ရှိနေပြီကို တွေ့ရသည်။

ထိုတပ်ခွဲနှင့်အတူ ဟဲဟိုးမှ အရံစစ်ရဲတပ်၊ တောင်ကြီးမှ ရှမ်းလူငယ်တပ်ဖွဲ့မှ ကိုတင်ကိုကို(ယခု ရှမ်းပြည်နယ်ဝန်ကြီးဟောင်း)၊ ကိုစိုင်းဟတ် (ယခု ဗိုလ်ကြီးဟောင်း စိုင်းဟတ်၊ ပို့ဆောင် ဆက်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန)၊ ကိုခင်မောင်ညို (ယခု ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး ဒု တိုင်းမှူး အစရှိသူ)တို့ပါ လိုက်ပါလာကြသည်။ အဲဒီတော့မှ ဗိုလ်ကိုကြီးအား ဖွင့်ဟပြောဆို၍ သာစည်မြို့ကို ပိတ်ဆို့ထားသော ရန်သူအား အတွင်းအပြင် နှစ်ဖက်ညှပ်၍ တိုက်ခိုက်ရန် အစီအစဉ်တို့ကို ရေးဆွဲကြရသည်။

ထိုအစီအစဉ်တို့ကို သာစည်သို့ လျှို့ဝှက်ကြေးနန်းဖြင့် ပေးပို့ရပါက အချိန်မမှီမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ဂျပန်ပြည် စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆင်းများဖြစ်ကြသော ဗိုလ်ကြီးချစ်မောင်နှင့် ဗိုလ်ကြီး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တင်ဦးတို့အား ဂျပန်ဘာသာဖြင့် တိုက်ရိုက်ပြောကြားရသည်။

"ကဲ ဒါဘဲ၊ နားလည်ပလား"

ထပ်ခါထပ်ခါ မေးနေရသည်။ ဂျပန်စကားတွေကိုလည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ရှိနေပြီဖြစ်သဖြင့် မနဲကြိုးစား၍ ထော့ကျိုးထော့ကျိုး ပြောနေရသည်။

"နားလည်ပါပြီ"

တိုညနေမှာပင်သာစည်နှင့်ငါးမိုင်ခန့်အကွာ ရွာကြီးတရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ထိုရွာတွင်ပင် နောက်တနေ့ တိုက်ခိုက်မည့် အစီအစဉ်တို့ကို စီစဉ်ကြရသည်။ ပြီးလျှင် ညရှစ်နာရီခန့်ရှိပါပြီ။ အဲဒီတော့မှ ညစာထမင်း စားကြရသည်။ သို့ရာတွင် စား၍ တလုတ်နှစ်လုတ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ မီးရထားသံ လိုလို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ မီးရထားသံ၊ ကပျာကယာဖြင့် ရွာပြင်သို့ ထွက်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် မီးရထားတစင်းသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မြောက်ဖက်မှ သာစည်သို့ ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်း လာနေပါသည်။

"မီးရထားကြီးဟော့၊ မီးရထားကြီး" တယောက်တပေါက် ပြောကြဆိုကြ၍ တအုံ့သြသြသာ ဖြစ်နေမိကြရသည်။ ဘာမှတော့ မလုပ်နိုင်ကြ။

ထိုမီးရထားကြီးသည် ဘူတာအတွင်းသို့ ထိုးဝင်သွားသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံတို့ကို အဆက် မပြတ် ကြားလိုက်ကြရသည်။ ထိုပေါက်ကွဲသံတို့နှင့် အတူ မီးလုံးကြီး တလုံးသည် တဟုန်းဟုန်းတလာသည်။ မီးပွင့် မီးပွားတွေသည် လည်း မီးရှူး မီးပန်းတွေလို တဖျောက်ဖျောက် လွင့်ကာ တဖြာဖြာ ဝေနေကြသည်။

ပေါက်ကွဲသံတို့ စဲသွား၍ မီးလုံးကြီး ငြိမ်ကျသွားလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ငြိမ်သက်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ပစ်သံ ခတ်သံကိုလည်း မကြားရ။

ကျွန်တော်သည် ဝိုင်ယာလက်စက်မှ သာစည်ကို ခေါ်သည်။ တခဏကြာလျှင် ဗိုလ်ကြီးတင်ဦး၏ အေးဆေးသော အသံကို ကြားရသည်။ဘူတာရုံသည် သူ၏ခံစစ်နယ်မြေတွင် ပါဝင်သည်။

"ရန်သူတွေက မီးရထားတစင်းပေါ်မှာ ယမ်းတွေ တင်ပြီး မြို့ဖက်ကို မောင်းလွှတ်လိုက်တယ်၊ လူတွေမပါဘူး၊ ဒါဒါ ဘူတာအဝင်မှာဘဲ ပေါက်ကွဲတာဘဲ၊ အထိအခိုက် မရှိပါဘူး" တဲ့။

ရန်သူသည် ဖိဖိစီးစီး တိုက်မည်ဆိုပါက ထိုမီးရထား၏ ပေါက်ကွဲမှုနှင့်အတူ ခြေလျင်တပ်တို့က ဝိုင်းဝန်း တိုက်ခိုက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ယခုမူ ခြေလျင်တပ်တို့မပါခဲ့။ ထိုအချက်ဖြင့်ပင် ရန်သူသည် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းသွားပြီး လက်မြှောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်ကို အကဲခတ်မိလို့ ရပါပြီ။

ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းပင် နောက်နေ့တွင် စတင် တိုက်ခိုက်ကြသောအခါ ရန်သူသည် စတိ သဘောမျှသာ ခုခံ၍ ဆုတ်ခွာသွားကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် သာစည်မြို့ အဝင်ဝမှာပင် မြို့တွင်းမှ ထွက်လာသော အောင်သာစည် သံချပ်ကာ ကားကြီးနှင့် လက်ချင်းဆက်မိကြသည်။

မြို့တွင်းမှ ရဲဘော်တို့မှာတော့ ဝမ်းသာလို့ မဆုံးကြတော့။ ပျော်၍ မဆုံးကြတော့။ ကျွန်တော်နှင့် ပါလာသော ရိုက္ခာ ခဲယမ်း မီးကျောက်တို့နှင့် ရမ် အရက်စည်ကြီးကို ချက်ချင်းပင် ခွဲဝေ ယူလိုက်ကြသည်။ ထိုနောက်တော့ ချက်ကြ၊ ပြုတ်ကြ စားကြ၊ သောက်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာ ဝမ်းသာကြ လွန်းလို့ ရန်သူကိုပင် မေ့နေမိကြသည်။ သူတို့ထံမှ ကြားနေကျ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပစ်သံ၊ ခတ်သံ၊ မော်တာသံတို့ကို မကြားရတော့သည်ကို သတိပြုမိကြတော့မှ

"ဟော့၊ ရန်သူကိုလဲ ကြည့်ကြပါအုံး"

အဲဒီတော့မှ တိုက်ကင်းတို့သည် မြို့ပတ်လည်သို့ ထွက်ကြသည်။ ရန်သူ လုံးဝမရှိတော့ပါ။

ရန်သူသည် အားလုံး ဆုတ်ခွာသွားကြပါပြီ။

တလနဲ့ ကျော်ကျော် နှစ်လ နီးပါးမျှ အတိုက်ခံခဲ့ရသော၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက် အမစ်အခတ် ခံခဲ့ရသော သာစည်မြို့သည် လွတ်မြောက်ပါပြီ။

ထိုတချိန်လုံးတွင် မားမားမတ်မတ် လွှင့်ထူ ထားနိုင်ခဲ့သည့် ပြည်ထောင်စု အလံတော်ကမူ လေမြူးတွင် တလွင့်လွင့် ရှိနေသည်။

ရန်သူသည် အသက်ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ကို ပေး၍ ဤသာစည်မြို့ကို အပြတ်အသတ် တိုက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့၏ အပြတ်အသတ် တိုက်ပွဲသည် ချင်းရဲဘော်များ၊ ဂေါ်ရခါး ရဲဘော်များနှင့် ဗမာရဲဘော်များ ပါဝင်ကြသည့် တစုတစည်းတည်းသော ဤအောင်သာစည် တပ်ဖွဲ့ကြီး၏ အပြတ်အသတ် အောင်ပွဲတရပ်အဖြစ်ဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ခဲ့ပါပြီ။ ရန်သူသည် သူတို့အဖို့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ကျည်ဆံ ခဲယမ်းမီးကျောက်တို့ကို ထောင်နှင့် သောင်းနှင့်ချီ၍ ဤသာစည်တွင် ဖြုန်းတီးခဲ့ကြသည်။ သူတို့အဖို့ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည့် အချိန်ကိုလည်း လနှင့်ချီ၍ အလဟဿ ကုန်ဆုံးခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ လိုချင်လှသည့် ဤမီးရထားလမ်းကိုတော့ မရခဲ့။ သူတို့ အစီမံ လိုက် ဝါးစားလိုသော ဤချင်း၊ ဤဂေါ်ရခါး၊ ဤဗမာ ရဲဘော်တွေကိုလည်း မချေမှုန်းနိုင်ခဲ့။

ဤသာစည်တိုက်ပွဲကို ပြန်လည် သုံးသပ်ပါလျှင်

အကယ်၍သာ အောင်သာစည်တပ်တို့က ယခုကဲ့သို့ ပိတ်ဆို့မထားနိုင်ခဲ့ပါက၊ မခုခံနိုင်ပါက၊ ကြံ့ကြံ့ ခံမထားနိုင်ခဲ့ပါက ရန်သူသည် လူအင်အား၊ ခဲယမ်း မီးကျောက်အင်အား အလုံးအရင်းတို့ဖြင့် တရှိန်ထည်း ရန်ကုန်သို့ ဦးတည်၍ ဆင်းကြပါလိမ့်မည်။ မည်မျှ ခရီးပေါက်ရောက်ကြမည် ဆိုသည်ကိုတော့ ခန့်မှန်းရန် ခဲယဉ်းလှပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုသို့သာ ဆင်းနိုင်ကြပါက ပဲခူးစစ်မျက်နှာနှင့် အင်းစိန်စစ်မျက်နှာတို့သည် ယခုထက် ပိုမို၍ အကျိတ်အနယ် ဖြစ်ကြရမည်လို့ ယူဆနိုင်ပါသည်။

ယခုမူ ရန်သူသည် သာစည်၌ တရက် အချိန်ဖြုန်းခဲ့ခြင်းဖြင့် သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးသည် တရက် နောက်ကျခဲ့ရသည်။ ရန်သူတပ်သားတယောက် သာစည်တွင် ဒဏ်ရာရ ကျဆုံးသည်နှင့်အမျှ ပဲခူးစစ်မျက်နှာတွင် သူတို့၏ အင်အားတယောက် လျော့ပါးသွားခဲ့ရသည်။ သာစည်တွင် သုံးခဲ့သော ကျည်ဆံတတောင့်သည် အင်းစိန် စစ်မျက်နှာအတွက် ကျည်ဆံတတောင့် လျော့သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဲဒီလိုဘဲ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်ကြွားကြွား ယူဆလိုပါသည်။

ထိုအတွေးဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ကြေကြေနပ်နပ်ကြီး ကြည်နူးနေမိရပါသည်။

"ကဲ သာစည်တတိုက်တော့ ရှင်းသွားပီ၊ မိတ္ထီလာဘက်ကို တိုက်ကင်း လွှတ်ကြရအောင်"

ထိုအစီအစဉ်ကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် စီမံနေကြဆဲမှာပင် မိတ္ထီလာရှိ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး လျှပ်ချင်ဇန်၏ ထံမှ ဆက်သားရောက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ရန်သူတွေ မိတ္ထီလာမှ ဆုတ်သွားကြပြီ၊ အမြန်ဆုံး မိတ္ထီလာကို လာရောက်ထိန်းသိမ်းပါ" တဲ့။

အခြေအနေ ဖြစ်ရပ်တို့သည် မြန်ဆန်လွန်းလှသဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ပင် ဖြစ်သွားကြရသည်။ ရန်သူသည် မြို့မည့်ပြိုတောလည်း ခြေဖဝါးနှင့် တင်ပါး တသားထဲဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုရန်သူသည် အစွယ်ငေါငေါနှင့်ပင် ရှိနေပါသေးသည်။ ပဲခူးစစ်မျက်နှာအတွက် စိတ်ပူလိုက်မိရသည်။

ချင်း ရဲဘော်ကလေးတွေကတော့ တယောက်ကို တယောက် ဖက်ကြ၊ ရမ်းကြ၊ ကကြ၊ ခုန်ကြ။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ဘောင်စုများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရပါတော့မည်။

ချက်ချင်းပင် ဗိုလ်မှူး ဟာစ်(ချ)ကော့ ခေါင်းဆောင်သော ချင်းတပ်ရင်း (၃) တပ်ခွဲတို့သည် မိတ္ထီလာသို့ ချီတက်ကြသည်။ သာစည်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း(၆)နှင့် ဟဲဟိုးမှ အရံစစ်ရဲတို့က ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားကြသည်။

တိုက်ပွဲတခုကတော့ဖြင့် ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်၏ လောလောဆယ် တာဝန်သည်လည်း အဆုံးသတ်ပါပြီ။ ဒီကနေ့ ဘယ်ကို ဆက်ရပါအုံးမည်လဲ။

ဗိုလ်ကြီးတင်ဦး၊ ဗိုလ်ကြီးချစ်မောင်တို့နှင့်အတူ မီးမလောင်ဘဲ ထီးထီးကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဘူတာရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၍ တပ်ဖွဲ့ရုံးကို ယာယီ ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။ ညစာကို တပျော်တပါး စားကြရင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့ကို ပြန်လှန် ပြောကြရသည်မှာလည်း မဆုံးနိုင်ကြတော့။

ထိုညက ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာသည် ဘူတာတွင်းရှိ စာပွဲခုံရှည်ကြီးတခုဖြစ်သည်။တို့အပေါ်၌စောင်တထည်ကိုခင်းတထည်ကို ခြုံ၍ ရုံပိုင်ကြီး၏ ရုံးခန်းတွင်းမှ ရသော စာအုပ် ထူထူကြီး

တအုပ်ကို ခေါင်းအုံးကာ ကျေနပ်စွာဖြင့် လှဲလိုက်ပါသည်။စီးကရက် တလိပ်ကို မီးညှိ၍ အားပါးတရ ဖွာလိုက်သည်။ ဆေးလိပ်၏ မီးရောင်နီရဲရဲတွင် တငွေ့ငွေ့ တလိပ်လိပ်ဖြင့် တလူလူပျံတက်သွားသော မီးခိုးလုံးတို့ကို အမှတ်မထင် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ချမ်းမြေ့လှပေစွ။

ပြင်ပ၌မူ ကောင်းကင်ပြင်တခုလုံးသည်တိမ်မြူကင်းစင်လျက် ပြာလဲ့လဲ့ လဟာပြင်တွင် ကြယ်ပန်းပွင့်ကလေးတို့သည် မြူးတကြွကြွဖြင့် တောက်ပနေကြသည်။ တနေရာဆီမှ ညဥ့်မွှေးပန်းတို့၏ သင်းကြွယ်ကြွယ် ရနံ့ကလေးသည် ညှင်းတသွဲ့သွဲ့ လေနုယဉ်ကလေးကိုစီးကာ ပျံ့လွင့်၍ ပါလာနေပါသည်။

မနီးမဝေး အရပ်ဆီမှတော့ စစ်သားနှင့် ဂီတ ခွဲမရရှာတဲ့ ရဲဘော်တဦးရဲ့ မယ်ဒလင်လက်သံ နွဲ့နွဲ့ကလေးသည် လူးကာ လွန့်ကာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ချော့လျက် နေ့လျက်။

သူတို့က တမျှောင့်

ကောအင်ဒီအိုတို့ ဆုတ်ခွာ သွားပြီးသည့် နောက်တနေ့တွင် ကျွန်တော် မိတ္ထီလာသို့ လာခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က ကျွန်တော်သည် မိတ္ထီလာမြို့ကို ကောအင်ဒီအိုတို့လက်သို့ ပေးအပ်ခဲ့ရသည်။ ယခု အောင်နိုင်သူ ဘဦးအဖြစ် ပြန်လို့ဝင်ခဲ့ပါပြီ။ သို့ရာတွင် အောင်နိုင်သူတဦး၏ မာန်မျိုးတော့ဖြင့် မရှိပါ၊ လူသား တယောက်မို့ ကြီးမားလှသည့် ကျေနပ်မှုကိုတော့ ရင်တွင်း၌ တလှပ်လှပ် ခံစားနေမိရ ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မြို့စပ်သို့ဝင်မိလျှင်ပင် ကျင်းတို့ကို တူး၍ တပ်စွဲနေကြသော များပြားလှသည့် ကွန်မြူနစ်တပ်တို့ကို နေရာ အနှံ့ အပြားတို့၌ တွေ့မြင်ရသည်။ မြန်လဲ မြန်ကြပါပေ၏၊ မနေ့ နေ့လယ်ကမှ ကေအင်ဒီအိုတို့ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ ညနေပိုင်း၌ကျွန်တော်တို့ တပ်များက မြို့အရှေ့ဘက်မှ ဝင်သည်။ တချိန်ထည်း၌ပင် ထို ကွန် မြူနစ်တို့သည် မြို့အနောက်ဘက်မှ ဝင်လာကြသည်။ ဝင်ခဲ့ရုံသာ မဟုတ်၊ တမြို့လုံးကိုအပိုင်စီး၍ သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

ထိုအချက်ကို ကျွန်တော်တို့သည် လစ်လျူ ရှုလိုက်ကြသည်။ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေသည် အဆိုးဆုံးဘဝမှ မလွတ်မြောက် သေး။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုကွန်မြူနစ်တို့ကို ရန်ပြုလိုသောစိတ် ထား လုံးဝမရှိရိုး အမှန်တကယ်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကသာ ကျွန် တော်တို့နှင့် ရိုးသား ဖြောင့်စင်းစွာဖြင့် လက်တွဲ၍ လုပ်ဆောင် သွားကြမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပင် ကြိုဆိုပါမည်။ ထိုအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် ထိုစဉ်က စစ်ရုံးတွင် ရှိနေသော ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြီးထံသို့ သံကြိုးဖြင့် အစီရင်ခံ တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ယုံကြည်သည် ကတော့ နောင်သောအခါ၌လည်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် သူတို့၏ ရွှေရေးကို ကျော့ပေးမည်မဟုတ်၊ တန်ရာတန်ကြေး နေရာ ပေးလိမ့်မည်ဟု ပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့သည် ရပ်ကွက်တခုလုံး မီးဟုန်းဟုန်း လောင် ကျွမ်းနေချိန်တွင် ဝိုင်းဝန်းကူညီငြိမ်းသတ်လိုစိတ်အလျဉ်းမရှိကြ။ ပွဲအလန့် ဖျာခင်းလိုသူများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ပဋ္ဌမတွင် သူတို့ သည် မြို့တွင်း၌ ကင်းတွေချသည်။ နောက်တော့ မြို့ပတ်လည်၌ တပ်တွေစွဲလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကျွန်တော်တို့တပ်နယ်မြေကို ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။ တပ်တွင်းသို့ ရေပေးသည့် စက်ကိုပင်သိမ်း

ပိုက်လိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် နယ်ဘက် အရာရှိကြီးတို့ကို ဖမ်း လိုက်ကြသည်။

ထိုမျှ တဆင့်ပြီးတဆင့် အကဲစမ်းလာသည်ကိုတော့သည်းမခံ နိုင်ကြတော့။ ထိုညနေက ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင်တို့ သူတို့၏ ရုံးဖွင့်ထားရာ စစ်ရဲတပ်ရင်းရုံးသို့ သွားကြသည်။

သူတို့၏ တပ်မှူးသည် ဗိုလ်လှဖေဆိုသူ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကျွန် တော်တို့သည် တဦးကိုတဦးကောင်းစွာသိကြသူတွေဖြစ်ကြသည်၊ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်တော့ သူသည်လည်း ဂျပန်ခေတ် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းဆင်းတဦး ဖြစ်သည်။

"ကဲ၊ ဗိုလ်လှဖေရေ နယ်ဘက်အရာရှိတွေ ဘာကြောင့် ဖမ်းသလဲ၊ ဆိုစမ်းပါအုံး" ကျွန်တော်က သူ့အား ရင်းရင်းနှီးနှီး ပင် မေးလိုက်ပါသည်။

သူကလည်း ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်ပင်-

"ထိုင်ပါအုံးလေ ဖြေးဖြေးပြောကြတာပေါ့"

"မဟုတ်ဖူးဗျာ၊ နဲနဲတော့ လွန်တယ်ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ကိုတောင် ဝိုင်းထားသလို နေရာယူ ထားနေကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို မဟာမိတ် လို သဘောထားတယ်၊ ရှေ့ဆက်လုပ်စရာတွေကို လက်တွဲပြီး လုပ် ချင်တယ်၊ အခု ခင်ဗျားတို့က ဒီလိုလျှောက်လုပ်နေတော့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ ရဲဘော်ရဲ့"

သူက ဘာမှပြန်မပြော၊ အတန်ကြာမှ-

"ဒါကတော့ ဗိုလ်မှူးလဲ စစ်ဗိုလ်ဘဲ လုပ်စရာတွေကို လုပ် ထားပါ၊ ဗိုလ်မှူးတို့ကို ဝိုင်းထားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး"

အဲ့ဒီတော့ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောရ သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဒီမှာ ဗိုလ်လှမေ စိုင်းထားတာကတော့ အမှန်ပါဘဲ၊ ဘာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲဆိုတာတော့ ခင်ဗျားမှသိမှာဘဲ၊ တခုတော့ ပြောပရစေဗျာ၊ ရဲဘော်အချင်းချင်း ချလင့်လုပ်တယ်လို့လဲ မယူ ဆစေချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်ချင်ရင်တိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့က တော့ တိုင်းပြည်ရဲ့အခြေအနေနဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့မျက်နှာကိုင် တယ်၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ အစစအရာဆင်ပြေချင်ပါတယ်၊ ပူးတွဲ လုပ်ချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ-ဒီတော့ တစ် ခင်ဗျားတို့ တပ်တွေကို မြို့အနောက်ဘက်ချမ်းမှာဘဲ စုထား စေချင်တယ်၊ နှစ်အချက်ကတော့ အခုဖမ်းထားတဲ့ နယ်ဘက်အရာရှိတွေကိုအခု ပြန်လွှတ်ပေးပါ၊ အဲ ဒါတွေပီးရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ စကားပြောကြမယ် ဟုတ်လား"

သူက အတန်ကြာကြာ စကားမပြန်ပါ။ ပြီးမှ-

"အခုတော့ မှောင်လဲမှောင်လာပါပီ၊ ပီးတော့ ကျွန်တော့် လူတွေနဲ့လဲ ပြန်ပီး ဆွေးနွေးပါရစေအုံး"တဲ့။

လာပြန်ပါပြီ ဆွေးနွေးအုံးမယ် -တဲ့။

"ဆွေးနွေးစရာ ဘာလို့လဲဗျာ၊ ဒါက ရှင်းနေတာဘဲဟာ"

"မဟုတ်ဖူးလေ ကျွန်တော်တို့က ဗိုလ်မှူးတို့လို မဟုတ်ဖူး၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော် မနက်ဖန်မနက် စကားပြန် ပရစေ"

ကျွန်တော်သည် အတော်ညံ့ပါသည်။ သူ့အဖြေကို ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေလိုက်မိသည်။ဟုတ်ပါသည်။သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ စင်ဘင်တဲ့သို့ အမိန့်ဖြင့် ခန့်ခွဲ၍မရ။ တင်ပြရပါမည်။ အပြေ အလည် ဆွေးနွေးကြရအုံးမည်။ ပြီးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရပါ မည်။

"ကဲ ဒါဖြင့် မနက်ဖန် ၇ - နာရီဗျာ ဟုတ်လား၊ ကျွန် တော်စောင့်နေမယ်၊ ဒါဘဲဗျာ သွားမယ်၊ လေးစားပါတယ်"

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသို့ တိုတိုတောင်းတောင်းပင် ပြော၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ဒီလိုမှမပြောရင်လျှင်လည်း မဖြစ်။ သူတို့နားလည် သောစကားသည် ဒီစကားမျိုးဘဲ ဖြစ်သည်။ 'သေနတ်ပြောင်းဝ' စကားမျိုးဘဲ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် နောက်တနေ့မှာတော့ သူတို့မရှိကြတော့ပါ။သူတို့ အားလုံး မိတ္ထီလာမှ ဆုတ်ခွာသွားကြပါပြီ။ ဖမ်းထားသော နယ် ဘက် အရာရှိတို့ကိုလည်း ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

တိုင်းပြည်အတွက် အတူယှဉ်တွဲပြီး ဆက်လက် လုပ်ဆောင် ကြဘို့ ကမ်းခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့လက်ကို သူတို့သည် ပစ်ပစ်ခါခါ ပုတ်ချခဲ့ကြပါပြီ။ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမှောင်မှ အလင်းသို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကြယ်ပွင့်ကလေးများ ကြွေခဲ့ရသည့်နေ့

မိတ္ထီလာတွင် ၄-၅ ရက်ခန့်သာ နေခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မှ ပြန်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်ကြီးတင်ဦး၏ တပ်ခွဲ ပဲခူးသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်တွင် ၂-ရက်ခန့် နားခဲ့ရသည်။ ဤတကြိမ်တွင်လည်း သားငယ်သည် ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိ ဖြစ်နေပြန်သည်။ တော်တော်နှင့်ပင် ခေါ်မရ၊ ရောက်ပြီး နောက်တရက်မှ ရဲတင်းလာသည်။ ခေါ်ယူလျှင် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြုံးသည်၊ ရီသည်။ ကျွန်တော့်အား စကားတွေပင် ဝူးဝူးဝါးဝါးပြောဆိုလာသည်။ ဒါပေမယ့်သားအဖ ရင်းနှီးခွင့်သည် ဤမျှသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပဲခူး စစ်မျက်နှာသို့ ပြန်၍ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

သာစည်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသော သူပုန်တို့သည် တောင်ငူဒေသမှ တေအောင်ဒီအိုတို့နှင့်ပူးပေါင်း၍ ယခုတဖန်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပဲခူးဘက်သို့ ဆုံဆင်းလာနေကြပြန်ပါပြီ။ ဒိုက်ဦးမြို့ကို စတင်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ရန်သူသည် အင်အားကောင်းသည်။ လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်လည်း အသင့်အတင့် ပြည့်စုံသည်။ ထိုရန်သူအား တွန်းလှန်နေကြရသည်က ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၆)တပ်ခွဲ ၁ ခွဲ၊ ဗိုလ်မှူးအေးငွေ (ယခုအငြိမ်းစား) ခေါင်းဆောင်သော စစ်ရဲတပ်နှင့် ဗိုလ်မှူးဝေလင်း (ယခု ကွယ်လွန်)၏ စစ် ဝန် ထမ်းတပ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံးတို့ကို ဦးစီးသည်က ဗိုလ်မှူးမောင်အေး (အောင်ပန်းအနီးတွင်ကျဆုံး) ဖြစ်သည်။

ထိုစစ်မျက်နှာသို့ ကျွန်တော်နှင့်တချိန်းတည်း စစ်ကူ အဖြစ်ရောက်ရှိလာကြသူများက ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင် (ယခု ဘီလပ်တွင် သံအမတ်ကြီး) ခေါင်းဆောင်သည့် ဗမာ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၃) တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ၊ ခြေလျင်တပ်ရင်း (၄)မှ ဂေါ်ရခါး တပ်ခွဲ ၁ ခွဲ၊ ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၆)မှ မိတ္ထီလာမှ ပြန်ခဲ့သည့် ဗိုလ်ကြီးတင်ဦး၏ တပ်ခွဲတခွဲတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင် ကျွန်တော်နှင့် တပ်တို့သည် ဒိုက်ဦးမြို့တောင်ဘက် ကားလမ်းဘေးတွင် တပ်စခန်း ချလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်မှူးမောင်အေးကိုခေါ်၍ အခြေအနေကို တိုင်ပင်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၏ အစီအစဉ်မှာ ထိုညအတွက် ဗိုလ်မှူးအေး၏ တပ်တို့က မြို့တွင်းမှ ကြံ့ကြံ့ခံ၍ထား၊ မနက်ဖြန် နံနက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်က စစ်ကူတပ်ခွဲတို့ဖြင့် မြို့၏ဘယ်ဘက်မှပန်း၍ ရန်သူကို တန်ပြန် ထိုးစစ်ဆင်ရန် ဖြစ်သည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဗိုလ်မှူးအေး၊ ဒီတည ဒိုက်ဦးကို ထိန်းထားနိုင်ပါ့မလား" ဗိုလ်မှူးကြီးက မေးသည်။

ဗိုလ်မှူးအေးသည် နံမည်နှင့်မလိုက်အောင် ဖျတ်လတ်သူ

ဖြစ်သည်။ အင်မတန်လည်း ပျော်ရွှင်စွာ နေတတ်သည်။ သူသည် စီးကာရက်တိုကို ဖွာလိုက်၊ နှုတ်ခမ်း၌ကပ်နေသော ဆေးအဖတ်ကလေးတို့ကို နှုတ်ခမ်းချင်းပွတ်၍ မှုတ်ထုတ်လိုက်။ သူ့အကျင့်အတိုင်း ခေါင်းတခါခါ လည်တဆန့်ဆန့် လုပ်လိုက်ဖြင့်

"စိတ်ချ ဗိုလ်မှူး၊ ကျွန်တော်တညလုံး မအိပ်ဘူး"

"ခင်ဗျားအိပ်ထာ မအိပ်ထာက အရေးမဟုတ်ဘူး၊ မြို့မကျဘို့က အရေးကြီးတာ"

"စိတ်ချပါ ဗိုလ်မှူးရဲ့၊ မောင်အေးရှိတယ်" သူ့ရင်ပတ်ကို ပုတ်ခါ ပုတ်ခါပြရင်း ရဲရဲတောက် အာမခံသည်။

နောက်တနေ့နံနက် အရုဏ်မကွဲခင်မှာပင် ဒိုက်ဦးမြို့ ကျခဲ့သည်။

ရန်သူသည် ၄ နာရီထိုးခန့်တွင် တအားဖိ၍ တိုက်သည်။ ဗိုလ်မှူးအေးတို့သည် မခံမရပ်နိုင်သဖြင့် ဆုတ်ခွာပေးခဲ့ကြရသည်။ ထိုသို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသော တပ်တို့ကို ဖအောင်ဝဲရွာမှ ကွန်မြူနစ်တို့က လိုက်လံ ပစ်ခတ်လိုက်ကြပါသေးသည်။

ရှေ့မှ ခံစစ်မျဉ်း ကျိုးပေါက်သဖြင့် နောက်တွင်ရှိသော ကျွန်တော်တို့ပါ ဆုတ်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နောက်တဆင့် ခံစစ်နေရာသည် ဒိုက်ဦးနှင့် ဖောင်တော်သီလမ်းဆုံအကြားရှိ ရှမ်းစုရွာကလေး ဖြစ်သည်။ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်ရာတွင် အသုံးပြုမည်ဟု ရထားသော တပ်တိုကို ထိုစစ်ကြောင်း၌ ချထားလိုက်ရသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်သည် သူ၏ရှေ့တန်း ဌာနချုပ်ကို ထိုရှမ်းစုရွာကလေး၏ တောင်ဘက် လမ်းဘေးတွင် ဖွင့်လှစ်သည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဖောင်တော်သီလမ်းဆုံတွင် ၂၅ ပေါင်ဒါ အမြောက်တပ်ဖွဲ့နှင့် အတူနေသည်။ ထိုအမြောက်တို့အုပ်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ချုပ်လာသည့် တပ်မှူးမှာ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဝေါ့သို့လိုက်ပါခဲ့သူ ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုတဝိုက်ရှိ ကျေးရွာတို့တွင် အရပ်သားဟူ၍ မရှိကြတော့။ ထို့ကြောင့် ထိုလမ်းဆုံရွာကလေးတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဘဲတွေသာ ရှိကြသည်။ ဘဲတွေကလည်း ပေါပါဘိ။ ပိုင်ရှင်တွေ မရှိကြသဖြင့် "တဂတ်ဂတ်"ဖြင့် အော်မြည်ကာ လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေကြသည်။

ခံစစ်ကြောင်းအသစ်သို့ ရန်သူသည် ၂၄ နာရီလုံးလုံး လာရောက်ပစ်ခတ်ကြသည်။ အင်တိုက်အားတိုက် ထိရောက်စွာ တိုက်ခိုက်ခြင်းတော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့တပ်များ၏ အနေအထားနှင့် အင်အားကို စုံစမ်းအကဲခတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုပစ်ခတ်မှုကြောင့် ရှေ့ဆုံးထိပ်၌ရှိသော တပ်ခွဲတို့မှာ ခေါင်းကိုပင် မဖော်နိုင်ကြ။ တခါတခါတွင်မူ ရန်သူ၏ သုံးလက်မ မော်တာတို့သည် ကျွန်တော်တို့အား ရှာဖွေနေသကဲ့သို့ ဟိုတလုံး ဒီတလုံး စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ကျလာတတ်သည်။

ဒိုက်ဦး ကျဆုံးခဲ့ပြီးနောက် တရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ ထိုညက ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းနှင့် သူ့ရဲဘော်တို့က ဘဲသားဟင်း ချက်ကြသည်။ ညနေစောင်းလျှင် ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်နှင့် ၎င်း၏ ဆေးမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော်တို့အား ထမင်းစားဖိတ်လိုက်သည်။ သူတို့၏ဌာနချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့၏ တဲသည် ဂိုက်တထောင်သာသာမျှသာ ကွာဝေးသည်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲတွင် ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော်နှင့် တပ်ကြပ်ကြီး ခင်မြင့်တို့ ရောက်လာကြသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်တော့မပါ။ အဆီကလေး ဝင်းဝင်း ဝေ ပြန်နေသော ဘဲသားဟင်းက အရသာရှိလှသည်။ ပဲခူးရှိ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီးထင်ဦး (ယခု အငြိမ်းစား)ပို့ပေးထားသော ဘရန်ဒီကလေးကလည်း ကောင်းလှပါသည်။

ချစ်မြိုင်စာပေ　　　　တတိယအကြိမ်

ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော် စားပါဗျ" ကျွန်တော်က သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ဆူပြိုးလှသည့် ဘဲပေါင်တပေါင်ကို ခပ်ထည့်ပေးသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်၊ ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော်နှင့်ကျွန်တော်တို့သည် စစ်ကိုခေတ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းနေဘက်များဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အဲဒီတုန်းကထဲက တဦးကိုတဦး သိကျွမ်းခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဂျပန်ခေတ်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်နှင့် ကျွန်တော်သည် မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်း ပထမအပတ်တွင် အတူနေခဲ့ကြရပြန်သည်။ ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော်ကမူ ဆေးကောလိပ်ဘွဲ့ ဆက်လက်ပညာသင်ကြား၍ အောင်သောအခါ တပ်မတော်သို့ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းနေသူဖြစ်သည်။

စာဘက်တွင် အင်မတန် ထူးချွန်သည်။ ရုပ်ချည် သန့်ပြန့်၍ တည်ငြိမ်သည်။ အေးဆေးစွာနေတတ်သည်။ သူ၏ကြည့်စင်သော မျက်နှာသည် အစဉ်အမြဲ ချိုပြုံးနေပါသည်။ သူ၏ မိခင်၊ နှမကလေးများသည် ထိုအခါ ကေအင်ဒီအိုတို့ အုပ်စိုးနေသော တောင်ငူမြို့တွင် ရှိနေကြသည်။ ထို့ပြင် သူ၏ဇနီး ကရင်အမျိုးသမီး ဒေါ်ရစ်နှင့် သမီးငယ်လေးတို့သည်လည်း တောင်ငူတွင်ပင် ရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာမွန်ထော်၊ သို့မဟုတ် ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော်သည် တောင်ငူသို့ချီတက်မည့် ဂျူစစ်ကြောင်း၌ ပါဝင်နိုင်ရန် အထူး အခွင့်တောင်း၍ မိခင်၊ ဇနီး၊ သမီးနှင့် နှမကလေးတို့အား တွေ့လိုဇောဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သူဖြစ်သည်။

"မထတ်နိုင်တော့ဘူးဗျာ၊ ဗိုက်ကိုတင်းနေပြီ" ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော်သည် စားနေသောပန်းကန်ကို ရှေ့သို့အနည်းငယ် တွန်းရွှေ့လိုက်၍ လက်မြှောက်လိုက်သည်။

"လုပ်ပါအုံး ဆရာခင်မြင့်" ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းက ထမင်းဇလုံကြီးကို တမမဖြင့်ပြောသည်။

တတိယအကြိမ်　　　　ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တော်ပါခင်ဗျ၊ ဟင်းကလည်း သိပ်ကောင်းတာဘဲ" လက်ကာပြကာ ထိုင်ရာမှ ထ၍လက်ဆေးသည်။

စားသောက်ပြီးကြလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ခေတ္တမျှ ထိုင်၍ စကားစမြည် ပြောနေကြပါသေးသည်။ ရွှေတန်းဆီမှမူ သေနတ်သံတို့ကို ပြောက်ကျား၊ ပြောက်ကျား ကြားနေကြရသည်။ ၈-နာရီခွဲခန့်တွင် သူတို့ပြန်သွားကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာလည်း မဆန့်မပြဲ စားထားမိသဖြင့် ထမင်းလုံးစီရင်း ခေတ္တလှဲလိုက်ရာမှ မေးကန် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မကြာလိုက်။

• "အကိုကြီး၊ ထပါအုံး" ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းက လာ၍နှိုးသည်။

"ဘာလဲ ဟင်"

"တပ်ရင်း ၅-က တပ်စုတစု ရောက်လာတယ်၊ ဘယ်သွားရမလဲ တဲ့"

ဟုတ်ပါသည်၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို မြှော်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စစ်မျက်နှာအတွက် မင်္ဂလာဒုံသို့ စစ်ကူတောင်းထားခဲ့သည်။ ဤတပ်စုသည်ပင် ထိုစစ်ကူဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် တဲပေါက်ဝသို့ ထွက်ခဲ့သော မှုန်ဝါးဝါး လရောင်အောက်တွင် အရာရှိတဦးကို တွေ့ရသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်၌မူ ကားကြီးလေးစီး ရဲဘော်တွေနှင့်အပြည့်။

"တပ်ရင်း ၅-ကပါ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်စုတစုပါလာပါတယ်"

တပ်စုတစု တဲ့။ လူ ၃၀ - လောက်ပဲပေါ့။ လိုနေတာက တပ်ခွဲ ၂-ခွဲ အနဲဆုံး။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောအနေဖြင့်လည်း အင်းစိန် စစ်မျက်နှာမှ တတ်နိုင်သ၍ကို ထုတ်နုတ်၍ ပို့ပေးလိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"အေးဗျာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒီကရွှေဆက်သွားပေတော့၊

ရွှေကရွာကလေးမရောက်ခင် ဒီနဲ့ ဂိုက်တထောင်လောက် လမ်းဘေးမှာ ဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင်ရှိလိမ့်မယ်၊ သူ့ဆီသတင်းပို့ပေတော့"

သူကအလေးပြု၍ထွက်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာကိုပင် ကောင်းစွာမမြင်လိုက်ရ။ နာမည်ကိုလည်း မမေးလိုက်မိ။ ကားများဆက်လက်ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို ကျွန်တော်သည် ကြာကြာမြင့်မြင့်လိုက်ခါ ကြည့်၍နေမိပါသည်။

ထို့နောက်တော့ တော်တော်နှင့်အိပ်၍မရတော့။ တို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းနှင့် ထိုင်၍စကားပြောနေကြပါသေးသည်။ အတန်ကြာမှ အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

တရေးနိုးသည်လို့ စိတ်ထဲ၌ ထင်လိုက်သည်။ မနိုးတဝက်နိုးတဝက်ရှိနေစဉ်မှာပင်....

ဒက်-ဒက်-ဒက်-ဒက် စက်သေနတ်သံတွေနှင့်အတူ ကျွန်တော်သည် ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ လေးနာရီနီးပါးရှိနေပါပြီ။

ကာဘိုင်သေနတ်ကိုဆွဲ၍ တဲပြင်သို့ထွက်လိုက်လျှင် ရွှေတန်းဆီမှ စက်သေနတ်သံ၊ မော်တာသံ၊ ရိုင်ဖယ်သံတို့ကို အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည်။

ကောင်းကင် တပြင်လုံးသည် မျက်မှောင် ကြုတ်ထားသည့်အလား သို့မှုန်လျက်ရှိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် မိုးဖွားမှုန်ကလေးတို့ဖြင့် ရီဝေဆိုင်းနေသောကြောင့် ၄-၅-ကိုက်ကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ ထိုဝိုးတဝါးတွင် အမြောက်တပ်ရဲဘော်တွေသည် ပစ်ခတ်ရန် အသင့်နေရာယူပြီး ရှိနေကြပါပြီ။

"ဗိုလ်ရဲထွန်း"

"ခင်ဗျာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟောဒါက စတင်းဂန်းသံ ထင်တယ်။ နားထောင်စမ်း ပါအုံး"

ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းသည် ခေတ္တမျှငြိမ်၍ နားစွင့်သည်။

"ဟုတ်တယ် အကိုကြီး စတင်းဘဲ။ သိပ်နီးတယ် ရွှေနား လေးတင်ဘဲ"

"ဟဲ ရွှေတန်းကို တယ်လီဖုန်းဆက်စမ်းပါအုံး"

သူသည် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းလှည့်သံကို တဂျိဂျိကြားရသည်။

"ဟလို...ဟလို....ဟလို....ဟလို...." ဆက်ခါဆက်ခါ ခေါ် နေသည်။

"အကိုကြီးရေ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး"

"ဒါဖြင့် ဝိုင်ယာလက်စက်ဖွင့်ဗျို့"

"ဖွင့်ထားတယ် ခေါ်နေပါတယ်"

တယ်လီဖုန်းကြိုးကို သူပုန်တို့ဖြတ်လိုက်ကြပါပြီ၊ တယ်လီဖုန်း ကြိုးကို ဖြတ်လိုက်သည် ဆိုကထဲကပင် ရန်သူသည် ဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင် နှင့် ကျွန်တော်တို့အကြားသို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏တဲစုတွင် အမြောက်နှစ်လက်နှင့် ထိုအမြောက်တို့ကို ကိုင်တွယ်သော ရဲဘော် အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ခြေလျင်တပ် အစောင့်အရှောက်မရှိ။ ကျွန်တော်သည် ထိုအမြောက်တို့အတွက် စိတ်ပူလာမိရသည်။ သို့ရာတွင် ခေတ္တမျှ စောင့်ကြည့်လိုပါသေးသည်။ ရွှေ့တန်းမှ အကူတောင်းပါက ပစ်နိုင်ရန် အသင့်ရှိလိုပါသေးသည်။

"အကိုကြီး၊ ရွှေ့တန်းက ဝိုင်ယာလက်စက်နဲ့ အဆက်အသွယ် ရပြီ၊ သူပုန်တွေ သူတို့နေရာ ဝင်နေကြပြီ-တဲ့"

ကျွန်တော်သည် ဝိုင်ယာလက် စက်သို့ ပြေး သွား သည်။

နားကြပ် အပိုတခုဖြင့် နားထောင်လိုက်လျှင် ရွှေ့တန်းစက်မှ ရဲဘော်၏ မသဲမကွဲသော စကားသံတို့ကို ပြတ်တောင်း ပြတ် တောင်း ကြားနေရသည်။ သူသည် ပြောနေရင်းမှပင် ဟောဟဲ ဟောဟဲဖြင့် မောနေရှာပါသည်။ တနေရာမှ တနေရာ ပြေး လွှား ပြောင်းရွှေ့ နေရဟန်ရှိသည်။ ရန်သူတွေ ဝင်လာပြီ.... နောက်ဘက်က ဝင်လာတယ် - နီးလာပြီ - နီးလာပြီ - ဒီဘက်ကို ပစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်စက် ပိတ်တော့မယ်၊ စက် .... ပိတ် .... တော့မယ်" ထို့နောက် ရပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် စက်အနီးမှ ဖြေးလေးစွာ ထခဲ့ပါသည်။

ထိုဝိုင်ယာလက်စက် ရှိရာသို့ ရန်သူများ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ထိုရဲဘော်ကလေး၏ ကံကြမ္မာမှာ တွေးဝံ့စရာပင် မရှိတော့။ ဝိုင်ယာလက်စက်ဟူသည်မှာ တပ်မှူး၏ အနီးအနား၌ ရှိသည် ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်အတွက်ပါ စိုးရိမ်လာမိရသည်။ တဖန် ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင် ရှိရာတဝိုက်ရှိ ထိုဝိုင်ယာလက်စက်သာ မဟုတ်၊ မော်တာတပ်ဖွဲ့နှင့် အခြားသော ရုံးတပ်ဖွဲ့တို့သည်လည်း ရှိကြပါလိမ့်မည်။ သူတို့တတွေရော ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်ကြပါပြီလဲ။

ပစ်ခတ်သံတို့သည် တစတစဖြင့် ကျဲ၍လာသည်။ နောက်ဆုံး တွင် ဟိုမှတချက် သည်မှတချက်ကိုသာ ကြားကြရတော့သည်။ ကြားရသည်တို့သည်လည်း စတင်းသေနတ်သံတို့သာ များကြပါ တော့သည်။ တိုက်ပွဲ၏ လက်စသိမ်းအသံများ၊ အမိခံလိုက်ကြရ သည့် ကျွန်တော်တို့၏ ရဲဘော်တွေကို လက်စတုံး စီရင်နေတဲ့ သေနတ်သံတွေဘဲလား၊ရင်ထဲတွင် စိမ့်ကျဉ်သွားသည်။ထိုတချက် တချက်တွင်သာ ကြားရတော့သည့် သေနတ်သံတို့ အကြားမှ အသံဝဲဝဲနှင့် ဆဲသံဆိုသံတို့ကိုပါ တခါတခါကြားနေကြရသည်။ ကျွန်တော် ယန်ခံလိုက်ရပါပြီ။ ရန်သူတို့သည် ရွှေ့တန်းကို အုံးဝ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စီးနင်းသိမ်းပိုက်ရမိလိုက်ကြပါပြီ။ အမြောက်တွေလည်း ပစ်စရာမလိုတော့ပါ။

"ဗိုလ်ရဲထွန်းရေ... ရှေ့တန်းတော့ ကျသွားပြီ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားအမြောက်တွေ နောက်ကိုဆုတ်တော့၊ လက်ခုံကွင်းရွာမှာ နေရာယူ" ထိုအမိန့်ကို ပေးလိုက်ရသည်။

"အကိုကြီးရော"

"ကျွန်တော် ဒီနေရာက ခဏစောင့်ကြည့်အုံးမယ်၊ ရဲဘော် ၄-၅ ယောက် ထားခဲ့ရင် တော်ပါပြီ"

ဗိုလ်းရဲထွန်းသည် အမြောက်ကို ဖြုတ်ရန် အမိန့်ပေးနေသည်။ ကျွန်တော်ကမူ တဝေဝေ တလွင့်လွင့်ဖြင့် တဖွားဖွားကျလာသည့်မိုးလွှာကိုသာ ကြိုးစား ဖောက်ထွင်း၍ စူးစိုက်ငေးမောနေမိသည်။ ပိန်းလျက်ရှိသဖြင့် ဘာကိုမှသဲကွဲစွာမမြင်ရ၊ စိတ်အာရုံ၌မူ စစ်တလင်း၏ ကြေကွဲဘွယ် မြင်ကွင်းကို အထင်းသား ထင်တွေ့နေရပါသည်။

တခဏအကြာတွင် အမြောက်များ ဆုတ်ခွာသွားကြသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး ရဲထွန်း ကတော့ ကျွန်တော့်နံဘေးမှာပင် ရပ်လျက် ရှိနေဆဲ။

"သွားတော့လေဗျာ" ကျွန်တော်က သူ့ကို အမိန့် ပေးပါသည်။

သူက မဖြေပါ။ ခြေတဘက်မှ ခြေတဘက်သို့ ပြောင်းကာပေ၍ ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော် နားလည် လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် မဆုတ်မချင်း သူသည် ဆုတ်မည်မဟုတ်ပါ။ သူ့ရဲဘော်စိတ်ကို ချီးကျူးလေးစားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ထပ်၍ မပြောတော့။

ကျွန်တော်တို့သည် မှောင်တာရီ မိုးတဖွဲဖွဲတွင် ငြိမ်သက်စွာပင်

မမြင်ရသောရှေ့တန်းဆီသို့သာမျှော်ကြည့်နေမိကြသည်။ဘာကိုမျှော်သလဲမပြောတတ်ပါ။ မြှော်လင့်ချက်ဖြင့်သာမျှော်နေမိကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရဲဘော်တွေ ဘယ်နှစ်ယောက်များ လွတ်လာလေမည်လဲ။

မကြာမီရောင်ခြည်လဲ့လဲ့သည် မိုးလွှာပါးကိုဖောက်၍ ပျပျမျှ အလင်းရောင်ကိုပေးလာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ဘက်ဆီသို့သာ မမှိတ်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် တိုးလို့ မျှော်မိကြသည်။

ထိုအတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ လူတစုလိုလို တလှုပ်လှုပ် လာနေသည်ကို စိုးတိုးဝါးတား မြင်လိုက်ရသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ လူတစု ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ လာနေကြသည်။

"ဟေ့-ရဲဘော်တွေ၊ ငါ့အမိန့်မပေးဘဲ မပစ်ကြနဲ့၊ ငို့ရဲဘော်တွေထင်တယ်" ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းက အနားရှိ ရဲဘော် သုံးလေးယောက်တို့ကို လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်။

ထိုလူစုသည် တဖြည်းဖြည်းသဲကွဲလာသည်။ ၄-၅ယောက်မျှသာဖြစ်သည်။ သူတို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းကမူ လူ ခေါင်တော်များများလိုက်လာနေကြသည်ကို ရေးရေးမျှ မြင်ရသည်။

နီးလာသည်။ ပို၍သဲကွဲလာသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်....

ဟုတ်ပါသည်။ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်သည် သူ့ပခုံးတွင် ကာဘိုင်သေနတ်ကိုလွယ်၍ ရှေ့ဆုံးမှ ကလှမ်းချင်း လာနေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်နေပါသည်။ စကားတခွန်းမှတော့ မပြော။ ပြောနိုင်စွမ်းလည်းရှိဟန်မတူ။ပြောဘို့လည်း မလိုတော့၊ သူ့မျက်လုံးတို့ကပင် ဖြစ်ကြောင်းကို ကုန်စင် နေ ကြသည်။ မျက်ရည်တွေဖြင့် ပြည့်လျှံနေကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်သည် သူနှင့်ပါလာသောရဲဘော်တစုကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဆုံး အမှတ်ရလိုက်သူက ဗိုလ်ကြီးမွန်ထော်။

"ဗိုလ်ကြီး မွန်ထော်ရော"

ဗိုလ်မှူးကြီး၏ နှုတ်ခမ်းတို့သည် တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။

"ဗိုလ်ကြီး မွန်ထော်... မရှိတော့ဘူး.... ကျသွားပြီ.... ရဲဘော်တွေလဲ တော်တော်များများပဲ ..." ရှေ့သို့ မဆက်နိုင်တော့။

ကျွန်တော်လည်း သူနှင့်အတူ ပင့်သက်ကို ရှိုက်လိုက်မိရသည်။

"ကျွန့်တဲ့ တပ်တွေရော"

"ဖောင်တော်သီဘက် ဆုတ်နေကြတယ်"

"ရွှေမှာ ကျန်သေးသလား"

"မကျန်တော့ဘူး ထင်တယ်"

"ကဲ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့လဲ ဆုတ်ကြရအောင်"

ကျွန်တော်တို့သည် ကတုတ်ဘုရားကြီးရွာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြပါသည်။ စစ်ရှုံးသူတို့၏ ခြေလှမ်းသည် လေးလံလှပါတော့သည်။

ခံစစ်

ကတုတ်ဘုရားကြီး၊ ပြီးတော့ လက်ခုပ်တွင်း။

ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာက ခံကြပါအုံးမည်။

နောက်ပိုင်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့၊ ဝမ်းဘဲအင်းပဲခူး၊ နောက်ထပ်ဆုတ်စရာ များများစားစား မကျန်တော့။

ကတုတ်ဘုရားကြီးရွာတွင်လည်း ရပ်သူရပ်သားတို့ တယောက်မျှ မရှိကြ။ ကျွန်တော်တို့သည် ရွာ၏ တောင်ဘက်ပိုင်း၊ အိမ်လွတ်ကလေးတလုံးတွင် ရှေ့တန်းဌာနချုပ်ကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ရုံးဖွင့်သည်ဆိုသော်လည်း ဒီနေရာဟာ ရုံးဘဲဟေ့ဆို၍ ဝင်ရောက်နေလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်သည် အ သင့် အ တင့် ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့က အိမ်ကြီးပေါ်တွင် မနေကြ။ အိမ်ရှေ့ရှိ တဲကလေးတွင်သာ နေကြသည်။ ထိုတဲကလေးထဲတွင် ကွပ်ပျစ်ကြီးတခု ရိုက်ထားသည်။ ဤအိမ်သည် ယခင်က ဆေးလိပ်ခုံဖြစ်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ကျွန်တော်တို့ နေသောတဲကလေးသည် ဆေးလိပ် လိပ်သောနေရာ ဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။

ခေတ္တအပန်းဖြေကြပြီးမှ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံတို့ကို ပြောသည်။

ရန်သူသည် နံနက်သုံးနာရီခွဲခန့်တွင် ရွှေမျက်နှာ မှ စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဖိဖိစီးစီးတော့ မဟုတ်၊ ထို အ တွင်း ရန်သူ၏အလုံးအရင်းသည် အနောက်ဘက်မှ ကွေ့ပတ်ခါ နောက်ပိုင်းမှ ဝင်၍ တဟုန်တည်း ပစ်ခတ်ဝင်ရောက်သည်။ မနေ့ညက ရောက်လာကြသော တပ်ရင်း ၅ မှ တပ်စုသည် ထိုညက ညဉ့်အတော်နက်မှ ရောက် လာ ကြ သ ဖြင့် သူတို့အား အရံအဖြစ် နောက်ပိုင်းတွင် အနားယူစေခဲ့သည်။ ထိုတပ်စုမှာ အင်းစိန်စစ်မျက်နှာမှ လာခဲ့ရသည်ဖြစ်သဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိကြသည်။ နောက်ပိုင်းမှ ဝင်လာသော ရန်သူသည် ထိုတပ်စုအား လှံစွပ်တို့ဖြင့် ထိုး၊ စက်သေနတ်တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်၍ စီးနင်းလိုက်ကြကာ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၏ ရုံးအဖွဲ့ရှိရာသို့ တရှိန်တည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရုံးအဖွဲ့ဟူသည် အင်အားများစွာ ရှိသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အနားတွင်ရှိ မော်တာတပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော်တို့နှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပူးပေါင်းကာ ခံကြသည်။ ထိုရဲဘော်အားလုံးတို့သည် နောက်ဆုံးကျည်ဆံအထိ ပစ်ခတ်ရင်း ကျဆုံးခဲ့ကြသည်။ အသက်တို့ကို ပေးအပ်၍ ရှိသမျှ မော်တာဗုံးတို့ကို တလုံးမကျန် ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည်။ခံစစ်ရှေ့ပိုင်းရှိ တပ်ခွဲတို့မှာမူ နောက်ဘက်မှ အတိုက်ခံကြရသဖြင့် ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။ ထိုတပ်ခွဲတွေကတော့ အထိအခိုက် အကျအဆုံး များမည်မထင်။

ထိုနေ့နံနက်ကကျဆုံးခဲ့ကြသူတို့၏စာရင်းမှာဗိုလ်ကြီးမွန်ထော် ဒုဗိုလ်စောလှိုင်၊ ဒုဗိုလ်ကိုကိုလေးတို့ အပါအဝင် စုစုပေါင်း တရာခန့်။

ကျွန်တော်တို့နှင့် မရွေးမနှောင်းမှာပင် ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသော တပ်ခွဲများသည် ဗိုလ်ကြီးစိန်မြ (ယခု ဝန်ကြီးဟောင်း) ဗိုလ်ကြီး မောင်ကျော် (ယခု ဗိုလ်ကြီး အငြိမ်းစား စက်မှုလက်မှုဌာန) ဗိုလ်ကြီးတင်ဦး (ယခု ဒုဗိုလ်မှူးကြီး)တို့၏ ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် စည်းကမ်းတကျ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သူတို့အားလုံးတွင် ကိုယ်ပေါ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသည့် အ ရောင် အ ဆင်း မရှိတော့သော ယူနီဖောင်းနှင့် ကိုင်စွဲထားသည့် လက်နက်တို့သာ ပါလာကြသည်။ သူတို့၏မျက်လုံးတို့သည် နီရဲလျက်ရှိကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာတွေသည် ပင်ပန်းမှုဖြင့် သွယ်လျလျရှိနေကြသည်။ လေးကန်ဖင့်နွဲ့သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တလှမ်းချင်း လာနေကြသော သူတို့သည် တနေ့လုံး နှမ်းခဲ့ကြရသည့် ဇရာ်ရှက်ဝါက လေးတွေ လွင့်စင်လာကြသည်နှင့် တူလှပါသည်။

"ကဲ - ရဲဘော်တို့ရေ၊ ဒို့မှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ခဏတော့ အနားယူကြ၊ ဒါပေမယ့် ခံစစ်ကိုတော့ ပြင်ကြအုံး"

အမှန်တော့ သူတို့ခမျာများ အနားပင်မယူရှာကြ။ တဖွဲ့ပြီး

တဖွဲ၊ တတပ်ပြီးတတပ် ခံစစ်ကြောင်း အသစ်သို့ ဝင်ကြသည်။ ကတုတ်ကျင်းတို့ကို တူးကြရသည်။ ပစ်ကွင်းတို့ကို ရှင်းလင်းကြရသည်။

တပ်တို့ကို နေရာချထားပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်နှင့် ကျွန်တော်တ်သည် အခြေအနေကို ပြန်လည် သုံးသပ်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့၏အင်အားစုစုပေါင်းမှာ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၃) မှ တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ၊ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၆)မှ တပ်ခွဲ ၂ ခွဲ၊ ဂေါ်ရခါးတပ်ခွဲတခွဲ၊ စစ်ရဲအချို့၊ သံချပ်ကာ ကားတစီးနှင့် အမြောက်တပ်စုတစုတို့ဖြစ်ကြသည်။ထိုတပ်ခွဲတို့မှာလည်း အမည်အားဖြင့်သာ တပ်ခွဲဟူ၍ ခေါ်ကြရသည်။ အင်အား အားဖြင့်မူ တပ်စု ၂ စု သာသာမျှသာ ရှိကြပါလိမ့်မည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်သည် ထိုတပ်ဖွဲ့တဖွဲ့လုံး၏တပ်မှူး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က လက်ထောက်အဖြစ် တာဝန်ယူ၍ အမြောက်တပ်မှူးမှာ ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်း ဖြစ်သည်။ တပ်ခွဲမှူးတို့ကတော့ ဗိုလ်ကြီး မောင်ကျော် (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး၊ စက်မှုလက်မှု၊) ဗိုလ်ကြီးစိန်မြ (ယခု ဝန်ကြီးဟောင်း)၊ ဗိုလ်ကြီး ပါလေး (အငြိမ်းစား)၊ ဗိုလ်ကြီး တင်ဦး (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ဗထူး စစ်ကျောင်း)၊ ဗိုလ်ကြီး မျိုးမြင့်အောင် (ယခု....) စသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအင်အားဖြင့် မိမိ၏လေးဆကျော်ကျော် ငါးဆခန့်ရှိသော ရန်သူတို့ကို ရင်ဆိုင်နေကြသည် ဖြစ်သည်။ သာမန်အားဖြင့်မူ ခံယမ်းမီးကျောက်သာ လုံလောက်ပြည့်စုံပါက ခံစစ်ဆင်သူသည် သုံးလေးဆ ဟူသော ရန်သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကို ခံနိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ခံနိုင်သင့်သည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့တွင် ခဲယမ်းမီးကျောက်က မပြည့်စုံခဲ့။ အထူးသဖြင့် စတင်းသေနတ် ကျည်ဆံ၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၂-လက်မ မော်တာနှင့် ၃-လက်မမော်တာဗုံးတို့သည် အင်မတန် အင်မတန် ချောတာ၍ ပစ်နေရချိန် ဖြစ်သည်။ ထို့အပေါ်တွင် မြေအနေအထားကလည်း ရှေ့မျက်စာတွင် မြစ်ချောင်း ကမ်းပါး စသော သဘာဝအတားအဆီးလုံးဝမရှိ။ ကွင်းပြင်မြန့်ပြန့်ကြီးဖြစ်၍ တပ်ခွဲ ၂-ခွဲမျှ ဖြန့်ထားသည့် ခံစစ်မျဉ်းတိုတိုကလေး၏ တဖက်တချက်တို့သည် အကွယ်အကာကင်းမဲ့သော ဟာလာဟင်းလင်း လယ်ကွင်းများဖြစ်ကြသည်။ တိုက်စစ်ဆင်သူတို့အဘို့ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်၍ တိုက်ခိုက်လိုသည့် မျက်နှာမှ တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အနေအထားမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအနေအခြေတွင် ယခင်ယခင် အခါများမှာကဲ့သို့ ခံစစ်မျဉ်းတခုအနေဖြင့် တန်းစီ၍တပ်ဖြန့်ပါလျှင် ရန်သူသည် တခဏကလေးဖြင့်ပင် ထိုးဖောက်နိုင်လိမ့်မည်။ ပြီးခဲ့သော သခ်ဏ်းစာများ အရလည်း ရန်သူသည် အလုံးအရင်းဖြင့် နောက်ပိုင်းမှ ပတ်၍ ကျွန်တော်တို့၏ကျောဘက်မှ တိုက်ကြပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့်ကျွန်တော်တို့သည်တန်းစီ၍ခံသော'မျဉ်းခံစစ်'ကို မပြုလုပ်ကြတော့ပါ။ 'ပတ်လည်ခံစစ်'ကိုသာ ပြင်ဆင်ကြသည်။ ထိုခံစစ်၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အရပ်ရှစ်မျက်နှာ သို့ လှည့်၍ ပြင်ဆင်ထားသော 'ခံစစ်ဝိုင်း' ပင်ဖြစ်သည်။ တပ်ခွဲလိုက် ထိုသို့ပြင်ဆင်ထားသော ခံစစ်ဝိုင်းတို့သည် တဦးနှင့်တဦး ပစ်ခတ်မှုအကူအညီပေးနိုင်သည့်အပြင် အကယ်၍ထိုခံစစ်ဝိုင်းတခု ရန်သူ့လက်တွင်းသို့ ကျဆုံးသွားစေကာမူ အခြားခံစစ်ဝိုင်းတို့မှ ဆက်လက် ခုခံနိုင်သည်။ တန်ပြန်ထိုးစစ်ဆင်နိုင်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် စစ်မျက်နှာ၏ ရှေ့နောက်ဝဲယာဟူ၍မရှိတော့။ တနေရာတွင်အပေါက်ခံရသဖြင့် ကျန်တပ်များ ဆုတ်ရခြင်း၊ နောက်ပိုင်းမှ အတိုက်ခံရသဖြင့်

ရှေ့ပိုင်းပြိုရခြင်းဟူသော မျဉ်းခံစစ်၏ပျော့ကွက်၊ ဟာကွက်တို့ကို ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကထုတ်ဘုရားကြီးရွာ တစိုက်တွင် ခြေလျင် တပ်အင်အားတဝက်ကျော်ကို ခံစစ် ဝိုင်း သုံးဝိုင်းတို့ဖြင့် ဖြန့်လိုက်သည်။ ထိုကထုတ်ဘုရားကြီးရွာ၏ တောင်ဘက် ဂိုက်ဘာထောင်ခန့်တွင်ရှိသော လက်ခုပ်ကွင်းရွာကလေးတွင် ကျန်သော ခြေလျင်တပ်တို့ကို ကားလမ်းမကြီး တဖက်တချက်တို့၌ ခံစစ်ဝိုင်းတဝိုင်းစီ စွဲလိုက်သည်။ အမြောက်တို့ကိုမူ အရှေ့ဘက် ခံစစ်ဝိုင်းအတွင်း၌ ထည့်ထားသည်။

ထိုသို့ပြင်ဆင်နေကြဆဲ သုံးလေးရက်အတွင်း၌ ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့အား အနားမပေး၊ နေ့ညမရွေး လာရောက်ပစ်ခတ်သည်။ အင်အားငယ်ကလေးများဖြင့် စမ်းသပ်ကြသည်။ တခါတခါ၌မူ သုံးလက်မမော်တာ၊ ခြောက်ပေါင်ဒါအမြောက်တို့ဖြင့် မကောင်းသူထိပ်၊ ကောင်းသူထိပ် ပစ်ခတ်ကြသည်။

တရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ လေးရက် မြောက်သော နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အဆင်သင့်ရှိနေကြပါပြီ။ ရန်သူ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုလည်း မျှော်နေကြပါပြီ။ ရန်သူသည် တကြိမ် အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် လေးငါးရက် နားတတ်သည်။ ထို့နောက် တကြိမ်တိုက်တတ်ပြန်သည်။ ထို့ကြောင့်--

"ဗိုလ်ရဲထွန်းရေ မနက်ဖြန်မနက်တော့ ဒီကောင်တွေ တိုက်လိမ့်မယ်ထင်တယ်" ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းကို ပြောလိုက်မိသည်။

ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းသည် လဖက်ရည်တခွက်ကို တကျိုက်မော့သောက်ရင်းမှ "ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲထင်တယ်" ငေးငေးကြီးဖြင့် ပြောသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"လာခဲ့စေပေါ့" ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်က မြေပုံကိုကြည့်နေရာမှ လေအေးကလေးဖြင့် ပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုညက ကျွန်တော်တို့မအိပ်ကြ၊ အနည်းငယ်မှေးလိုက်ကြသည်။ ပြီးနောက် တပ်တို့သို့ လှည့်လည် စစ်ဆေးကြသည်။ ပြန်ရောက်လာလျှင် ဒယ်အိုးကြီးတလုံးဖြင့် မပြတ်ကျိုထားသော လဖက်ရည်ကျကျကြီးကို သောက်ကြရင်း မနက်ဖြန်သဘက်ခါဆိုသလို ရင်ဆိုင်ကြရမည့် တိုက်ပွဲအကြောင်းကို ဆွေးနွေးလိုက်ကြ၊ တခါတရံ ဗိုလ်မှူးရဲထွန်း၏ ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စကလေးများ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို နားထောင်လိုက်ကြဖြင့် တပ်ခွဲတို့မှ အစီရင်ခံချက်တို့ကို စောင့်ကြသည်။ ရန်သူကိုလည်း မြှော်မိကြသည်။

ပြင်ပတွင်မူ မိုးကလေးက မှုန်မှုန်ကလေးကျနေသည်။ ကွင်းပြင်ဆီမှ ဖြတ်ခါ တိုက်ခတ်လာသော လေကလေးသည် မိုးငွေ့မိုးသက်ကလေးများ ပါလာသဖြင့် အေးမြမြကလေးရှိနေသည်။ လင်းလုပိုင်းသို့ ရောက်ချိန်၌မူ ချမ်းသယောင်ယောင်ပင် ရှိလာသည်။ သို့ဖြင့် လေးနာရီခွဲ။

ရေသာတလှည့်

ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဒက် အုံး ဗိုင်း...။

"လာပီဗျို့" ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းကပြောပြောဆိုဆို ထ၍ရပ်လိုက်သည်။

"ဒီကောင်တွေနောက်ကဘဲ ဝင်တာဘဲ" ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်

က ပြောသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ပစ်ခတ်သံတို့ကို အဖက်ဖက်မှ ကြားနေကြရသော်လည်း အပြင်းထန်ဆုံးမှာ လက်ခုပ်တွင်းရွာဆီမှဖြစ်သည်။ အဲ့ဒီမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးပါလေး၊ ဗိုလ်ကြီးစိန်မြနှင့် အမြောက်တွေ ရှိနေကြသည်။

ကုတုတ်ဘုရားကြီး ပတ်လည် တပ်တို့မှ သတင်းပို့ချက်အရ ရန်သူသည် ၎င်းတို့အား ပစ်ခတ်မှုဖြင့်သာဖိနှိပ်ထားသည်။ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာခြင်းမရှိ။ လက်ခုပ်ကွင်း၌မူ သူတို့သည်အရှေ့ပိုင်းအခြမ်းကို လူအားပစ်ခတ်အားဖြင့် အတင်းပစ်အတင်းတက် ဖိစီးတိုက်ခိုက်နေသည်။ တိုက်ပွဲမှာ လက်တကမ်းမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ အမြောက်တို့ကို အသုံးမပြုနိုင်ကြ။ အသုံးမပြုနိုင်သည့်အပြင် အမြောက်တပ် ရဲဘော်တွေသည်ပင် ရိုင်ဖယ်၊ စတင်း စသည်တို့ကို ကိုင်စွဲ၍ ခြေလျင်တပ်တို့နှင့်အတူပူးပေါင်း၍ ခုခံနေကြရပါပြီ။ ထိုသို့ခုခံရင်းမှပင် သူပုန်တို့သည် တိုး၍တိုး၍ လာနိုင်ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအတွင်း၌ပင် အရှေ့ဘက်ဆီမှ ရောင်ခြည်ဖျဖျသည် ပေါ်လာပါပြီ။

"ကဲ သံချပ်ကားကို လွှတ်ရအောင်"

တစီးတည်းသာရှိသည့် သံချပ်ကာကားကို လက်ခုပ်ကွင်းသို့ စစ်ကူလွှတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုသံချပ်ကာကားသည် လက်ခုပ်ကွင်းသို့ မရောက်။ သမ်းခုလပ်မှာပင် ရန်သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် ပျက်စီးမီးလောင်ခဲ့ရသည်။ အတွင်း၌ ပါသွားသော ရဲဘော်တို့သည်လည်း အားလုံး ကျဆုံးခဲ့ကြရသည်။

အခြေအနေသည် အပ်ဖျားကလေး အပေါ်၌ တည်ရှိနေသကဲ့သို့ တဲတဲကလေးမျှသာ ရှိနေပါပြီ။

မြန်မြန် လင်းပါစေ၊ မြန်မြန် လင်းပါစေ။ အဲဒါကိုသာ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ မြော်ကြရသည်။ အခုလိုမှောင်နေတုန်းမှာတော့ဖြင့် လူအင်အားပိုမိုများပြားသော ရန်သူသည် တဘန်းသာနေသည်။ လင်းလာလျှင်၊ သဲသဲကွဲကွဲမြင်ရလျှင်ဖြင့် စည်းကမ်းတရှိ၊ စနစ်တကျ ပစ်ခတ်မှုတွင် ပိုမိုသာလွန်သော ကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့ မဲတင်းလာမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူသည် မိုးပြင်သော အလင်းရောင်မရောက်လာမီ ဆုတ်လျှင်ဆုတ်၊ မဆုတ်လျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် ပွဲကြီးပွဲကောင်းဖြင့် ကြုံကြရပါတော့မည်။

ထိုအခြေအနေသည် မိနစ်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့သဖြင့်....

ရန်သူ မဆုတ်ပါစေနဲ့၊ မဆုတ်ပါစေနဲ့။

ထိုစဉ်မှာပင်....

"ဗိုလ်ကြီးပါလေး ထိသွားမီ" သတင်းပို့ချက်ကို ရလိုက်ကြသည်။

"ဒဏ်ရာ ပြင်းသလား"

"သိပ်တော့ မများဘူး၊ လက်ကိုထိတယ်"

"ရန်သူရော"

"ရန်သူတွေ ရှာလယ် ရောက်နေကြပီ"

ထိုအခါမှ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြရသည်။

"အမြောက်တွေ ဆုတ်တော့" ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားသော ဝမ်းဘဲအင်းရှာသို့ ဆုတ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရသည်။

အမှန်တော့ ထိုအမိန့်သည် အနည်းငယ်ပင် နောက်ကျသွားခဲ့သည် ဖြစ်သဖြင့် အမြောက်တပ် ရဲဘော်တို့သည် ရန်သူ၏ ကျည်ဆံတို့အကြားမှပင် ခက်ခက်ခဲခဲ အသက်ပေး၍ ဆုတ်ကြရသည်။ ထိုအမြောက်များ လွတ်မြောက်သွားပြီဟု သိရတော့မှ ဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သက်ပြင်းချနိုင်ကြရသည်။

ထိုအတွင်း နေလုံးနီနီရဲရဲကြီးသည် အရှေ့ဘက်ရိုးမတွင် ကိုယ်

တဝက် ပေါ်လာနေပါပြီ။ လင်းလာပြီ၊ လင်းလာပြီ၊ အတော်ကလေး လင်းလာပါပြီ။ ရန်သူကမူ အောင်နိုင် လက်စဖြင့် မဆုတ်သေး။ အောင်မြင်မှုတွင် ယစ်မူးကာ သဲသဲမဲမဲ ရှေ့လောတကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်နေဆဲ။ တပ်တွေကလည်း ရှတ်ရှတ်ချွန်ချွန် ခုခံနေကြဆဲ။

လက်ခုပ်ကွင်းရှာ အရှေ့ခြမ်း၊ရန်သူအတော်များများဝင်နေကြပါပြီ။ သူ့လူ ကိုယ့်လူ ခွဲလို့ မရတော့ပါ၊ သတင်းပို့ချက်ကို ရရှိလိုက်သည်။

ငှင်းရှာတခြမ်းကိုတော့ ပေးလိုက် ရပါတော့မည်။ ထိုသို့ ရန်သူနှင့် မိမိခွာနိုင်ပါမှ မော်တာနှင့် အမြောက်တို့ကို အသုံးပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

"လက်ခုပ်ကွင်း အရှေ့ခြမ်းက တပ်တွေ အနောက်ခြမ်းကို ဆုတ်ပါ" ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်သည် ထိုအမိန့်ကို ပေးလိုက်ရသည်။

နေဝန်းသည် အရှေ့ရိုးမမှ လွတ်မြောက်လာပါပြီ။ပတ်ဝန်းကျင်သည် လင်းလင်းထင်းထင်း ရှိလာပါပြီ။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ပွဲ။

ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင်သည် စစ်မျက်နှာတခုမှ တခုသို့ ကူးပြောင်း၍ ဦးစီးနေသည်။ ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းသည် မြေပုံပေါ်တွင် တွက်ချက်နေသည်။ပြီးလျှင် သူ၏ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့်အမြောက်တို့နှင့် အဆက်အသွယ် ယူနေသည်။

"အမြောက်တွေ ဝမ်းဘဲအင်းရောက်ပီ အကိုကြီး" သူက သတင်းပို့သည်။

"ဒါဖြင့် လက်ခုပ်ကွင်း အရှေ့ခြမ်း စပစ်တော့"

ဗိုလ်မှူးရဲထွန်း၏အမိန့်သံ ဆုံးသည်နှင့် စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းတွင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပင် ကျွန်တော့်တသက်တာတွင် အသာအယာဆုံးဟု ပြောရမည့် ‘ရှူး’ ဟူသော ရှည်လျားသည့် လေချွန်သံလို အမြောက်ဆံ ပျံသန်းလာသည့် အသံကို သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထို့နောက်တော့ အုံး-ဒိုင်း မြေကြီးသည် သွက်ခါသွက်ခါ တုန်၍ သွားသည်။ ဆက်ခါ ဆက်ခါ ခုန်၍ သွားသည်။ လက်ခုပ်ကွင်းရွာ အရှေ့ခြမ်းသည် ပေါက်ကွဲမှုတို့နှင့်အတူ မီးခိုးလုံးကြီးတို့အကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အော်လီဂန်း စက်သေနတ်ကြီး ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ထိုအဖွဲ့အား ကတုတ်ရှာတောင်အစွန်း မီးရထားလမ်းပေါ်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။

“ဟောဒီမှာ နေရာယူ၊ လက်ခုပ်ကွင်း အရှေ့ခြမ်း အဝင်အထွက် တွေ့တာ အကုန်ပစ်”

ရဲဘော်တို့သည်လည်း တိုက်ပွဲ၏ ချိန်ခွင်လျှာ လည်လာသည်ကို သဘောပေါက်လာကြသည်။ အားတက်သရော ရှိလှသည်။ ချက်ချင်းပင် ပစ်ရန် အသင့်ရှိနေကြသည်။ လက်ခုပ်ကွင်းရွာထဲသို့ အမြောက်ဆံများ ကျတိုင်း ကျတိုင်း....

“ဟုတ်ပီကွ၊ ဆော်လိုက်စမ်းကွ၊ စိန်ဗေဒါကြီးကွ” ထ၍ ခုန်ကြသည်။ လက်ခုပ်တွေကို ခွေ့ရမ်းကြသည်။

အော်လီဂန်းအဖွဲ့ကို ထားခဲ့၍ ကျွန်တော်သည် ရုံးသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အခြေအနေအားလုံးသည် တဖြည်းဖြည်း ကောင်းမွန်လာပါပြီ။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ရဲထွန်းအား ‘လာဗျို့ လက်ခုပ်ကွင်းဘက်တက်ကြည့်ရအောင်’ ခေါ်ခဲ့၍ ကားလမ်းဘေးအတိုင်း တာအောက်မှ ကပ်၍ တက်ခဲ့ကြသည်။ မကြာမီ တဲစုကလေးတခုသို့ ရောက်လာကြသည်။ ပါလာသော ရဲဘော်တို့က ထိုတဲစုကို

ဝင်၍ ရှင်းလိုက်ကြသည်။ ရန်သူမရှိ။ အချိန်သည် ၉-နာရီ ရှိခန့် နေပါပြီ။ ရန်သူ၏ပစ်ခတ်မှုသည် သိသိသာသာကြီး လျော့ကျလာသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အမြောက်ဆံ၊ မော်တာဗုံးတို့ကတော့ သူတို့အပေါ်သို့ မှန်မှန်ကြီး ကျနေကျဆဲ။ တချက်တချက်တွင်မူ အော်လီဂန်း စက်သေနတ်သံကြီး၏ လေးလေးနှင့် မှန်မှန်ကြီး အော်မြည်နေသည်ကို တဒုတ်ဒုတ်၊ တဒုတ်ဒုတ်ဖြင့် ကြားနေရသည်။

လက်ခုပ်ကွင်း အနောက်ခြမ်းကို သိမ်းပိုက် ရရှိထားသော ရန်သူသည် မတက်သာ မဆုတ်သာ ရှိနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ပြုသမျှ ခံကြရဘို့သာ ရှိပါတော့သည်။

ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် တဲကလေးတခု၏ အဖီအောက်တွင်ရပ်၍ မှန်ပြောင်းတို့ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ ထိုအခိုက်

‘ဖြောင်း’ ဟူသော အသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့သည် မြေသို့ ဝမ်းလျားထိုးကာ ဝပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအသံနှင့်အတူ သေနတ်သံ သုံးလေးချက်သည် ထပ်ချပ်ပါလာသည်။ နောက်ထပ်ပင်သံ မကြားရတော့။ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက် တဖက် တယောက်မှီ၍ ရပ်နေခဲ့ကြသော ဝါးလုံးတိုင်သည် ကျိုးပြတ်၍ နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ တဲစုသို့ လှမ်း၍ စက်သေနတ်ဖြင့် ဆွဲခဲ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းက ပြုံးဖြီးဖြီးဖြင့် ကျွန်တော့်အား စောင်းငဲ့၍ ကြည့်သည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ ပိုင်းပြတ်သွားသော ဝါးလုံးကိုမြင်လိုက်ရတော့မှ အသဲထဲတွင် ယားကျိကျိ ဖြစ်သွားရသည်။ ကျည်ဆံဆို

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်မှာ ကိုယ့်နှာမည့် နံပါတ်ကလေးပါလာမှ ထိမှန်တတ်တာမျိုးပါကလား။

ထိုနေ့ တမနက်လုံးကတော့ ထမင်းစားရန်ကိုပင် မစဉ်းစားနိုင်ကြတော့။ ချက်ပြုတ်ဖို့လည်း အချိန်မရကြ။ ထို့ကြောင့် တပ်အသီးသီးတို့အား ရန်သူ၏ ကျည်ကွယ်အရပ်တွင် လဖက်ရည်ဖျော်၍ အလှည့်ကျ အဆာပြေ သောက်ကြရန် ညွှန်ကြားရသည်။

ဆယ်နာရီ ဆယ့်တစ်နာရီ ဆယ့်နှစ်နာရီ ပစ်ကြခတ်ကြရဆဲ၊ တိုက်ကြခိုက်ကြရဆဲ၊ ပင်ပန်းလှပါပြီ။

သို့ရာတွင် ဂျပန်စကားပုံ တခုရှိသည်။ "ဝါဂဝွန်းမိုး ခရှရို တောကိမိုး ခရှရို" တိုက်ပွဲတွင် ငါတို့ပင်ပန်းကြသည်။ ထို့အတူ ရန်သူသည်လည်း ပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်သည်။ အဲဒါကို မမေ့အပ်တဲ့ "

အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပင်ပန်းကြသည်ထက် ရန်သူတို့အဖို့ အဆပေါင်းမြောက်မြားစွာ ပိုမို၍ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်ကြပါလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် လက်ခုပ်ကွင်း အရှေ့ခြမ်းရှိ ရန်သူသည် ကားလမ်းသို့ ဖြတ်ကျော်ရန် ရှေ့သို့လည်း မတိုးနိုင်။ အနောက်ခြမ်းရှိ ဗိုလ်ကြီးစိန်မြ၏ တပ်ခွဲက ပိတ်ဆို့ထားသည်။ ရွာထဲတွင် ဆက်လက်နေရန်ကလည်း ကျွန်တော်တို့၏ အမြောက်နှင့်မော်တာတို့၏ ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်ကြတော့။ မီးရထားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်၍ ဆုတ်ခွာရန်မှာမူ တဝေါဝေါဖြင့် သွန်ကာပစ်နေသော ကတုတ်ရွာကြီးမှ အော်လီဂန်းနှင့် စက်သေနတ်တို့ကြောင့် ထွက်ပေါက်မရှိတော့။ ရန်သူသည် သည်တချီမှာတော့ဖြင့် လှုလုကြီး အမိခံလိုက်ကြရပါပြီ။

နေမွန်းတည့်ခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲ၏အောင်မြင်မှုသည် ကျွန်တော်

တို့အတွက် သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ရန်သူ၏ခုခံမှုသည် အသက်ငင်၍ ငင်၍ လာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်တွေသည် တနေရာမှ တနေရာသို့ မားမားမတ်မတ် သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်ကြပါပြီ။

နေ့လယ် တနာရီခန့်တွင် ပဲခူးမှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီးတင်ဦးနှင့် အဖွဲ့တို့သည် ဂျစ်ကားများဖြင့် ထမင်းထုပ်တို့ကို သယ်ဆောင်ကာ အနောက်ဖက် ကွင်းပြင်ဆီ ပတ်၍ ခက်ခက်ခဲခဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အဲဒီတော့မှ ရဲဘော်တွေသည် အလှည့်ကျစားကြရသည်။ ထမင်းထုပ်တို့မှာလည်း ပဲခူးသူ ပဲခူးသားတို့၏ ထက်သန်လှသည့် စေတနာကြောင့် ဟင်းမျိုးစုံလှသည်။ ဖွယ်ရာလှပါသည်။

ညနေစောင်းလျှင် တပ်ရင်း(၃)မှ ဗိုလ်ကြီးမြဝင်း (ဗိုလ်မှူးကြီးမြဝင်း ကွယ်လွန်)နှင့် တပ်စု ၂ စုတို့ ရောက်လာကြသည်။ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တပ်စုလေးစုကို သူကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်၍ ကားလမ်းကိုဖြတ်ကျော်ကာ လက်ခုပ်ကွင်းရွာ အရှေ့ခြမ်းကို လုံးစွပ်ဖြင့် တက်၍ သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးခဲ့ပါပြီ။ ထိုရွာကလေးအတွင်း၌ပင် ရန်သူ၏အလောင်း ကိုးဆယ့်ခုနစ်လောင်း ရရှိလိုက်ကြသည်။ ဘရင်းသေနတ်၊ စတင်းသေနတ် ရိုင်ဖယ်အစရှိသည့် လက်နက်ပေါင်းတရာကျော် တို့ကိုလည်း သိမ်းပိုက်ရရှိလိုက်သည်။ အရှေ့ဘက် ကွင်းတခွင် ကိုင်းတောထဲ၌မူ ရန်သူ၏ အလောင်းကောင်တွေသည် မရေမတွက်နိုင်တော့။

ထိုလက်ခုပ်ကွင်း တိုက်ပွဲ၏ နိဂုံးနှင့်အတူ ထိုစစ်ချက်နှာရှိ ကေအင်ဒီအိုတို့၏ တိုက်စစ်အရှိန်အဟုန်သည် ကျိုးခဲ့သည်။

တပ်မတော် အဖို့တော့ဖြင့် ရေသာအလှည့်သင့်လို့ လာပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထုံးကြီး

ကတုတ်ဘုရားကြီးနှင့် လက်ခုပ်ကွင်း တိုက်ပွဲအပြီးတွင် ထိုစစ်မျက်နှာသို့ ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး လျှင်ချင်ဇန်ဦးစီးသော အမှတ် (၃) ချင်းတပ်ရင်း ရောက်ရှိလာသည်။ ဗမာ့သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၃)နှင့် တပ်ရင်း (၆) တို့ ခေတ္တ အနားရရှိရန်အတွက် သူတို့က လာရောက်လဲလှယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပဲခူးမြို့ရှိ တပ်ရင်းရုံးတွင် ခေတ္တပြန်၍ ထိုင်ရသောကြောင့် အနားရသလိုလို ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာ မြင့်မြင့်တော့ မဟုတ်။

ထိုအချိန်အထိ ပဲခူးနှင့် ရန်ကုန်အကြား မီးရထားလမ်းသည် ပြတ်နေသည်။ ကေအင်ဒီအို သူပုန်တို့သည် ထုံးကြီးရွာကြီးနှင့် ထိုတဝိုက်ကို အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားကြသေးသည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကားလမ်းသည်ပင် အန္တရာယ်မကင်း ဖြစ်နေရသည်။

ကျွန်တော်သည် ထုံးကြီးကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။

ထိုတိုက်ပွဲကို ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော (ယခုအငြိမ်းစား ထိုစဉ်က ဗိုလ်မှူးကြီး)ကိုယ်တိုင် ကွပ်ကဲမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် တပ်မတော်သည် အင်းစိန်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ပြီးပါပြီ။

ထိုထုံးကြီးတိုက်ပွဲ၏ ထူးခြားချက်မှာ ကယ်ရီယာဟုခေါ်သည့် အမိုးမပါရှိသော သံချပ်ယာဉ်တို့ကို စတင်သုံးစွဲခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အကျအဆုံး အထိအခိုက် နည်းပါးခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲမှာလည်း ပိုမိုမြန်ဆန်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် တိုက်ပွဲစသည့် ပဌမနေ့၌မူ တနာရီကျော် နှစ်နာရီအတွင်း ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ ခုနစ်ယောက် ကျဆုံးခဲ့သည်။ အတော်များများ ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသည်။

ရန်သူသည် ထုံးကြီး၏မြောက်ဘက်မှ ခုခံသည်။ တောင်ကုန်းကလေးတခုနှင့် တောတန်းတခုကိုဆက်၍ ခံစစ် အနေအထားကို ယူထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ကြရမည့် လမ်းကြောင်းသည် ကွင်းခေါင်ခေါင်ကို ဖြတ်ရမည်။ သို့မဟုတ် တောအုပ်အတွင်းမှ ချည်းကပ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ကွင်းခေါင်ခေါင်မှ ဖြတ်ပါမူ ရန်သူက အပေါ်စီးရထားဖြင့် အကွယ်အကာမရှိ တက်ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောတွင်းမှချီတက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် တိုက်ပွဲဟူသည် ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့် အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ခဲလှသည်။ ထိုတိုက်ပွဲအတွင်း ပေါ်ပေါက်လာမည့်အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ကို ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် ကြိုတင်ခန့်မှန်းထားနိုင်ရန်မှာ ခက်ခဲလှပါသည်။

ထိုတောတန်းကလေးသည် အင်္ဂလိပ်စာလုံး ရှစ် ၈ ဏန်း နှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူသည်။ အောက်ပိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့ဘက်တွင်ရှိ၍ အထက်ပိုင်းသည် ရန်သူ့ဘက်တွင်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတောအုပ်အတွင်းသို့ တပ်အနည်းငယ်ကို သွင်းလိုက်၍ အလုံးအရင်းကိုမူ ကယ်ရီယာတို့ဖြင့် ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ခါ ထိုရှစ် ၈ ဏန်း၏ ခါးလယ်ကို တိုက်ခိုက်ကြသည်။

ရန်သူသည် အင်အားကို ချေတာ၍သုံးစွဲထားသည်။ စနိုက်ပါဟု ခေါ်သော လက်ဖြောင့်တပ်သားတို့ကိုသာ အများအပြားချထားသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ တပ်သားတို့သည် ထိုလက်ဖြောင့်တပ်သားတို့၏လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးဒဏ်ရာရခဲ့ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

မှန်းတည့်အချိန်ခန့်တွင် တောတန်း၏ ခါးလည်အထိ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုလမ်းကြောင်းမှ ဆက်လက်ချီတက်ရန်ကိုမူ စွန့်လွှတ်လိုက်ကြရသည်။ ထိုသို့သာ ဆက်လက်ချီတက်ပါက ချီတက်မှုနှုန်းထား နှေးကွေးပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် တဖက်တောင်ကုန်းမှ ပစ်ခတ်မှုနှင့် တောတွင်းရန်သူ လက်ဖြောင့်တပ်သား၏ပစ်ခတ်မှုကြောင့် အကျအဆုံးတို့ များပြားမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရန်သူ၏အချက်အချာဖြစ်သော ထိုတောင်ကုန်းသို့ ထိုးစစ်မြားဦးလှည့်ရန် အစီအစဉ်သို့ ပြောင်းလဲ လိုက်ကြရသည်။ ထိုတောင်ကုန်းကိုရပါက တောတန်းကို အလိုအလျောက် ရမည်ဖြစ်သည်။

"ဗိုလ်မှူးတင်မောင်၊ ဟောဒီတောင်ကုန်းကိုတော့ အမြန်ဆုံးသိမ်းမှဘဲ" ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောက ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုတောင်ကုန်းသို့ချီတက်ရန် လမ်းကြောင်းရှာသည်။ ပတ်ပတ်လည်သည် လယ်ကွင်းများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုကွင်းပြင်ကို ပြောင်ပြောင်ထင်း ထင်းဖြတ်၍ ချီတက်ရန်မှတပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။

"မြေအနေအထားကတော့ ဆိုးတယ်ဗျာ" သူက ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာစွာဖြင့် ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ် နဲနဲတော့ဆိုးတယ်"

"ကွယ်ရိယာတွေနဲ့ အတင်းဖြတ်ရမှာဘဲ"

"ဒီလိုဘဲ လုပ်ရမှာဘဲ"

ကျွန်တော်သည် အနားပေးထားသော တပ်ခွဲတခွဲကို အကွယ်ရှိသော နေရာတခုတွင် တန်းစီလိုက်သည်။

"ရဲဘော်တို့ ရဲဘော်တို့ တပ်ခွဲကို အနည်းသုံးမယ်၊ ရှေ့မှာရှိတဲ့တောင်ကုန်းဘဲ၊ ချီတက်ရမဲ့လမ်းကြောင်းကတော့ အကွယ်အကာ

လုံးဝမရှိဘူး၊ ကာယ်ရိယာတွေက ရှေ့က တက်ပေးမယ်၊ နောက်ကလဲ အမြောက်နဲ့ မော်တာတွေက ရန်သူကို နှိမ်သားပေးမယ်၊ ဘာပြောစရာရှိသလဲ"

"မရှိဘူး" သူတို့က သံပြိုင်ဖြေကြသည်။

"ကိုယ်လဲ ရဲဘော်တို့နှင့်အတူလိုက်မယ်၊ အခု နာရီပြန် ၂ ချက်ထိုးတော့မယ်၊ ၂ ချက်တိတိမှာ စထွက်မယ်၊ နာရီဝက်အတွင်း အဲဒီတောင်ကုန်းကို လိုချင်တယ်၊ ရမလား"

"ရားမယ် ဗိုလ်မှူး"

ထိုတပ်ခွဲတွင် ထားဝယ်နှင့် မြိတ်သားကလေးတွေ အတော်များများ ပါကြပါသည်။ သူတို့၏ "ရားမယ် ဗိုလ်မှူး" ဆိုသည့်အသံကို ကျွန်တော် များစွာ သဘောကျမိသည်။ ဂုဏ်ယူမိသည်။ အဲဒီလိုတက်တက်ကြွကြွရှိလှတဲ့ သူတို့ရဲ့ဝဲတဲ့တဲ့အသံကို ကျွန်တော် အင်မတန်ချစ်သည်။

တပ်ခွဲမှူးအား လိုအပ်သည့်အမိန့်တို့ကို အပြည့်အစုံပေးပြီးနောက်၊ နှစ်နာရီထိုးတိတိတွင် စတင်ထွက်သည်။

ရန်သူသည် ကျွန်တော်တို့ တက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဒလစပ်ပစ်ခတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မကြာမီပင် ကျွန်တော်တို့၏ အမြောက်နှင့် မော်တာကျည်ဆံတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော် သွားကြသည်။ ရန်သူ၏ ကတုတ်ကျင်းတို့ အပေါ်သို့ တအုံးအုံး တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် ကျ၍ ပေါက်ကွဲကြသည်။ တချိန်လုံး၌မူ ကာယ်ရိယာတို့မှ စက်သေနတ်များ၏ ပစ်ခတ်မှုနောက်ကွယ်ရှိ ကျွန်တော်တို့သည် လုံ့စွပ်တပ်၍ မရပ် မနား ထောက်လျှောက် အပြေးချီတက်ကြ၍....

"ယား..."

ထိုတောင်ကုန်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တချိန်ထည်းမှာပင် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော ရောက်လာသည်။ တပြုံးပြုံးဖြင့်။

"ကဲ ရဲဘော်တော်၊ နေရာယူခိုင်းပီးရင် နားကြပါစေ၊ ဗိုလ်မှူးတင်မောင် ခဏဗျာ"

ကျွန်တော်တို့သည် ထုံးကြီးဘက်ရှိ ဆင်ခြေလျှော ကလေးတနေရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဒီည ထုံးကြီး ရောက်နိုင်ပါ့မလား" သူက မေးသည်၊

အချိန်ကတော့ သိပ်မရှိတော့ပါ။ ကြား၌လည်း ရွာကြီးတရွာက ခံနေပါသေးသည်။ ထိုရွာ၏ နောက်တွင် တောတန်းတခု ရှိသေးသည်၊ အဲဒါကိုလည်း ရှင်းလင်းရပါအုံးမည်။

"ဒီညတော့ မရောက်နိုင်ဘူးထင်တယ် ဗိုလ်ချုပ်၊ ဒါပေမယ့်" ကျွန်တော်သည် ရှေ့တွင် မြင်နေရသော ရွာကို စိတ်မချပါ။ ထိုရွာကို ဒီည မသိမ်းနိုင်ပါက ဤတောင်ကုန်းနှင့် တောတန်းအတွင်းရှိ ကျွန်တော်တို့ တပ်များအဖို့ အန္တရာယ် များလှမည်ဖြစ်သည်။ "ကျွန်တော်တော့ ရှေ့က ရွာကို အခုဘဲ ဆက်သိမ်းလိုက်ချင်တယ်"

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ထိုရွာကို မှန်ပြောင်းဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။

"ခြံစည်းရိုးက အတော်ကလေး ခိုင်တယ်၊ ရွာလဲ အကြီးသားဗျ၊ ဒါပေမယ့်၊ ဟုတ်တယ် ဒီရွာကိုမိုးမချုပ်ခင် သိမ်းရမှာဘဲ ကဲ.... ဒါဖြင့် တိုက်ဖို့ပြင်ဗျာ၊ ၆ နာရီ မထိုးခင် အပီး သိမ်းနိုင်အောင်...."

ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲသစ် တခုကို ခေါ်ယူ လိုက်သည်။

အထူးတလည် စီစဉ်နေရန်လည်း အချိန်မရတော့။ ခုနကအတိုင်းပင် အတင်းတက်၊ အတင်းကပ်၊ အတင်းဝင်၊ လုပ်ရပါတော့မည်။ ရန်သူက သဲသဲမဲမဲ ခံရင်တော့ဖြင့် အဲ့ဒီတော့လဲ တမျိုး စီစဉ်ရပါမည်။

တိုက်ပွဲတခုတွင် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်က 'ရည်ရွယ်ချက်' သာဖြစ်သည်။ ထိုရည်ရွယ်ချက်မှမူ ဆံချည်မျှင်မျှ သွေဖီ၍မရ။ သို့ရာတွင် လုပ်နည်းနှင့် အစီအစဉ်တို့ကိုမူ ရေကြောကို လိုက်၍ အကွေ့အကောက်တို့ကို သင့်တင့်သည့်လျှော်တက်ဖြင့် လျှော်ခတ်နိုင်ရန်သည် အရေးကြီးလှသည်။ ထို့ကြောင့် တပ်မှူးတယောက်သည် ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ထားသော အစီအစဉ်တရပ်ဖြစ်စေကာမူ တင်းကြပ်စွာဖြင့် အခိုင်အမာ တယူသန်စွဲမြဲလိုက်နာဘို့ မသင့်။ ပျော့ပျောင်းရပါမည်၊ အုတ်တံတိုင်းကို ခေါင်းဖြင့် ဆောင့်နေခြင်းထက် ကွေ့ကာပတ်ခါ သွားနိုင်မည့်လမ်းစကို ရှာနိုင်ရပါမည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဤလိုမရသော် မည်သို့ဆိုသည့် ဖြစ်နိုင်သော နည်းလမ်းတို့ကို အစီအရီ စဉ်းစားထားလိုက်သည်။ ထိုနောက် အသုံးပြုမည့် တပ်ခွဲအား အမိန့်တို့ကို ပေးသည်။

အသင့်ဖြစ်ပါပြီ။ ဗိုလ်မှူးချုပ်အား သတင်းပို့သည်။ သို့ ပို့ရင်းမှ

"ဗိုလ်မှူးနေခဲ့ရင် ကောင်းမလား...." မရဲ တရဲ အဆို ပြုမိသည်။

ချီတက်ရမည်က ကွင်းပြင်၊ ရန်သူ၏ခံစစ်ရှေ့တွင် ထူထဲသော ကျူခတ်ဝါးရုံခြံစည်းရိုး၊ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် စိုးရိမ်ခြင်းဖြစ်နေမိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်တော်ပြောသည်ကိုမကြားယောင်ဆောင်နေသည်။ သူ့မျက်နှာအနေစကပ်ပိုင်းတွင် လေးကိုင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗုဝါ အဖြူကြီးတထည်ဖြင့် နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်တို့ကို ပိတ်၍ စည်းနှောင်ထားသည်။ ဖုံမဝင်ရန် ဖြစ်သည်။

"ဗိုလ်မှူး....နေခဲ့ရင် ကောင်းမလား" ကျွန်တော်က ထပ်၍ ပြောမိပြန်သည်။

သူသည် ပြုံးယောင်ယောင်ဖြင့် မကြား ယောင်ဆောင်ဆဲ။ ကဲ- လိုက်ချင်လဲ လိုက်ပေတော့ ထပ်မပြောရဲတော့။

နေသည် အနောက်ဖက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းသို့ မကျမီ ရွာ၏ သစ်ပင်တို့အဖျားတွင် မှေးမှေးကလေးချိတ်၍ နေချိန်ဖြစ်သည်။ ရောင်ခြည်တို့သည် စူးရှစွာ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ပြန်နေသည် ဖြစ်သဖြင့် မျက်စိစူးလှသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကယ်ရီယာတို့၏ နောက်မှကပ်ခါ အပြင်းချီတက်ကြသည်။ ရန်သူ၏ ခုခံမှုသည် ကျိုးကျဲမျှသာ ဖြစ်သည်။ ချဉ်းကပ်မိလျှင် ကယ်ရီယာတို့သည် ရွာခြံစည်းရိုးကို အရှိန်ဖြင့် ထိုးဖောက်ချိုးဖျက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့က ထိုအပေါက်တို့မှ ပြေးဝင်ကြသည်။ ပြေးရင်း တက်ရင်း ပစ်ရင်း ခတ်ရင်းဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ရှိသည့်ရန်သူအား မောင်းထုတ်လိုက်ကြ၍ ရွာကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

နောက်တနေ့ အရုဏ်၏ ရောင်ခြည်ဖျဖျတွင် တုံးကြီးရွာအပေါ်၌ အလံဖြူတခုကို တလွင့်လွင့်ဖြင့်တွေ့မြင်ကြရပါသည်။ ရန်သူသည် တုံးကြီးမှ ဆုတ်ခွာသွားပါပြီ။

တုံးကြီးရွာထဲတွင် ရွာသူရွာသား အနည်းငယ်မျှ ရှိနေကြသည်။ ဘဲတွေ ကြက်တွေ ဝက်တွေကတော့ တုံးစံအတိုင်း ပေါလှသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောနှင့် ကျွန်တော်တို့ ရွာရိုးအတိုင်း ဝင်လာကြစဉ် မှာပင် တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ တဖက်မှ လျှောက်လာ

ကြသည့် ရဲဘော်တစုနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်မိကြရသည်။ သူတို့၏လက်ထဲတွင်မူ တဦးတဦးလျှင် ဘဲသုံးလေးကောင်စီကို ခြေထောက်တို့မှ ဆွဲကိုင်ထားကြသည်။ ဘဲတွေကလည်း တဂတ်ဂတ်ဖြင့် ဆန္ဒပြနေကြဆဲ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်က သူတို့အား မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် 'ကွဲ' ပါတော့မည်။

"ဗိုလ်မှူး တင်မောင်"

"ခင်ဗျာ"

"ရဲဘော်တွေကို ပြောဗျာ၊ ဘဲတွေ ကြက်တွေ မလုပ်ကြပါနဲ့လို့"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

ကျွန်တော်သည်ချက်ချင်းပင်တပ်ခွဲမှူးတို့ကိုခေါ်၍ ဗိုလ်မှူးချုပ်၏ အမိန့်ကို ထပ်ဆင့်ပေးသည်၊ သို့ရာတွင်နောက်ကျခဲ့ပါပြီ၊ တပ်ခွဲတိုင်းတို့၏ အိုးကြီးအိုးငယ်တို့သည် ဘဲသား၊ ကြက်သားတို့ဖြင့် တလှိုင်လှိုင် မွှေးကြိုင်နေကြပါပြီ။

ထိုညက ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြရာမှ

"ကဲ....ထမင်းစားကြစို့ လား" သူက ပြောသည်။

"ရဲဘော်ရေ - ထမင်းပြင်ဟေ့" ကျွန်တော်က ရုံးတပ်ခွဲ ရဲဘော်တွေကို အော်၍ ပြောလိုက်သည်။

အသင့်ဖြစ်လျှင် ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ထမင်းစားဝိုင်းတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ဟင်းခွက်တို့ကို မြင်လိုက်ကြရပြီးသည့်နောက်၊ တယောက်မျက်နှာကို တယောက်မကြည့်ကြတော့။ ငုံ့၍သာ အားပါးတရ စားနေကြသည်။ မြိန်လိုက်သည့် ဖြစ်ချင်း။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟင်းကတော့ ဘဲသားဆီပြန်နှင့် ကြက်မောက်ကြော်။

စားလို့ ပြီးကြတော့မှ ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့် ကျွန်တော် ရှက်ပြုံး ကလေးများကိုယ်စီဖြင့် လူကြီးပြုံး၊ ပြုံးလိုက်မိကြပါသည်။

စာဗူးတောင်း ခံတပ်

ထုံးကြီးပြီးတော့ စာဗူးတောင်း။

ရန်ကုန်၊ ပဲခူး အကြားရှိ လှည်းကူးမြို့ အနီးမှ စာဗူးတောင်း ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ထိုရွာကြီးသည် ထိုနှစ် (၁၉၄၉) အစပိုင်းကမူ တောင်ငူ၊ အင်းစိန်၊ ပြည်၊ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အစရှိသော ဒေသ များရှိ ကေအင်ဒီအိုတို့၏ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းထုံး အရေးပါ အရာရောက်လှသော အခြေစိုက် စခန်းကြီးတခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု အခါ တပ်မတော်မှ အင်းစိန်ကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက် လိုက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုထက်တိုင် အညံ့မခံဘဲ ကြံ့ကြံ့ ခံနေဆဲ ဒေသ ဖြစ်သည်။

ထုံးကြီး တိုက်ပွဲအပြီး တပ်တို့ကို အနားပေးရင်း ထိုစာဗူး တောင်း စစ်ဆင်ရေးအတွက် ပြင်ဆင်ရသည်။

ဤတိုက်ပွဲအတွက် ကယ်ရီယာ ယာဉ်ကလေးများ အတော် များများ ရသည်။ မရလျှင်လည်း မဖြစ်။ ရန်သူသည် စာဗူး တောင်းသို့ ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းတလျှောက်လုံးနှင့် ထိုတဝိုက် ရှိ ရွာတို့၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝါးချွန်ငုတ်တိုတို့ကိုခြေချ၍ မရ လောက်အောင် စိုက်မြှုပ်ထားကြသည်။ လူချည်းသက်သက်သာ

ဆိုပါက ထိုဝါးချွန်တို့ကြောင့် များစွာမှ ခက်ခက်ခဲခဲသွားလာ လှုပ်ရှားကြရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုကယ်ရီယာတို့ အပြင် ပဌမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် 'ရှာမင်း' အမျိုးအစား သံချပ်ကာကားကြီးတစီးနှင့် 'စတူးဝပ်' အမျိုးအ စား သံချပ်ကားငယ် ၂-စီးတို့ကိုလည်း စတင် အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ကြ သည်။ ထိုသံချပ်ကားတို့သည် အသစ်ကျပ်ချွတ်တော့ မဟုတ် ကြ။ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်တို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သည်တို့ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ပြန်လည်ပြင်ဆင်ထားသော သွေးသစ်လောင်းထားသည့် ဇရာအို များ ဖြစ်ကြသည်။

စစ်ဆင်ရေးစည်းဝေးပွဲသို့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောကိုယ်တိုင် တက်ရောက်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲကို ဗိုလ်မှူးချုပ်ကိုယ်တိုင် ဦးစီးမည် ဖြစ်သည်။ ပါဝင်ကြမည့်တပ်တို့ကမူ ဗိုလ်မှူးချုပ်စိန်ဝင်း(ထိုစဉ် က ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ယခုဝန်ကြီး) ၏ ခြေလျင်တပ်ရင်း (၁)၊ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၏ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၃)နှင့် ကျွန်တော် ဦးစီးရမည့် သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း(၆) တို့ဖြစ်ကြသည်။ တပ်ရင်း ဟု သုံးနှုန်း ခေါ်ဝေါ်ရသော်လည်း အမှန်စင်စစ် တပ်ရင်း အပြည့်များ မဟုတ်ကြ။ တပ်ရင်းများမှ တပ်ခွဲ ၂-ခွဲ ၃-ခွဲစီမျှ သာ ဖြစ်ကြသည်။

ပွဲဦးထွက် အဖြစ် ကျွန်တော်၏ တပ်ရင်းမှ စတင် တိုက်ခိုက် ရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် စာဗူးတောင်းသို့ ရောက်သည်အထိ တပ်ရင်း(၁)နှင့် တပ်ရင်း(၃) တို့က အလှည့်ကျ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်သွားရန် ဖြစ်သည်။

ထို အစည်းအဝေးတွင် ဗိုလ်မှူးချုပ်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

"ဗိုလ်မှူး တင်မောင် တခု လုပ်ချင်တယ်ဗျာ"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဗိုလ်မှူး"

"ဒီစစ်ဆင်ရေးမှာ အက်(စ)အာပီ အတွက် တပ်ခွဲ တခွဲ သုံးချင်တယ်"

'အက်(စ)အာပီ' ခေါ် ခရီးတို ထိုးဖောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဆိုသည်မှာ အကြမ်းအားဖြင့် ရန်သူ၏ ရှေ့တန်းခံစစ်မျဉ်းမှ ဖြစ်စေ၊ ဘေးပန်းမှဖြစ်စေ ရန်သူ၏ နောက်ပိုင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ချီတက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူ၏ နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် အရေးကြီးသော နေရာဌာန တခုခုကို ဝင်ရောက် စီးနင်း တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းဖြင့် ရန်သူအား ချောက်ချား သွားစေရန်နှင့် အခြေအနေ ယိမ်းယိုင်သွားစေရန် ရည်ရွယ်သည်။ အောင်မြင်သော အခါတို့တွင် လွန်စွာပင် ထိရောက်သော တိုက်ခိုက်နည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအမိန့်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် တပ်ခွဲ တခွဲကို ညဥ့်အချိန် တိတ်တဆိတ် ချီတက်ခြင်း၊ သယ်ယူရမည့် ပစ္စည်းကရိယာ လက်နက်နှင့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန် အစရှိသည်တို့ကို စမ်းသပ် လေ့ကျင့်ပေးခြင်းတို့ကို ပြုခဲ့ရသည်။

ထိုတပ်ခွဲသည် ကျွန်တော်တို့ စတင် တိုက်ခိုက်မည့် နေ့ရက် မတိုင်မီ နှစ်ရက်အလိုတွင် တောလမ်းခရီးမှ တိတ်တဆိတ် ချီတက်၍ ရန်သူ၏ ရှေ့တန်းအား ပင်မ အလုံးအရင်း အင်အားဖြင့် တိုက်ခိုက်သည့် အချိန်နှင့် တချိန်တည်း ရန်သူ၏ နောက်ပိုင်းရှိ စာပူးတောင်း ရွာကြီးကို မော်တာဖြင့် ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ရန် ဖြစ်သည်။

ရန်သူ၏ ခံစစ်သည် စာပူးတောင်းသို့ ရောက်သည်အထိ ခရီး တလျှောက် အဆင့်ဆင့် ပြင်ဆင်ထားသော 'ဒု' နှင့် ခံစစ် ဖြစ်သည်။ ရန်သူ၏ ရှေ့ပြေးခံစစ် ပြင်ဆင်ထားသည့် ရွာကလေးသည်

မကြီးလှ၊ လှည်းကူးမြို့မှပင် မြင်ရသော ရွာငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။

၁၉၄၉ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၇ ရက်။ နေထွက်နှင့် အတူ ကျွန်တော်တို့သည် လှည်းကူးမှ စာပူးတောင်းသွား မြေလမ်း တာရိုးကလေးအတိုင်း ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုရွာကလေးမှ ကိုက်လေးရာခန့်သို့ အရောက်တွင် ရန်သူ၏ စတင်ပစ်ခတ်ခြင်းကို ခံကြရသည်။

အစီအစဉ်အတိုင်း ကယ်ရီယာတို့ကို ဖြန့်လိုက်၍ ကွင်းပြင်သို့ ဆင်းလိုက်လျှင်ပင် ရွှံ့နှင့် တွေ့ကြရသည်။ ထိုအခါ ဘယ်ဖက်တောင်ပံတပ်ခွဲ၏ ကယ်ရီယာတို့သည် တစီးပြီးတစီး ရွှံ့နွံထဲတွင် နစ်ကြသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ တအံ့တဩကြီး အံ့ဩမိရသည်။ မနေ့ညနေကပင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထိုကွင်းပြင်သို့ ကင်းထောက် ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ကွင်းပြင်သည် ခြောက်သွေ့ မာကျော နေပါသည်။ ယခုမူ အခြေအနေသစ်ကို ရင်ဆိုင်နေရပါပြီ။ ရန်သူသည် အနီးရှိ ချောင်းကလေးမှ ရေတို့ကို ယနေ့ နံနက်မှာပင် ဖောက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကယ်ရီယာတွေ နစ်နေကြသဖြင့် ရန်သူသည် အားတက်ကာ ဖိ၍ ပစ်ခတ်သည်။ ထိုအခါ ရန်သူ၏ပစ်ခတ်မှု အင်အားကောင်းသည်က တကြောင်း၊ ဝါးချွန် ငုတ်တို တို့သည် နုတ်၍ မနိုင်လောက်အောင်ပင် ထူထပ်သည်က တကြောင်း တို့ကြောင့် ခြေလျင်တပ်တို့မှာ ရှေ့သို့ မတိုးနိုင် ဖြစ်နေကြရသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇောနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တာလမ်းပေါ်မှ သံချပ်ကားကြီးတို့နှင့်အတူ လျှောက်ကာ လာကြသည်။ ရန်သူနှင့် ကိုက် သုံးရာ ခန့်တွင် ရပ်ကြ၍ သံချပ်ကာ ကြီးတို့က

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရန်သူအား ပြန်လည် ပစ်ခတ်သည်။ ထိုအခါ ရန်သူ၏ စက်သေနတ် တလက်သည် ကျွန်တော်တို့ ဖက်သို့ ဦးလှည့်လာသည်။

ကျည်ဆံတို့သည် ခေါင်းပေါ်မှ၊ နံဘေးမှ တရွှီရွှီဖြင့် ဖြတ်သွားကြသည်။ တချို့က သံချပ်ကားတို့ကို ဒေါင်ကန့်၊ ဒေါက်ကန့် လာရောက် ထိမှန်ကြသည်။ ပြီးတော့ စူးရှစွာ အော်မြည်၍ လွင့်စင်သွားကြသည်။ တချက်တွင်မူ ကျည်ဆံတကာပ်စာ ဆဲရေ အတွက်သည် ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့တာလမ်းကလေး၏ အခြေတွင် သိ၍ တဒုတ်ဒုတ်ထိမှန်သွားသည်။တချိန်လုံးမှာတော့ ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ကို တင်း၍ ရဲသွေးကို ဆောင်ထား နေခဲ့ရသည်။ ထိုတချိမှာတော့ နှလုံးသွေးတို့ပင် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်လို့ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော သူကတော့ ဘာကိုမှမမြင်။ ဘာကိုမှမသိ၊ ဘာကိုမှ မကြားသကဲ့သို့ မားမားကြီး ရပ်ကာ ပကာတိ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရန်သူရှိရာသို့သာ မှန်ပြောင်းဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ထိုသို့ ကြည့်နေရာမှ

"တပ်တွေတော့ ဆက်မတက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်" တိုးတိုးကလေး ပြောနေသည်။

"ကျွန်တော် ရှေ့ကို ခဏ တက်ကြည့်လိုက်မယ်"

"အေးဗျာ၊ ကောင်းသားဘဲ"

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လမ်းဘေးမြောင်းထဲသို့ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ထိုမြောင်းအတိုင်း တက်လာခဲ့၍ အတော်သွားမိလျှင် ရေစပ်ရှိ လယ်ကွင်းတို့ကို ဖြတ်၍ တရွှေ့ရွှေ့ တက်ရသည်၊ ရှေ့သို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော ရဲဘော်တို့သည် တွားတက်ရင်းမှ ဝါးငြောင့်တို့ကို နုတ်ပစ် ရှင်းလင်းခဲ့ကြသဖြင့် လမ်းကလေးများ သဖွယ် ဖြစ်နေသော စွတ်ကြောင်းများကို တွေ့ရသည်။ ထိုစွတ်

ကြောင်း တကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။ မကြာမီ ရဲဘော် တဦး ပက်လက်လှန်ကာ လှဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

"ရဲဘော်"

"ခင်ဗျာ"

"ဘာဖြစ်လဲ"

"ခြောင့်စူးလို့ ဗိုလ်မှူး"

"လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးလား"

"မရဘူး ဗိုလ်မှူး"

သူ၏ ညာဖက်ပေါင်သည် သွေးဖြင့် ချင်းချင်းနီနေသည်။

"နေသာရဲ့လား"

"အခုလိုတော့ နေလို့ ရပါတယ်"

ကျွန်တော်သည် သူ့အနာကို စမ်းကြည့်သည်။ သွေးကတော့ တိတ်သွားပါပြီ။ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါ။

"ဒါဖြင့် ဒီနားမှာဘဲနေ၊ ကိုယ်ပြန်လာမှ တွဲခေါ်မယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး"

ရှေ့သို့ ဆက်လက်တက်ခဲ့သည်။ ထိုရဲဘော်ကလေးအား ယခုကဲ့သို့ တယောက်တည်း ထားခဲ့ရသည်ကို စိတ်မကောင်း။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်။

ဟော။ ရှေ့တွင် နောက်တယောက်။

"ရဲဘော်"

"အင်း" သူသည် တချက်မျှသာ ညည်းလိုက်နိုင်သည်။

သူ့အနီးသို့ ကပ်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့ပခုန်းတွင် ရှုံ့ဆလိမ့်လိမ်း ရှိနေသည့် အကြားမှ သွေးကွက်နီနီကြီး တကွက်ကို မြင်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တွေ့လိုက်ရသည်။ ပခုန်းတွင် ကျည်ဆံထိမှန်ထားသည်။ သွေးတို့က တစိမ့်စိမ့် စီးထွက်ဆဲ။ သွေးလွန်ရင်ဖြင့် အခက်။

ရှေ့နားတွင် ရဲဘော်လေးငါးယောက်ခန့် မှောက်နေကြသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူတို့သည် ရန်သူရှိရာသို့ တချက်ချင်း ပစ်နေကြသည်။ သူတို့ထံသို့ တွားလာခဲ့သည်။

"ရဲဘော်"

သူတို့က လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်မှန်း သိလျှင် ကျွန်တော့် အတွက် နေရာ ဖယ်ပေးကြသည်။

"ရဲဘော်တယောက် နောက်ကို ပြန်၊ ဟော ဟိုနားမှာ တယောက် ပခုန်းမှာ ထိထားတယ်၊ အဲဒါ အသာဖြေးဖြေးဆွဲပြီး နောက်ပိုင်း ခေါ်သွား၊ နောက်ပြီး တယောက် ရှိသေးတယ်၊ သူကတော့ ခြောင့်စူးလို့၊ သူ့ကိုလဲ နောက်ပိုင်း ပြန်ပို့၊ နှစ်ယောက်သွားကွာ၊ ဆေးတပ်သားရော"

"ဟိုဖက်မှာ ထင်တယ် ဗိုလ်မှူး"

"ကဲ၊ ဒါဖြင့် မင်းတို့ထဲက နှစ်ယောက်သွားကြ"

သူတို့သည် တယောက်ကို တယောက် ကြည့်နေကြသည်။ မျက်လုံးချင်းဖြင့် မင်း သွား၊ ငါသွား လုပ်နေကြသည်။ ပြီးမှ နှစ်ဦးသည် မှောက်လျက်ဖြင့်ပင် လှည့်ကာ နောက်ဖက်သို့ တွားသွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျန် ရဲဘော်တို့ အကြားသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။

"ဘယ်နှယ်လဲဟေ့"

"တက်လို့မရဘူး ဗိုလ်မှူး၊ ခြောင့်ကလဲ အပြည့်ဘဲ၊ သိပ်လဲ ပစ်တယ်၊ ကယ်ရီယာတွေလဲ နစ်နေကြပြီ"

ထိုစဉ်တွင်ပင် ရန်သူ၏ကျည်ဆံတို့သည် ခေါင်းပေါ်မှ တဝီဝီ

ဖြင့် အသုတ်လိုက် ဖြတ်ကျော်သွားကြသည်။ အနီးရှိ ကယ်ရီယာ တို့ကမူ စက်တို့ကို ရှိုးမြှင့်၍ တဝူးဝူးဖြင့် ရှု ထဲတွင် ရုန်းကန်နေကြသည်။

ထိုအခိုက် ဆက်သား တယောက် ရောက်လာသည်။

"ဟော ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ကြီး လှရွှေ ကျသွားပြီ" သတင်း ပို့သည်။

"ဟေ"

"ဗိုလ်ကြီးလှရွှေ ဟိုဖက်နားမှာ ကျသွားပြီ"

ဗိုလ်လှရွှေ၊ ဗိုလ်လှရွှေ။ ကျွန်တော့်မှာ ငေးငေးကြီး ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။

ဗိုလ်လှရွှေကို ဒီတိုက်ပွဲမှာမှ ဆေးတို့ တမင် ရွေးခေါ်လာခဲ့မိသလို ဖြစ်နေရပါပြီ။

ဗိုလ်လှရွှေသည် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း (၆) မှ တပ်ကြပ်ကြီး တဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ ထူးချွန်သော အရည်အချင်းဘို့ကြောင့် ဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းသို့ တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျောင်းမှ ဆင်း၍ အရာရှိဖြစ်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်းသို့ပင် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်။ သူရောက်လာသည့် နေ့ကို ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသည်။

"ကျွန်တော် ပြန်လာပြီ ဗိုလ်မှူး" တဲ့ သူက ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် သတင်းပို့သည်။

"အေးကွာ၊ ဝမ်းသာတယ် ဗိုလ်လှရွှေရယ်" ကျွန်တော်က လည်း သူ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့သည်။

"ကျွန်တော် ဒီတပ်ကို ပြန်ရောက်လာတာ သိပ် ဝမ်းသာ တာဘဲ"

ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အား မည်သည့် တာဝန်ခု ပေးရမည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဆိုသည်ကို စဉ်းစားနေပါသည်။ သူသည် သင်တန်း၌ အတော်ကလေး ပင်ပန်းခဲ့ဟန် တူသည်။

"ဒီလိုလုပ်ကွာ ဗိုလ်လှရွှေ၊ အခုရက်အတွင်းတော့အနားလေး ယူအုံးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ခွင့်လိုချင်သေးလား"

"မလိုပါဘူး ဗိုလ်မှူး"

"အေး၊ မလိုရင်လဲ တပ်မှာဘဲ နားပေါ့၊ ကိုယ်တို့ မကြာခင် စစ်ဆင်ရေး တခုလုပ်မယ်၊ အဲဒီတော့မှလိုက်၊ အားမွေးပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်မှူး"

ကျွန်တော်သည် သူ့အား စေတနာ ဗလပွဖြင့် အနားပေးခဲ့သည်။ ဤစာဗူးတောင်း တိုက်ပွဲကျမှဘဲ သူ့ကို ထုတ်သုံးမည်လို့ စိတ်ထဲတွင် မှတ်သားထားလိုက်သည်။ ထိုအတိုင်းပင် ပြုခဲ့သည်။ အခုတော့ ဤတိုက်ပွဲမှာဘဲ သေရဘို့ အားမွေးခိုင်းသည်နှင့်ပင် တူနေရပါပြီ။

"တပ်ခွဲမှူးရော ရဲဘော်"

"ဟိုဖက်မှာ ဗိုလ်မှူး"

ထိုခေတ်ကတော့ 'ဝေါ့ကီတော်ကီ' ဟု ခေါ်သော အနီးပြောဝိုင်ယာလက် စက်ကလေးတွေကလည်း မရှိကြသေး။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော်ညွှန်ပြရာသို့ ဆက်လက်၍ သွားလာခဲ့ရသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သည့် ရဲဘော်တို့ကို မေးရင်း စမ်းရင်းဖြင့် တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင်ကို တွေ့သည်။

"ဗိုလ်ကြီး ချစ်မောင်ရေ၊ ဘယ်လိုလဲကွ"

"ဟာ၊ ဗိုလ်မှူး" သူ့ မျက်နှာသည် ရှုံ့ အလိမ်းလိမ်းဖြင့် လူရုပ်ပင် မပေါ်တော့။ "မနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ကယ်ရီယာတွေ စောင့်နေတယ်"

ကျွန်တော်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုးနာရီ သာသာရှိနေပြီဖြစ်သည်။ အတော်ပင် နောက်ကျနေပါပြီ။ နေကလည်း ပူလိုလာပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ မှောက်နေကြရသဖြင့် ကိုယ်၏ ရှေ့ပိုင်းသည် ရွှံ့ရွှံ့စိုလျက် ကျောပိုင်းမှာမူ တငွေ့ငွေ့ဖြင့် ပူစပ်ပူလောင်ရှိနေသည်။ ဒီလိုတော့ဖြင့် ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်တော့။

"ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ ဒီက ကယ်ရီယာတွေကို မစောင့်နဲ့တော့၊ ဟိုဖက်က မနစ်သေးတဲ့ ကယ်ရီယာတွေကို သုံး၊ မင်းတပ်ခွဲကို ညာဖက်ကို ရွှေ့၊ ညာဖက်ဆုံး တပ်စိပ်က စ ရွှေ့ပေါ့၊ ရှေ့က မတိုက်နဲ့တော့၊ ဟောဟိုခြုံတန်းကလေး ရှိတယ်မှတ်လား၊ အဲဒါကို ဘယ်ဖက် အစွန်းဆုံးထား၊ အဲဒီကနေ တိုက်တော့၊ နာရီဝက်အတွင်း အပြီးရွှေ့၊ မင်းတို့ စ တိုက်တဲ့အချိန် သံချပ်ကားတွေက ပစ်ပေးမယ်၊ ဟုတ်လား"

အမှန်တော့ ရန်သူ၏ရှေ့မှောက်တွင် ထိုးစစ်မြှားဦးကို ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းသည် ကောင်းသည်တော့ မဟုတ်။ အန္တရာယ်များစွာရှိသည်။ ထိုအတွင်း ရန်သူက တန်ပြန် ထိုးစစ်ပြုပါက အခက်။ သို့ရာတွင် ရန်သူတွင်လက်နက်ကြီးများမရှိ။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့ ဖြစ်မည်မထင်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မြန်မြန် လုပ်နိုင်လျှင် သက်သာမည်။ ယခုကဲ့သို့ ရန်သူ ပစ်သမျှကို ဝပ်ခံနေရသည်ထက်တော့ သက်သာပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ စီစဉ်ပေးပြီး ကျွန်တော် ပြန်ခဲ့သည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အစီအစဉ်သစ်ဖြင့် တိုက်ကြသည်။ နောက်ပိုင်းမှလည်း အမြောက်များနှင့် သံချပ်ကားတို့ကို ကူညီပစ်ခတ်ပေးကြသည်။ ထိုနည်းဖြင့် ထိုရွာကို သိမ်းပိုက်ရပိုက်ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထို့နောက်မှာတော့ ရန်သူသည် ပြင်းထန်စွာ ခုခံခြင်းမပြုကြတော့။ တပ်ရင်း(၁)နှင့် တပ်ရင်း(၃)တို့လည်း ရန်သူအား အနားမပေး တရှိန်တည်း အပြင်းချီတက် တိုက်ခိုက်ကြသဖြင့် ရန်သူသည် ထိုညနေမှာပင် စာဗူးတောင်းကို စွန့်လွှတ် ဆုတ်ခွာကြရသည်။ ကျွန်တော်၏ တပ်များသည် ညနေ ငါးနာရီ ခန့်တွင် ကေအင်ဒီအိုတို့၏ ခံတပ်ဟု အမည်ရခဲ့သော စာဗူးတောင်းရွာကြီးသို့ ဝင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်နှင့် ပဲခူးအကြား ရန်သူ ရှင်းသွားပါပြီ။

ထိုမျှမက တပ်မတော်သည် တောင်ငူမြို့မှအပ တပြည်လုံးတွင် အချက်အချာ ဖြစ်သည့် မြို့ကြီးပြကြီး အတော် များများကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ၁၉၄၉ ခုနှစ် အစဦးပိုင်းတွင် နိုင်ငံခြား အချို့တို့မှ "ရန်ကုန်အစိုးရ" ဟု လှောင်ပြောင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းခံခဲ့ရသော အစိုးရသည် ၁၉၄၉ ခုနှစ် နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် "ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အစိုးရ" အဖြစ်သို့ သိက္ခာရှိရှိ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါပြီ။

မိုးကြိုးစစ်ဆင်ရေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တောင်ငူသို့

ခေတ္တ အနားရပြန်သည်။ ယခုအထိ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၆)တွင် ဒုတပ်ရင်းမှူးအဖြစ်ဖြင့်ပင် ရှိနေပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သူ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်ဦးမှာ ပဲခူးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော တပ်မဟာ ဌာနချုပ်တွင် တပ်မဟာမှူးအဖြစ် တာဝန်တိုးကို ပူးတွဲ ထမ်းဆောင်နေရသဖြင့် ကျွန်တော် သည်ပင် တပ်ရင်းသို့ ခေတ္တ တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် အုပ်ချုပ်နေခဲ့ရသည်။

ထိုအတွင်း စစ်ဆင်ရေးကြီးတခု ပြုလုပ်ရန် အချိန်သည် တဖြေးဖြေး နီးကပ်လာပြန်သည်။

ကေအင်ဒီအိုတို့၏ 'မြို့တော်' တောင်ငူမြို့သို့ ချီတက် သိမ်းပိုက်ရန် ဖြစ်သည်၊

'မိုးကြိုး စစ်ဆင်ရေး'

တတိယအကြိမ်

ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ထို့ကြောင့် ထုံးကြီး၊ စာဗူးတောင်း တိုက်ပွဲ အမြီး ခေတ္တ အနားရသကဲ့သို့ ရှိနေခဲ့ရသော်လည်း ထို မိုးကြီး စစ်ဆင်ရေးကြီးအတွက် ပြင်ရ၊ ဆင်ရ၊ လေ့ကျင့်ရမြန်သည်။

အစီအစဉ်အရ ဒိုက်ဦးမြို့မှ စတင် ချီတက်မည် ဖြစ်သည်။ ထိုပထမအဆင့်တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း(၆)သည် ပါဝင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဒိုက်ဦးမြို့သည် တပ်မတော်၏ လက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ နေပါပြီ။ ကေအင်ဒီအိုတို့သည် ပြွန်တန်ဆာမှ အကြီးအကျယ် ခုခံကြမည်ဖြစ်သည်။ ခုခံနိုင်စွမ်းလည်း ရှိကြသည်။

စစ်ဆင်ရေး မစမီ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း၌ ကျွန်တော့်အား ခြေလျင်တပ်ရင်း (၅) အမှတ်(၅) စားမား ရဲဂျီးမင့်တပ်ရင်းအသစ်ကို စတင်ထူထောင်ရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်။ ထိုတပ်ရင်းသစ်၏ တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းခံရသည်နှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ပေးခြင်း ခံရသည်။

ထိုသို့ ခြေလျင်တပ်ရင်း(၅) တပ်ရင်းမှူးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၆)တွင် စစ်ဆင်ရေး တာဝန်ခံအဖြစ်ဖြင့် ဆက်လက် ပူးတွဲ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တဖက်တွင် တပ်ရင်းသစ် တခုကို ထူထောင်ရင်း တဖက်တွင် တပ်ရင်းဟောင်း တခုကို ဦးစီး၍ စစ်ဆင်ရေးတွင် လိုက်ပါရမည် ဖြစ်ပါသည်။

သူပုန်တို့သည် ပြွန်တန်ဆာမြို့တွင် အခိုင်အမာတပ်စွဲထားကြသည်။ ၆-ပေါင်ဒါ အမြောက်၊ သုံးလက်မ မော်တာ၊ သံချပ်ကာကားများ၊ သံချပ်ကာ မီးရထား အစရှိသော လက်နက်ကြီးတို့ဖြင့် ခုခံကြမည်ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ထို လက်နက်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်တို့ အတွက်

ကြီးမားသော ပြဿနာများမဟုတ်ကြ။ ကျွန်တော်တို့သည် ပြွန်တန်ဆာကို အလွယ်တကူဖြင့် မဟုတ်လင့်ကစား ဖိဖိစီးစီးအားသွန်တိုက်ခိုက်ပါက တနေ့အတွင်းမှာပင် ရရှိနိုင်ကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် ထိုလက်နက်ကြီးတို့ကို အလွတ် မခံနိုင်ကြပါ။ ဤပြွန်တန်ဆာတွင်ပင် အမိအရ သိမ်းဆည်းနိုင်ဘို့သည် အရေးကြီးလှပါသည်။ အကယ်၍သာ လွတ်မြောက် သွားကြပါက ရန်သူသည် ထိုလက်နက်ကြီးတို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား တောင်ငူသို့ ရောက်သည်အထိ အဆင့်ဆင့် ခုခံသွားကြပါလိမ့်မည်။ တိုက်ပွဲတိုင်းတို့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလက်နက်ကြီးတို့ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ရင်ဆိုင်ကြရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ပွဲတိုင်းတို့၌ ခက်ခက်ခဲခဲ တိုက်ကြရပါလိမ့်မည်။ အကျအဆုံး များပြားမည်။ အချိန်သည်လည်း များစွာ ကြာကြာမည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလက်နက်ကြီးတို့အား ပြွန်တန်ဆာ တိုက်ပွဲတွင်ပင် အမိဖမ်းကြရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ဖြစ်နိုင်စေရန် နည်းလမ်းမှာ ရန်သူ၏ နောက်ပိုင်း ဖြစ်သည့် ပြွန်တန်ဆာနှင့် ညောင်လေးပင်မြို့တို့ အကြား ကားလမ်း၊ မီးရထားလမ်းတို့ကို ပိတ်ဆို့၍ တိုက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရန်သူ၏ နောက်ပိုင်းကို ပိတ်ဆို့ရန် တာဝန်သည် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း(၆) အပေါ်သို့ ကျရောက်ခဲ့ပါသည်။

ဤစစ်ဆင်ရေးသည် ထိုအချိန်အထိ တပ်မတော်၏ သမိုင်းတလျှောက်တွင် စနစ်တကျအရှိဆုံးဖြင့် ဖွဲ့စည်းချီတက် တိုက်ခိုက်မည် ဖြစ်သော တပ်မဟာတခု၏ စစ်ဆင်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ တပ်မဟာဟု အကြမ်းဖျင်း ခေါ်ဆိုခဲ့သော်လည်း ခြေလျင်တပ်အင်အားကမူ တပ်မဟာတခုထက် များစွာ ပိုမိုသည် ဖြစ်သည်။ အပေါ်စား တပ်မဟု ခေါ်ဆိုပါက ပိုမို မှန်ကန်ပါလိမ့်မည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော ကိုယ်တိုင် ဦးစီး ခေါင်းဆောင် ပါမည်။ ပါဝင်သည့် တပ်ရင်းများကမူ ဗိုလ်မှူးဗန်ကူးလ်(ဗိုလ်မှူးကြီးဟောင်း၊ ဒု-ဝန်ကြီး) ခေါင်းဆောင်သော ချင်း သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း(၁)၊ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး လျင်ချက်ဇန်(ယခု ကွယ်လွန်) ခေါင်းဆောင်သော ချင်းသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း(၃)၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး ချစ်မြိုင် (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အငြိမ်းစား၊ သံအမတ်ကြီး) ခေါင်းဆောင်သော သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း(၃)၊ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး တင်မောင်(ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အငြိမ်းစား)ခေါင်းဆောင်သော သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၆)နှင့် ခြေလျင်တပ်ရင်း(၃) တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုခြေလျင် တပ်တို့ကို အကူအညီ အဖြစ် ဗိုလ်မှူး ဆောဒရစ်နှင့် ဗိုလ်မှူးရဲထွန်း (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အငြိမ်းစား၊ ဆောက်လုပ်ရေး) တို့ ခေါင်းဆောင်သော ၂၅ ပေါင်ဒါ အမြောက်တပ် ဗိုလ်ကြီး သီလှ(ယခု ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အငြိမ်းစား၊ ကြက်ခြေနီ) ခေါင်းဆောင်သော သံချပ်ကားတပ် (ရှာမင်းသံချပ်ကား တစီး၊ စတူးဝပ် သံချပ်ကား နှစ်စီးနှင့် ကယ်ရီယာများ) ဗိုလ်ကြီး ထွန်းမြင့် (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး ညွှန်ကြားရေးမှူး) ခေါင်းဆောင်သော အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေး တပ်၊ ဗိုလ်ကြီးတင်အောင်(ယခု ဗိုလ်မှူး၊ ဆည်မြောင်း ဌာန) ခေါင်းဆောင်သော အင်ဂျင်နီယာ တပ်နှင့် ထောက်ပံ့ ပို့ဆောင်ရေးတပ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောသည် အလုံးအရင်းဖြင့် ပြန်တန်ဆာမြို့ကို ကားလမ်း၊ မီးရထားလမ်းအတိုင်း တောင်ဖက်မှ ဖိ၍ တိုက်မည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း (၆) သည် ရန်သူ၏ နောက်ပိုင်းရှိ မီးရထားလမ်း၊ ကားလမ်းတို့မှ ပိတ်ဆို့

ပြီး ဖြစ်နေကြရပါမည်။ ထိုလမ်း နှစ်လမ်းတို့အပေါ်တွင် အခိုင်အမာ ထိုင်မိပြီး ဖြစ်နေကြရပါမည်။

ထိုစစ်ဆင်ရေးအတွက် ကျွန်တော်သည် တပ်တို့ကို ညအချိန် ချီတက်ခြင်း၊ အိမ်မြှောင်ဖြင့် ချီတက်ရာလမ်းကြောင်း သတ်မှတ်ခြင်း၊ ရည်မှန်းချက်နေရာတို့သို့ ရောက်လျှင် မည်သို့မည်ပုံ ခံစစ်ပြင်ဆင်ရမည် စသည်တို့ကို ရက်ပေါင်းများစွာကပင် ကြိုတင်၍ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့ရသည်။ တဖန်ရည်မှန်းချက်နေရာနှင့် တူညီသော မြေအနေအထားတို့သို့ သွားရောက်၍ အခြေအနေအမျိုးမျိုးတို့ကို ဖန်တီးကာ အထပ်ထပ် လေ့ကျင့်ကြရပြန်သည်။ မြေကြီးကိုတူး၊ ရရှိသော ထိုမြေစာတို့ကို အသင့် ယူဆောင်သွားမည့် ဂုန်နီအိတ်ပိုင်းတို့တွင် ထည့်၍ အရေးပေါ် မြေကတုတ် မြှုလုပ်နည်းပါ မကျန် လေ့ကျင့်ပေးရသည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်နေ့။

နေဝင် ဖြိုးဖျား အချိန်ကလေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်း တရင်းလုံး (တပ်ခွဲလေးခွဲ)သည် ဒိုက်ဦးမြို့ အနောက်ဖက်ရှိ ရွာတရွာအတွင်း၌ ခိုအောင်းပြီး အဆင်သင့်ရှိနေကြသည်။ အရာရှိ အကြပ် တပ်သားအားလုံးတို့တွင် လေးလံသော အထုပ်အပိုးများ မပါကြ။ ကိုယ်ပိုင်ရက်နက်၊ ကျည်ဆံ၊ ပေါက်ပြား၊ ဂေါ်ပြား၊ ပေါက်ချွန်း၊ ဂုန်နီအိတ်ပိုင်းကလေးများနှင့် ရိက္ခာအဖြစ် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်၊ ရေဗူးတို့သာ ပါကြသည်။ သို့ရာတွင် ခရီးမထွက်မီမှာတော့ ပူနွေးသော အစားအစာများဖြင့် ဖြည့်တင်းထားရမည်ဖြစ်သဖြင့် တပ်ခွဲလိုက်တိတ်တဆိတ် ချက်ပြုတ် စားသောက်နေကြသည် ဖြစ်သည်။

မှောင်စပျိုးလျှင် ရှေ့ဆုံးတပ်ခွဲသည် စတင် ချီတက်နေပါပြီ။ ထိုတပ်ခွဲသည် မီးရထားလမ်း ကားလမ်းတို့ကို ပြန်တန်ဆာနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ညောင်ပေးပင် အကြားမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ပြွန်တန်ဆာမြို့၏ အရှေ့ဖက် မြောက်အရပ်မှ ပိတ်ဆို့ရန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရွာအစွန်းရှိ တဲကလေး၏ အဖီအောက်တွင် ထိုင်၍ ချီတက်ရမည့် လမ်းခရီး မြေပုံပေါ်တွင် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် လေ့လာနေသည်။ ညစာကိုလည်း ထိုနေရာ၌ပင် စားလို့ ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ညလုံးပေါက် ခရီးဝေး ချီတက်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် ဝဝလင်လင် မစားရဲသောကြောင့် ဝမ်းထဲ၌ ဟာသလိုလို ဖြစ်နေမိသည်။

ဒုတိယတပ်ခွဲ စတင်ထွက်လျှင် အလင်းရောင်သည် လုံးဝပျောက်ခဲ့ပါပြီ။ မှိုးပြင်ညိုညိုသည် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းကလေး ရှိနေသည်။

နောက် တပ်ခွဲတခု အမှောင်ထုသည် အတော်ကလေးပင် သိပ်သည်းလာပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် တံစက်မြိတ်သို့ ထွက်ခဲ့၍ ဗိုက်ဦး၊ ပြွန်တန်ဆာဖက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။ ရင်ဆိုင်နေကြသော ရန်သူနှင့် ကျွန်တော်တို့၏တပ်များမှ တဖက်နှင့်တဖက် ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံ အပြန်အလှန် တဒက်ဒက်ဖြင့် ပစ်ခတ် ရန်တွေ့နေကြသော စက်သေနတ်သံတို့ကို တခါ တခါ ကြားနေရသည်၊ ကျွန်တော့်အနီးရှိ ဝိုင်ယာလက်စက်မှမူ “ ဟာလို ကဇွန်းတစ်၊ ငါ့အသံ ဘယ်လောက် ကြားသလဲ၊ ကြားရင် အကြောင်းပြန်၊ ဒါဘဲ ”ရှေ့ဆုံးတပ်ခွဲမှ စက်သို့ လှမ်းခေါ်နေသည်။

“ရဲဘော်ရေ၊ ခေါ်လို့ရပြီးရင် စက်ပိတ်တော့ဟေ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး ”

ထိုညတညလုံး ကျွန်တော်တို့သည် ဝိုင်ယာလက်စက် တို့ကို ပိတ်ထားကြမည်ဖြစ်သည်။ ဆက်လက် ဆက်သွယ်နေပါက ရန်သူ

သည် ကျွန်တော်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် အကြံအစည်တို့ကို ရိပ်မိသွားကြပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော်၏ရုံးအဖွဲ့ စတင်ထွက်ရန် အချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ မှောင်ထုသည် လုံးဝ သက်ဆင်းလာပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုမှောင်ထု အတွင်းသို့ ထွက်လိုက်သည်၊ မြောက်ဘက် တောင်ငူမြို့ရှိရာသို့ တချက် လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ထိုနောက်တရွေ့ရွေ့ တလှုပ်လှုပ် ချီတက်နေသည့် လူတန်းရှည်ကြီးကို ကြည့်မိရင်း သက်ပြင်းကို မသိမသာ ချလိုက်မိသည်။ လူပေါင်းငါးရာကျော် တဦးနောက်တဦး တန်းစီပြီး သွားကြရသည်ဖြစ်သဖြင့် အန္တရာယ်ကား ကြီးမားလှပါသည်။ ရှေ့တွင်သာ ကင်းထုတ်နိုင်၍ ဘေးနှစ်ဘက်တို့တွင် အကွယ်အကာမဲ့ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် မတော်တဆ ရန်သူများနှင့် ဘွားကနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါက မှောင်နှင့်မဲမဲတွင် အခြေအနေကို မနဲ့ထိန်းရမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်၊ စစ်တိုက်သည် ဆိုသည်ကပင် ဘေးအန္တရာယ်ကို သိလျက်နှင့်စွန့်စားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲကို အောင်နိုင်ရန် အလို့ငှာ လိုအပ်ပါက ရှိသမျှကို ပုံကာ အောရသည့် အရဲစွန့်မှုမျိုးသည် တပ်မှူးတယောက်အဖို့ မိမိ၏ နာမည်၊ မိမိ၏စစ်မှုထမ်းအဝ အစရှိသည်တို့ကို အပေါင်ထားကာ ပုံလုပ်ရသည်ဖြစ်သဖြင့် များစွာမှ ကြီးလေးသည့် တာဝန်တရပ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျိုအချက်ကို သိလျက်နှင့် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်ကြုံကြိုက်ပါက လုပ်ကြရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ရှောင်ထိမ်း၍ မရ။

ကျွန်တော်သည် ထိုလူတန်းကြီး တနေရာတွင် ဝင်လိုက်သည်၊ ရှေ့တွင်ရှိသည့်ရဲဘော်၏နောက်ကျော၌ ချည်နှောင် ထားသော ပိတ်စ ဖြူဖြူကလေးကို တခါတခါ မော့ကြည့်ရင်း ရိုးဖြူတို့

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အကြား၌ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လျှောက်လာခဲ့သည်။ မကြာမီမှာ တော့ လ, ထွက်လာမည်ဖြစ်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် ထင်ထင် မြင်မြင် သွားလာနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ ချီတက်မှု နှုန်းထားသည် လည်း ပိုမို မြန်ဆန်ပါလိမ့်မည်။

သွားရင်းမှ နားစွင့်မိသည်၊ တရှဲရှဲအသံမှအပ၊ သံချင်းထိရိုက် သံ၊ စကားပြောသံကို လုံးဝ မကြားရ၊ ရဲဘော်တွေသည် ပစ္စည်းများ သယ်ပိုးယူဆောင်လာရာ၌ရင်း၊ ချီတက်ကြရာ၌ရင်း၊ သေသပ်ပိပိယိလှသည်၊ ဒါကိုပင် ကျွန်တော့်မှာ များစွာကျေနပ် နေမိရသည်။ လှူပေါင်း ငါးရာကျော်တို့၏ ခြေလှမ်းသံ၊ ၎င်းတို့ သယ်ယူလာကြသော ပေါက်ပြား၊ ဂေါ်ပြား၊ တူးရွင်း၊ ရေဗူး၊ လှံစွပ်၊ သေနတ်တို့၏ အချင်းချင်း ထိရိုက်သံတို့သည် နေ့အခါ၌ မထောင်းစာလှသော်လည်း ညအချိန်၌မူ မြေပြန့်လျှင် ပြန့်သလို ဝေးလံသည့် အရပ်မှပင် တဝုန်းဝုန်း တချွင်ချွင် ကြားနိုင်သည် ဖြစ်သည်။ ယခုမူ တခါတရံသာလျှင် ချော်လဲသည့် ရဲဘော် တွေ၏ အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်ကလေး ကြားလိုက်ရသည်။ ဒါ လောက်ကတော့ အရေးမကြီးလှ။

မကြာမီလဝန်းသည် မဝံ့မရဲ ထွက်ပြူလာသည်။ ထိုလဝန်း၏ ငွေမှုန်တို့ကြောင့် တိမ်ညိုတိမ်မဲတို့၏ နှုတ်ခမ်းသားတို့သည် ငွေ ရည်လူးကာ တသက်လက် တဖျပ်ဖျပ်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပ နေကြသည်။ ထိုအလင်းရောင်ကြောင့် အတော်ကလေး မြင်မြင် ထင်ထင် ရှိလာပါပြီ။

လူတန်းကြီးကို ကျော်၍ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်တက်လာခဲ့သည်။ မြေပုံအရ ဆိုပါက ရှေ့နားတွင် ချောင်းကလေးတခု ရှိပါလိမ့် မည်။ အဲဒီ ချောင်းကလေးအတွက် အနည်းငယ် စိုးရိမ်နေမိ ရသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲများ ဖြစ်ကုန်ကြရမှာလား။

ထို အခိုက် ရဲဘော် တွေ၏ ခြေလှမ်းတို့သည် စိပ်လာသည်၊ နေးသည်ထက် နှေးလာကြသည်။ လူတန်းကြီးသည် ကျုံ့၍သွား သည်။ ထို နောက် လုံးဝ ရပ်သွားသည်။ ရှေ့ဆုံး တပ်ခွဲသည် ချောင်းကလေးသို့ ရောက်နေပြီလို့ ကျွန်တော် တွက်ဆလိုက်ပါ သည်။ ပို၍ မြန်မြန်ကလေး လျှောက်သွားခဲ့သည်။

မြေပုံပေါ်တွင် သေးငယ်လှသည့် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် မျဉ်းကြောင်းကလေး တကြောင်း အဖြစ်သာ သိရှိခဲ့ရသော ထို ချောင်းကလေးသည် မြေပြင်၌မူ နက်စောက်သည့် ကမ်း ပါး နှစ်ဘက်ဖြင့် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အကျယ်အားဖြင့် လည်း ဆယ့်ငါးပေခန့်ရှိသည်။ ဖြတ်၍ ထိုးထားသော ဝါးတန်း ကလည်း ခနော်ခနဲ့နိုင်လှသည်၊ ထိုဝါးတန်းပေါ်၌ ရဲဘော်တွေ သည် တယောတ်ချင်းဖြေးညှင်းစွာ စမ်း၍စမ်း၍ ကူးဖြတ်နေကြ သည်။ တော်ပါသေးသည်။ လထွက်ချိန်နှင့် အံကိုက်ကျနေသည် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်သာ ထိုမျှအလွယ်တကူ ကူးဖြတ်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ် သည်။ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီး ခင်မောင် (ယခု-ဗိုလ်မှူးကြီးအငြိမ်း စား၊ စက်မှုလက်မှု)သည် သည်ဘက်ထိပ်မှ ရပ်ခါ ကြီးကြပ် နေသည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲဗျ-တံတားက ခံပါ့မလား"

သူသည် ကျွန်တော့် မျက်နှာကို တိုးကပ်၍ ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်မှန်းသိလျှင်-

"ဘယ့်နှယ်လဲ ဗိုလ်မှူး-ဘာလို့ လိုက်လာလဲ"

"ပျင်းလို့ပေါ့ဗျ"

သူက တချက်ဟဲ၍ တိုးတိုးကလေး ရီလိုက်သည်။

"ခံပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့် တပ်ခွဲ ပြီးတော့မယ်"

ထို့နောက် သူဆက်၍ တက်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

တံတားထိပ်၌မြင်ရပ်ခါ နောက်မှ အဆက်မပြတ်ရောက်ရှိလာကြသော တပ်ခွဲတို့ကူးဖြတ်သည်ကို စိတ်စောစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ တံတားများကျိုးရင်ဖြင့်အခက်။ ကူးတာများ သိပ်နှေးနေသလား၊ သွားရမည့်နေရာတွေကို အချိန်မီ မရောက်ရင်တော့ ဒုက္ခ။ အရေးအကြီးဆုံးက ဗိုလ်ကြီး ခင်မောင်သောင်း (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား၊ ကုန်သွယ်ရေး ၁၈) ၏တပ်ခွဲ။ သူက မီးရထားလမ်းနှင့် ကားလမ်းပေါ်မှ ပိတ်ရမည့်သူ။

အားလုံး ကူးပြီးကြလို့ တဘက်သို့ ရောက်သော အခါ၌မူ ချီတက်မှု နှုန်းထားသည် အတော်ကလေးပင် သိသိသာသာကြီး ပိုမိုမြန်ဆန်လာသည်။

နောက်ဆုံးတပ်ခွဲကို မြွန်တန်ဆာ၏ အနောက်စူးစူးကွင်းပြင်ထဲတွင်ချန်ခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အေးရွာသို့ရောက်လျှင် သုံးနာရီထိုးခန့်ရှိပါပြီ။ အေးရွာသည်မြွန်တန်ဆာ၏ အနောက်မြောက်ဖက် ယွန်းယွန်းတွင်ရှိသည်။ မြွန်တန်ဆာနှင့် တမိုင်သာသာခန့်ကွာဝေးသည်။ တပ်ခွဲတခွဲသည် ဤရွာမှ ပိတ်ဆို့မည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ရုံးသည်လည်း ဤရွာ၌ပင် ယာယီဖွင့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ရှေ့တွင်ရှိ တပ်ခွဲ ၂ ခွဲတို့ကမူ ဆက်လက် ချီတက်နေကြဆဲ။ တခွဲသည် မြွန်တန်ဆာနှင့် ညောင်လေးပင် အကြား မီးရထားလမ်း၊ ကားလမ်းတို့အပေါ်တွင် စွဲပါမည်။ တခွဲကတော့ မြို့၏ အရှေ့ဘက်အထိ သွားကြရအုံးမည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့်ရှိသော တပ်ခွဲသည် ရွာကိုတိတ်တဆိတ်ဝိုင်း၍ ပိတ်ဆို့လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြွန်တန်ဆာ ဘက်သို့ လှည့်ကာ နေရာယူထားလိုက်ကြသည်။

သို့ဖြင့် လေးနာရီခွဲ။

ဒိုက်ဦးဘက်ဆီမှ ကျွန်တော်တို့၏ အမြောက်များ စတင်ပစ်ခတ်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ထို့နောက် သံချပ်ကားတို့၏ စက်နှိုးသံတို့ကို ကြားကြရသည်။

တောင်ငူသို့ မိုးကြိုးစစ်ဆင်ရေးကြီး စတင်ပါပြီ။

မြွန်တန်ဆာတိုက်ပွဲ

ပစ်ခတ်သံတို့သည် တစစဖြင့်ပိုမိုဆူညံများပြားလာကြသည်။ အလင်းရောင်သည်လည်း ပိုမိုပီပြင်လာသည်။

ကျွန်တော်၏ဝိုင်ယာလက်စက်ကိုဖွင့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တမိုင်နက် မီးရထားလမ်းပေါ်ရှိ တပ်ခွဲမှ သတင်းပို့ အစီရင်ခံချက်ကို ရရှိသည်။

"အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ"တဲ့။

အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော့်စိတ်တွင်း၌ အေးမြသွားရသည်။ ကြာမြင့်စွာ ပင့်ရှိုက်ထားခဲ့ရသော သက်ပြင်းကြီးကိုလည်း အားပါးတရ ချလိုက်ရသည်။ ထိုတပ်ခွဲသည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ သူသာရည်မှန်းချက်သို့ မရောက်ပါက ထိုတိုက်ပွဲ၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်သည် အချည်းနှီး ဖြစ်ရပါတော့မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြွန်တန်ဆာ ဘူတာအတွင်းမှ မီးရထား တစင်း ခုတ်မောင်းလာသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

"မီးရထားအံ့ဖော့၊ သေသေချာချာကြည့်ကြစမ်း"

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ရွာအစွန်းသို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ မြွန်တန်ဆာမြို့ဆီသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်ပါသည်။ မီးရထားတစင်း။ ခေါင်းတွဲမှ မီးပွားကလေးတို့သည်ပင် တဖွားဖွား လွင့်အက်နေသည်။ ရထားကြီးသည် စတင်ခုတ်မောင်းလာသည်။ သူ၏မီးပွားတို့ဖြင့် ညောင်လေးပင်ဘက်ကို ထွက်ခွာလာနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။ မကြာမီ မြို့၏ မြောက်ဘက်အထွက်မှ ခေါင်းပြူလာသည်။ ဟော မြို့ကို လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင်....

"ဒိုင်း" ဟူသော ပေါက်ကွဲသံကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ မီးရထားကြီးသည် ဒေါသတကြီး တရှူးရှူးဖြင့်ထိုးရပ်သွားသည်။ ဗိုလ်ကြီးခင်မောင်သောင်း၏ တခွဲပ်သည် မြို့အထွက်ရှိ မီးရထားတံတားကို ဖောက်ခွဲချိုးဖျက်လိုက်ပါပြီ။ သံချပ်ကာ မီးရထားကြီးကို ရလိုက်ကြပါပြီ။

တချိန်တည်းမှာပင် မြို့ပတ်လည်တွင် ရိုင်ဖယ်သံ၊ စက်သေနတ်သံ၊ မော်တာသံ၊ အမြောက်သံတွေသည် အဆက်မပြတ် အော်မြည်လိုက်ကြသည်။ ရန်သူသည် အပြင်းအထန် ခုခံနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့၏ တပ်တွေကလည်း အပြင်းအထန် တိုးဝင်နေကြပါပြီ။

မကြာမီ သံချပ်ကားများ၏ အသံတို့ကို ပြန်တန်ဆာမြို့တောင်ဘက် အဝင်ဆီမှ ကြားကြရသည်။ ပစ်ခတ်သံတို့သည် ပိုမိုဆူညံလာသည်။

နီရဲသော နေလုံးကြီးသည် အရှေ့ဘက်ဆီမှ တဖြေးဖြေးဖြင့် ပြူထွက်လာသည်နှင့်အမျှ အလင်းရောင်သည် စက္ကန့်လိုက် မိနစ်လိုက် ပို၍ပို၍မှုန်းကြွလာသည်။ ပို၍မှုန်းကြွလာသော ထိုအလင်းရောင်နှင့်အတူ ပစ်ခတ်သံတွေသည်လည်းပို၍များပြားလာသည်။

ထို့နောက်တော့ ထိုပစ်ခတ်သံတို့သည် တစတစဖြင့် ကျဲ၍ကျဲ၍လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ဟိုမှတချက်၊ သည်မှတချက်

မျှလောက်ကိုသာ ကြားကြရတော့သည်။ ရန်သူသည် ဆုတ်ခွာကြပါပြီ။

မကြာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ မြှော်မှန်းထားသည့် အတိုင်းပင် ရန်သူတပ်စု ၂-စုခန့်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ အေးရွာဘက်ဆီသို့ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးလာကြသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြသည်။

"လေးငါးဆယ်လောက်ရှိမယ် ဗိုလ်မှူး" အနီးဘွင် မှောက်နေသော အရာရှိတဦးက မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ဟုတ်ပါသည်၊ ငါးဆယ်ခန့်တော့ ရှိပါသည်။ နီးလာပြီ၊ နီးလာပြီ။

ကျွန်တော်တို့ဘက်မှ သတိပေးအနေဖြင့် စတင်ပစ်ခတ်သည်နှင့် ရန်သူသည် ကွင်းပြင်တွင် ဝပ်လိုက်ကြ၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။

"လက်နက်ချပေဟ့၊ လက်မြှောက်ပြီး လာခဲ့ကြ" ရဲဘော်တွေက အကြိမ်ကြိမ်လှမ်း၍ခေါ်သည်။

သို့ရာတွင် မရ၊ သူတို့ကပြန်၍ပစ်သည်၊ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့မှာ အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့။ အပြတ်အသတ် ပစ်ခတ်ကြရပါပြီ။

ထိုတိုက်ပွဲကလေးသည် များစွာမကြာလိုက်၊ ငါးမိနစ်သာသာမျှသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုတိုတောင်းသော အချိန်ကလေးအတွင်းမှာပင် ထိုကွင်းပြင်တခုလုံးသည် သွေးချင်းချင်းနီသွားသည်။ အလောင်းချင်း ထပ်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ပြန်တန်ဆာမြို့တွင်းသို့ ဝင်မိတော့ ၁၂ နာရီခန့် ရှိနေပါပြီ။ ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇောအား မြို့၏ မြောက်ပိုင်း ခြံကလေးတခြံအတွင်း၌ တွေ့ရသည်။ သူသည် နှလုံးပျော်နေပါသည်။ ပွဲဦးထွက် အနိုင်ရလိုက်သည့် တပ်မှူး[illegible]

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် မည်သည့် ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့်မှမတူ၊ အပြည့်ဝဆုံး အသန့်စင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ဒေါသ မပက်၊ အနိုင်ရလိုက်သည်ဟူသော မာန်မာန ကင်းပသည့် ကြည်လင်သန့်ရှင်းသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ရန်သူတို့သည် အတော်ကလေးအထိနာသွားခဲ့ကြသည်။ အကျအဆုံးဒဏ်ရာရသူ အတော်များများ ရှိခဲ့သည်။ ထို့ထက်အရေးကြီးသည်က သူတို့၏ သံချပ်ကာမီးရထား၊ သံချပ်ကာကားများ၊ ခြောက်ပေါင်ဒါအမြောက်၊ သုံးလက်မမော်တာအချို့နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်တို့ကို ကျွန်တော်တို့က ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ငူသို့ ချီတက်ရာ လမ်းမကြီးသည် ပွင့်လင်းသွားခဲ့ပါပြီ။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအောင်မြင်မှုကို ကြီးမြင့်စွာ မဟုတ်သော်လည်း တန်ရာတန်ဖိုးကိုတော့ဖြင့် ပေးကာဝယ်ခဲ့ကြရပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးစိုးမင်းနှင့် ရဲဘော်အချို့တို့ ကျဆုံးခဲ့ကြရသည်။

တောင်ငူမြို့ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ခြင်း

မြွန်ဆန်ဆာကို ရရှိသည့်နေ့မှာပင် ကျွန်တော်တို့တပ်ရင်း (၆)က ထိုညနေ၌ ညောင်လေးပင်ကို အခုအခံမရှိ ဆက်လက် သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

ထို့နောက်တော့ တောင်ငူကို သိမ်းသည်အထိ တပ်ရင်း(၆)သည် ရှေ့တန်းတိုက်စစ်၌ မပါဝင်ရတော့။ နောက်ပိုင်း ဆက်

သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်ကိုသာ ယူကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပဲခူးလေယာဉ်ကွင်း၌ အပူတပြင်း လေ့ကျင့်ရေး ဆင်းနေကြသည့် ခြေလျင်တပ်ရင်း(၅)ကို ပြန်၍ ကြည့်နိုင်အားခဲ့သည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၅ ရက်နေ့။

ဖြူးမြို့သို့ဝင်သောနေ့ကမူ တိုက်ခိုက်ရေး တာဝန်ကျနေသော ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ဖြင့် ရှေ့တန်းသို့ တက်ခဲ့သည်။ ရန်သူသည် ပြန်တန်ဆာမှ ဆုတ်ခွာသွားပြီးသည့်နောက် ခုခံမှုမရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ ဖြူးမြို့တွင် အလုံးအရင်းဖြင့် ရှိနေသည်ဟု သတင်းရရှိထားသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်၏ တပ်ရင်း (၃)သည် ထိုရန်သူကို တိုက်ခိုက်မည်ဖြစ်သည်။

မွန်းလွဲ နှစ်ချက်တီးခန့်တွင် မြို့စပ်သို့ ချဉ်းကပ်မိကြသည်။ မြို့အဝင်ဝသို့ ရောက်သည်အထိ ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်မှုမရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကယ်ရီယာတို့တွင် စီးကြကာ သတိကြီးစွာထား၍ ဘီးတလိမ့်ခြင်းဖြင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဝင်ရောက်မိသည်နှင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ထူးခြားနေသည်ကို သိလိုက်ကြရပါသည်။

အခြားအခြားသော မြို့များဖြစ်ကြသော မိန်းဇလုပ်၊ ပဲနွယ်ကုန်း၊ ကညွတ်ကွင်း အစရှိသော ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည့် မြို့များတို့၌မူ တပ်မတော် ရောက်ရှိလာပြီဟုဆိုလျှင်ပင် မြို့သူမြို့သားတို့သည် မွေးကင်းစပါမကျန် အိမ်မှေါက်စေ့မှထွက်၍ သပြေခက်၊ ညောင်ရေအိုး၊ သောက်ရေချိုင့်တို့ဖြင့် ကြိုဆိုကြသည်။ စားသောက်ဖွယ် သစ်သီးဝလံတို့ဖြင့် ပြုစုကြသည်။ ဝမ်းသာအားရ ကကြ ခုန်ကြသည်။ အချို့ကမူ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ငိုကြသည်။

ဒီမှာတော့ မြို့သည် သုသာန်တစပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သေ့လျက် ရှိနေပါသည်။ အားလုံးသော အိမ်တို့သည် တံခါးတို့ကို ပိတ်ထားကြသည်။လမ်းပေါ်၌လည်း လူသူတဦးတယောက်မျှ မမြင်ရ၊ မတွေ့ရ။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော၊ ဗိုလ်မှူးကြီးချစ်မြိုင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဦးမျက်နှာကိုတဦး လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ နှုတ်မှဖွင့်ဟ အသံမထွက်ကြသော်လည်း တယောက်ကို တယောက် ဘယ်လိုလဲဟု မျက်လုံးချင်း မေးနေမိကြသည်။

ရန်သူတွေ ရှိနေကြတုန်းဘဲလား။ ကျွန်တော်တို့သည် ထောင်ထားသည့် ရန်သူ၏ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ ဝင်မိခဲ့ကြလေပြီလား။

မြို့တွင်းသို့ အတန်ငယ် ဝင်မိကြလျှင် ရဲဘော်တွေက "ဗမာ့တပ်မတော် ရောက်လာပါပြီ ခင်ဗျား၊ မြို့သူမြို့သားများ ထွက်ခဲ့ကြပါ" အကြိမ်ကြိမ် ဟစ်အော်ဘိတ်ခေါ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မြို့ကတော့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

အမှန်တော့ မြို့သူမြို့သားတို့သည် လှုပ်နိုင်စွမ်း မရှိရှာကြတော့ပါ။ မလှုပ်ဝံ့ရှာကြတော့ပါ။ ထိုအကြောင်းကို မကြာမီမှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရင်တနင့်နှင့် မြင်တွေ့ကြရပါသည်။

ရဲဘော်တွေသည် တလောင်းမှ နောက်တလောင်းသို့ ကူးပြောင်းကာ အသက်များ ကျန်ရှိနေသေးသလား။ စမ်းသပ်ကြည့်ကြသည်။ မရှိကြတော့ပါ။ အေးစက်နေကြပါပြီ။ အားလုံးလိုလိုပင် ဓားဒဏ်ရာများဖြင့် ဖြစ်ကြသည်။

ကျွန်တော်၏ နှုတ်ခမ်းသားတို့ကိုသာ တင်းစွာကိုက်လို့ ထားလိုက်ရပါသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော ကိုယ်တိုင်ပင် သူ့စိတ်တို့ကို အလွန်

အမင်း တင်း၍ ထားနေရဟန်တူသည်။

"ဗိုလ်မှူးချစ်မြိုင်၊ ဗိုလ်မှူးတင်မောင်"

"ခင်ဗျာ"

"ရဲဘော်တွေကို ကျကျနန ထိန်းကြဗျာ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဘာမှမလုပ်ပါစေနဲ့"

ထို့နောက်တော့ တောင်ငူကို အမြန်ဆုံး ရောက်ရှိရေးသည် အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်လာရပါသည်။ ရန်သူသည် တောင်ငူမှအဆုတ်တွင်လည်း ဖူးမှာကဲ့သို့ ရမ်းကားသွားပါက ဆက်လို့မတွေးဝံ့ကြတော့။ ထို့ပြင် မိတ္ထီလာ၌ ဖမ်းမိသွားသော ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်၊ ဗိုလ်ကြီးစောမြသိန်း (ယခု ဒု ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား၊ သမဝ ါယမ)ဗိုလ်ကြီးထွန်းအုပ်(ယခု ဒုဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား)၊ ဗိုလ်မှူးဒေါ်ဆင် အစရှိသူတို့နှင့် တောင်ငူတွင် ဖမ်းမိသွားသော ဗိုလ်မှူးသိန်းတုတ် (ယခု ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား၊ သံအမတ်ကြီး) တို့သည်လည်း တောင်ငူထောင်ထဲ၌ ရှိနေကြသည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျနသော အစီအစဉ်တို့ကိုပင် မပြုနိုင်ကြတော့။ နောက်ပိုင်းတွင်ရှိ ဗိုလ်မှူးဗန်ကူးတို့၏ တပ်ရင်းကို အမြန်ဆုံး ခေါ်ယူ၍ သူတို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တောင်ငူသို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၉ ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီခန့်တွင် ရန်သူ၏ အနည်းငယ်မျှသော ခုခံမှုကို တွန်းဖယ်၍ တောင်ငူမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။

ရန်သူတို့သည်သံတောင်ဒေသသို့ဆုတ်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးချုပ်မောင်မောင်တို့ကိုပါ တပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အင်းတိုင်ကုန်း

တောင်ငူမြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးသည့်နောက် ၂-ရက်ခန့်အကွာတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်းကိုယ်တိုင် ရောက်ရှိလာ၍ လိုအပ်သည်တို့ကို ညွှန်ကြားသည်။

"ကဲ- ကိုယ့်လူတွေ ဘာလိုချင်ကြသလဲ" ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက အားပါးတရ မေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့အဖြေက "သံချပ်ကား"

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏စိတ်ထဲတွင် စွဲလန်းတောင့်တနေကြသည်က သံချပ်ကားများပင်ဖြစ်ကြသည်။ သံချပ်ကားနှင့် ကယ်ရီယာတွေကြောင့် ချီတက်ရာ၌ ဤမျှမြန်ဆန်သည်။ အကျအဆုံးနည်းပါးခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သံချပ်ကားမှသံချပ်ကား။

တောင်ငူမြို့ကို ရရှိပြီးသော်လည်း မြို့၏ လုံခြုံမှုအတွက် အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်လက် ရှင်းလင်းကြရပါဦးမည်။ ထိုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဘို့ ကျွန်တော်နှင့် တပ်ရင်း(၆)တို့ အလှည့်ကျရပြန်သည်။

တပတ်ခန့်နားကြ၍ အစီအစဉ်တို့ကိုပြုလုပ်ပြီးလျှင်ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းသည် သံတောင်ကားလမ်းအတိုင်းချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ဗိုယ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောကိုယ်တိုင် စီမံခန့်ခွဲ၍ လိုက်ပါလာသည်။

မြို့မှထွက်သည်ဆိုလျှင်ပင် ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်မှုကိုခံကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ရန်သူသည် ဤလမ်းကို တော့ဖြင့် အကျိတ်အနယ်ကာကွယ်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကို ခန့်မှန်းကြရပါသည်။ သို့ရာတွင် ရန်သူသည် အဝေးမှသာ ခြောက်ပေါင်ဒါအမြောက်ဖြင့်ပစ်ခတ်သည်မှို့ မထိရောက်။ သံချပ်ကားတစီးကို ရှေ့တွင်တင်၍ ဆက်လက် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

မြေပြန့်ကို ကျော်လွန်၍ အင်းတိုင်ကုန်းဟု ခေါ်သော ကုန်းမြင့်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်လျှင်မူ ကျွန်တော်တို့ ချီတက်ရမည့်လမ်းသည် မည်မျှ အန္တရာယ်ကြီးမားသည် ဆိုသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ကြရသည်။ ဘေးနှစ်ဖက် မြင့်မားသော တောင်ကြားကို ဖြတ်၍သွားကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အခြားမှ ကွေ့ပတ်၍တက်နိုင်မည့်လမ်း စ၍ ရှာသည်။ မတွေ့။

ထိုအခါ ဤတောင်ကြားမှပင် အတင်းပစ်၊ အတင်းတက်၊ နည်းလမ်းမှတပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိတော့သည်ကို လက်ခံလိုက်ကြရသည်။

ကယ်ရီယာ သံချပ်ကာ ယာဉ်ကလေးတို့တွင် ရှေ့ဆုံးတပ်ခွဲမှ ရဲဘော်တို့ကို တင်သည်။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ။ သတင်းပို့ရန် ဗိုလ်မှူးချုပ်ကို ရှာသည်။

လား-လှား သူသည် တတိယကယ်ရီယာပေါ်တွင် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာတော့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူကြီးကို စည်းထားလို့။

ရန်သူ၏ ခုခံမှုသည် မည်မျှပြင်းထန်မည်ဆိုသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်သည်ဖြစ်သဖြင့် သူကဲ့သို့သော ဗိုလ်မှူးချုပ်တဦးအတွက် အထူးစိုးရိမ်ဘွယ် ဖြစ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကန့်ကွက်မည်ဟု စဉ်းစားမိပါသေးသည်။ နောက်ပိုင်း ဌာနချုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့ပါရန် တောင်းပန်မည်ဟု ကြံမိပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ယခင့် ယခင်အတွေ့အကြုံများအရ ပြော၍ရမည်မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သူသည် မကြားယောင်ဆောင်လိုက ဆောင်မည်။ သို့မဟုတ် မသိကျိုးနွံ ပြုမည်။ ကဲ....ရှိပါစေတော့။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"တက်မယ်ဟေ့" ရှေ့ဆုံးတွင်ရှိ သံချပ်ကားကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

တောင်ခြေမှ တဖြေးဖြေး တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ရှုံးအဖွဲ့တို့သည် ကယ်ရီယာများနှင့်ယှဉ်၍ လမ်းဘေး ကမ်းပါးမှ ကပ်ခါ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

တောင်ကြား အတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့် ရန်သူသည် မီးကုန်ယမ်းကုန် ပစ်ခတ်ပါတော့သည်။ ရန်သူ၏စက်သေနတ်ကျည်ဆံတို့သည် သံချပ်ကားနှင့် ကယ်ရီယာတို့ကို တဒေါက်ဒေါက် လာရောက်ထိမှန်ကြသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ အစုလိုက်ပျံသွားကြသည်။ ဘေးမှအပြုံလိုက်မှုတ်ခါ သပ်သွားကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တခုလုံးမှာတော့ ကျည်ဆံတို့သည် ပေါက်ပေါက်တို့ကိုဆုတ်ခါဆုတ်ခါ ကြဲလိုက်သလို ဖွားကန် ဖွားကန် ကျလာကြသည်။ ထိုစက်သေနတ်တို့နှင့်ကပ်၍ မော်တာဗုံးတို့သည် ကျလာကြပြန်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် လမ်းဘေးတွင် ရရာအကွယ်အကာတို့တွင်သာ တွယ်ကပ်နေကြရသည်။

"ဗိုလ်မှူး - သံခမောက် - သံခမောက်"

အနားမှ ကပ်ခါ အော်၍ ပြောနေသံကို ဝိုးတဝါး ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်၏ ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးမျိုးအောင် (ယခု ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး အငြိမ်းစား)ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် သံခမောက်တလုံးကို ကျွန်တော့်အား လှမ်းပေးနေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသံခမောက်ကို လှမ်းယူရန် အချိန်မရလိုက်။

ထိုအခိုက် ရန်သူ၏ ပြင်းထန်လှသော ပစ်ခတ်မှုကြောင့်

သံချပ်ကားနှင့် ကယ်ရီယာတို့သည် အံ့အားသင့်ကာ တန့်သွားကြသည်။

အဲဒါမှ ဒုက္ခ။ ဤကဲ့သို့ တောင်ကြား၌ ယခုလို ရပ်နေပါက အားလုံး သေကြပါတော့မည်။

"ဟေ့ ....ဘာလုပ် ရပ်သလဲ။ တက်ကွ တက်ပါလား" ကျွန်တော်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်မိသည်။

အခြား အရာရှိ အကြပ်တို့ကလည်း အလားတူ အော်ကြသည်။ ထိုအတွင်း "ဗိုလ်မှူးတင်မောင်.... ဗိုလ်မှူးတင်မောင်.... ဒီကိုလာ....ဒီကိုလာ" ကယ်ရီယာပေါ်သို့လာရန် ဟစ်ခေါ်နေသော ဗိုလ်မှူးချုပ်၏အသံကို သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

သို့ရာတွင် သူခေါ်ရာသို့လည်း သွားဘို့အချိန် မရလိုက်။

"တက်ကွ တက်....တက်"

သံချပ်ကား အတွင်းရှိ ရဲဘော်တွေသည် ကျွန်တော်တို့၏ အော်သံ၊ အမိန့်သံတို့ကို ကြားကြမည်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သူတို့သည်လည်း အခြေအနေကို သိရှိလိုက်ကြပါလိမ့်မည်။ စက်တို့ကို အစွမ်းကုန် ဖွင့်၍ စက်သေနတ်ကို မရပ်မနား ဒလစပ် ပစ်ခါ ဝူးကနဲ တရှိန်ထိုး၊ ထိုးတက်လိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ တောင်ထိပ်ပေါ်ရှိ ရန်သူတို့သည် ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုသံချပ်ကား နောက်ဆွယ်မှ ကပ်ခါ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ဂျစ်ကား တစီး၊ ၎င်းအပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားသော ဂျပန်စက်သေနတ်ကြီး တလက်နှင့် ရန်သူအလောင်းနှစ်လောင်းတို့ကို ရရှိလိုက်ကြသည်။ ထိုစက်သေနတ်ကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား မွှေခဲ့သော စက်သေနတ်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"နေရာ ယူကြဟေ့"

တပ်တို့သည်ဖြန့်၍ ခံစစ် နေရာယူလိုက်ကြသည်။အမှန်တော့ ယခုကဲ့သို့ သိမ်းပိုက်ရရှိပြီးစ ရန်သူ၏ ခံစစ်မြေကတုတ်တို့တွင် ဝင်ရောက်စခန်းချရန် မသင့်ပါ။ ထိုနေရာမျိုးသည် ရန်သူက အခွင့်သင့်သည်နှင့် တန်ပြန် တိုက်စစ်ဆင်နိုင်ရန်အတွက် သူ၏ အမြောက်၊ မော်တာတို့ဖြင့် ကြိုတင် ချိန်ရွယ်ထားပြီး ဖြစ်တတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုစဉ်ကတော့ ကျွန်တော်သည်ရန်သူအား အထင်သေးခဲ့မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်မှပင် တကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေရသည်။ လက်ဖဝါးတို့သည်လည်း ချွေးတို့ဖြင့် စေးကပ်နေကြသည်။ မောဟိုက်လွန်းလှသဖြင့် လမ်းဘေးရှိ အကြော်ဆိုင်နေရာနှင့်တူသော တဲကလေးအောက်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ရသည်။

"ရေ-ဗိုလ်မှူး" ဗိုလ်ကြီး မျိုးအောင်က ရေဗူးတဗူး လာပေးသည်။

သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် မော့၍ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ သူ့တကိုယ်လုံးသည်လည်း ဖုံအလိမ်းလိမ်း ချွေးတပြက်ပြက်ဖြင့်။

ရေဗူးမှ တင့်ငုံလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုတင့်မျှသောရေကိုပင် တော်တော်နှင့် မျိုချ၍ မရ။ လည်ချောင်းသည်နာကျင်နေသည်။ တစက်ချင်း တစက်ချင်း စိမ့်ကာ စိမ့်ကာ ပြုံ့ နေရသည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇောသည် လမ်း၏ဟိုဘက်ရှိ သစ်ပင်ရိပ်တရိပ်အောက်တွင် ထိုင်၍ မြေပုံကိုကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်ထံသို့သွားမည်ဟုကြံပါသေးသည်။သို့ရာတွင် ခြေထောက်တို့က မလှုပ်ချင်ကြတော့။ ထို့ကြောင့် ဆက်လက်၍ ထိုင်နေမိသည်။ အတော်ကလေး အမောပြေတော့မှ စီးကရက်

တလိပ်ကို ထုတ်ခါ မီးညှိ၍ အားပါးတရ ဖွာလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင်း ထမင်းစားရန်ကို သတိရလိုက်သည်။ ဆာ၍တော့ မဟုတ်။ ခေတ္တ အနားရတုန်း စားထားမှ ဖြစ်ပါမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ လက်စွဲ ရဲဘော် သာဒွန်းကို ရှာသည်။ သူမရောက်လာသေး။

ရဲဘော် သာဒွန်း (ယခု တပ်ကြပ်ကြီး အငြိမ်းစား ဖောင်ကြီးကျောင်း) သည် ကျွန်တော်၏အကူ ရဲဘော်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သည်မှာ သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆) ဖွဲ့စကပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကားမောင်းတတ်သည်။ ထမင်းဟင်းကောင်းစွာ ချက်တတ်သည်။ ဗမာအစာ၊ ကုလားအစာ၊ အင်္ဂလိပ်အစာ၊အားလုံးတတ်သည်။ ရိုးသားသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို အင်မတန်ချစ်သည်။

စီးကရက် မကုန်မီ တကုန်တွင် သူရောက်လာသည်။

"သာဒွန်းရေ.... ထမင်းရောက်ပလားကွ"

"ရောက်ပီ ဗိုလ်မှူး၊ စားတော့မလား"

"အေးကွာ....ပီး ပီးတာပေါ့"

ထမင်းထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည်။ စားမည်ဟု ဟန်ပြင်လိုက်ပါမှ ရင်းတွင်း၌ အလိုလို ပြည့်လာသည်။ထို့ကြောင့်တလုတ်နှစ်လုတ်နှင့်ပင် ရပ်လိုက်ရသည်။

"တော်ပီကွာ" အနီးရှိ ဆက်သား ရဲဘော်တဦးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူတို့ ဝိုင်းမှာတော့ စားနေလိုက်ကြ သည်က မြိန်ရေရှက်ရေ ထိုအခိုက်မှာပင်—

"ဗိုလ်မှူး တင်မောင် - လာဗျို့ဒီကို ထမင်းစား ရအောင်" ဗိုလ်မှူးချုပ်က လှမ်း၍ ခေါ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည်တဲကလေးမှထွက်ခဲ့သည်။လမ်းကိုဖြတ်ကျော်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

၍ ဗိုလ်မှူးချုပ် ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ထံသို့ မရောက်တော့ပါ။

ရုတ်တရက် ဆူးရှသော လေချွန်သံကြီးနှင့် အတူ ရန်သူ၏ မော်တာဗုံးတို့သည် အနှံ့အပြား ကျလာကြသည်။

ကျွန်တော်သည် နီးရာ သစ်ပင်ရင်းသို့ ထိုးဝင်လိုက်ရသည်။ မြေကြီးသည် ပေါက်ကွဲသံတို့ဖြင့် သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည်။ မြေစိုင်မြေခဲတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်သို့ တဖွားဖွားကျလာနေကြသည်။ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ခေါင်းကို အုပ်ထား လိုက်သည်။ တကမ္ဘာမျှားကြာလေသလား။ အဲဒီလိုဘဲ စိတ်ထဲက အောက်မေ့မိလိုက်သည်။ အမှန်တော့ စက္ကန့်ပိုင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။

ပေါက်ကွဲသံတို့ ရပ်စဲသွားလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ခေတ္တမျှ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိနေသည်။ တခဏကြာမှ ဟိုမှ သည်မှ လူပ်ရှားသံ၊ အော်သံ၊ ခေါ်သံ တို့ကို ကြားရသည်။ ပြန်လည်အသက်ဝင်လာကြသည်။

ကျွန်တော်ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ဟိုဟိုဒီဒီ စမ်းကြည့်သည်။ နာကျင်သော နေရာမရှိ။ သွေးစ သွေးန ကိုလည်း မတွေ့ရ။ ထိုစဉ်မှာပင် -

"ဗိုလ်မှူး - ဗိုလ်မှူး"

ရဲဘော်သာဒွန်း၏ ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်ထမင်းစားခဲ့သော တဲကလေးဆီသို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ကျွန်တော့်မျက်လုံးတို့သည် ပြာ၍ သွားကြသည်။

တဲတလေး မရှိတော့ပါ။ ရဲဘော်သုံးလေးဦးတို့သည်အတုံးအရုံးလဲ၍ နေကြသည်။ ရဲဘော်သာဒွန်းသည် သူ၏ခြေထောက်ကို လက် ၂-ဘက်ဖြင့် အတင်းဆွဲ၍ ကျွန်တော့်အား လှမ်းမျှော်

ကြည့်ကာ တကြော်ကြော် ခေါ်နေရှာပါသည်။ ကျွန်တော် သူတို့ထံသို့ ပြေး၍ သွားသည်။

"သာဒွန်း - ဖြစ်ရလေကွာ"

သူ့ခြေထောက် တဘက်သည် သွေးတို့ဖြင့် ရဲရဲနီ နေသည်။ ထိုအနီး၌ လဲနေကြသော ကျွန်တော်၏ ရုံးအဖွဲ့သား ရဲဘော်တို့မှာလည်း သူတို့၏ သွေးအိုင်တို့တွင်ပင် မလှုပ်မယှက်၊ ရဲဘော်အချို့ ပြေးလာကြသည်။ ဆေးတပ်သားသည် ဒဏ်ရာရသော ရဲဘော်တွေကို တဦးစီတဦးစီ ကပျာကယာ စစ်ဆေးနေသည်။ သာဒွန်း၏ခြေသလုံးဒဏ်ရာသည် နဲနဲတော့ကြီးသည်။ မော်တာဗုံးအစတွေဝင်နေသည်လို့ ထင်ရသည်။ အသက်အတွက်တော့ မစိုးရိမ်ရ။ ဆက်သား ရဲဘော် ၂-ဦးတို့မှာမူ ခေါင်းတွင်ထိထားကြသဖြင့် သူတို့အတွက် စိုးရိမ်မိသည်။ သူတို့သည် သတိရတချက်၊ မရတချက်ရှိနေကြသည်။

"ဟာ နဲနဲကလေး ရှပ်မှန်ထားတာဘဲကွ၊ ကံကောင်းသွားပေါ့" ကျွန်တော်သည်ရဲဘော်တဦး၏လက်ကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီး ကြိုးစား၍ ရီရီမောမောဖြင့် ပြောနေမိသည်။ ထိုရဲဘော်ကမူ ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ကြားမှ ကြားပါလေစ၊ မပြောတတ်။

ရဲဘော်သာဒွန်းကတော့ တဟင်းဟင်းဖြင့် ညည်း၍သာနေသည်။

"သာဒွန်းရ မင်းဒဏ်ရာက နဲနဲကလေးဘဲဟာ၊ အရိုးမထိပါဘူးကွ"

"ထိပါတယ်၊ အရိုးကိုထိပါတယ် ဗိုလ်မှူးရယ်" ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် ညည်းနေပြန်သည်။

ချော့မော့၍ မဖြစ်တော့သဖြင့်....

တတိယအကြိမ် ချစ်မြိုင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

"ငါ့လည်း မသေနိုင်ပါဘူးကွာ" အံကိုကျိတ်၍ ရက်ရက်စက်စက်ပြောလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ဒဏ်ရာရသူတို့ကို တောင်ငူသို့ သယ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် လမ်းဘေးမှရပ်ခါ လူနာတင် မော်တော်ကားထွက်သွားသည်ကို မျက်စေ့တဆုံး ငေးမောကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

ချမ်းသာကြပါစေ။

အသက်တချောင်းကယ်ဆယ်ဘို့အရေး

ထိုစခန်းတွင် ဆက်လက်နေရန်မသင့်တော့သဖြင့် ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

မွန်းလွဲတနာရီခန့်ရှိပါပြီ။ ကောင်းကင်ပြင်သည် တိမ်မှုန်ကင်းစင်လျက် ပြေပြေကလေးမျှသာ ပြာလျက်ရှိသည်။ ခေါင်းပေါ်တဲ့တဲ့ရှိ နီလျှမ်းပြင်းပြသော နေလုံးကြီးမှ ခြစ်ခြစ်တောက်အပူရှိန်သည် ကျွန်တော်တို့အား ပေါင်းတိုက်ထားသကဲ့သို့ အုပ်ထွေးထားနေသည်။ ထိုမျှ ပူပြင်းသော နေရှိန်အောက်တွင် ရဲဘော်တွေသည် စက်ရုပ်တွေလို တလှုပ်လှုပ်သာ တလှမ်းချင်းရွေ့လျားနေကြသည်။ သူတို့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာတွေကသာ ဤလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ရှိနေကြသော်လည်း သူတို့ရဲ့စိတ်တွေသည် ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ်များ လွင့်ပျံ့နေကြပါလိမ့်၊ ကျွန်တော်သည်ပင် စိတ်သည်တခြား လူသည်တခြား။

ဒိုင်း....

ရှေ့ဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသော ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ ကျွန်တော်၏ လေလွင့်စိတ်တို့သည် ရုတ်ချည်းပြန်၍လာကြသည်။

"သံချပ်ကား ထိသွားတယ်" ရှေ့မှတစုံတယောက်က အော်လိုက်သည်။

ရဲဘော်တွေသည် လမ်းဘေးတွင် နေရာယူလိုက်ကြပြီး ဖြစ်သဖြင့် လမ်းမကြီးသည် ဟာလာဟင်းလင်း ရှင်းလျက်ရှိနေသည်။ ရှေ့နားလမ်းအကွေ့တွင်မူ ထီးထီးကြီး ရပ်တန့်လျက် မလှုပ်မရှားတော့သော သံချပ်ကားကြီးကို မီးခိုးလုံးတို့အကြား၌ မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့အထဲမှာက ရဲဘော်သုံးဦး။ ထိုအတွင်း၌ပင် ငှင်း၏ ပတ်ပတ်လည်သို့ မော်တာဗုံးများ၊ စက်သေနတ် ကျည်ဆံများ ကျလာကြသည်။

ရှေ့ဆုံးတပ်ခွဲမှ တပ်ခွဲမှူးသည်လမ်းဘေးမှကပ်ခါ ကျွန်တော့်ထံသို့ ပြေးလာနေသည်။

"သံချပ်ကားတော့ ထိသွားပြီ" သူက သတင်းပို့သည်။

"ဘာနဲ့လဲ မိုင်းလား"

"မိုင်း မဟုတ်ဖူး၊ ခြောက် ပေါင် ဒါ လား ဘာ လား၊ အမြောက်ပဲ"

"ကဲ ဒါဖြင့် ရှေ့သိတ်ရောက်နေတဲ့ တပ်စုကို နဲနဲနောက်ပြန်ဆုတ်၊ ပတ်သည်ခံစစ်ချ" အမိန့်ပေးခဲ့ပြီး ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ ဆက်လက်တက်ခဲ့သည်။

သံချပ်ကားကြီးသည် ထူးအပြည့်ခတ်ထားခြင်းခံနေရသော ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ ရှိနေရှာသည်။ သူ၏စက်နိုးသံကို ကြားနေရသည်။ သို့ရာတွင် စက်သည် ပြန်လည်မနိုးလာတော့ပါ။ တဝူးဝူး အော်မြည်ရင်းဖြင့်ပင် အသံသည် ပျောက်၍ ပျောက်၍ သွား

www.burmeseclassic.com

သည်။ တခဏကြာတော့ ဖျော့တော့စွာသော အသံပြုနိုင် ရှာပါတော့သည်။

ထိုနေရာသည် ကျဉ်းမြောင်းသောလမ်းကွေ့ဖြစ်သည်။ သမ်း၏ ဘယ်ဘက်တွင် နက်စောက်သော ချောက်ကြီးရှိသည်။ ညာဘက်တွင် မြင့်မားသော ကမ်းပါးရံရှိသည်။ တွေ့ရန်လည်းနေရာမရှိ၊ ရှိစေကာမူ ကွေ့ရန်လည်း သူမစွမ်းတော့။ သူကို အခြားသံချပ်ကား ကျော်တက်ရန်လည်း နေရာမကျန်တော့။

ကျွန်တော် နောက်သို့ပြန်ခဲ့သည်။ တမ်းတဝက်၌ ဗိုလ်မှူးချုပ်နှင့် တွေ့သည်။

"ဝိုင်ယာလက်စက်လဲ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး" အနီးရှိ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက ပြောသည်။ "သူကို ထိတာနဲ့ ရပ်သွားတာဘဲ"

ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ခက်လှပါသည်။

"တွန်းနိုးရင် ရမလားမပြောတတ်ဘူး"

ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ပါ။ နိုးရင်တော့ပါရဲ့၊ စတီယာရင် ပျက်နေရင်ဖြင့် ချောက်ထဲသို့ တွန်းချသကဲ့သို့ ရှိပါလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ရန်သူ့ထံတွင် တွန်းပို့ပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

"ဆွဲယူရအောင်ဗျာ" ဗိုလ်မှူးချုပ်ကပြောသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကယ်ရီယာ တစီးဖြင့် ဆွဲယူရန် စီစဉ်ကြသည်။ စီစဉ်ပြီးလျှင်ထိုကယ်ရီယာသည် တဝူးဝူးဖြင့်တက်သွားသည်။ သံချပ်ကားကြီးအနီးသို့ ရောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ရန်သူ၏ မော်တာဗုံးတို့သည် ကျလာကြသည်။ စက်သေနတ်တို့က စုပြုံပစ်ကြသည်။ ဆွဲယူရန်မှာ လူကိုယ်တိုင်ဆင်း၍ သံကြိုးဖြင့် ထိုသံချပ်ကားကြီးကို အသေအချာ ချည်နှောင်

ကြရမည်။ ယခုမူ လူဆင်းရန်ကို မဆိုထားနှင့် အနီးသို့ပင် မကပ်နိုင်ကြ။ ထိုကယ်ရီယာ ပြန်၍ ဆုတ်ခဲ့ရသည်။

"မရဘူး ဗိုလ်မှူး၊ အနားကပ်ထာနဲ့ မော်တော်ရော ဘာရော သိပ်ပစ်တယ်" ထိုယာဉ်မောင်းရဲဘော်က သတင်းပို့သည်။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မြင်နေကြရပါသည်။

"ကျွန်တော်တို့ တက်ကြည့်ရအောင်" ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့်ပင် ကယ်ရီယာတစီးပေါ်သို့ တက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း နောက်တစီးဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ယာဉ်အတွင်း၌ မှ၍ လိုက်ကြရသည်။ သံချပ်ကားကြီး အနီးသို့ရောက်လျှင်ပင် မော်တာဗုံးတွေ ကျလာကြသည်။ ကယ်ရီယာသို့ လာရောက်ထိမှန်သော သေနတ် ကျည်ဆံတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နားတွေသည့် အူ၍လာသည်။

မရပါ။ ဘယ်လိုမှ ကပ်လို့မရပါ။ ပြန်ခဲ့ကြရသည်။

နောက်ပိုင်းသို့ပြန်ရောက်လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ကြရမလဲ။ နည်းလမ်းကို ရှာကြသည်။ တခုကိုဘဲ တွေ့ရသည်။ ထိုသံချပ်ကားကြီး၏ တဖက်ရှိ တောင်စွယ်၌ စွဲနေသော ရန်သူအား တက်၍ရှင်းလင်းပစ်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တက်ရောက်ရှင်းလင်းပြီး ထိုနေရာကို ထိန်းသိမ်းထားပြီးမှ သံချပ်ကားကြီးကို ပြန်၍ ဆွဲယူနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ထိုရန်သူအား တက်ရောက် ရှင်းလင်းရမည့် မြေအနေအထားကတော့ နဲနဲကလေးမှ မကောင်းလှ။ အောက်ခြေထူထပ်သော တောစပ်စပ်ကလေးရှိသည့် တောင်ကြောကို ဆန်တက်၍ ရန်သူအား ရှာဖွေကာ အဆင့်ဆင့် ရှင်းလင်းရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုစစ်သမားအတွက် အဆိုးဝါးဆုံးသော အနေအထားဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်တော်တို့တွင် မော်တာနှင့်

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

အမြောက်ကျည်ဆံတို့ လုံလုံလောက်လောက် ရှိပါက စေ့စေ့ ညက်ညက်ကြေအောင်ပစ်ပြီးမှ တက်ရန်ဖြစ်သော အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။ ယခုမူ ထိုသို့လုံလောက်သော ကျည်ဆံများ၊ ဗုံးများ မရှိ။ တခါ တခါပစ်မှ တပ်မှူး အမိန့်ဖြင့် သုံးလုံးလေးလုံး။

မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် တပ်စုတစုကို ခေါ်ယူလိုက်၍ ပြုလုပ်ဖွယ်တို့ကို အသေးစိတ်ရှင်းလင်းပြောပြ ညွှန်ကြားသည်။ ပြီးလျှင်

"ကဲ ရှင်းပလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပါပီ" တပ်စုမှူးသည် ချီတက်ရမည့် တောအုပ်ကလေးစီသို့ ကြည့်ရင်းဖြေသည်။

"အေး တောစပ်ကို ဝင်တယ်ဆိုကထဲက အထူးသတိထားပေတော့၊ မသင်္ကာရင် ပစ်"

"ကောင်းပါပီ"

ထိုတပ်စုသည် စ၍ ထွက်သည်ဆိုကတဲကပင် ခပ်ကျဲကျဲဖြန့်၍ တက်သည်။ အဖွဲ့ငယ်တို့သည် တဖွဲ့နှင့်တဖွဲ့ ပစ်ခတ်မှု အတွက် အကာအကွယ်ပေး၍ တလှည့်စီ တက်ကြသည်။

ကျွန်တော့်မှာတော့ ရင်တမမဖြင့် ရန်သူ၏ ပစ်ခတ်သံကိုသာ နားစွင့်နေမိရသည်။

မကြာမီပင် ဝေါကနဲ ဝေါကနဲ စက်သေနတ်သံ၊ စတင်းသေနတ်သံတို့သည် တောတွင်းမှ ဟိန်း၍ ဟိန်း၍ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တချက်တချက်တွင် လက်ပစ်ဗုံး ပေါက်ကွဲသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုပစ်ခတ်သံတို့သည် တခဏမျှသာ ကြာလိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် ရပ်စဲသွားကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော့် ရင်တွင်း၌

ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ သေနတ်သံတို့သည် ရှေ့သို့သာ တိုး၍ တိုး၍ သွားရပါမည်။ ယခုလို ချက်ချင်း ရပ်စဲသွားခြင်းသည် ကောင်းသောလက္ခဏာ မဟုတ်။

ကျွန်တော် စိုးရိမ်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ရသည်။ တောစပ်မှ ရဲဘော်အချို့ ပြေးထွက်လာကြသည်။ တချို့သည် သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့်။

"ရဲဘော်တွေတချို့ ကျကျန်ရစ်ခဲ့တယ်"

ကျွန်တော်သည် တောစပ်သို့ ပြေး၍ကြိုသည်။ တပ်စုမှူးနှင့် ကျန်ရဲဘော်တွေသည် ဆုတ်လာကြပါပြီ။

"ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ"

တပ်စုမှူးမှာ မောဟိုက်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်အမေးကို တော်တော်နှင့် မဖြေနိုင်။ အတန်ကြာမှ

"မရဘူး ဗိုလ်မှူး၊ တက်လို့မရဘူး၊ ဒီရှေ့က ဂိုက် ငါးဆယ်သာသာဘဲ ရှိမယ်၊ သုံးဘက်ညှပ်ပြီး ဘင်္ကာနဲ့ဆဲတယ်၊ လက်ပစ်ဗုံးတွေ လှိမ့်ချတယ်၊ သူတို့က ဘန်ကာတွေနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေ ၃-၄ ယောက် ကျခဲ့တယ်" သူသည် ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ပခုန်းကို ကြင်နာစွာဖြင့် တချက်ပုတ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ နောက်တကြိမ် ထပ်၍ စမ်းကြည့်လိုပါသေးသည်။ ထိုနေရာကိုရှောင်ကွင်း၍ အခြားမှ တက်ရန်လမ်းစကို ရှာသည်။ မရှိ။ ထို့ထက်ပင် ပို၍ ဆိုးပါလိမ့်မည်။ မြေအနေအထားအရလည်း တပ်စုတစုထက် ပို၍ မဖြန့်နိုင် မသုံးနိုင်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

"အေးဗျာ၊ နောက်တခါ ထပ်စမ်းကြည့်သေးတာပေါ့"

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးချုပ်က အားပေးသည်။

တပ်ရှုအသစ်တခုကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဒီတခါတော့ ရှိစုမဲ့စု မော်တာဗုံးတို့ကို သုံးရပါတော့မည်။ ရန်သူရှိရာသို့ မော်တာနှင့် ပစ်မည်။ မော်တာပစ်အပြီး ထိုတပ်စုသည် အတင်းပစ် အတင်း တက်ရန် ဖြစ်သည်။

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်လျှင် မော်တာတို့ကို စတင်ပစ်သည်။ ထိမှန်ချက်သည် ကောင်းလှသည်။

"နီးပြီဟေ့ အသင့်ပြင်၊ ကဲ တတ်"

တပ်စုသည် မော်တာသံ မစဲမီမှာပင် တောတွင်းသို့ ပြေးဝင်ကြသည်။ ထိုအခါ မော်တာတို့ကို အပစ်ရပ်လိုက်သည်။

တခဏကြာလျှင် ပစ်ခတ်သံတို့ကို တောတွင်းမှကြားကြရပြန်သည်။ မကြာမီ ထိုတပ်စုသည် ဆုတ်ခဲ့ရသည်။

"တပ်ခွဲ အရာခံဗိုလ် ကျခဲ့ပြီ ဗိုလ်မှူး" တပ်စုမှူးသည် ကွဲအက်သော အသံကြီးဖြင့် အစီရင်ခံသည်။ "ရဲဘော်တွေလဲ အတော်ကျခဲ့တယ်"

ယခုနှစ်ကြိမ်မှာပင် တပ်စိပ်နှစ်စိပ်နီးပါး ကျဆုံးခဲ့ရပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် အရှုံးကို ဝန်ခံလိုက်ရပါသည်။ အရှုံးကို ဝန်ခံလိုက်ရသော စစ်သားတယောက်ထက် ပို၍ ရင်နင့်ဘွယ် အဖြစ်မျိုးသည် အခြားမရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် ဘာမှားခဲ့သလဲ။ အဖြေကတော့ ရှင်းလှသည်။

ဤမြေအနေအထားတွင် တစီးတည်းသာရှိသော သံချပ်ကားကို ရှေ့လောကြီးစွာသွားခွင့်ပြုခဲ့မိသည်။ ခြေလျင်တပ် အစောင့်အရှောက်နှင့် အဆက်ပြတ်သွားသည်ကို အမှတ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့မိသည်။

တဖန် ဒုတိယအမှားကို မလွဲမရှောင်သာ သောကြောင့်

ထပ်မံ ကျူးလွန်ခဲ့ရပြန်သည်။ သံချပ်ကား အတွင်းရှိ ရဲဘော်သုံးဦးတို့အား အချိန်မီ ကယ်ဆယ်နိုင်ရေးအတွက် မလုံလောက်သောပြင်ဆင်မှု၊ မလုံလောက်သော ပစ်ခတ်မှုတို့ဖြင့် ခါတော်မှီ တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်တွေ ကျဆုံးခဲ့ကြရသည်။ ထိုအမှားများအတွက် တန်ဘိုးကြီးစွာ ပေးဆပ်ခဲ့ရပါပြီ။

"ဗိုလ်မှူး - ကျွန်တော်တော့ နောက်ထပ် မတိုက်ချင်တော့ဘူး။ နောက်ထပ် အသေမခံနိုင်တော့ဘူး" ဒီလိုဘဲ ဗိုလ်မှူးချုပ်အား အစီရင်ခံလိုက်မိပါသည်။

အခြေအနေသည် ထိုသံချပ်ကား အတွင်းရှိ ရဲဘော် သုံးဦးတို့အား ကယ်ဆယ်ရန်အတွက် ဗိုနေ့တနေ့သာ နာရီပိုင်းမျှအချိန်ရသည်ဖြစ်သဖြင့် မမှောင်မီ ပြီးစီးရန် အရေးတကြီး တိုက်ခဲ့ရသည်။ ဆိုရာတွင် ရန်သူသည် အင်မတန်ကောင်းသော ခံစစ်နှင့် အင်မတန်ကောင်းသော မြေအနေအထား၌ရှိနေကြသည်။ သူတို့ကို အကျအန ပြင်ဆင်၍ တိုက်နိုင်မှ ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်ရန်မှာလည်း ယနေ့အဖို့အချိန်ရမည်မဟုတ်တော့။ ညနေစောင်း ၅-နာရီခန့်ပင် ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်သည် နောက်ထပ် နာရီဝက် သာသာမျှသာ ကျန်ပါတော့သည်။ ယခုနည်းအတိုင်းသာ ထပ်ခါ တိုက်ပြန်လျှင်လည်း အသက်ပေါင်းများစွာတို့ကို အကျိုးမဲ့ ပေးကြရပါဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည်အခြေအနေကိုကောင်းစွာသဘောပေါက်ပါသည်။မြေပုံစာရွက်ကို လက် ၂-ဘက်၌ တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သံချပ်ကားကြီးဆီသို့ ငေးငေးကြီးကြည့်နေရှာသည့် သူ၏ ရင်တွင်း၌ မည်သို့ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်တော်နားလည်

www.burmeseclassic.com

ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ရင်တွင်း၌လည်း အလားတူပင် ခံစား နေရပါသည်။

"အေးဗျာ၊ အေးအေးဆေးဆေး တိုက်ရရင်တော့ ခဏပေါ့။ အခုတော့ အချိန်လု လုပ်ကြရတော့ ဒီလိုဘဲဖြစ်မှာဘဲ။ အထဲက ရဲဘော်တွေလဲ ဒီလောက်ဆိုရင် အသက်ရှိကြတော့မှာ မဟုတ် တော့ပါဘူး" သူ့အသံသည် တည်ငြိမ်လှပါသည်။ "ကဲ- ဒီလို လုပ်ကြရအောင် ဒီအထိရှင်းလင်းပြီးရင် တော်ပါပြီ။ တောင်ငူ ပြန်ကြမယ်။ မပြန်ခင်တော့ အထဲကရဲဘော်တွေ အသက်ရှင်နေ ကြသေးရင်လဲ ထွက်ချင်ထွက်နိုင်အောင်ပေါ့၊ အဲဒီကို အမြောက် ပစ်ပေးမယ်၊ မလိုတဲ့ တပ်တွေ ပြန်ပေစေတော့"

ကျွန်တော်တို့သည် ကယ်ရီယာသုံးစင်းနှင့် တပ်စိပ် တစိပ်ကို သာ ယူထားလိုက်ကြသည်။ ကျန်တပ်တို့ကို နောက်ပိုင်းသို့ ပြန် ခိုင်းလိုက်သည်။ ကယ်ရီယာ သုံးစင်းတို့ကို တြိဂံပမာ နေစေ၍ ယာယီ ခံစစ်ပြင်လိုက်ကြသည်။

"ဗိုလ်ရဲထွန်း " ဗိုလ်မှူးချုပ်က အမြောက်တပ် တပ်မှူး ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်းကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ခင်ဗျာ "

"အဲဒီ သံချပ်ကားကိုသာ ချိန်ပစ်ဗျာ၊ ဘယ်နှစ်တောင့် သုံးနိုင်မလဲ"

ဗိုလ်ကြီး ရဲထွန်းသည် ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။ သူ့တွင် ရှိသော လက်ကျန် အမြောက် ကျည်ဆံတို့ကို စိတ်တွင်း၌ ရေ တွက်နေသည်။

"ဆယ်တောင့်လောက်တော့ သုံးနိုင်မယ်ထင်တယ် ဗိုလ်မှူး"

အမြောက်ဆံကလည်း ရှားပါးလေခြင်း။

"ဒါဘဲလားဗျာ " ဗိုလ်မှူးချုပ်က တိုးတိုးကလေး ညည်း လိုက်ရှာသည်။

ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်းကတော့ မဖြေတော့ပါ။

အမှောင်သည် ဖျိုးစပြုလာသည်။

"ကဲ၊ ဒါဖြင့် အသင့်ဖြစ်ရင် ပစ်ဗျာ"

ဗိုလ်ကြီးရဲ ထွန်းသည် သူ၏ ဝိုင်ယာလက်စက်ဖြင့် နောက် ပိုင်းတွင် ရှိနေသော အမြောက်တို့ကို အမိန့် ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အကွာအဝေး၊ ဒီဂရီ အစရှိသည်တို့ကို အမိန့် ပေးသည်။

ထိုအတွင်း နေလုံးပျောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် သည် အနည်းငယ် မှောင်၍လာပါပြီ။ ထိုအခါ ရန်သူသည် တစ တစဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ တိုး၍ ချဉ်းကပ် လာကြသည်။ ဟိုမှ သည်မှ ပစ်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကယ်ရီယာ များ အကြားတွင် အကွယ်အကာ ယူလိုက်ကြရသည်။ အမြောက် များ ပစ်၍ မပြီးမချင်းတော့ဖြင့် မဆုတ်ခွာနိုင်ကြပါ။ ပစ်ပြီး သည့်နောက်မှာပင် သံချပ်ကားထဲမှ ရဲဘော်များ လွတ်မြောက် လာလိုလာငြား သူတို့အား ခေတ္တ စောင့်ကြရပါဦးမည်။

သံချပ်ကားကြီးကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေကြသည်။ လွတ်လာ နိုင်ကြပါစေ။

"ပစ်ပီ ဗိုလ်မှူး "

ဗိုလ်ကြီးရဲထွန်း၏ သတင်းပို့သံနှင့်အတူ အမြောက်ဆံတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားကြသည်။ တတောင့်၊ နှစ်တောင့်၊ သုံးတောင့်။ အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲသံတို့သည် သံချပ်ကားကြီးကို ဖုံးအုပ်လိုက်သည်။

ထိုအတွင်းမှာပင် ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟုတ်ထပေါ့၊

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ရဲဘော်တဦးသည် ထိုမီးခိုးလုံးတို့ အကြားမှ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးလာနေပါသည်။ ရန်သူက သူ့အား ဖိုင်း၍ မစ်ကြသည်။ ထိုရဲဘော်သည် ကွေ့ကာ ကောက်ကာ ပြေးလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ဝမ်းလျားထိုး၍ မှောက်ကာ လဲကျသွားသည်။ သူ့အား ကယ်ရီယာတို့ အကြားသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာရှာသည်။ ဒဏ်ရာ မတွေ့။

"ရေ" သူ့အသံသည် သဲ့သဲ့ ကလေးမျှသာ ရှိပါသည်။

ရေဗူးတဗူးကို သူ၏နှုတ်ခမ်း၌ တေ့ပေး၍ နဲနဲချင်း ချပေးသည်။

"နဲနဲဘဲသောက်ပါအုံး ရဲဘော်၊ ဖြေးဖြေးသောက်၊ အဲ ခဏနားအုံး၊ ပီးမှ ထပ်သောက်"

သူ၏ ရင်ဘတ်သည် လှိုင်းထနေသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ တယောက်စီ၏ မျက်နှာတို့ကို သူ၏ ပြူးကြောင်နေသောမျက်လုံးကြီးများဖြင့် လိုက်လံ ကြည့်ရှုနေသည်။ ထိုမျက်လုံးကြီးများက ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ပြောနေကြပါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတို့မှာလည်း စကားတွေ ပြောချင်ရှာလှန်းလို့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြပါသည်။ ဘုပါးပြင်မှာတော့ တသွယ်သွယ် စီးကျလာနေတဲ့ မျက်ရည်တွေ။

တခဏကြာတော့ သူ့ကို ရေအနည်းငယ် ထပ်၍ တိုက်သည်။ ထို့နောက်တော့ သံချပ်ကား၏ အဖြစ်အပျက်နှင့် အထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရဲဘော်နှစ်ဦး၏ အကြောင်းကို ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာဖြင့် တလုံးချင်း ပြောပြရှာသည်။

သံချပ်ကားသည် ထိုလမ်းကွေ့သို့ ရောက်လျှင် ရှေ့မလှမ်းမကမ်း၌ အသင့်ချိန်ရွယ်ထားသော ရန်သူ၏ မြောက်ပေါင်ဒါ အမြောက်ကို ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုရာတွင် နောက်ကျ

ခဲ့ပါပြီ။ ရန်သူ၏ လက်ဦးမှုကို ခံလိုက်ကြရသည်။ ထိမှန်သည်နှင့် စက်ရပ်သွားသည်။ ဝိုင်ယာလက်သည်လည်း ခေါ်၍ မရတော့။ ထွက်ရန် သံချပ်ကား အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ရန်သူက အထက်မှ ဖိ၍ ပစ်ခတ်သောကြောင့် မထွက်နိုင်ကြ။ အဖုံးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကြရသည်။ မိနစ်ပိုင်းမှ နာရီပိုင်းအထိ ကြာညောင်းလာသောအခါ ရေသည် ကုန်ခဲ့သည်။ ပူပြင်းလှသော နေအရှိန်ကြောင့် အထဲတွင် အရှင်လတ်လတ် မီးမြှိုက်ခြင်း ခံရသကဲ့သို့ မခံမရပ် နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာကြရသည်။ နောက်ဆုံး၌ ရဲဘော်တဦးသည် သေလိုက သေစေတော့ဟု အပေါ်ဖုံးကို အတင်းဖွင့်၍ ပြင်ပသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ အသင့် စောင့်နေကြသော ရန်သူတို့၏ ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်ခြင်း ခံရသည်။ ထိုသံချပ်ကားဘေးတွင်ပင် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့နေခဲ့ကြရာမှ ယခု အမြောက်တွေ ပစ်သောအခါ၌ ဤရဲဘော်သည် အမြောက် ပစ်ခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးဖြစ်သည်မို့ စွန့်၍ အဖုံးကိုဖွင့်ကာ အတင်း ခုန်ဆင်း ထွက်ပြေးခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရဲဘော်မှာမူ ရေပြတ်ခြင်းနှင့် အပူဒဏ်တို့ကြောင့် သတိလစ်လျက် ရှိနေသည်။ ကယောင်ကတန်းတွေပင် ပြောနေပါပြီ။ သူသည် သံချပ်ကားထဲမှာဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အတော်ကလေး မှောင်လာပါပြီ။ ရန်သူတွေကလည်း ပို၍ နီးကပ်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကယ်ရီယာတွေအပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ တောခင်ငူသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ထိုသံချပ်ကားကြီးဆီသို့လှည့်၍ ကြည့်မိပါသေးသည်။ သံချပ်ကားကြီးသည် သနား စဖွယ် တကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။ အထဲတွင် ရှိနေသေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သော ရဲဘော်။ သူ့အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ဆက်လက် မတွေးလိုတော့။

တောင်ငူသို့ ရောက်သည်အထိ ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြ။ ဒါပေမယ့် မပြောနိုင်သည့်စကားတို့ကတော့ လူတိုင်း လူတိုင်း၏ ရင်တွေအတွင်းမှာ မျက်ရည်တွေနှင့် အပြည့်။

စိန်ပြောင်းနှင့် မိုင်းမိုး

တောင်ငူမြို့ လုံခြုံရေးအတွက် မတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်လက် ရှင်းလင်းရာတွင် ထန်းတပင် ဒေသတခုသာ ကျန်ပါတော့သည်။

ဤတာဝန်သည် 'မိုးကြိုး' စစ်ဆင်ရေး၏ နောက်ဆုံး တာဝန် ဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အဖို့လည်း ဤသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း (၆) နှင့်အတူ ပူးလုပ်ရမည့် နောက်ဆုံး စစ်ဆင်ရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထန်းတပင်မြို့ကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ပြီးပါက ကျွန်တော်သည် ကြာမြင့်စွာပင် အတူတကွ ညီရင်းအကိုတွေကဲ့သို့ နေထိုင်ခဲ့ရသော၊ တိုက်ပွဲအဆက်ဆက်တို့တွင် ကျွန်တော် ဦးဆောင်ခဲ့သော၊ ကျွန်တော်ချစ်သော ဤ သေနတ်ကိုင် တပ်ရင်း (၆) နှင့် ခွဲခွာရပါတော့မည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်သော ခြေလျင် တပ်ရင်း (၅) သို့ ပြန်လာရပါတော့မည်။

ထိုတောင်လမ်းတိုက်ပွဲမှ ပြန်ရောက်ပြီးသည့်နောက် တဆက် တည်းလိုပင် ထန်းတပင် စစ်ဆင်ရေးကို စတင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုစစ်ဆင်ရေးသို့ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇောအပြင် ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဖေ (တော်လှန်ရေးအစိုးရ၊ ဝန်ကြီးဟောင်း) လည်း လိုက်

ပါလာခဲ့သည်။ သူသည် တောင်ငူတွင် ဖွဲ့စည်းမည် ဖြစ်သော တပ်မဟာဌာနချုပ်၏ တပ်မဟာမှူးအဖြစ် ရောက်ရှိလာစ ဖြစ် သည်။ ကွင်းကိုက်တုန်း လေ့လာရန်အတွက် ထိုစစ်ဆင်ရေးတွင် လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တောင်ငူမှ အရှေ့ဘက်ဦးတွင် စတင်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ နှင်းငွေ့ ကလေး တဝေဝေနှင့်မို့ လမ်းလျှောက်လို့ ကောင်းသလိုလိုပင် စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးခြင်းဖြစ်နေမိပါသည်။ရန်သူသည် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ခုခံမည်လို့မထင်။ စတိသဘော အနည်းအပါး ပစ်ခတ် ၍ ဆုတ်ခွာမည့် ရန်သူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပေါ့ပေါ့ ဆဆ ပြုလုပ်ရန်တော့ဖြင့် မသင့်။ ရန်သူသည် မည်သည့်အခါမှ အထင် သေး၍ မရ။ ထို့ကြောင့် စစ်ဆင်ရေးကြီး တခုကဲ့သို့ ပြင်ဆင်မှု အပြည့်အဝဖြင့် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

နံနက် ရှစ်နာရီခန့်တွင် ချောင်းကလေးတခုသို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြသည်။ထိုချောင်း၏ အမည်သည် ရွှေတန်တားဟု ထင်သည်။ သူ့ကို မြေပုံပေါ်မှာတုန်းကပင် တွေ့ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တွက်ဆ ထားသည့်အတိုင်း ရေစပ်စပ်ကလေး ရှိသည်။ သူ့အနီးရှိ တောင် ကုန်းကလေးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုတောင် ကုန်းသို့ မသင်္ကာသော မျက်စိဖြင့် ခေတ္တမျှ လှမ်းလှ ကြည့်ရှု မိသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်လုနေရသည် ဖြစ်သဖြင့် မြန်မြန်ကူး မြန်မြန်ပြီးလိမ့်မည်ဟု ယူဆကာ သူ့ကို တက်ရောက် ရှင်းလင်း ခြင်း မပြုမိတော့။

ချောင်းကလေးသည် လူတွေအတွက် ပြဿနာမရှိ။ သံချပ် ကားနှင့် ကယ်ရီယာတို့အတွက်မူ အနည်းငယ် ပြုပြင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးတင်အောင် (ယခု ဗိုလ်မှူး၊

www.burmeseclassic.com

ဆည်မြောင်းဌာန) နှင့် အင်ဂျင်နီယာ အဖွဲ့တို့သည် တန်တား ကလေး တခုကို ခင်းလျက် ရှိကြသည်။

ရှေ့ဆုံး တပ်စုနှင့်အတူ ဗိုလ်မှူးချုပ်ကျော်ဇော၊ ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် တဖက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။

တဖက်တွင် တွေ့မြင်ရသော မြေအနေအထားသည် မြေပြန့် ယာဉ်များအတွက် မြဲသနာမရှိ။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ရှေ့တွင်ရှိသော ဖိုးသောင်ရွာကို နေ့လယ်စာအမီ သိမ်းပိုက်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ထိုမှ တဆင့် ထန်းတပင်သို့ မဝေးတော့။

ကျွန်တော်သည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ဖိုးသောင်ရွာဆီသို့ ကြည့်ရှု လေ့လာနေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မြေကြီးသည် သိမ့်သိမ့် တုန်၍ သွားသည်။ အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲသံတို့နှင့်အတူ အရာရှိများ၊ အကြပ် များတို့၏ အော်ဟစ် အမိန့်ပေးသံတို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် မီးခိုးလုံးတို့သည် တပ်များ ဖြတ်ကူးနေခဲ့ ဖြစ်သော ချောင်းကလေးဆီမှ တလိပ်လိပ် တက်လာနေသည် ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရန်သူသည် အနီးရှိ တောင်ကုန်းကလေး ပေါ်မှ မော်တာဖြင့် ပစ်ခတ်နေပါပြီ။

"ဆေးတပ်သား၊ ဆေးတပ်သား" ဟုစုံတဦး၏ ခေါ်နေသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုခိုက် ဒဏ်ရာရသူတော့ ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကမ်းပါးထိပ်သို့ ပြန်ပြေးခဲ့သည်။

ချောင်း၏ ဟိုဖက်သည်ဖက်တွင် ရဲဘော်တွေသည် ဖြန့်၍ နေရာယူထားကြသည်။ ရရာ အကာအကွယ်တို့တွင် ခိုလှုံနေကြ ရသည်။ ရန်သူ၏ မော်တာဗုံးတို့ကမူ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ကျလာ နေခဲ့။

"ဗိုလ်ကြီး တင်အောင် ထိသွားတယ်" ချောင်းအတွင်းမှ တယောက်က လှမ်း၍ ပြောသည်။

ချောင်းစပ်တွင် ရဲဘော်တစုက ဗိုလ်ကြီးတင်အောင်ကို ဝိုင်း၍ ပွေ့ပိုက်ထားကြသည်။

"မျက်လုံး ထိသွားတယ်" ထပ်မံ ကြားသိလိုက်ရသည်။

မျက်လုံးတဲ့။ စုံလုံးဘဲလား၊ တဖက်ထဲပဲလား။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ထိုမျက်လုံးတို့ ပျက်စီးကြပြီပေါ့။

ထိုအခိုက် မော်တာများ ထပ်မံ ကျလာကြပြန်သည်။

"ဟာ၊ ဗိုလ်မှူး"

အလန့်တကြား အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အသံလာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် ဗိုလ်မှူးချုပ် ကျော်ဇောသည် သူ့ပေါင်တဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ဖြေးလေးစွာ ထိုင်ချ လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့လက်ချောင်းတို့ အကြားမှ သွေးတွေသည် တစိမ့်စိမ့် ယိုစီးထွက်လာနေသည်။

သူ့ထံသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ အနီးရှိ ဗိုလ်မှူးချုပ်၏ ထောက် လှမ်းရေးအရာရှိ ဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့် (ယခု ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး၊ စိုက်ပျိုး ရေးဌာန) နှင့် ရဲဘော်တွေသည်လည်း တပြိုင်တည်း ရောက်လာ ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်၏ ဘောင်းဘီကို ဆုတ်ဖြဲသူက ဆုတ်ဖြဲကြ သည်။ ဆေးပတ်တီးကပ်ပေးသူက ကပ်ပေးကြသည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ကွယ်တခုသို့ ပွေ့ယူခဲ့ကြသည်။

ထိုတခါ ကျွန်တော်တို့၏ မော်တာတို့သည် ရန်သူအား တန် ပြန် ပစ်ခတ်နေကြပါပြီ။

"ကဲ-ဗိုလ်မှူးနဲ့ဗိုလ်ကြီးတင်အောင်တို့ကို တောင်ငူပြန်ပို့ကြ ရအောင်"

ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် မပြန်ဘူးဟု အတင်း ငြင်းဆန်နေပါသေး

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

သည်။ သို့ရာတွင် ဒီတခါတော့ဖြင့် သူ့အလိုကို မလိုက်နိုင်တော့ပါ။

"ဟာ-ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဗိုလ်မှူး" အားလုံးက ဝိုင်းပြောကြရသည်။

ထို့နောက်ပွေ့ချီ၍ ကယ်ရီယာတစီးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ဗိုလ်ကြီးတင်အောင်ကတော့ သတိရတချက် မရတချက်။

သူတို့အား သယ်ဆောင်သွားသည့် ကယ်ရီယာတွေ စက်နိုးကြတော့-

"ဗိုလ်မှူး တင်မောင်" ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် ကျွန်တော့်အား လှမ်းခေါ်နေပါသည်။

"ခင်ဗျား"

"သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲဆိုရင် ဆက်မတက်နဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး စိတ်ချပါ"

သူတို့ ထွက်သွားကြတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ဒိုးသောင်သို့ မှန်းမလွဲမှီ ရောက်ရှိသည်။ ရန်သူ၏ ခုခံမှု လုံးဝမရှိခဲ့။ သို့ရာတွင် ဖြတ်ကျော်ရမည့် ဒိုးသောင်ချောင်း၏ တဘက်ကမ်း၌မူ ရန်သူသည် ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကူးဖြတ်မည်ကို စောင့်ကြိုနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဖြတ်လမ်းနည်းကို သုံးလိုက်ရသည်။

"ဗိုလ်မှူး ရဲထွန်းရေ"

"ခင်ဗျာ"

"ဟောဟို ရန်သူ ဘန်ကာတွေကို ခင်ဗျား အမြောက်နဲ့ တိုက်ရိုက် ပစ်လို့ ရမလား"

သူက ခပ်အင်တင်တင် ဖြစ်နေသည်။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်စရာပင်။

"ရတော့ ရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်အမြောက် သိပ်နာတယ်"

မတတ်နိုင်ပါ။

"နာလဲ နာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ"

သူထပ်မံစောဒကမတက်မီ သူ့အနားမှထွက်ခဲ့ပြီး အမြောက်ပစ်လို့အပြီး တရှိန်တည်း တဘက်ကမ်းသို့ ကူးဖြတ်ရန် တပ်ဘိုကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးရဲထွန်းခမျာ သူ့အမြောက်တွေကို နွားမြောစွာဖြင့်ပင် ကမ်းစပ်ရှိ ဝါးရုံတောအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပြောင်းဝတို့မှ ချိန်၍ တိုက်ရိုက်ပစ်ခတ် ပါတော့သည်။

တဘက်ကမ်းရှိ ရန်သူ ဘန်ကာတို့သည် ဖွာ၍ဖွာ၍မြောက်ခါ မြောက်ခါ ပျံတက်သွားကြသည်။ တချိန်တည်း၌ပင် တပ်တွေသည် ရေစပ်စပ်သာရှိသော ချောင်းကို ပစ်ခတ်ရင်း ဖြတ်ကူးကြသည်။

ထိုနောက်တော့ ရန်သူခုခံမှုမရှိတော့။ ထန်းတပင်မြို့ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်မှူးချုပ် တင်ဖေနှင့် ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆုံးသံချပ်ကားကြီး၏ နံဘေးမှ လျှောက်ခါ စကားတပြောပြောဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။ သံချပ်ကားကြီးကမူ တဂျုံးဂျုံး တချွင်ချွင်ဖြင့် သံမြေတွင် တအိအိ ရုန်းနေသည်။

ထိုစဉ်တွင်ပင် တချက်တည်းသော ပေါက်ကွဲမှု အသံနှင့်အတူ မီးခိုးလုံးကြီးသည် ထိုသံချပ်ကားကြီးကို ဖုံးအုပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ၌မူ ဝင်းကနဲလက်သွားသည်ကိုသာ သိလိုက်သည်။ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့သံချပ်ကားကြီး ချပ်နေသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေကိုမူ မတွေ့ရတော့။

ခေါင်းနပမ်းကြီးသွားမိရသည်။ ရဲဘော်တွေသည် ပတ်လည်နေရာယူလိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ပစ်ခတ်သံ လုံးဝမရှိ။ တအော ကြာလို့ ထိုမဲမှောင်သော မီးခိုးလုံးကြီး လွင့်စင် သွားတော့မှ

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ဗိုလ်မှူးချုပ်အား ဖုံတွေအလိမ်းလိမ်းဖြင့် သံချပ် ကားကြီးအနီးတွင် ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

သံချပ်ကားကြီးသည် ရန်သူတို့ထောင်ထားသော မြေမြှုပ်မိုင်းဗုံးကို နင်းမိခြင်းဖြစ်သည်။ ချိန်းကြိုးတဆစ် ပြုတ်သွားရုံမျှသာ ပျက်စီးသည်။ လူကသာနင်းမိပါက အရိုးအသားပင် ရှာ၍ရမည် မထင်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဗိုလ်မှူးချုပ်အား ဝိုင်းဝန်း၍ ပွတ်သပ်ပေးရင်း ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ကြည့်ကြသည်။

"ဗိုလ်မှူးရယ် တော်ပါသေးရဲ့-ဘာမှ မဖြစ်တာ"

"အေးဗျ" တဲ့။ ဗိုလ်မှူးချုပ်သည် မျက်မှန်ကြီး တဝင်းဝင်း အတွင်းမှ ပြုံးပြုံးကြီးဖြင့် ဖုံတို့ကို ခါနေပါသည်။

သံယောဇဉ်

ဗမာ့သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း(၆)ကို ၁၉၄၇-ခုနှစ် မိုးနှောင်းပိုင်းတွင် ပဲခူးကျောက်တိုင်ကန် လေယာဉ်ကွင်း၌ စတင်ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မိတ္ထီလာမြို့ရှိ အမြောက်တပ်ကို ဖျက်သိမ်း၍ ထိုတပ်မှ အရာရှိ၊ အကြပ်၊ တပ်သားတို့ကိုမူတည်ကာ ခြေလျင်တပ်အဖြစ် ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တပ်ရင်း(၆)၏ ဦးထုပ်တံဆိပ် နောက်ခံသည်အမြောက်တပ်၏ အနီနှင့် နက်ပြာအရောင်တို့ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု ဤ ၁၉၅၀-ခုနှစ်တွင် ဤတပ်ရင်းသည် ထိုမျှတိုတောင်း

လှသော ၂-နှစ် ကျော်ကျော် သုံးနှစ်ခန့် အတွင်း၌ပင် ဝါရင့်တပ်ရင်းကြီးတရင်း ဖြစ်နေပါပြီ။ စစ်ဆင်ရေးကြီး များစွာတို့၌ ပါဝင်ခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာတို့တွင် ဆင်နွဲခဲ့သည့် တပ်ရင်း၏ပထမတိုက်ပွဲဖြစ်သော ကာဝနယ်ကုန်းတန်းကြီးတိုက်ပွဲမှယခု တောင်ငူမြို့ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်သည့် 'မိုးကြိုး' စစ်ဆင်ရေးကြီး အထိ ပဲခူး၊ လွယ်ကော်၊ ကလော၊ သာစည်၊ မိတ္ထီလာ၊ မကွေး၊ ရေနံချောင်း၊ ထုံးကြီး၊ စာဖူးတောင်း၊ ပဲခူး၊ တောင်ငူ အကြား လမ်းမကြီးတလျှောက်နှင့် တောင်ငူဒေသ မနည်းတော့ပါ။

နယ်တွေလည်း နှံ့ခဲ့ပါပြီ၊ ပန်းလည်း ပန်း လှကြပါပြီ၊ တိုင်းပြည်အတွက်၊ လူမျိုးအတွက်၊ ပြည်ထောင်စု အလံတော်ကြီး မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ဤတပ်ရင်းမှ အသက်ပေးခဲ့ ကြသော တိုင်းပြည်၏ သားကောင်းတို့၏ အရေအတွက်သည်လည်း မနည်းလှတော့။

ပဲခူးရှိ တပ်ရင်းရုံးကျွန်တော်၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ ကျွန်တော်၏ စာရေးစာပွဲနှင့် မနီးမဝေးတွင် စာပွဲတခု ရှိပါသည်။ ထိုစာပွဲကို ဖြူဖွေးသော စားပွဲခင်းဖြင့် တယုတယ ခင်းအုပ်ထားသည်။

ထိုအပေါ်မှာတော့ ရှစ်လက်မ, ပတ်လည်ခန့် ရှိသေတ္တာဖြူဖြူကလေးတွေကို သပ်ယပ်စွာသီကာ ရီကာဖြင့် အဆင့်ဆင့်ထပ်၍တင်ထားသည်။ ယခုမိုးကြိုးစစ်ဆင်ရေးကြီး ပြီးဆုံးသည့်အချိန်တွင် ထိုသေတ္တာကလေးပေါင်း တရာခန့်ရှိခဲ့ပါပြီ။

သေတ္တာကလေးတို့၏ မျက်နှာစာတွင်မူ လှပ ဝိုင်းစက်သော စာလုံးကလေးများဖြင့် ကိုယ်ပိုင်နံပါတ်၊ ရာထူးနှင့်အမည်တို့ကို ကမ္ပည်းရေးထိုးထားသည်။ ကုန်းတန်းကြီးတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ရသည့် ဒု-တပ်ကြပ်စောကွန့်မှစသည်။ ထိုသေတ္တာကလေးတို့အတွင်း ထိုကိုယ်ပိုင်နံပါတ်၊ ထိုရာထူးနှင့် ထိုအမည်ရှင်တို့၏ အရိုး

www.burmeseclassic.com

များရှိကြပါသည်။ များသောအားဖြင့်ကတော့ ကိုယ့်အရိုးနှင့် ကိုယ့်သေတ္တာမှန်မှန်ကန်ကန်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တချို့များမှာတော့ သူတို့၏နံပါတ်၊ သူတို့၏အမည်များကိုသာ ရေးသားမှတ်တမ်းတင် ဂုဏ်ပြုထားသော်လည်းသူတို့၏အရိုးများကား မရှိကြ၊ သူတို့၏အရိုးတို့သည် ယခုလောက်ဆိုရင်ဖြင့် စစ်တလင်းဟောင်းနေရာတနေရာရာမှာ ဆွေးမြေ့ နေကြပြီ ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။ အလောင်းကိုမှ ပြန်လည်မရရှိခဲ့သူများ။

ထိုသေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း(၆)ကို ခွဲခွာ၍ ထွက်လာခဲ့ရသောနေ့တွင် ကျွန်တော်၏ ရင်းတွင်း၌ ပြင်းစွာလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေရပါသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးတို့သည်မှုန်ရီဝေဝေဆိုးနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တပ်ရင်းတရင်းလုံးရှိ ရဲဘော်တိုင်းအား၊လိုက်လံနှုတ်ဆက်လိုလှသည်။ သို့ရာတွင် မဖြစ်နိုင်။ ယခု ကျွန်တော်၏ဂျစ်ကားပတ်လည်တွင် ဝိုင်းအုံနေကြသောသူတို့ကိုသာ တပ်ရင်းတခုလုံး၏ ကိုယ်စားအနေဖြင့် နှုတ်ဆက်ရသည်။

"ကဲ-သွားကြမယ်....." ကျွန်တော်ကပြုံးရယ်ကာဖြင့်နှုတ်ဆက်သည်။

သူတို့အားလုံးသည် ငြိမ်သက်စွာပင် သတိ အနေအထား၌ရပ်နေကြသည်။ သူတို့သည်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ခွဲခွာရမည့်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ မြော်လင့်သလိုလိုလဲ ဖြစ်မိရသည်။

"ကဲ-သွားပြီ၊ အားလုံးဘဲ" ကားကိုစက်နှိုးလိုက်၍ ထပ်မံနှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

"အလေးပြု" အရာရှိတဦး၏ အမိန့်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့ဘက်သို့ ပြန်လည် အလေးပြုရင်း ပြည့်မောက်တင်းကြပ်လျက် ရှိသော ရင်တွင်းမှ သက်ပြင်းတချက်ကို ရှိုက်လိုက်မိသော ကားကို မြေးညွှန်းစွာဖြင့် မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

လူ့ရယ်လို့ဖြစ်လာရင်ဖြင့် ခွဲခွာခြင်းကို မရှောင်သာ၊ တနေ့သောအခါ၌ ရင်ဆိုင်ရမည်သာဖြစ်သည်။ သို့ဖြေလိုက်ရင်း နှလုံးသားတွင်းမှ တိုးတိုးကလေး ကျိတ်ခါဆုမွန်ကောင်း တောင်းမိရပါသည်။

သေနတ်ကိုင်တပ်ရင်း(၆)။ တိုင်းပြည်၏ တာဝန်ကို ဆထက်တံပိုးတိုးလို့ ထမ်းရွက်နိုင်ပါစေ။ အောင်ပွဲ အဆင့်ဆင့်ခံနိုင်ပါစေ။ ဘေးအန္တရာယ် အပေါင်းတို့မှ ကင်းဝေးပါစေ။

ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်ကြီး တိုင်း ပြည် ၏ တာဝန်ကို ဆထက်တံပိုးတိုးလို့ ထမ်းရွက်နိုင်ပါစေ၊ အောင်ပွဲအဆင့်ဆင့်ခံနိုင်ပါစေ၊ ဘေးအန္တရာယ် အပေါင်းတို့မှ ကင်းဝေးပါစေ။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

စာရေးသူ၏ ဆန္ဒ

သည်လောက် ဆိုရင်ဖြင့် သိလောက်ကြပါပြီ။

ထိုခေတ်က တပ်မတော်သားတွေ၊ ယနေ့တပ်မတော်ထဲတွင် မြောက်မြားစွာ ကျန်ရှိနေကြပါသေးသည်။ အချို့လည်း ပြင်ပ၌ ထိုင်နေကြသည်။ အချို့ကမူမရှိကြတော့ပြီ။ထိုသူတွေသည် ဂျပန်တော်လှန်ရေး အပြီး ယနေ့ တပ်မတော်ကို ထိုကဲ့သို့ ပြန်လည်ထူထောင်ခဲ့ကြရသည်။ တဖန် လွတ်လပ်ရေးကြီး ရရှိပြီးသည့်နောက်၊ တိုင်းပြည်နှန့်တွင် ဝါဒစွဲ ပြင်းထန်မှု၊ လူမျိုးရေး စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြမှု၊ တဦးနှင့်တဦး မယုံကြည်မှု၊ အကွဲကွဲအပြားပြားဖြစ်ခဲ့မှု၊ မှန်တိုင်းတွေကြောင့် ရရှိထားသည့် လွတ်လပ်ရေးကြီးသည်ပင် ဆုံးရှုံးရခမန်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအခြေအနေတွင် ထိုအချိန်က ပျိုရွယ်လှသေးသော ထိုတပ်မတော်သည် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးတို့အကြားမှ ရုန်းကန်ရင်း ပြည်ထောင်စုကြီး၏ အလံတော်ကို မယိုင်မလဲအောင် ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြရသည်။

အချိန်တွေလည်း ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်သူတွေ မှားခဲ့သည်။ ဘယ်သူတွေက မှန်ခဲ့သည်။ ဒါတွေကို မေ့လိုက်ကြပါစို့။

သို့ရာတွင် တပ်မတော်၏ ထိုအစဉ်အလာကိုမူ ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ် တပ်မတော်သားတွေ အပါအဝင် လူငယ်လူရွယ်တွေနှင့် နောင်လာ နောက်သားတို့ မမေ့ကြစေလိုပါ။ မမေ့သည်သာမက စွဲမြဲ ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြပါစေ။

နောက်တခု မမေ့စေလိုသည်လည်း ရှိပါသေးသည်။ ဤမှတ်တမ်းတွင် တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ကြရသည့် ပြည်ထောင်စုကြီး၊ပြိုကွဲအောင် ကြံဆောင်ခဲ့ကြသော မကောင်းသော ပြည်ထောင်စုသားတွေ ရှိခဲ့ကြသလို၊ ကောင်းသော ပြည်ထောင်စုသားတွေသည် အဆပေါင်းမြောက်မြားစွာ ရှိခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်တို့ မမေ့အပ်။

အဲဒါတွေပြီးလျှင်ဖြင့်၊ဆန္ဒတခုသာပြုရန်ကျန်ပါတော့သည်။

ဤမှတ်တမ်းကို ပြုစုရာတွင် ကျွန်တော်သည် ထိုခေတ်သမိုင်းပိတ်ဖြူကားချပ်ပေါ်တွင် သစ်တပင် ဝါးတရုံမျှကိုသာ ရေးဆွဲဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည့်စုံခြင်းမှ ဝေးကွာလှပါသေးသည်။ ကျန်ရှိသော နောက်ခံ ကောင်း ကင် ပြာ ကိုရင်း၊ တောတောင်ညိုညိုတို့ကိုရင်း၊ စိမ်းလဲ့ကြည်လင်သည့်မြစ်ချောင်းတို့ကိုရင်း၊ တတ်စွမ်းနိုင်သော သူတို့က ဖြည့်ထည့် ကြရပါအုံးမည်။

ကျွန်တော် မြော်လင့်ပါသည်။ ထိုကာလကမြန်မာပြည်အနှံ့အပြားရှိ စစ်မြေပြင်အရပ်ရပ်တို့၌ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ပါဝင်ခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များတို့သည် သူတို့၏ အတွေ့အကြုံတို့ကို ရေးသားကြပါလိမ့်မည်။ ရေးသားနိုင်စွမ်း ရှိသူတွေလည်း ယနေ့တပ်မတော်ထဲတွင်ရင်း၊ ပြင်ပတွင်ရင်း များစွာ ရှိကြပါသေးသည်။

ထိုအခါကျမှပင် ထိုခေတ်သမိုင်း ကားချပ်ကြီးသည် ပြည့်စုံပါတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

ပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ ၁၅၂ ၏နောက်တွင် စာမျက်နှာ ၁၅၃ အစား စာမျက်နှာ ၁၅၆ ဟု စတင်၍ စာမျက်နှာ ၁၇၂ အထိ ၁၆ မျက်နှာတိတိမှာ စာမျက်နှာနံပါတ်များ မှားယွင်းနေပါသည်။ သို့သော်လည်း စာသားအနေနှင့်မူ ကျန်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။ စာမျက်နှာနံပါတ်များ မှားခြင်းသက်သက်သာဖြစ်ပါသည်။

ချစ်မြိုင်စာပေတိုက်

www.burmeseclassic.com